„O istorie alternativă de neratat."
NANCY KRESS

CALEA SPRE STELE

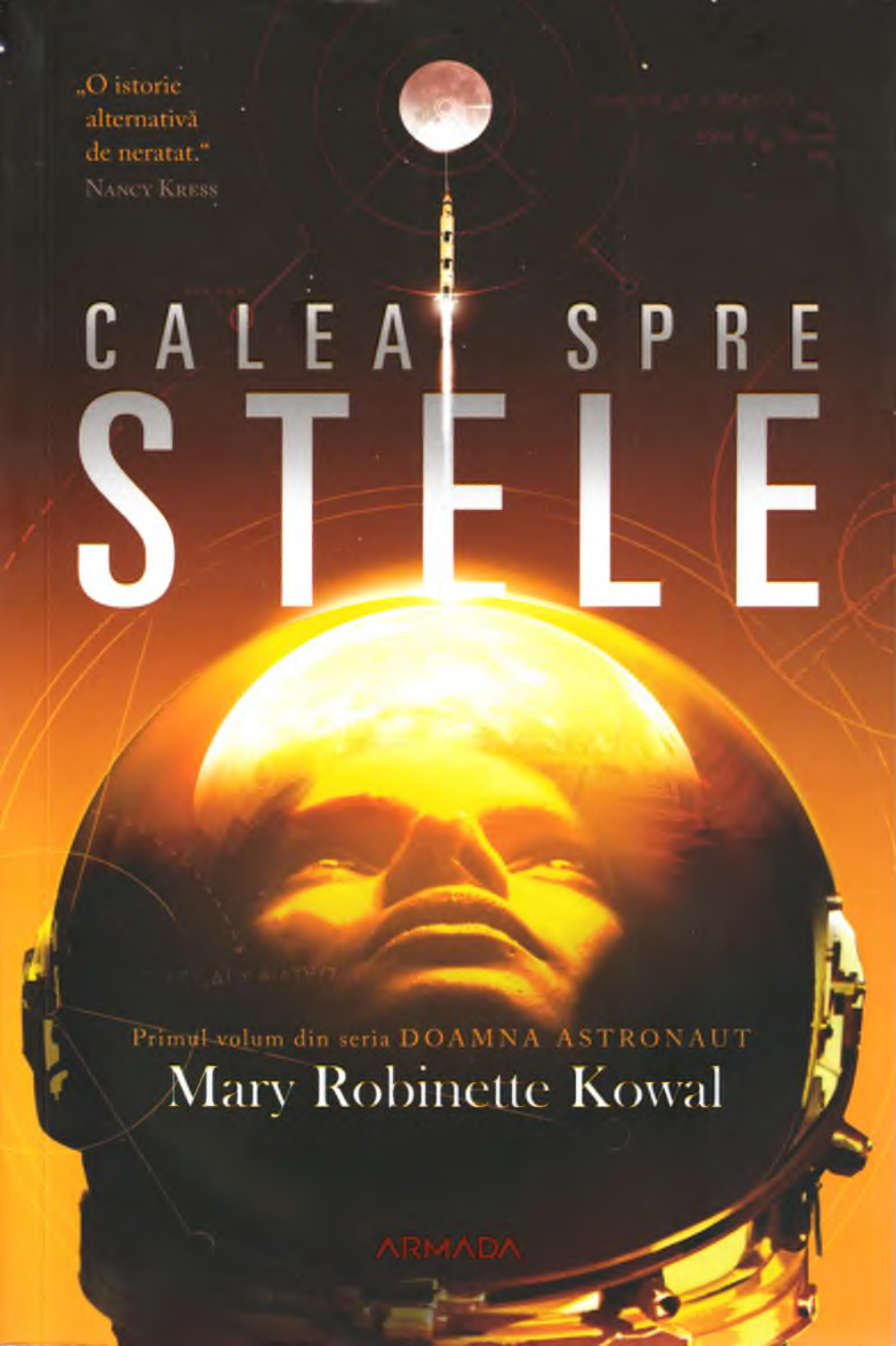

Primul volum din seria DOAMNA ASTRONAUT

Mary Robinette Kowal

ARMADA

CALEA SPRE STELE

Mary Robinette Kowal

Traducere din limba engleză și note de
ANTUZA GENESCU

ARMADA

Coperta: Vasile ADNAN
Redactor-șef: Marian COMAN
Redactor: Alexandra TURCU
Tehnoredactor: Stelian BIGAN
Lector: Rodica CREȚU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KOWAL, MARY ROBINETTE
Calea spre stele / Mary Robinette Kowal ; trad. din lb. engleză: Antuza Genescu. - București : Nemira Publishing House, 2020
ISBN 978-606-43-0706-4

I. Genescu, Antuza (trad.)

821.111

Mary Robinette Kowal
THE CALCULATING STARS
Copyright © 2018 by Mary Robinette Kowal
All rights reserved.

© Nemira, 2020
ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**

Tiparul executat de ART PRINT S.A.
Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0706-4

Pentru nepoata mea, Emily Harrison,
care face parte din „Mars Generation“

„De rege umblă vorba că e mort,
Noi nu mai stăm. La noi sunt veşteji bozii,
Din cer cad ploi de stele-nspăimântate,
Şi luna-ngălbenită varsă sânge,
Iar prorocii dau zvon de vremuri grele.
Bogaţii-s trişti, iar nevoiaşii saltă;
Căci unii aşteaptă păgubiri şi necazuri,
Iar alţii să se-nfrupte, la război.
Aşa se prevestesc pieiri de regi —"

William Shakespeare, *Richard al II-lea*[1]

[1] Traducere de Mihnea Gheorghiu, în William Shakespeare, *Opere*, Bucureşti, Editura de Stat pentru Literatură şi Artă, 1955, vol. II, p. 62 (n. tr.).

PARTEA I

UNU

PREȘEDINTELE DEWEY FELICITĂ CNCA PENTRU LANSAREA SATELITULUI

3 martie 1952 — (AP) — Comitetul Național Consultativ pentru Aeronautică a lansat cu succes pe orbită al treilea satelit, acesta având capacitatea de a transmite semnale radio pe Pământ și de a măsura radiațiile cosmice. Președintele neagă faptul că satelitul s-ar utiliza cu vreun scop militar și declară că misiunea lui este una de explorare științifică.

Mai țineți minte unde erați când a căzut meteoritul? Nu am înțeles niciodată de ce se mai pune întrebarea asta, când e clar că toată lumea își amintește. Eu eram la munte cu Nathaniel. Moștenise cabana de la tatăl său și mergeam acolo ca să ne uităm la stele. Și prin asta vreau de fapt să zic că mergeam să facem sex. Of, nu vă prefaceți atât de șocați. Nathaniel și cu mine eram un cuplu de tineri căsătoriți sănătoși, așa că cele mai multe stele pe care le-am văzut erau pictate pe interiorul pleoapelor mele.

Dacă aș fi știut cât de mult timp aveau ele să se ascundă, aș fi stat mult mai mult pe-afară, privindu-le prin telescop.

Stăteam întinși în pat, printre cuverturile încâlcite. Lumina dimineții, filtrată de ninsoarea argintie, nu ne încălzea mai deloc. Eram treji de câteva ore bune, dar nu ne dădeam jos din pat din motive ușor de înțeles. Nathaniel își pusese un picior peste mine și stătea pe-o dungă, mișcându-și degetul pe conturul claviculei mele în ritmul muzicii care se auzea din micul nostru radio cu baterii.

M-am întins, purtată de mângâierile lui, și l-am bătut pe umăr.

– Măi, măi... am și eu un bărbat care mă dă gata într-un ceas.[1]

Râse scurt, iar respirația lui caldă mă gâdilă pe gât.

– Asta înseamnă că mai primesc cincisprezece minute de sărutat?

– Dacă aprinzi focul.

– Am crezut că l-am aprins deja, se plânse, dar se rostogoli din pat.

Eram într-o vacanță binemeritată, după o perioadă lungă și grea în care ne pregătiserăm pentru lansarea organizată de Comitetul Național Consultativ pentru Aeronautică. Dacă n-aș fi lucrat și eu la CNCA, unde făceam calcule, n-aș fi apucat să-l văd pe Nathaniel treaz niciodată în ultimele două luni.

M-am acoperit cu pătura și m-am culcat pe-o parte, ca să-l urmăresc cu privirea. Era slab, dar nu slăbănog, și asta numai pentru că luptase în al Doilea Război Mondial. Îmi plăcea la nebunie cum i se unduiau mușchii pe sub piele când se apleca să ia lemne din stiva de la fereastra cea mare. Zăpada îl încadra perfect, iar lumina ei argintie îi sclipea discret în șuvițele blonde.

---

[1] Aluzie la piesa *Sixty Minutes Man*, cântată de Billy Ward and His Dominoes, una dintre cele mai de succes trupe de R&B din anii 1950 (n. tr.).

În clipa aceea, lumea întreagă s-a aprins.

Dacă te-ai aflat în orice loc pe o rază de 800 de kilometri în jurul Washingtonului, în 3 martie 1952, la ora 9:53, și ai privit afară, atunci ții minte cu siguranță lumina aceea. O strălucire roșie, apoi o răbufnire albă care a înghițit până și umbrele. Cu un butuc în mână, Nathaniel s-a îndreptat de spate.

– Elma, acoperă-ți ochii! mi-a strigat.

L-am ascultat. Lumina aceea... Probabil o bombă atomică. Rușii nu s-au arătat deloc încântați când a ajuns la putere președintele Dewey. Dumnezeule! Centrul exploziei trebuie să fi fost chiar capitala. În câtă vreme ne va lovi și pe noi? Fuseserăm amândoi la Trinity pentru testarea bombei atomice, dar toate cifrele îmi ieșiseră din cap. Capitala era destul de departe ca să nu ajungă și la noi valul de căldură, însă explozia putea fi începutul războiului care ne îngrozea pe toți.

Cât am stat așa, strângând din pleoape, lumina a mai scăzut în intensitate.

Nu s-a întâmplat nimic. La radio se auzea în continuare muzică. Asta însemna că nu fusese un puls electromagnetic, deci nu o bombă atomică. Am deschis ochii.

– Buuun...

Am strâns pumnul și am ridicat degetul mare.

– E clar că n-a fost o bombă atomică.

Nathaniel se răsucise și plecase din dreptul ferestrei, rămânând cu bușteanul în mână. Îl cântărea în palme și se uita afară.

– Nu s-a auzit încă nicio bubuitură. Cât a trecut?

Muzica se auzea în continuare, același *Sixty Minutes Man*. Ce fusese lumina aceea?

– N-am numărat. Poate puțin peste un minut? Am făcut un calcul rapid și m-am cutremurat. Trei sute de metri pe secundă. Adică centrul e la cel puțin treizeci de metri distanță?

Nathaniel vru să îmbrace un pulover, dar se opri la jumătatea gestului. Se mai scurseră nişte secunde. Cincizeci de kilometri. Şaizeci. Optzeci.

– Cu atâta lumină, trebuie să fi fost o explozie teribilă, mi-a spus.

Respirând uşor, l-am contrazis scuturând din cap, mai mult pentru că îmi doream să nu aibă dreptate, decât din convingere.

– N-a fost o bombă atomică.

– Sunt deschis la alte opinii.

Îşi trase puloverul peste cap, electrizându-şi firele de păr.

La radio cânta acum *Some Enchanted Evening*. M-am ridicat din pat şi mi-am luat un sutien şi pantalonii pe care-i dezbrăcasem cu o zi înainte. Afară, zăpada se zbânţuia în vârtejuri.

– Păi, văd că nu s-a întrerupt transmisia, deci trebuie să fie un eveniment oarecum minor sau cel puţin localizat. Poate o fabrică de muniţie.

– Poate un meteor.

– O!

Ideea nu era de trecut cu vederea. În plus, explica şi de ce nu fusese întreruptă transmisia. Era un episod localizat. Am respirat uşurată.

– Da, şi e posibil ca noi să ne fi aflat exact sub traiectoria lui. Aşa s-ar explica de ce nu s-a produs nicio explozie, dacă ceea ce am văzut noi a fost meteorul arzând. Atâta lumină şi furie, dar de fapt a fost o nimica toată.

Nathaniel îşi trecu uşor degetele printre degetele mele şi-mi luă capetele sutienului din mână. Îmi încheie el bretelele, apoi mă mângâie pe omoplaţi şi se opri pe braţe. Îi simţeam palmele fierbinţi pe piele. M-am lăsat pe spate, condusă de atingerea lui, dar lumina aceea nu-mi ieşea din minte. Fusese *atât* de puternică... Nathaniel mă strânse uşor, apoi îmi dădu drumul.

– Da, îmi spuse.

– Da, adică a fost un meteor?

– Da, adică ar trebui să ne întoarcem.

Voiam să cred că fusese o întâmplare din care scăpaserăm cu bine, dar văzusem lumina aceea chiar şi cu ochii închişi. În timp ce ne îmbrăcam, la radio se dădeau piese vesele una după alta. Poate de-asta mi-am luat bocancii în loc de pantofii comozi, pentru că o parte a creierului meu aştepta în continuare să se înrăutăţească lucrurile. Niciunul dintre noi nu a făcut vreun comentariu, dar, de câte ori se termina un cântec, mă uitam la aparat, convinsă că urma un anunţ despre cele întâmplate.

Podeaua cabanei s-a zguduit.

La început, am crezut că trece un camion greu, dar ne aflam în mijlocul pustietăţii. Sturzul de porţelan de pe noptieră ţopăi şi căzu. Ai fi zis că, fizician fiind, ar fi trebuit să recunosc un cutremur mai repede. Dar noi eram în Munţii Poconos, o regiune stabilă geologic.

Nathaniel nu se arătă prea îngrijorat, dar mă apucă de mână şi mă trase în pragul uşii. Podeaua se zgâlţâi şi se roti sub picioarele noastre. Ne ţineam unul de altul ca doi beţivi dansând foxtrot. Pereţii se învârtiră, apoi... totul se dărâmă peste noi. Sunt aproape sigură că am ţipat.

Când încetară zguduiturile, se putea auzi radioul cântând mai departe.

Bâzâia, ca şi când ar fi avut un difuzor defect, dar, nu ştiu cum, bateria ţinea. Nathaniel şi cu mine eram pe jos, lipiţi unul de celălalt, în ce mai rămăsese din cadrul uşii. Aerul rece se înfoia în jurul nostru. I-am curăţat lui Nathaniel obrazul de praf.

Îmi tremurau mâinile.

– Eşti teafăr?

– Îngrozit.

Se uita la mine cu ochii larg deschiși, dar pupilele îi erau egale, deci... nu pățise nimic.

– Tu?

– Sunt bine, i-am răspuns automat după o mică pauză, apoi am inspirat adânc și mi-am inventariat corpul.

Eram plină de adrenalină, dar nu făcusem pe mine. Îmi venea totuși.

– O să mă doară toate mâine, dar cred că n-am pățit nimic grav. Sper că nici tu.

Nathaniel scutură din cap că nu și-și întinse gâtul la stânga și la dreapta, privind la cavitatea în care eram îngropați. Soarele se vedea printr-o gaură din tavan, căscată în locul panoului de placaj care căzuse peste cadrul dărâmat al ușii. Ne-a trebuit un timp, dar până la urmă am reușit să dăm la o parte molozul, să ne târâm afară și să escaladăm ruinele cabanei.

Dacă aș fi fost singură... Ei, bine, dacă aș fi fost singură, n-aș fi ajuns la timp în pragul ușii. M-am cuprins cu brațele, tremurând cu pulover cu tot.

Nathaniel văzu că dârdâi și se uită cu ochii mijiți la dezastrul din jur.

– Poate reușesc să recuperez o pătură.

– Lasă, hai să mergem la mașină.

M-am întors, rugându-mă să nu fi căzut nimic pe ea. Nu numai pentru că fără ea n-am fi putut ajunge la aerodrom, unde se afla avionul nostru, ci și pentru că era împrumutată. Slavă Domnului, stătea întreagă în parcarea mică.

– N-avem nicio șansă să găsim poșeta mea în haosul ăsta, am spus. O pornesc din fire.

– Patru minute?

Nathaniel înainta împleticit prin zăpadă.

– Între străfulgerare și cutremur.

– Cam așa ceva.

În minte mi se învârteau numere și distanțe. Sunt sigură că și lui. Îmi simțeam inima bătând în toate încheieturile, așa că m-am agățat de certitudinea liniștitoare a calculelor.

– Deci centrul exploziei e tot la cinci sute de kilometri.

– Iar suflul se va simți când? Peste vreo jumătate de oră?

Pe cât de calm vorbea Nathaniel, pe atât de tare îi tremurau mâinile când îmi deschise portiera.

– Asta înseamnă că mai avem... 15 minute până ajunge la noi?

Îmi ardeau cu înfrigurare plămânii. Cincisprezece minute. Toți anii în care făcusem calcule pentru testarea rachetelor mi-au devenit de o claritate terifiantă. Puteam calcula raza exploziei unei rachete V2 sau potențialul propergolului unei rachete. Dar acum... acum nu mai era vorba despre numere așezate pe o pagină. Și nu aveam destule informații pentru a face socoteli precise. Nu știam cu siguranță decât că, din moment ce mergea radioul, nu fusese o bombă atomică. Dar, indiferent de cauza ei, explozia fusese uriașă.

– Hai să încercăm să ajungem cât mai aproape de poalele muntelui înainte să ne prindă unda de șoc din urmă, am spus.

Lumina venise din sud-est. Din fericire, noi ne aflam pe partea de vest a muntelui, dar la sud-est erau D.C., Philly, Baltimore și sute de mii de oameni.

Inclusiv familia mea.

M-am așezat pe bancheta rece de vinil și m-am aplecat să scot firele de sub coloana de direcție. Era mai ușor să mă concentrez pe o treabă concretă, ca a porni mașina umblând la firele de contact, decât pe ceea ce se întâmpla, orice-ar fi fost.

În afara mașinii, aerul șuiera și trosnea. Nathaniel se aplecă peste geam.

– Rahat!

– Ce-i?

Am scos capul de sub bord şi m-am uitat pe geam, dincolo de copaci şi de zăpadă, apoi tot mai sus, către cer. Flăcările şi fumul lăsau dâre prin aer. Un meteor ar fi făcut şi el pagube, explodând deasupra Pământului. Dar un meteorit? Se *izbise* realmente de sol şi scuipa materie prin gaura făcută în atmosferă. Resturi în urma impactului. Vedeam bucăţi din planetă căzând peste noi ca o ploaie de foc. Îmi tremura vocea, dar am încercat să vorbesc pe un ton vesel:

– Păi... Cel puţin te-ai înşelat când ai zis că a fost un *meteor*.

Am reuşit să pornesc motorul, iar Nathaniel a demarat şi a început să coboare muntele. Nu aveam cum să ajungem la avion înainte să lovească suflul, dar trebuia să sper că era bine protejat în hambar. În ceea ce ne privea pe noi... cu cât ne îndepărtam mai mult de munte, cu atât mai bine. O explozie atât de strălucitoare, la cinci sute de kilometri distanţă... suflul nu avea să fie deloc blând.

Am deschis radioul, pe jumătate convinsă că nu se va auzi nimic, dar muzica a început imediat. Am butonat căutând un alt post, la care să se spună ce se întâmplase. Dar nu se transmitea decât muzică. Deşi maşina se încălzea, eu nu mă puteam opri din tremurat. M-am înghesuit cât am putut în Nathaniel.

– Cred că sunt încă în stare de şoc, i-am spus.

– O să poţi pilota?

– Depinde de cât material ejectat se adună până ajungem la aerodrom.

Am mai zburat în condiţii destul de dificile în timpul războiului, deşi, oficial, nu am pilotat niciodată în luptă. Ăsta nu era decât un amănunt tehnic, pentru ca americanii să ştie că femeile din armata lor sunt în siguranţă. Dar, dacă mă amăgeam că

resturile rămase în urma impactului sunt foc inamic, cel puțin aveam la ce să mă raportez când îmi imaginam ce ne așteaptă.

– Trebuie să fac ceva să nu-mi scadă și mai mult temperatura.

Nathaniel mă cuprinse cu un braț, opri mașina pe partea greșită a drumului și o parcă la adăpostul unor stânci colțuroase. Între ele și munte aveam să fim feriți în momentele când suflul venea cu cea mai mare viteză.

– Probabil că ăsta e cel mai bun adăpost la care putem spera.

– Bine gândit.

Era greu să ne alungăm încordarea în așteptarea suflului. Mi-am pus capul pe jacheta de lână aspră a lui Nathaniel. Nu ne-ar fi fost de niciun folos să ne panicăm. În plus, puteam foarte bine să ne înșelăm asupra celor întâmplate.

Muzica a amuțit dintr-odată. Nu mai știu ce cântec ascultam; îmi amintesc doar liniștea bruscă și apoi, în final, anunțul. De ce le trebuise aproape jumătate de oră să transmită ce se petrecea?

Nu îl mai auzisem niciodată pe Edward R. Murrow atât de afectat:

– Doamnelor și domnilor... Doamnelor și domnilor, întrerupem transmisiunea pentru a vă comunica o știre gravă. În dimineața aceasta, puțin înainte de ora zece, un obiect care părea a fi un meteorit a pătruns în atmosfera Pământului. A căzut în ocean chiar în apropiere de coastă, în Maryland, producând un glob uriaș de foc, cutremure și alte pagube. Locuitorii de pe întreaga coastă de est sunt sfătuiți să evacueze teritoriul, pentru că se așteaptă alte valuri seismice. Toți ceilalți cetățeni sunt rugați să rămână în casă, pentru ca echipele de intervenție de urgență să poată lucra fără întrerupere.

Murrow făcu o pauză, iar bâzâitul static părea să reflecte națiunea întreagă, care rămăsese cu răsuflarea întretăiată.

– Dau acum legătura corespondentului nostru Phillip Williams, de la WCBO Philadelphia, aflat la fața locului.

De ce au apelat la o filială din Philadelphia, și nu la cineva din D.C.? Sau din Baltimore?

La început, am crezut că s-au intensificat paraziții, apoi mi-am dat seama că era zgomotul produs de un incendiu uriaș. Mi-a trebuit cam mult să înțeleg că le fusese destul de greu să găsească un reporter care să transmită în direct, iar cel mai apropiat se afla în Philadelphia.

– Mă aflu pe autostrada US-1, la peste o sută de kilometri la nord de locul unde a căzut meteoritul. Mai mult de atât nu se poate apropia nimeni, nici cu avionul, din cauza vipiei. Scenele văzute din avionul cu care am zburat au fost devastatoare. E ca și cum o mână gigantică a scobit în pământ și a scos din el capitala, cu toți bărbații și femeile care locuiesc în ea. Până acum, nu se știe care e starea președintelui, dar...

Mi s-a strâns inima când s-a întrerupt vocea reporterului. Îl ascultasem pe Williams transmițând în al Doilea Război Mondial fără să facă pauze. Mai târziu, când am ajuns să văd de unde transmitea acum, m-am mirat că putea vorbi și așa.

– ... dar din Washington nu a mai rămas nimic.

DOI

Crainic: Urmăriți BBC World News. Este 3 martie 1952 și acestea sunt știrile, prezentate de Robert Robinson. În primele ore ale dimineții, un meteorit a căzut chiar lângă capitala Statelor Unite ale Americii, cu o forță mai mare decât a bombelor de la Hiroshima și Nagasaki. Incendiul produs în urma impactului s-a extins din Washington, D.C., pe o suprafață de sute de kilometri.

După ce, în sfârșit, în sfârșit, s-a anunțat la radio, am tot răsucit cifrele în cap. Era mai ușor decât să mă gândesc la imaginea de ansamblu. La faptul că locuiam în D.C. Că aveam prieteni acolo. Că părinții mei erau...

Din D.C., suflul urma să lovească peste vreo 24 de minute. Am bătut cu degetul în ceasul de bord.

– Ar trebui să-l simțim în curând.

– Mda...

Soțul meu și-a acoperit fața cu mâinile și s-a lăsat pe volan.

– Ăi tăi erau...?

– Acasă. Da.

Nu mă puteam opri din tremurat. Trăgeam aer în piept prea repede și prea puțin. Mi-am încleștat maxilarul și mi-am ținut respirația o clipă, strângând din pleoape.

Scaunul se mișcă puțin când Nathaniel mă luă în brațe și mă trase lângă el. Și-a aplecat bărbia peste mine, astfel încât stăteam adăpostită ca într-un cocon de tweed și lână. Părinții lui fuseseră mai în vârstă decât ai mei și plecaseră dintre noi cu niște ani în urmă, așa că știa exact de ce aveam nevoie. Pur și simplu mă ținea strâns.

– Am crezut... Bunica are o sută trei ani. Am crezut că tata e nemuritor, am spus.

Lui Nathaniel i se tăie răsuflarea, ca și când ar fi fost înjunghiat.

– Ce-i?

Oftă și mă lipi mai tare de el, spunându-mi:

– Au fost avertizări de valuri seismice.

– Doamne...

Bunica locuia în Charleston. Nu avea o casă pe malul mării, dar întregul oraș se afla pe un teren jos, chiar pe coastă. Apoi mai erau și mătușile, unchii și verișorii mei și Margaret, care tocmai născuse. Am încercat să mă ridic în capul oaselor, dar brațele lui Nathaniel erau prea strânse în jurul meu.

– Când va lovi suflul? Meteoritul a lovit puțin înainte de 10. Dar cât de mare a fost? Și mai e și adâncimea apei... Îmi trebuie o hartă și...

– Elma.

Nathaniel mă strânse mai puternic la piept.

– Elma, ssst... N-ai ce soluții să găsești.

– Dar bunica...

– Știu, dulceață. Știu. Din avion, vom putea trans...

Șocul făcu țăndări geamurile mașinii. Un huruit interminabil îmi zgudui pieptul, ca o rachetă care țâșnește de pe rampa de lansare. Vibrațiile-mi apăsau pe piele, umplându-mi fiecare cotlon al conștiinței cu vuiet de valuri și explozii secundare, apoi terțiare. Mă țineam de Nathaniel, iar el, de volan, în vreme ce mașina hurducăia și aluneca pe drum.

Lumea gemea și răcnea, iar vântul urla prin cadrul gol al portierelor.

Când s-a stins vuietul, mașina era în mijlocul drumului. În jurul nostru, copacii zăceau culcați în rânduri ordonate, ca aliniați de o mână imensă. Nu căzuseră chiar toți, dar cei rămași în picioare erau goi, fără zăpadă și cele câteva frunze pe care le mai avuseseră.

Parbrizul dispăruse, pur și simplu. Geamul din partea șoferului căzuse peste noi, acoperindu-ne ca o pânză de sticlă securizată. L-am dat la o parte, iar Nathaniel m-a ajutat să-l aruncăm pe ușă afară. Îi curgea sânge din micile tăieturi de pe față și de pe mâini. Și-a ridicat o mână înspre fața mea.

– Sângerezi.

Vocea lui se auzea ca de sub apă, iar el se încrunta în timp ce vorbea.

– Și tu, i-am zis, tot cu glas înăbușit. Te-ai tăiat la ureche?

Încuviință din cap și se frecă pe obraz, întinzându-și sângele pe față ca o membrană stacojie.

– Măcar nu mai auzim știrile.

Am râs, pentru că uneori n-ai ce face, chiar dacă nu e nimic de râs. M-am întins ca să închid radioul, dar am rămas cu mâna pe buton.

Nu se auzea nimic. Nu eram asurziți de explozie; amuțise aparatul.

– Probabil a căzut turnul de transmisie, am presupus.

– Vezi dacă poți prinde alt post.

A apucat schimbătorul de viteze și ne-am târât câțiva metri.

– Nu. Stai. Scuză-mă. Va trebui să mergem pe jos.

Chiar dacă mașina ar fi fost în stare perfectă, tot nu puteam ajunge prea departe din cauza numeroșilor copaci căzuți de-a latul drumului. Dar nu erau decât vreo trei kilometri și jumătate până la aerodrom, iar vara îi parcurgeam pe jos câteodată. Poate... poate reușeam să ajungem la Charleston înainte de a veni valul. Asta dacă avionul nu fusese afectat. Dacă atmosfera era limpede. Dacă aveam destul timp. Șansele erau foarte mici, dar ce altceva să facem, decât să sperăm?

Am coborât din mașină și am plecat pe jos.

Nathaniel m-a ajutat să calc peste un trunchi de copac. Am alunecat pe mâzgă când am pus piciorul jos și, dacă nu m-ar fi ținut de braț, aș fi aterizat pe noadă. Tot încercam să mă grăbesc, dar nu ne-ar fi ajutat cu nimic dacă mi-aș fi rupt gâtul sau o mână.

Nathaniel se strâmbă la zăpada care se topea.

– Se încălzește, spuse.

– Poate ar fi trebuit să-mi aduc costumul de baie.

L-am bătut pe braț și am mers mai departe. Făceam pe nonșalanta, ca să par curajoasă, fiindcă așa Nathaniel s-ar fi îngrijorat mai puțin din cauza mea. Teoretic.

Cel puțin efortul mă făcea să nu mai tremur. Nu auzeam păsări ciripind, dar nu știam dacă nu cântau ele sau îmi fusese afectat mie auzul. Șoseaua era blocată peste tot, dar ne era mai ușor să ne orientăm dacă rămâneam pe ea, decât dacă am fi luat-o pe scurtătură, pe un drum de țară, și nu ne permiteam să ne rătăcim. Înaintam încet și, în ciuda aerului încălzit de

suflul exploziei, tot nu eram suficient de gros îmbrăcați ca să stăm atâta vreme afară.

– Chiar crezi că avionul mai e acolo?

Tăieturile de pe fața lui Nathaniel nu mai sângerau, dar sângele și murdăria îi dădeau o înfățișare de pirat. Asta dacă piraților ar purta tweed.

Am ocolit coroana unui copac.

– Toți ceilalți factori fiind egali, aerodromul e mai aproape decât orașul și...

Am văzut un corp pe drum. Nu, nu un corp. Doar un braț gol. Se termina cu un umăr zdrențuit și însângerat. Probabil că al unui bărbat alb, pe la treizeci de ani. Degetele erau ușor îndoite către cer.

Nathaniel se opri lângă mine.

– Doamne...

Niciunul nu eram sensibili din fire, iar din cauza șocurilor succesive trăiam într-un soi de amorțeală a minții. M-am apropiat de braț, apoi am privit în susul dealului. Doar câțiva copaci mai erau în picioare, dar coroanele, chiar și desfrunzite, mascau peisajul cu rețeaua lor de crengi. Nathaniel își făcu mâna pâlnie la gură și strigă:

– Hei? E cineva acolo?

Îi răspunse numai vântul foșnind printre ramuri. Dealul era pustiu.

Văzusem pe front lucruri mai grave decât un braț retezat, când mă feream de gloanțe ca să urc într-un avion. Acum nu era război, dar morți tot atâția aveau să fie. A îngropa brațul părea un gest zadarnic. Dar să-l lăsăm așa... nu se cuvenea.

L-am luat pe Nathaniel de mână.

– *Baruch dayan ha'emet.*[1]

Mi s-a alăturat cu glasul lui baritonal. Ne-am rugat nu atât pentru bărbatul acela necunoscut, care probabil că nu era evreu, cât pentru toți oamenii pe care îi simboliza. Pentru părinții mei și miile – sutele de mii – de oameni care au murit în ziua aceea.

Atunci, în sfârșit, am început să plâng.

Ne-a luat alte patru ore să ajungem la aerodrom. Să ne înțelegem: vara am făcut adesea traseul într-o oră. Munții blânzi ai Pennsylvaniei erau puțin mai înalți decât dealurile.

Drumul acela a fost... greu.

Brațul nu a fost cel mai înfricoșător lucru pe care l-am văzut și nu am întâlnit niciun suflet în viață până la aerodrom. Acolo, mai mulți copaci rămăseseră în picioare, deși se prăbușiseră toți cei cu rădăcini fragile. Dar am simțit prima rază de speranță de când lovise suflul, pentru că am auzit o mașină.

Un motor de automobil torcea printre copaci, întâmpinându-ne. Privirea lui Nathaniel a întâlnit-o pe a mea și am luat-o amândoi la fugă în josul drumului, zgâriindu-ne de trunchiuri și ramuri căzute, ocolind resturi și animale moarte, alunecând pe mâzgă și cenușă. În vremea asta, mașina se auzea tot mai tare.

Când am trecut și de ultimul obstacol, am ajuns vizavi de aerodrom. De fapt, era doar o câmpie, dar domnul Goldman îl știa pe Nathaniel de mic și păstra întotdeauna o pistă cu gazonul tuns pentru noi. Hambarul stătea aplecat într-o poziție stranie, dar era în picioare. Fuseserăm incredibil de norocoși.

Aerodromul nu era decât o fâșie de teren cu iarba tunsă, printre copaci, derulată de la est la vest, pe un platou blând.

---

[1] Binecuvântare rostită la înmormântările iudaice: „Ferice de judecătorul adevărului" (n. tr.).

Stătuse în calea suflului, astfel că mai toți pomii fuseseră doborâți paralel cu ea, fără să o blocheze.

Șoseaua însoțea pista în partea de est, apoi cotea și o urma în partea de nord. Acolo, parțial ascuns de copacii rămași în picioare, am văzut vehiculul pe care îl auzisem.

Era camioneta Ford roșie a domnului Goldman. Ne-am îndreptat spre ea în grabă, în josul drumului, cotind odată cu el. Un copac tăia calea, iar camioneta se lipise de el, ca și când domnul Goldman ar fi vrut să-l împingă la o parte.

– Domnule Goldman! strigă Nathaniel, mișcând din brațe.

Camioneta nu mai avea geamuri, iar domnul Goldman era lipit de portieră. Am fugit la el, sperând că e doar inconștient. Nathaniel și cu mine măcar am știut la ce să ne așteptăm și ne-am adăpostit când a lovit suflul.

Dar domnul Goldman...

Când am ajuns aproape de camionetă, am încetinit. Nathaniel obișnuia să-mi povestească despre excursiile pe care le făcea în copilărie la cabană, unde domnul Goldman îi pregătea întotdeauna bastonașe cu mentă.

Era mort. N-a fost nevoie să-l ating ori să-i iau pulsul. A fost destul să văd creanga care îi străpunsese gâtul.

TREI

Crainic: Urmăriți BBC World News, 21 februarie 1952. Sunt Raymond Baxter și vă prezint știrile. În vreme ce incendiile continuă să facă ravagii pe coasta de est a Statelor Unite, alte țări încep să resimtă și ele primele efecte ale meteoritului care ne-a lovit în această dimineață. Maroc, Portugalia și Irlanda au raportat valuri seismice.

Ca pilot al WASP[1] în al Doilea Război Mondial, am zburat frecvent în misiuni de transport, cu avioane care abia se desprindeau de pe pistă. În micul meu Cessna mă simțeam mai protejată decât în unele avioane cu care decolasem ca membră a WASP. Era prăfuit și zgâriat, da, însă după verificările pe care i le făcusem înainte de zbor, cele mai meticuloase din istoria aviației, am reușit să-l ridic în aer.

Imediat ce am decolat, am executat un viraj la stânga, ca să-l întorc în direcția Charleston. Știam amândoi că, probabil, era inutil, dar trebuia să încerc. În timp ce avionul se răsucea, a

---

[1] Women Airforce Service Pilot – Serviciul Femeilor Pilot din cadrul Forțelor Aeriene (n. tr.).

murit și ultima mea fărâmă de speranță irațională. La răsărit, cerul era un lung zid negru de praf și fum, aprins pe dedesubt de flăcările iadului. Dacă ați văzut păduri aprinse, aveți idee ce înseamnă asta. Focul urma curbura Pământului, de parcă cineva ar fi dat la o parte scoarța terestră și ar fi deschis Poarta Iadului. Dâre incandescente iluminau cerul, în timp ce pe Pământ cădeau neîntrerupt fragmente rezultate în urma impactului. Ar fi fost o nebunie să zbor printre ele.

La răsărit, dincolo de munți, totul fusese doborât. Suflul culcase copacii într-o aliniere perfectă, nefirească. Pe locul de lângă mine, Nathaniel scoase un geamăt abia auzit peste urletul motorului.

Am înghițit în sec și am virat spre vest.

– Avem combustibil pentru două ore, i-am spus. Ai vreo propunere?

La fel ca mine, și el era mai eficient dacă se concentra pe ceva. La moartea mamei lui a construit o verandă în curtea noastră din spate, deși soțul meu nu e foarte îndemânatic cu ciocanul. Se frecă pe față și-și îndreptă spatele.

– Hai să vedem dacă găsim pe cineva.

Se întinse spre radio, setat încă pe frecvența Turnului Langley.

– Langley, aici Cessna Patru Unu Șase Baker. Solicit indicații VFR. Terminat.

Nimic. Doar paraziți.

– Către toate stațiile. Aici Cessna Patru Unu Șase Baker. Solicit indicații VFR. Terminat.

Parcurse toate frecvențele, sperând ca cineva să transmită ceva. Repetă apelul pe fiecare, în timp ce eu zburam. Pe măsură ce înaintam spre vest, dezastrul nu mai era atât de mare, dar numai în comparație cu ceea Copaci și clădiri fuseseră dărâmate de explozie. Unele ardeau și nu era nimeni să le stingă.

Ce trebuie să fi simțit oamenii aceia, fără a înțelege ce se întâmplă cu ei?

– Cessna neidentificat, aici Sabre Doi Unu. Orice zbor neesențial este anulat.

La auzul vocii, am început să plâng din nou, dar nu era momentul să-mi încețoșez privirea. Am clipit ca să-mi limpezesc ochii și m-am concentrat asupra orizontului.

– Recepționat, Sabre Doi Unu, aici Cessna Patru Unu Șase Baker. Solicit îndrumări spre zone de aterizare libere. Cap doi șapte zero.

– Unu Șase Baker, recepționat. Sunt chiar deasupra ta. De unde dracu' vii?

Vorbea printre șuierături și pârâituri, ca printr-o mască de oxigen, iar în spatele vocii lui se ghicea zumzetul discret al unui motor cu reacție. M-am uitat înapoi, puțin mai sus, și am întrezărit un F-86 și copilotul mai în spate, apropiindu-se de noi. Va trebui să zboare în cercuri, pentru că viteza lui minimă era mai mare decât cea pe care o putea atinge micul meu Cessna.

– Chiar din iad, n-ai greșit prea mult.

Nathaniel se frecă pe frunte cu mâna liberă.

– Eram în Poconos când a căzut meteoritul.

– Dumnezeule, Unu Șase Baxter. Tocmai am trecut pe-acolo. Cum de mai sunteți în viață?

– Habar n-am. Deci... unde aterizăm?

– Stai o secundă. Verific dacă pot să te escortez la Wright-Patterson.

– Recepționat. Te-ar ajuta să știi că sunt căpitan pensionat și lucrez încă pentru guvern?

– Pentru guvern? Te rog, spune-mi că ești senator.

Nathaniel râse.

– Nu. Sunt inginer aerospațial la CNCA. Nathaniel York.

– Sateliții! De-asta mi s-a părut că vă cunosc vocea. V-am auzit la radio. Maior Eugene Lindholm, la ordinele dumneavoastră.

Vocea de la celălalt capăt al liniei dispăru câteva minute, apoi răzbi din nou printre paraziți:

– Aveți destul combustibil ca să ajungeți la Wright-Patterson?

Zburasem la baza respectivă de nenumărate ori, cu diferite avioane, în timpul războiului. Era la aproximativ 250 km de noi. Am confirmat cu o înclinare a capului și am reglat cursul, ca să ne îndreptăm spre ea.

Nathaniel încuviință și el din cap și luă iar microfonul:

– Da.

– Excelent. Ajungeți la timp pentru cină. Nu că v-ar aștepta cine știe ce ospăț.

Auzind de mâncare, stomacul meu începu să chiorăie. Nu mâncasem din seara trecută și mă rodea foamea. M-aș fi săturat chiar și cu apă.

După ce întrerupse legătura, Nathaniel se lăsă în scaun cu un oftat.

– Mi se pare că ai un admirator.

Râse scurt, apoi îmi spuse:

– Ar fi trebuit să-l detectăm.

– Ce anume?

– Meteoritul. Ar fi trebuit să anticipăm impactul.

– Dar nu era datoria voastră.

– Nu, însă noi căutam obiecte care ar fi putut interfera cu sateliții. Ai fi zis că suntem în stare să depistăm un nenorocit de asteroid ajuns atât de aproape de noi.

– Albedo scăzut. Traiectorie care îl aducea pe linia soarelui. Și...

– Ar fi trebuit să-l vedem!

– Și dacă l-ați fi văzut, ce-ați fi putut face?

Motorul făcea să-mi vibreze scaunul, amplificând cu zumzetul lui aerul care șuiera pe lângă noi. Nathaniel bâțâia nervos dintr-un genunchi. Se aplecă în față și luă hărțile.

– Se pare că va trebui să stabilești cursul pe direcția sud-vest.

O făcusem deja. În plus, aveam escortă, dar, dacă el se simțea util dându-mi indicații, atunci n-avea decât să mă îndrume până la destinație. Dârele de resturi aprinse care brăzdau cerul îmi aduceau aminte de neputința noastră. Le vedeam, dar nu la timp ca să le pot evita, așa că am strâns mai bine mansa și m-am concentrat pe zbor.

Partea bună era că senzația constantă de foame mă ajuta să ignor bâzâitul monoton al avionului și mă ținea trează. Asta – dar și vocea jalnică de bariton a lui Nathaniel. Soțul meu se pricepea la multe, dar nu și la cântat. Da, cânta, dar parcă era un brotac aruncat într-un butoi.

Din fericire, știa lucrul ăsta, așa că o dădea pe muzică veselă, încercând să-mi alunge somnul. Behăia ca un țap înamorat și bătea cu piciorul în podeaua aeroplanului:

Ții minte săpunul cu leșie al bunicii?
Era bun la toate, pe-afară, prin casă,
La haine și oale, pe mâini și pe față?

Am zărit, în sfârșit, priveliștea glorioasă a aerodromului derulându-se la sol. Lumina de identificare sclipi verde, apoi de două ori alb, semnalizând un aerodrom militar.

Pe Doamna O'Malley, în casa din vale
O chinuia ulcerul, din câte-am aflat...

– Suntem salvați! am strigat, reglând altitudinea. Îi anunți că aterizăm?

Nathaniel zâmbi larg și luă microfonul.

– Sabre Doi Unu, aici Unu Șase Baker. Și cum ziceai că e mâncarea de la bază?

Radioul pârâi și maiorul Lindholm râse:

– Exact așa cum v-ați așteptat. Și mai mult decât atât.

– Chiar așa-i de rea?

– N-am spus asta, domnule. Dar, dacă sunteți cuminte, vă dau din pachețelul pregătit de nevastă-mea.

Am râs și eu cu Nathaniel, chiar dacă gluma nu fusese teribil de amuzantă.

Nathaniel comută pe frecvența turnului, dar nu apucă să ducă microfonul la gură, că se auzi o voce:

– Aparat de zbor cap doi șase zero, două mii șase sute metri, aici Turnul Wright-Patterson. Identifică-te!

– Către Turnul Wright-Patterson. Aici Cessna Unu Șase Baker, la două mii șase sute de metri, direct la aerodrom.

Nathaniel era copilotul meu de suficient timp ca să fi intrat deja în rutină. Lăsă microfonul de la gură, apoi zâmbi și îl ridică din nou:

– Turnul de control, Sabre Doi Unu vine după noi.

– Turnul de control, aici Sabre Doi Unu. Escortez Unu Șase Baker, solicit aterizare pe aerodrom.

Am pufnit în râs. Probabil că pentru un pilot militar era foarte enervant să stea în coada unui amărât de Cessna.

– Unu Șase Baker și Sabre Doi Unu, Turnul recepționează. Aterizare aprobată. Păstrează distanța față de Unu Șase Baker. Atenție, s-a raportat...

O dâră luminoasă trecu peste botul avionului. O bubuitură ca de bombă. Avionul se zgudui. Mă luptam să-l redresez și...

Brusc, am văzut elicea. Mişcările de rotaţie aproape invizibile deveniseră o bară care se mişca neregulat, în hopuri. O parte din ea nici nu mai exista. Mi-a trebuit o clipă să-mi dau seama ce se întâmplase. Dâra aceea fusese o bucată de materie reziduală care se lovise de botul avionului şi-mi ciuntise elicea.

Din cauza vibraţiilor motorului, manşa mi se zgudui în mână, iar spătarul scaunului mi se lipi de spate. Era de rău şi urma să fie şi mai rău. Putea să-mi zboare motorul. Am forţat manşa în punctul mort şi am iniţiat secvenţa de asigurare a motorului – adică l-am oprit.

La naiba! N-aveam să ajung la bază.

– Am nevoie de un culoar de aterizare. *Acum!*

Măcar ne aflam într-o zonă agricolă, deşi zăpada ascundea terenul propriu-zis. Am tras maneta de gaze la zero şi bâzâitul motorului s-a oprit, rămânând doar vuietul vântului în jurul nostru. Partea rămasă din elice se rotea împinsă de curentul de aer.

– Ce...?

– Planăm.

Dacă reziduurile ar fi lovit aripa, ar fi fost şi mai rău de noi, însă Cessna era un planor al naibii de bun. N-aş fi avut nicio şansă de a ateriza altfel.

Am observat un debleu între lanuri, loc în care aş fi putut ateriza dacă n-ar fi fost gardul din jurul lui. Deci îmi rămânea câmpul. Am înclinat avionul, pregătindu-l de contactul cu solul.

Cu colţul ochiului am văzut că Nathaniel strângea încă microfonul în mână. Ca pilot militar, nici nu mai ştiu de câte ori am zburat fără motor. Dar pentru el era prima oară. Şi-a dus microfonul la gură şi am fost foarte mândră când am auzit cât era de stăpân pe vocea lui:

– Turnul Wright, sunt Cessna Patru Unu Șase și anunț situație de urgență. Am rămas fără motor și executăm aterizare forțată pe un câmp... Ăăă...

Bâjbâi după hartă.

– Cessna Patru Unu Șase Baker, aici Turnul Wright. Te vedem. Concentrează-te pe aterizare. Sabre Doi Unu, aici Turnul Wright. Execută zbor de încercuire și identifică locul unde au aterizat.

– Aici Sabre Doi Unu. Am înțeles.

Avionul cu reacție vui deasupra noastră când maiorul Lindholm și copilotul său executară o manevră amplă.

Îmi simțeam sângele pulsând nebunește în vene, parcă la fel de puternic ca zgomotul motorului. Nu eram la prima aterizare fără motor, dar eram la prima de acest fel cu soțul meu la bord. După toate câte se întâmplaseră azi, nu voiam să moară din cauza *mea*. Refuzam și să mă gândesc la asta.

– Ți-ai pus centura? l-am întrebat.

– Ăăă... Da, mi-a răspuns, dar și-a legat-o chiar în timp ce vorbea, deci a fost bine că l-am întrebat. Pot să te ajut cu ceva?

– Ține-te bine.

Mi-am lăsat bărbia în piept și m-am uitat la altimetru.

– Altce...

– Taci.

Voia să mă ajute, dar nu aveam timp de asta. Trebuia să încetinesc avionul cât de mult puteam înainte de a atinge solul, dar nu atât de mult încât să aterizăm în afara câmpului. Pământul s-a ridicat să ne întâmpine, transformându-se, dintr-o întindere albă și uniformă, într-o machetă de trenulețe pe o câmpie ninsă; apoi, brusc, l-am văzut în mărime naturală sub noi. Am ținut botul avionului ridicat, ca să atingem solul cu roțile din spate mai întâi.

Zăpada se lipea de roată, încetinindu-ne şi mai mult. Cât am putut, am menţinut botul ridicat. Când roţile au atins, în sfârşit, pământul, una dintre ele s-a agăţat în brazdele neregulate de sub zăpadă. Avionul s-a zgâlţâit. Am ţinut bine de manşă, ca să păstrez aripile la acelaşi nivel, şi am apăsat pedalele de direcţie, încercând să rotesc avionul în direcţia vântului.

Ne-am rotit până când am ajuns cu faţa în direcţia din care veniserăm. Avionul s-a oprit. În jurul nostru, o lume tăcută şi nemişcată.

Am expirat dintr-odată tot aerul din plămâni. M-am lăsat pe spătar.

Un avion cu reacţie urlă deasupra noastră şi radioul începu să pârâie. Vocea maiorului Lindholm umplu cabina:

– Unu Şase Baxter, excelentă aterizare! Sunteţi teferi amândoi?

Nathaniel se ridică în capul oaselor şi luă microfonul. Îi tremura mâna.

– N-am murit. Deci, da, suntem teferi.

Masa amorfă de fasole şi bucata de friptură cu gust îndoielnic probabil că au fost cele mai bune lucruri pe care le-am gustat vreodată. Boabele aveau un gust uşor dulceag şi-mi strângeau gura pe dinăuntru fiindcă erau şi cam sărate, dar am închis ochii şi m-am relaxat pe bancheta masivă din cantina Forţelor Aeriene. Îmi părea stranie aşa goală cum era, fiindcă personalul bazei fusese implicat în operaţiunile de întrajutorare. Un vas troncăni pe masă, aducându-mi în nări gloriosul miros de ciocolată.

Când am deschis ochii, maiorul Lindholm tocmai se aşeza vizavi de noi. Mi-l imaginasem cu totul altfel. Mă aşteptasem la un tip mai în vârstă, genul de blond nordic şi masiv.

Când colo, era de culoare și mai tânăr decât ai fi crezut după voce. Bine clădit, înspre patruzeci de ani, cu părul negru ieșindu-i pe sub cască. Dunga roșie a măștii îi desena un triunghi în jurul bărbiei și al nasului. Ne adusese ciocolată caldă.

Nathaniel lăsă furculița din mână și se uită insistent la cele trei căni aburinde. Înghiți în sec.

– Aceea e ciocolată caldă?

– Da, dar nu trebuie să-mi mulțumiți. Vă mituiesc ca să vă pun întrebări despre rachete. Împinse două căni spre noi. E din provizia cu care mă trimite nevastă-mea la muncă, nu a Forțelor Aeriene.

– Dacă n-ai fi deja însurat...

Înconjurasem cu ambele mâini cana caldă înainte de a-mi da seama ce-am spus. Speram să nu se simtă jignit.

A râs, slavă Domnului.

– Am un frate...

Mi s-a strâns inima în piept. Reușisem să-mi scot familia din minte, ca să nu clachez, dar fratele meu Hershel locuia în California. Probabil mă credea moartă. Am inspirat cu suspine, dar am reușit să scot un zâmbet și am ridicat privirea.

– Pot să dau un telefon? Interurban?

Nathaniel m-a mângâiat pe spate.

– Familia ei era în D.C.

– Vai, îmi pare rău, doamnă. Foarte, foarte rău, rosti maiorul.

– Dar fratele meu... e în California.

– Haideți cu mine, doamnă.

Se uită la Nathaniel.

– Doriți să sunați și dumneavoastră pe cineva?

Nataniel a scuturat din cap.

– Nu-i urgent.

L-am urmat pe maiorul Lindholm, cu Nathaniel în spate, pe niște coridoare pe care abia le ghiceam. Câtă lipsă de considerație din partea mea! Mă bucurasem că Hershel locuia cu familia în California, dar nici măcar o clipă nu mă gândisem că mă considera moartă. Nu avea niciun motiv să creadă că nu eram în D.C. când lovise meteoritul.

Biroul în care m-a condus maiorul Lindholm era mic și ordonat milităreşte. Singurul lucru care contrasta cu unghiurile drepte era o fotografie înrămată cu doi gemeni și o hartă desenată în creion a Statelor Unite, fixată cu piuneze pe perete. Nathaniel a închis ușa, rămânând afară cu Lindholm.

Pe masă era un telefon negru de campanie, dar cel puțin avea cadran, așa că nu trebuia să vorbesc cu o centralistă. Receptorul era cald și greu. Am format numărul lui Hershel, ascultând cum păcănește cadranul. Fiecare semnal trimitea un impuls pe fir și îmi dădea timp să mă retrag într-un calm robotic.

Nu am auzit decât țiuitul penetrant de linie ocupată. Nu mă surprindea că toate liniile erau ocupate, dar am închis și am format din nou numărul imediat. Sângele îmi pulsa în ritmul sunetului de „ocupat".

Nici nu am pus bine în furcă receptorul, că Nathaniel a și deschis ușa.

– Ești în regulă?

– Sună ocupat.

M-am șters pe față, dar cred că nu am făcut decât să întind și mai mult murdăria. Aș fi cerut să trimit o telegramă, însă operatorii militari sigur erau prinși cu altele.

– Încerc mai târziu.

Ar fi fost multe de spus despre faptul că rămăsesem în viață și stăteam pe picioarele mele. Eram un pachet de nervi unsuros, însângerat și cu miros de fum, dar trăiam. Soțul meu trăia

și el. Fratele meu și familia lui trăiau. Iar dacă aveam nevoie de încă un lucru care să-mi aducă aminte că asta era o binecuvântare, atunci nu trebuia decât să mă gândesc la câți oameni muriseră astăzi.

Totuși, când un colonel a păşit în cameră, m-am surprins aranjându-mi părul, de parcă ar mai fi contat cum arăt. Apoi am văzut și cine purta însemnele de colonel. Stetson Parker. Noroc că eram destul de murdară pe față ca să nu mă mai îngrijorez că-mi vede expresia.

Nemernicul fusese promovat. Nimic surprinzător, pentru că obișnuia să se dea bine pe lângă oricine era mai mare în grad decât el sau pe lângă orice persoană de care avea nevoie... Cum făcea și acum, întinzându-i mâna lui Nathaniel.

– Domnule inginer York, nici nu știți ce ușurat mă simt că sunteți teafăr.

Chiar și cu entuziasmul de mai devreme al lui Lindholm pentru rachete, nu era deloc greu să uiți că Nathaniel devenise o celebritate grație lansării sateliților. Reușiserăm s-o luăm înaintea rușilor și să trimitem un satelit pe orbită nu o dată, ci de trei ori. Soțul meu extrem de frumos și fermecător – și nu sunt deloc părtinitoare când vine vorba despre el – ajunsese imaginea programului spațial al CNCA.

– Păi, maiorul Lindholm s-a ocupat foarte bine de noi. Vă mulțumim că ne ajutați, domnule colonel...

Bărbatul avea numele scris pe ecuson, dar tot se cuvenea să fim prezentați.

– Vai, am uitat de buna-cuviință! Sunt pur și simplu copleșit că sunteți aici.

Parker a afișat un rânjet larg.

– Colonel Stetson Parker, comandantul bazei. Deși, după cum stau lucrurile, se pare că nu răspund numai de ea.

Normal că spunea asta, ca să ne arate cât era el de important. Am făcut un pas în față și i-am întins mâna.

– Mă bucur că vă revăd, domnule colonel.

El ridică uimit din sprâncene.

– Vă rog să mă iertați, doamnă, dar nu știu de unde să vă iau.

– Când ne-am cunoscut, eram încă Elma Wexler. Pilot în WASP.

Fața i s-a înăsprit puțin.

– A, fiica generalului. Da, îmi amintesc acum.

– Felicitări pentru promovare, i-am spus, oferindu-i un zâmbet de „fir-ai tu să fii". Probabil ați muncit foarte mult ca s-o obțineți.

– Vă mulțumesc, doamnă.

Râse și-l bătu pe Nathaniel pe umăr.

– Dar văd că și domnișoara a fost promovată. Acum e doamna York, nu?

Mă dureau dinții tot strângând din ei, dar zâmbeam în continuare.

– Ne-ați sugerat că nu știți cine e superiorul dumneavoastră. Ce ne puteți spune despre situația actuală?

– Păi...

Redeveni serios, fără ca de data asta să se prefacă neapărat, și ne făcu semn să ne așezăm de cealaltă parte a biroului.

– Luați loc, vă rog.

Parker se așeză în spatele biroului. Abia atunci îmi sări în ochi tăblița cu numele, așezată la mijloc, pe marginea mesei. M-am mirat că avea gemeni. Oare cine s-o fi măritat cu el? Își uni vârfurile degetelor și oftă.

– O explozie...

– Un meteorit.

– Așa s-a anunțat la știri. Dar, din moment ce Washingtonul a fost ras cu totul, eu aș paria pe ruși.

Nathaniel își lăsă capul pe-o parte.

– E vreo urmă de radioactivitate?

– Încă n-am trimis pe nimeni destul de aproape de zona exploziei, ca să verifice.

Ce idiot! I-am explicat eu cum stă treaba, ca la grădiniță:

– Cad resturi peste tot. Pentru început, le-ați putea testa pe ele. În al doilea rând, așa ceva nu se întâmplă când cade o bombă atomică. Se întâmplă când un meteorit face o gaură în atmosferă și materialul rezultat în urma străpungerii este absorbit în spațiu, pentru ca după aceea să cadă pe Pământ.

Ochii colonelului se îngustară.

– Atunci aflați următoarele lucruri: Congresul Statelor Unite era în plină ședință, atât Camera Reprezentanților, cât și Senatul. Guvernul nostru aproape că a fost șters de pe fața pământului. Pentagonul, Langley... Deci, și dacă a fost un fenomen natural, chiar credeți că rușii nu vor încerca să profite de el?

Asta... asta era o idee terifiant de plauzibilă. M-am proptit de spătar și mi-am încrucișat mâinile la piept, ca să alung senzația bruscă de frig din încăpere. Nathaniel puse capăt liniștii:

– Așadar armata pune la punct un plan de apărare?

Nu accentuă cuvântul „armata", dar din întrebarea lui reieșea clar că, orice s-ar întâmpla, nu un colonel urma să dirijeze spectacolul.

– E soluția cea mai prudentă. Domnule inginer...

Colonelul făcu o pauză, dar ezitarea lui fu atât de ostentativă, încât parcă vedeai cum numără secundele în minte.

– Ați fost implicat în Proiectul Manhattan, nu-i așa?

Nathaniel înțepeni lângă mine. Proiectul Manhattan fusese fascinant sub aspect științific, dar înspăimântător din toate celelalte puncte de vedere.

– Da, dar în prezent mă concentrez pe explorarea spațiului cosmic.

Parker îi ignoră vorbele cu un gest de nepăsare.

– Îmi pare rău că trebuie să vă fac asta după dimineața extenuantă pe care ați avut-o, dar pot să vă convoc la o ședință?

– Nu cred că aș avea cu ce să contribui la ea.

– În acest moment, sunteți cel mai bun inginer aerospațial.

Niciunul dintre noi nu simțea nevoia să i se aducă aminte câți oameni de la CNCA erau probabil morți. I-am pus mâna soțului meu pe genunchi, ca să-l liniștesc, așa cum mă liniștise și el pe mine. CNCA nu deținea însă singurul program de inginerie aerospațială.

– Nu subestimez munca soțului meu, dar Wernher von Braun lucrează la Proiectul Sunflower în Kansas.

Parker pufni și îmi aruncă un zâmbet chinuit. În timpul războiului, îl iritase ideea că trebuie să fie politicos cu mine din cauza tatălui meu; acum îl irita ideea că trebuie să fie politicos cu nevasta inginerului York.

– Doamnă, e frumos din partea dumneavoastră că vreți să ne ajutați, dar sper că înțelegeți că nu pot implica un fost nazist ca Von Braun în chestiuni de siguranță națională, îmi spuse, apoi se uită din nou la Nathaniel, ignorându-mă cu desăvârșire. Ce spuneți, domnule inginer? Vrem doar să aflăm ce opțiuni avem pentru a menține America în siguranță.

Nathaniel oftă și-și îndepărtă o scamă de pe pantaloni.

– Bine, acceptă el. Dar nu promit că voi veni cu idei strălucite.

Mi-am întins picioarele și am vrut să mă ridic odată cu el. Parker însă mă opri cu un gest și clătină din cap.

– Nu-i nevoie, doamnă. Puteți să vă odihniți aici, în biroul meu, până când maiorul Lindholm vă pregătește o cameră.

– Avem camere goale la noi acasă, dacă vreți să evitați TLF-urile, adăugă Lindholm.

M-am simțit flatată – nu pentru că ne oferea un loc unde să stăm, ci pentru că folosise acronimul pentru locuințe temporare, fără să mi le explice ca unui civil.

– Sunteți foarte amabil. Dar nu se va supăra soția dumneavoastră?

– Sigur că nu, doamnă.

Parker îmi oferi un zâmbet neașteptat de cald.

– Sunteți pe mâini bune. Soția lui face o plăcintă pe cinste.

Recunosc că m-a uimit aparenta camaraderie dintre cei doi. Experiențele mele personale cu Parker nu fuseseră deloc plăcute. Speram ca maiorul Lindholm să nu se dovedească și el cu două fețe.

– Mulțumesc. Ei, și acum, că am rezolvat problema asta, putem să mergem la ședință, am spus.

Nu că voiam neapărat să merg, dar aș fi dat orice să mă simt utilă.

– Ăăă... îmi pare rău, doamnă.

Parker se trase de cravată.

– Ar fi trebuit să spun că numai domnul inginer York este autorizat să participe la acest nivel, fiind deja implicat în Proiectul Manhattan. Mă înțelegeți, desigur.

Autorizație, pe naiba! Din câte spusese, nu mai exista nicio ierarhie, deci cu atât mai puțin autorizații. Dar, dacă aș fi spus cu voce tare asta, ceea ce ar fi urmat n-ar fi folosit nimănui, așa că m-am așezat la loc.

---

[1] Temporary Lodging Facility – Unitate de Cazare Temporară (n. tr.).

– Atunci, să fiți sănătos. Sigur că înțeleg. Stau aici și aștept.

Nathaniel ridică din sprâncene. Mă cunoștea suficient de bine ca să-și dea seama că sunt nervoasă, chiar dacă nu știa exact de ce. Am scuturat din cap, asigurându-l că totul e în ordine. Am zâmbit, mi-am așezat sfioasă mâinile în poală și m-am lăsat pe spate în scaun. Aveam să stau acolo și să aștept ca o fetiță cuminte, până când își termină soțul meu treaba, rugându-mă ca țicnitul ăla de colonel să nu pornească un război nuclear.

PATRU

90 DE MORȚI ÎNTR-UN CUTREMUR DIN IRAN

TEHERAN, IRAN, 3 martie 1952 – (Reuters) – 90 de persoane au murit și 180 au fost rănite în cutremurele din LaRistan și Bastak, localități din sudul Iranului. Radio Teheran a anunțat astăzi că cutremurele s-au produs din cauza meteoritului care a lovit America de Nord.

Soarele apusese în nuanțe de purpuriu intens, brăzdate de dâre arămii și auriu-închis. Dacă ne luam după cerul roșu care se arcuia deasupra noastră, puteam la fel de bine să fi ajuns pe Marte. Lumina stacojie a pătat totul în jur, astfel încât până și gardul alb al casei maiorului Lindholm arăta ca îmbibat cu sânge.

De obicei, nu-mi place să deranjez pe nimeni, dar Parker mă călcase pe nervi. Și, ca să fiu sinceră, eram prea obosită ca să mai gândesc și recunoscătoare că e cineva care să-mi spună unde să merg. În plus, de TLF era nevoie pentru sinistrați.

Nathaniel era încă la ședință. Ieșise numai ca să mă îndemne să plec, și chiar nu aveam nicio scuză să rămân la bază – în afară de certitudinea absolută că, dacă plecam, nu aveam să-l mai văd niciodată. Acestea însă nu sunt lucruri pe care să le rostești cu glas tare. Nu într-o zi ca cea de azi.

Când am coborât din jeep, petele de pe hainele mele deveniră și mai vizibile. O și auzeam pe mama certându-mă: „Elma! *Ce-o să zică lumea?*".

Am strâns între degete portiera și mi-am înghițit suferința. Măcar mă spălasem pe față. Îndreptându-mi ținuta, l-am urmat pe maiorul Lindholm pe poartă, apoi pe aleea curată spre verandă. Când urcam treptele, s-a deschis ușa și o femeie plinuță, într-o rochie de un albastru palid, a ieșit să ne întâmpine.

Nu avea pielea mai neagră decât Nathaniel când se bronza vara, iar trăsăturile îi erau blânde, rotunjite. Mi-am dat seama, oarecum șocată, că nu mai fusesem niciodată în locuința unor persoane de culoare. Doamna Lindholm își aranjase buclele într-o coafură *bouffant*, care-i scotea în evidență obrajii de un maroniu-deschis. Din spatele ochelarilor mă priveau doi ochi înroșiți și micșorați de grijă.

Deschise larg ușa și-și apăsă mâna pe piept.

– Sărăcuța de tine! Intră repede în casă.

– Mulțumesc, doamnă.

Pe jos era un linoleum curat ca lacrima, care imita cărămizile. Bocancii mei erau atât de murdari, că nu li mai vedea culoarea originală.

– Stați să-mi scot bocancii.

– Lasă, nu-ți face griji.

M-am așezat pe trepte și m-am descălțat. Mamei i-ar fi fost rușine cu mine dacă aș fi cărat jegul acela în casa cuiva.

– Soțul meu va face destulă murdărie pentru amândoi când va veni.

Doamna Lindholm râse.

– Păi, nu fac toți la fel?

– Sunt chiar aici, interveni maiorul, oprindu-se pe scări, lângă mine. Să ne spuneți dacă aveți nevoie de ceva. Orice. Și mă voi asigura că domnul inginer ajunge și el bine sănătos.

– Mulțumesc.

Dacă mai trebuia să văd încă o expresie de bunătate, cred că m-aș fi prăbușit. M-am concentrat pe celălalt bocanc. Până și șosetele îmi erau murdare și nici picioarele nu arătau mai bine.

Doamna Lindholm făcu câțiva pași pe terasă.

– Am crescut trei băieți. Un pic de murdărie nu-i mare lucru, crede-mă.

Nu era momentul să plâng. Poate mai târziu. Am inspirat scurt și mi-am reținut lacrimile care amenințau să-mi inunde obrajii. Le-am înghițit sarea. Cu mâna pe balustradă, m-am ridicat în picioarele goale.

– Nu găsesc cuvinte să vă mulțumesc.

– A, dar încă nu am făcut nimic!

Își apropie mâna de spatele meu, fără să mă atingă, și mă îndemnă să intru în casă.

– Acum cred că primul lucru pe care vrei să-l faci e o baie fierbinte.

– În momentul ăsta, și un duș rece e bun.

Ușa din față dădea direct în camera de zi. Mobila era așezată în unghiuri drepte, până și obiectele de decor stăteau aliniate perfect în raport cu marginea rafturilor și a meselor. Aerul mirosea a spray de mobilă cu lămâie și scorțișoară.

– Dacă voiai duș rece, puteai să rămâi la cazarmă.

Doamna Lindholm trecu iute din cameră într-un coridor și deschise prima ușă pe dreapta. Cada pe suporturi în formă de gheare ocupa aproape întreaga baie.

– Am spumă de baie. Levănțică și trandafir.

– Cred că ar trebui să fac un duș mai întâi.

Gazda mea își așeză mai bine ochelarii pe nas, studiind mizeria întărită pe hainele și pielea mea.

– Hm... Bine. Dar, după aceea, te înmoi, ne-am înțeles? Altfel, mâine o să te doară toate.

– Da, doamnă.

Nu greșea. După câte îndurasem, n-ar fi fost de mirare ca a doua zi să nici nu mă pot ridica din pat.

– Așa. Aici ai prosoape și o pijama de-a fiului meu celui mai mare.

Puse mâna pe o pijama din flanelă roșie.

– Cămășile mele de noapte ar cădea de pe tine. Lasă-ți hainele pe dulap, le pun eu la spălat.

Când a ieșit din baie, am dat din cap a încuviințare, sperând că va înțelege cât de recunoscătoare îi eram.

Trebuia să-mi spele hainele, altfel nu aș fi avut ce îmbrăca. Nu era un moft de duduie care vrea să iasă în lume prima oară. Realmente, nu aveam ce pune pe mine. Eram sinistrați. Casa. Slujbele. Prietenii. Banca noastră – toate dispăruseră când lovise meteoritul.

Iar dacă Nathaniel nu ar fi fost inginer aerospațial – dacă Parker nu ar fi avut nevoie de el –, atunci ce s-ar fi ales de noi? M-am gândit la oameni ca domnul Goldman, dar nu la cei care supraviețuiseră. Ce aveau să se facă sutele și miile de oameni aflați pe buza prăpastiei?

Un nor de aburi ieși din baie înaintea mea. M-am târât pe coridor în pijamaua împrumutată. Pantalonii îmi veneau bine, pentru că am picioare lungi, dar mânecile îmi ascundeau degetele. Le-am suflecat din mers, simțind cum mă ustură zecile de tăieturi mici de pe mâini când ating materialul moale. Mintea mea părea golită de gânduri.

Cred că eram încă în șoc, ceea ce era de așteptat, bănuiesc, dar măcar nu mai tremuram. Parcă eram toată învelită într-o plapumă din bumbac.

În camera de zi, televizorul mergea, însă foarte încet. Doamna Lindholm își trăsese scaunul aproape de ecran. Stătea aplecată în față, cu ochii la imagini, și strângea în pumni o batistă.

Printre puricii albi și negri de pe ecran, Edward R. Murrow stătea la biroul său, cu țigara în mână, vorbind despre evenimentele zilei:

– Conform celor mai recente date, numărul total al morților după căderea meteoritului este 70 000, dar se așteaptă să crească. S-au raportat 500 000 de persoane rămase fără casă în Maryland, Delaware, Pennsylvania, New York, New Jersey și Virginia, precum și în Canada și în porțiunea inferioară a coastei estice, în Florida. Aceste imagini au fost pozate din avion, la aproximativ cinci ore după dezastru. Ceea ce vedeți, doamnelor și domnilor, este locul pe care s-a aflat capitala noastră.

Ecranul prezenta un bazin cu apă care bulbucea ca un gheizer. Mi s-a tăiat răsuflarea când camera a pivotat ca să surprindă orizontul și scara de mărime mi-a devenit clară. Marginea solului negru era un cerc de pământ ars, cu diametrul de sute de kilometri. Pe coastă, nu apa Golfului Chesapeake inundase malurile, ci malurile încetaseră să existe. Mă uitam la ocean.

Din el ieșeau aburi.

Am rămas fără suflare, ca și când aș fi primit un pumn în burtă.

Doamna Lindholm se răsuci în scaun. Își stăpânea propriul șoc și suferința, împăturindu-le în pătrate ordonate, ca să fie o gazdă bună.

– O! Pare că te simți un pic mai bine.

– Da, am...

M-am apropiat de televizor, îngrozită și fascinată în același timp.

– Pe coasta de est s-a decretat stare de urgență. Armata, marina, aviația și Crucea Roșie s-au mobilizat și acordă ajutor sinistraților.

Camera pivotă și surprinse imagini de la sol. Sinistrații erau adunați la un loc. În fundal, o fetiță cu arsuri pe brațe țopăia nesigură pe picioare lângă mama ei. Încă o trecere bruscă, la ceea ce fusese o școală generală. Cadavrele de copii... Probabil fuseseră în pauză când a căzut meteoritul. Crezusem că lucrurile păreau mult mai tragice în mintea mea decât în realitate. Mă înșelasem.

Doamna Lindholm închise televizorul.

– Gata! Nu-i nevoie să vezi așa ceva. Trebuie să mănânci.

– Vă rog, nu vă deranjați pentru mine.

– Niciun deranj. Nu i-aș fi spus lui Eugene să te aducă aici dacă m-ai fi deranjat.

Se ridică și vârî batista în betelia fustei.

– Hai în bucătărie, să-ți dau ceva să mănânci.

– Vă... vă mulțumesc.

Din bun-simț, mă consideram un oaspete nepoftit, însă adevărul era că trebuia să mănânc ceva, chiar dacă nu-mi era foame. În plus, dacă gazda semăna cât de cât cu mama – m-am șters la

ochi cu dosul palmei –, atunci a refuza să mănânc de la ea ar fi fost un gest cât se poate de neospitalier.

Am simțit linoleumul rece sub tălpile goale. Pereții erau zugrăviți în culoarea mentei, iar deasupra blaturilor impecabile stăteau dulapuri de un alb imaculat. Oare făcuse curățenie știind că sosesc eu sau își ținea întotdeauna casa atât de ordonată? Când a deschis frigiderul, am bănuit că a doua variantă era corectă.

Probabil că avea o prietenă care vindea caserole Tupperware, dacă nu cumva le vindea chiar ea. Păstra alimentele în recipiente asortate la culoare cu ele. Dacă nu i-aș fi surprins momentul de șoc și durere din fața televizorului, aș fi zis că a ieșit direct dintr-o reclamă la General Electric.

– Ce zici de un sandvici cu șuncă și brânză?

– Ăăă... poate doar brânză?

– După ce zi ai avut? Ai nevoie de proteine.

Mama zicea că e mai bine s-o spun de-a dreptul:

– Suntem evrei.

Doamna Lindholm își îndreptă spatele și ridică din sprâncene.

– Da? Păi... n-aș fi zis, după cum te văd.

Era bine intenționată. Știu că era. Trebuia să cred asta, pentru că eram musafira ei și nu aveam unde altundeva să mă duc. Am înghițit în sec și am zâmbit.

– Cu brânză e foarte bine.

– Dar cu ton nu?

– Tonul e perfect, dacă nu-i prea mare osteneala.

Nici Nathaniel, nici eu nu ne trăgeam din familii care mâncau *kosher*, dar după ce a început războiul eu am renunțat la carnea de porc și la fructele de mare. Disciplina, dacă nu altceva, mă ajuta să nu uit cine sunt și de ce era important lucrul ăsta.

– Niciun deranj.

Scoase o caserolă roz din frigider.

– Eugene mănâncă întotdeauna ton la prânz, așa că i-l țin pregătit.

– Pot să vă ajut cu ceva?

– Stai jos.

Mai scoase o caserolă, de data asta verde.

– Mi-ar fi mai greu să-i explic unde sunt toate decât să i le pregătesc eu.

Pe peretele de lângă frigider atârna un telefon maro. Când l-am văzut, m-a cuprins un sentiment acut de vinovăție.

– Aș putea să... nu vreau să vă deranjez, dar aș putea să dau un telefon? E vorba despre o convorbire interurbană și...

Am lăsat propoziția neterminată, neștiind când puteam să mă revanșez față de ea.

– Bineînțeles. Vrei să te las singură?

– Nu, nu, am răspuns, mințind.

Aș fi dat orice să fiu singură, dar nu voiam s-o deranjez mai mult.

– Mulțumesc.

Doamna Lindholm împinse alimentele pe masă și arătă spre telefon.

– Nu suntem cuplați, deci nu-ți face griji că te-ar asculta cineva. Ăsta-i unul dintre avantajele de a sta în casa unui maior, nu?

M-am dus imediat la telefon, dorindu-mi să fi fost în altă cameră sau să fi avut curajul să-i spun adevărul. Am format numărul, dar era tot ocupat, fir-ar să fie. Am reușit să nu înjur. Cel puțin nu cu voce tare.

Am format din nou. În sfârșit, suna.

Ușurarea mi-a înmuiat genunchii și m-a obligat să mă proptesc de perete. Mă rugam la fiecare sonerie: „Dă, Doamne, să fie acasă.“ „Dă, Doamne, să fie acasă.“ „Dă, Doamne...“

– Alo? Familia Wexler, mi-a răspuns vocea calmă și profesionistă a fratelui meu.

Eu abia am îngăimat:

– Hershel? Sunt Elma.

O răsuflare tăiată, apoi doar pârâitul tipic convorbirilor interurbane.

– Hershel?

Nu l-am mai auzit niciodată pe fratele meu suspinând. Nici măcar când i s-a fracturat genunchiul de i s-a văzut rotula. O auzeam și pe Doris, soția lui, întrebând ceva, probabil ce s-a întâmplat.

– E Elma, i-a explicat Hershel. Nu... Nu. Trăiește, lăudat fie Domnul! E în viață.

Apoi către mine:

– Am văzut știrile. Dar... dar mămica și tăticul?

– Nu.

Mi-am apăsat degetele pe ochi și mi-am sprijinit fruntea de perete. În spatele meu, doamna Lindholm făcea sandviciul într-o liniște nenaturală. A trebuit să forțez cuvintele să-mi iasă din gât:

– Nathaniel și cu mine eram plecați din oraș. Mami și tati erau acasă.

Respirația lui îmi vibra în ureche.

– Dar tu și Nathaniel sunteți în viață.

– Știi... știi ceva de Charleston?

– A fost lovit de mai multe valuri seismice, dar mulți au reușit să se evacueze la timp.

Apoi mi-a răspuns la întrebarea pe care voisem, de fapt, s-o pun:

– Nu știm nimic de bunica, nici de mătușă.

– Și mie mi-a trebuit o vreme să prind legătura cu voi.

Doris a mai spus ceva, iar vocea lui Hershel s-a auzit mai estompat: „Ce? Da... da, o întreb".

Soția lui a fost întotdeauna mai organizată decât el, încă de pe vremea când o curta. Am zâmbit, închipuindu-mi lista pe care probabil că o încropea chiar acum.

– Unde ești? Ai nevoie de ceva? Ești rănită?

– Suntem la baza Wright-Patterson din Ohio. De fapt, la soții Lindholm, care ne-au primit la ei peste noapte. Așa că nu te îngrijora, are cine să aibă grijă de mine.

Am aruncat o privire peste umăr. Doamna Lindholm tăiase sandviciul în sferturi și acum îndepărta coaja de pâine.

– De fapt, ar trebui să închid, te sun de la telefonul lor.

– Data viitoare sună cu taxă inversă.

– Bine, te sun mâine, dacă nu sunt circuitele ocupate. Transmite-i dragostea mea lui Doris și copiilor.

Când am închis, am rămas cu capul proptit de perete, de parcă zugrăveala verde mi-ar fi putut răcori fruntea. Cred că am stat așa doar câteva momente.

Am auzit scârțâit de scaun, ca și când doamna Lindholm s-ar fi așezat, așa că m-am adunat și mi-am îndreptat spatele. Tati obișnuia să spună că ținuta contează la ofițeri și la doamne.

– Vă mulțumesc. Fratele meu a fost foarte îngrijorat.

– Și eu aș fi fost, sunt convinsă.

Pusese sandviciul pe o farfurie lucioasă, la mijlocul unui napron, iar lângă ea, un pahar cu apă rece.

Bucătăria obișnuită, ticăitul ceasului de pe perete, zumzetul frigiderului și femeia aceea bună la suflet, cu sandviciurile, naproanele și pijamalele ei din flanelă păreau rupte de lumea în care trăisem toată ziua. Imaginile copiilor arși de la televizor puteau fi și ele foarte bine de pe Marte, fără nicio legătură cu lumea de aici.

Scaunul a scârțâit când m-am așezat, iar încheieturile mele au protestat de durere. Așa cum fusesem învățată, mi-am pus prevățelul în poală și am luat primul sfert de sandvici. Eram norocoși. Aveam un avion care ne oferise o cale de scăpare.

– E bun sandviciul?

Mâncasem primul sfert fără să-mi dau seama. Simțeam un gust de pește mort și murături putrede. I-am zâmbit gazdei mele.

– E delicios.

CINCI

VENEZUELA, LOVITĂ DE VALURI SEISMICE

Caracas, Venezuela, 4 martie 1952 – (AP) – Un val seismic, despre care se crede că a fost cauzat de meteoritul care a lovit coasta Americii de Nord, a izbit portul Vela de Coro, provocând pagube grave, s-a raportat astăzi Guvernului. Vasele ancorate în portul din vestul țării au fost distruse și multe case din apropierea țărmului au fost culcate la pământ, se precizează în aceleași rapoarte. Încă nu se cunoaște numărul morților și al răniților.

La un moment dat, probabil că am adormit pe canapea. M-am trezit când am simțit mângâierea lui Nathaniel pe frunte. Lumina din bucătărie se furișa în camera de zi și cădea pe cămașa albă, cu nasturi, pe care o purta. Era curat și făcuse duș. În prima clipă, dezorientată, am crezut că totul fusese un vis al meu.

– Hei...

Zâmbi și-mi dădu la o parte părul de pe frunte.

– Vrei să dormi aici sau în dormitor?

– Când ai ajuns aca... Aici?

M-am sculat în capul oaselor, întinzându-mi gâtul, ca să-l dezmorţesc. Doamna Lindholm îmi pusese o cuvertură colorată pe umeri, iar televizorul era o stafie neagră într-un colţ al camerei.

– Acum. M-a adus maiorul Lindholm.

Arătă din cap în direcţia bucătăriei.

– Pregăteşte un sandvici.

– Ai apucat să mănânci ceva?

– Da. Ne-au adus câte ceva la şedinţă.

Îmi întinse mâna şi mă ajută să mă ridic în picioare. Tăieturile, zgârieturile şi vânătăile cu care mă alesesem în timpul zilei se treziră pe întuneric. Pulpele mă dureau la fiecare pas. Până şi braţele mele protestară când am împăturit pătura. Era prea devreme să mai iau o aspirină?

– Cât e ceasul? am întrebat.

– E aproape miezul nopţii.

Dacă el abia se întorsese, atunci lucrurile nu stăteau bine deloc. În lumina slabă, faţa i se vedea prea puţin ca să-i citesc trăsăturile. Din bucătărie se auzi cum maiorul zgârie o farfurie cu cuţitul. Am pus cojocul deoparte.

– Hai să mergem în dormitor.

Nathaniel veni după mine în semiîntunericul de pe coridor, până în dormitorul unde ne cazase doamna Lindholm. Fusese al fiului ei celui mai mare, Alfred, care studia ingineria la Caltech. În afară de steagul Leoparzilor, echipa de sport a liceului său, celelalte lucruri, printre care setul Erector parţial asamblat şi colecţia Jules Verne, coborâseră parcă din camera copilăriei mele. Toate celelalte erau în carouri sau roşii – contribuţia mamei lui, am presupus.

După ce închise ușa, Nathaniel vru să aprindă lampa, da
l-am oprit. Mă simțeam mai în siguranță pe întuneric și voiam
să prelungesc senzația. Aici, doar noi doi, fără un radio care să
ne amintească de cele petrecute, parcă eram în vizită la prie
teni. Soțul meu mă luă în brațe, iar eu m-am sprijinit de el
cuibărindu-mi obrazul în conturul pieptului său.

Își propti bărbia pe capul meu, trecându-și degetele prin
părul meu încă umed. Mirosea neobișnuit, a săpun de mentă

M-am lipit de el.

– Ai făcut duș la bază?

Îmi răspunse dând din cap și frecându-și bărbia de părul meu

– Am adormit cu capul pe masă, așa că au luat o pauză. An
făcut duș ca să mă trezesc.

M-am retras din îmbrățișare și l-am privit. Cearcănele i s
accentuaseră. Nemernicii. După câte pătimise, îl ținuseră treaz

– Nu te-au trimis acasă?

– Mi-au sugerat-o.

Mă strânse la piept mai tare înainte de a-mi da drumul. Apo
își desfăcu nasturii de la cămașă și se îndreptă spre pat.

– Dar m-am temut că, dacă plec, colonelul Parker va face
prostie. Încă ar putea s-o facă.

– E un idiot.

Nathaniel s-a oprit din dezbrăcat, cu mânecile cămășii scoas
pe jumătate.

– Am înțeles că îl cunoști.

– A fost pilot în război. Comanda o escadrilă și nu supoo
oorta să zboare femeile cu avioanele lui. De-a dreptul ura faț
tul ăsta. Și-i plăcea să pipăie.

Privind retrospectiv, n-ar fi trebuit să-i spun ultima parte s
ului meu. Nu acum, când era extenuat. S-a îndreptat de spate at
de brusc, că m-am temut să nu-i plesnească nasturii de la cămaș

– Ce?

Am ridicat brațele, încercând să-l liniștesc.

– Nu și cu mine. Și nici cu femeile din escadrila mea.

Adică nu după ce am stat de vorbă cu tata. Am scuturat din umeri.

– Avantajul de a fi fată de general.

Nathaniel pufni și continuă să-și scoată cămașa.

– Asta explică multe.

Era tot zgâriat și plin de vânătăi pe spate.

– Cred că l-am convins că n-a fost o bombă atomică, dar e sigur că meteoritul a fost țintit de ruși.

– Nici măcar nu s-au lansat încă.

– I-am spus și asta.

Nathaniel oftă.

– Vestea bună e că ierarhia autorității nu e chiar atât de afectată cum ar vrea el să fie. Generalul Eisenhower se întoarce cu avionul din Europa. De fapt, ar trebui să ajungă mâine-dimineață.

Am luat cămașa lui Nathaniel și am atârnat-o pe spătarul unui scaun.

– Vrei să spui aici, la Wright-Patterson, sau în America?

– Aici. E baza cel mai puțin afectată din zonă.

Cifrele se așezară cuminți între noi. Eram la peste opt sute de kilometri de locul impactului.

A doua zi, dimineață, am văzut pentru prima oară cum vom arăta la bătrânețe. Nathaniel abia reuși să se dea jos singur din pat. La cutremur, molozul îl lovise mai mult pe el. Spatele lui era o colecție de hematoame și contuzii care s-ar fi potrivit mai bine în manualele medicale ale mamei mele decât pe un om viu.

Nici eu nu stăteam mai bine. Nu mi-a mai fost așa de rău decât o dată, într-o vară când am făcut gripă. Dar am reușit să mă ridic, convinsă că, dacă fac mișcare, o să-mi revin cât de cât.

Nathaniel a avut nevoie de două încercări ca să se ridice în șezut pe marginea patului.

– Ar trebui să te odihnești.

A scuturat din cap.

– Nu pot. Nu vreau ca Parker să-l influențeze pe generalul Eisenhower.

Soțiorul meu prostuț îmi întinse o mână, ca să-l ajut să se scoale în picioare.

– Generalul Eisenhower nu mi se pare genul de om care să se lase amăgit de un idiot.

– Până și geniile pot să fie proaste când sunt speriate.

Icni când se ridică, lucru care nu mă umplu deloc de încredere. Dar îl cunosc pe soțul meu, e genul de bărbat care lucrează până la moarte. Se întinse după cămașă și se strâmbă.

Am luat halatul pe care-l împrumutase și i l-am întins.

– Nu vrei să faci un duș mai întâi? Poate te mai dezmorțești puțin.

Încuviință și îmi dădu voie să-l îmbrac cu halatul, apoi merse târșâindu-și picioarele pe hol. Eu m-am dus în bucătărie, căutând-o doamna Lindholm. Am simțit mirosul inconfundabil de bacon înainte de a intra.

M-am pregătit pentru conversația *aceea* la fiecare masă. Erau oameni cumsecade, iar, dacă n-ar fi fost ei, am fi dormit pe câmp. Ei, poate eram puțin melodramatică. Am fi dormit în avion. Totuși... Și atunci am auzit ce vorbeau, iar baconul nu m-a mai atras cu nimic.

– ... tot gândesc la colegele mele de școală. Pearl era în Baltimore.

Vocea Doamnei Lindholm cedă.

– Gata, gata.

– Iartă-mă, sunt o proastă. Vrei gem de zmeură sau de căpşuni pe pâinea prăjită?

Am intrat cât subiectul nu devenise încă prea sensibil. Doamna Lindholm trebăluia pe blatul unui dulap, cu spatele la mine. Am văzut-o cum îşi şterge o lacrimă.

Maiorul şedea la masă şi ţinea degajat o cană de cafea din care ieşeau aburi în mâna dreaptă. În stânga avea un ziar, dar se uita încruntat pe deasupra lui, la soţia sa. Observându-mă, pe faţă îi apăru imediat un zâmbet, ca o mască.

– Sper că nu v-am trezit aseară.

– M-a trezit Nathaniel, şi bine a făcut. Altfel, m-aş fi sculat cu gâtul ţeapăn.

Am schimbat amabilităţile de rigoare cât mi-a turnat şi mie cafea.

Oare mai trebuie să spun ce bucurie îţi aduce o cafea proaspătă? Aburii şi aroma profundă ridicându-se din cană m-au trezit chiar înainte ca prima înghiţitură binefăcătoare, amară să mi atingă buzele. Nu numai că avea un gust amărui excelent, dar mi-a pus şi simţurile în alertă. Am oftat şi m-am relaxat pe scaun.

– Mulţumesc.

– Micul dejun? Ouă? Bacon? Pâine prăjită? mă întrebă doamna Lindholm, scoţând o farfurie din dulap. Avea ochii puţin înroşiţi. Sau poate struguri?

Cât de departe fuseseră livezile de citrice din Florida?

– Ouă şi pâine prăjită, mulţumesc.

Maiorul Lindholm împături ziarul şi-l puse deoparte.

– Aşa-i. Myrtle mi-a spus că sunteţi evrei. Aţi emigrat în timpul războiului?

– Nu, domnule. Am...

Doamna Lindholm îmi puse o farfurie cu ouă și pâine prăjită în față. Ouăle erau prăjite în untură. Miroseau foarte bine. La naiba! Am încercat să-mi adun gândurile cât mi-am uns pâinea cu unt.

– Familia mea a venit aici pe la 1700 și s-a stabilit la Charleston.

– Nu mai spune!

Maiorul sorbi din cafea.

– N-am cunoscut niciun evreu înainte de război.

– Ba da, probabil ați cunoscut, dar nu și-au arătat cornițele.

– Hah! făcu maiorul și se pocni peste genunchi. Bine zis!

– De fapt, bunica mea...

Mi-am folosit toată atenția ca să întind cu grijă untul pe pâine.

– Bunica mea și surorile ei vorbesc și acum idiș acasă.

Doamna Lindholm se așeză lângă mine și mă cercetă ca pe un exponat de muzeu.

– Măi, să fie! spuse ea și o cută subțire îi apăru pe frunte. Și vorbeau – ai zis Charleston – cu accent de sudist?

Mi-am strâmbat accentul – pe care mi-l adaptasem la cel din Washington –, vorbind fără diftongi și înmuind consoanele, ca acasă:

– Vreți să veniți la noi de Rosh Hashana? *Mazel tov* la tătă lumea!

Au râs până le-au dat lacrimile când am rostit puținele fraze pe care mi le aminteam în idiș cu accent pronunțat de Charleston. În copilărie nu-mi sunau ciudat. Credeam că așa se pronunță corect în idiș. Asta până când ne-am dus la sinagoga din D.C.

Nathaniel apăru în prag, mișcându-se parcă mai ușor.

– Ce bine miroase...

Doamna Lindholm sări de pe scaun și îi pregăti și lui dejunul. Maiorul pălăvrăgi despre una-alta. Ne prefăceam toți cu

disperare că lucrurile erau ca de obicei. Dar în ziarul de pe masă era o fotografie cu New Yorkul transformat într-o Veneție deformată, cu canale în loc de străzi, flancate de zgârie-norii rămași fără geamuri.

În cele din urmă, maiorul Lindholm se uită la ceasul de perete, care arăta ora 9:50, și se ridică de la masă.

– Ar cam trebui să plecăm.

Nathaniel se sculă imediat de pe scaun.

– Mulțumesc pentru dejun, doamnă Lindholm.

– Cu mare plăcere, îi spuse ea, apoi își sărută soțul pe obraz. Mă bucur că am avut cu cine discuta, în loc să vorbesc numai cu spatele ziarului.

Maiorul râse. Era ușor să-ți dai seama de ce se îndrăgostise de el.

– Ce planuri au doamnele pentru astăzi?

– Păi...

Doamna luă farfuria lui și a lui Nathaniel.

– Mă gândeam să o duc pe doamna York în oraș, la cumpărături.

– Cumpărături?

Am strâns celelalte farfurii, urmând-o spre chiuvetă.

– Dar eu voiam să merg cu Nathaniel la bază.

El își lăsă capul pe-o parte și se uită la mine ca la un marțian.

– Dar vă trebuie haine noi. Pe ale voastre le-am spălat, dar nu mai sunt bune de nimic, poate doar la muncit prin grădină.

Nathaniel trebuie să-mi fi văzut figura contrariată, dar nu mi-o înțelese. Nu din cauza banilor îmi făceam eu probleme. Dar lumea tocmai se sfârșise și eu eram trimisă la *cumpărături*.

– Nu te îngrijora, Elma. Colonelul Parker ne-a pus la dispoziție un buget pentru haine, până când se rezolvă treaba cu

statutul meu de angajat. Așa că ia-ți o zi liberă și du-te la cumpărături. Oricum, nu prea ai ce face la bază.

Tocmai asta era problema. Nu puteam face absolut nimic.

Doamna Lindholm opri mașina, un Oldsmobile, în fața unui magazin din centrul Daytonului. Marchiza care proteja vitrina era spintecată, iar pe geamuri se instalase un strat subțire de praf. Magazinul etala rochii elegante, în tonuri aprinse. Am coborât din mașină și m-am uitat la oamenii de pe stradă, care își vedeau de viață de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic cu o zi înainte.

Nu, nu era chiar așa. Sporovăiau în grupuri mici, mai apropiate unele de altele decât ar fi fost normal. Drapelul de deasupra frizeriei vecine cu magazinul de haine era în bernă. Peste tot, același praf ca pe vitrina magazinului. M-am cutremurat și m-am uitat în sus, la ceața de un ocru bizar de pe cer.

Doamna Lindholm îmi surprinse înfiorarea, dar o înțelese greșit:

– Hai să intrăm, până nu te prinde o răceală soră cu moartea.

– A, mă pricep de minune să fentez moartea.

Se albi la față.

– Te rog să mă ierți! Am uitat prin ce-ai trecut.

Uneori, ca de data asta, glumele mele nu detensionează atmosfera.

– A, stați liniștită, n-am nimic. Pur și simplu... Eu ar trebui să-mi cer scuze. Am făcut o glumă proastă.

– Nu, a fost vina mea.

– Nu, serios, nu aveți de ce să vă cereți scuze.

– M-a luat gura pe dinainte.

M-am uitat la ea printre pleoapele întredeschise.

– Vă aduc aminte că sunt sudistă și nu veți câștiga niciodată o bătălie a poliției dusă cu mine.

Râse, iar oamenii din jur se răsuciră și îi aruncară priviri urâte, ca și cum ar fi înjurat în public.

– Facem pace?

– Normal.

Am arătat spre ușă.

– Intrăm?

Tot râzând, împinse ușa. Vânzătoarea, o femeie de culoare spre șaptezeci de ani, cu păr alb ca zăpada, stătea lângă radio și asculta concentrată. Auzind clopoțeii de la intrare, se uită în jur, desprinzându-se cu greu de aparat.

„... Incendiile provocate de meteorit ieri s-au extins și au distrus până acum peste 900 km²..."

Vânzătoarea zâmbi, ca și cum abia își amintise ce trebuie să facă.

– Cu ce vă pot servi?

Întârzie cu privirea asupra mea. Nu se încruntă, doar zâmbetul i se crispă ușor.

Am simțit că mă înec de rușine în murdăria pe care nici toată apa din lume nu o putea îndepărta de pe hainele mele. Probabil că arătam ca o vagaboandă. Mamei i-ar fi fost rușine cu mine. Am înghițit în sec. Aș fi vrut să mă întorc în mașină, dar gazda mea s-ar fi simțit stânjenită, așa că am rămas paralizată lângă ușă.

Doamna Lindholm arătă spre mine și spuse:

– Prietena mea a fost în Est ieri.

În Est. Auzind eufemismul, vânzătoarea făcu ochi mari și se înmuie toată, compătimitoare.

– Vai, sărăcuța de ea! exclamă, apoi, căzând pradă curiozității ca mielul unui lup, întrebă: Unde anume ai fost?

– În Poconos.

Doamna Lindholm luă o rochie bleumarin de pe suport și o cercetă.

– Nu mai are decât hainele de pe ea.

De după suport apăru o femeie albă, între două vârste.

– Chiar ai fost acolo? Ai văzut meteorul?

– Meteoritul. Meteorul explodează înaintea impactului.

De parcă îi păsa cuiva de rigoarea științifică. Cred că atunci a fost ultima oară când am corectat pe cineva. „Meteorit", din cine știe ce capriciu al limbii, suna aproape frumos.

– Dar, nu, am precizat, ne aflam la 500 de kilometri.

Se holba la fața mea, ca și când tăieturile și vânătăile ar fi desenat o hartă a locului în care fusesem *atunci*.

– Am și eu rude în Est.

– Da, am avut și eu.

Am smuls o rochie de pe suport și m-am dus repede în cabina de probă. Ușa s-a închis în spatele meu, ferindu-mă de ochii lor, dar nu și de cuvinte. M-am scufundat în bancheta capitonată îngustă și mi-am acoperit gura cu ambele mâini. Mă durea fiecare respirație, luptând să-i dau drumul din mine. *3,14159265...*

– Ea și soțul ei au zburat cu avionul azi-noapte. I-au murit toți, doar un frate i-a mai rămas, din câte am înțeles.

– Îngrozitor.

...*35897932384*... Toată lumea avea pe cineva „în Est". Nu eram singura care-și pierduse familia.

Vânzătoarea a spus:

– Am auzit la știri că trebuie să ne așteptăm la mulți sinistrați, fiindcă suntem lângă baza Wright-Patterson.

Sinistrați. Asta eram. Numai că eram primul sinistrat pe care îl vedeau aici. De ce, din atâtea alte clipe, trebuia să mă podidească plânsul tocmai într-o cabină de probă?

– Asta spunea și soțul meu.

Doamna Lindholm părea că stă chiar în fața cabinei.

– Azi mă duc la spitalul bazei, să mă ofer voluntară.

– Foarte frumos din partea ta.

Voluntariat. Aș putea să încerc și eu. Aș putea aduce cu avionul sinistrați din Est, bandaja răni sau face altceva. Ca în război. Nu aveam motive să nu mă adun și s-o fac din nou.

– Ce post asculți, CBS?

Mi-am șters lacrimile și m-am ridicat în picioare, întinzându-mă după rochia pe care o înhățasem. Avea buline și se potrivea unei femei cu talie de viespe.

– Ihî... Tocmai spuneau că au găsit un membru al cabinetului care a supraviețuit. Stați să dau mai tare, dacă nu vă supărați, doamnelor.

Când m-am uitat în oglindă, am văzut un strigoi. Eu credeam că arăt ca o vagaboandă, dar în realitate arătam ca și când n-aș fi supraviețuit impactului. Ochii mi se învinețiseră. Eram plină de tăieturi mici pe față și pe brațe. Ceva mă izbise chiar sub linia părului, unde aveam o julitură. Dar trăiam.

– ... și valurile acelea seismice au inundat Caraibele, lăsând multe națiuni fără curent sau apă. Se zvonește că numărul morților s-ar ridica la sute de mii...

Am deschis ușa cabinei și am încercat să mă fac auzită peste vocea de la radio.

– Sunt o toantă. Am luat mărimea greșită.

Vânzătoarea a venit să mă ajute. Ne-am consultat în privința mărimii și a rochiilor la modă, în timp ce știrile se auzeau în fundal. Țara arde și baba se piaptănă.

ȘASE

INDIENII ÎI OFERĂ AJUTOR DOAMNEI ROOSEVELT

Întrebările presei scot în evidență relația de prietenie tot mai strânsă cu SUA.

În exclusivitate pentru *The Times*

New Delhi, India, 4 martie 1952 — Întrebările adresate doamnei Franklin D. Roosevelt de către jurnaliștii indieni, la un dineu organizat astăzi de asociația de presă din Delhi în onoarea văduvei fostului președinte, au scos în evidență proporțiile devastatoare ale dezastrului din Statele Unite, lovite de un meteorit la începutul acestei săptămâni. Gândite, inițial, ca un simbol al ospitalității locale, discuțiile s-au concentrat pe ofertele de ajutor pentru Statele Unite.

Cerul era înnorat, de un argintiu intens, când doamna Lindholm mă lăsă la bază.

– Sigur nu vrei să mergi acasă și să te odihnești, draga mea?

– Mulțumesc, dar mă simt mai bine dacă sunt activă.

Buzele i se lăsară în jos, a dezamăgire, dar, spre cinstea ei, nu mai insistă.

– Dacă ai nevoie de mine, mă găsești la spital. Nu uita să mănânci ceva.

– Da, doamnă.

Iam făcut cu mâna când a plecat. Făcurăm cumpărături serioase – și, da, recunosc că mă simțeam mai bine în haine curate și cu vânătăile ascunse sub machiaj, dar în toată vremea asta am avut impresia că mă prefac. În fiecare magazin, radioul sau televizorul era pe un canal de știri. Delaware nu mai exista, iar singurul membru al cabinetului care supraviețuise era ministrul agriculturii.

Însă mai erau sinistrați care trebuiau transportați. Eu știam să pilotez. Așa că mi-am netezit rochia cea nouă, bleumarin, cu buline, i-am aranjat cordonul roșu aprins și m-am dus să-l caut pe colonelul Parker. Nu pe el aș fi vrut să-l văd, dar era singurul care-mi cunoștea experiența ca pilot.

Am bătut la ușa lui, care era deschisă. Stătea la birou, aplecat deasupra unei circulare. Jur că mișca din buze în timp ce o citea. Chelise, avea la spatele capului o gaură cât o monedă de 50 de cenți. Oare știa de ea?

Înălță privirea, dar nu se ridică de pe scaun.

– Doamnă York.

– Am văzut la știri că Forțele Aeriene se mobilizează pentru a-i ajuta pe sinistrați.

Am intrat și m-am așezat fără să fiu invitată. Adică, na, n-am vrut să-l fac să se simtă prost că ține o doamnă în picioare.

– Așa este. Dar nu vă îngrijorați, soțul dumneavoastră nu va fi trimis.

– Nici nu mă mir, din moment ce nu e în serviciul activ și nu a făcut parte vreodată din Forțele Aeriene.

Am oftat, încercând să-mi alung și iritarea odată cu aerul scos din plămâni.

– Dar mă întrebam dacă nu aș putea da *eu* o mână de ajutor. Cu atâția piloți de-ai noștri în Coreea, mi-am zis că unul în plus nu v-ar strica.

– Păi, vedeți... sunteți foarte amabilă, dar ăsta nu e un loc pentru doamne.

– Sunt foarte multe femei printre sinistrați. Și, cum am experiență...

Ridică brațul, ca să mă oprească.

– Vă apreciez intenția și zelul, dar nu e necesar. Generalul Eisenhower ne recheamă trupele și primim ajutor și de la Națiunile Unite.

– Dar Coreea?

– Armistițiu.

Răsfoi hârtiile de pe birou.

– Acum, dacă nu vă supărați...

– Dar până când se întorc ai noștri nu aveți destui piloți.

– Îmi propuneți să vă înscriu în Forțele Aeriene? Pentru că altfel nu vă pot lăsa să pilotați unul dintre avioanele noastre.

Afișă un regret prefăcut.

– Și, cum avionul dumneavoastră a fost avariat... Mă tem că nu aveți ce face aici.

– Bine, am zis și m-am ridicat – el, nu. Mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ați acordat.

– Nu aveți pentru ce, spuse el și se întoarse la circulară. Ați putea deveni soră medicală. Am înțeles că e o meserie bună pentru femei.

– Ce deștept sunteți. Mulțumesc foarte mult, domnule colonel Parker.

Ceea ce mă irita cu adevărat era că avea dreptate. Voiam să ajut, dar abilitățile mele erau inutile. Fără un avion, ce altceva să fac? Să pun moartea în ecuație?

Am sosit la spital în momentul cel mai nepotrivit – sau cel mai potrivit, depinde cum privești lucrurile. Tocmai aterizase un avion cu sinistrați și se umpluseră paturile. Se ridicaseră corturi pe post de sală de așteptare, pline de oameni care fuseseră afară în ultimele două zile. Arsuri, deshidratare, lacerații, oase rupte și stare de șoc.

Mi s-a dat o tavă cu un tonic în pahare de carton și mi s-a spus să le distribui. Nu făceam cine știe ce, dar eram utilă.

– Mulțumesc, doamnă, îmi spuse o femeie blondă, luând un pahar și uitându-se la rândurile de scaune care se întindeau până la medici. Nu știți ce se va întâmpla cu noi mai departe?

Bătrânul de lângă ea se foi în scaun. Avea un ochi învinețit și umflat, abia deschis, iar crusta de sânge de la nas sugera că-i curgese mult la un moment dat.

– Ne vor trimite în tabere, bănuiesc, răspunse el. Mi-ar fi fost mult mai bine să rămân acolo de unde m-au luat, decât să mă aducă aici.

Taberele aveau o conotație sumbră, iar asemenea cuvinte nu făceau bine nimănui. I-am întins tava cu paharele de carton bătrânului.

– Nu doriți un tonic, domnule? Vă va înviora cât de cât.

Doamne, i-am vorbit cu vocea de doctor a mamei. Blândă și încrezătoare. El pufni și-și împleti brațele la piept, dar gestul îl făcu să se strâmbe de durere.

– Nu ești asistentă. Nu cu rochia asta dichisită.

Avea dreptate. I-am zâmbit totuși.

– Nu sunt. Dau doar o mână de ajutor.

Pufni din nou și sângele îi bulbuci dintr-o nară. Apoi începu să țâșnească.

– La dracu'!

– Lăsați capul pe spate.

M-am uitat în jur după ceva cu care să opresc hemoragia. Femeia îmi luă tava din mână.

– Strângeți-vă de puntea na...

– Știu. Am mai pățit-o, mă întrerupse, dar mă ascultă.

Un bărbat palid de vizavi, îmbrăcat într-un costum zdrențuit, probabil om de afaceri, își scoase cravata și mi-o întinse. I se crăpase o lentilă de la ochelari și privea cu ochi sticloși.

– Mulțumesc.

Am apăsat cravata pe nasul bătrânului.

– Ăsta e cel mai elegant bandaj de care m-am folosit vreodată.

Bătrânul îmi luă cravata din mână cu o căutătură urâtă.

– Încerci să-mi distragi atenția.

– Exact.

M-am aplecat în față, ca să-i examinez ochii.

– Despre ce-ați vrea să vorbim?

Își țuguie buzele.

– Ai fost pe-aici... deci trebuie să știi câte ceva. Cât de grav e?

– Cred că...

M-am uitat la răniții din jurul nostru.

– Cred că nu este cel mai potrivit moment pentru discuția asta. Vă spun doar că starea dumneavoastră e mai bună decât a multora. Aveți și alt subiect în minte?

– Da, zise zâmbind puțin, dându-mi impresia că îl amuză rolul de bătrân morocănos. Ce zici de Charles F. Brannan?

– De cine?

– Ministrul agriculturii.

Își apăsă nasul cu o porțiune curată a cravatei.

– Zice-se că făcea turul fermelor din Kansas când a căzut meteoritul. Dacă nu găsesc pe altul care să-i fie superior ierarhic, atunci tot ce se poate să ajungă el noul nostru președinte.

Omul de afaceri care ne dăduse cravata interveni:

– Președinte interimar.

– Ei, asta chiar e un subiect care merită dezbătut.

Bătrânul stătea tot cu ochii la tavan, supărat.

– Experții în constituție petrec o groază de timp vorbind despre ce înseamnă asta.

Sub stratul de murdărie, bătrânul purta o jachetă de tweed peticită cu piele veritabilă la coate.

– Unde ați predat?

– La Citadel.

– În Charleston?

Am vorbit mult prea tare. Oamenii s-au întors mirați spre mine. Am înghițit în sec și am întrebat din nou:

– Ați fost în Charleston?

Bătrânul aplecă puțin capul în față și mă cercetă cu ochiul sănătos.

– Ai rude acolo?

– E orașul meu natal.

– Îmi pare rău... Eram într-o drumeție cu cadeții. Departe, pe continent. Când ne-am întors... Îmi pare foarte rău.

Am încuviințat din cap, strângând din dinți. Confirma ceea ce știam deja. Raza exploziei urmată de valurile seismice indica clar că nu existau șanse să fi supraviețuit cineva. Dar, dacă nu știam ceva sigur, măcar puteam spera. Iar speranța avea să mă omoare.

Abia urcând treptele sinagogii am înțeles că, intrând pe ușa ei, acceptam, în sfârșit, că familia mea era moartă. Gândul m-a

oprit în loc. M-am sprijinit de balustrada metalică. Ai mei nu mai erau. Venisem la sinagogă pentru că trebuia să încep ritu alurile de doliu.

Tata nu va mai cânta niciodată la trompetă. Cuvertura de pat a mamei, uriașă, va rămâne brodată numai pe jumătate, dacă nu era deja cenușă.

Ochii mi s-au închis singuri, ascunzând de mine peretele de cărămidă și arbuștii de tisă care flancau scările. Sub scutul întunecat al pleoapelor, ochii îmi ardeau. Praful din palme era aceeași cenușă care se cernea peste întreg orașul. Resturile exploziei din D.C.

– Te simți bine? am auzit din spate o voce de bărbat mai în vârstă, cu un ușor accent german.

Am deschis pleoapele și m-am întors către el cu un surâs, deși probabil că mi se înroșiseră ochii.

– Îmi cer scuze. N-am vrut să blochez drumul.

Bărbatul, care stătea cu o treaptă mai jos, nu arăta, de fapt, mai în vârstă decât mine. Poate doar foarte puțin. Dar avea pe chipul supt trăsături pe care le-am recunoscut imediat. Era un supraviețuitor al Holocaustului.

– Ați avut... rude?

Dumnezeule! Scutește-mă de bunătatea străinilor. Mi-am îndreptat privirea către orizont, fixând ceața ca de chihlimbar care plutea peste câmpiile din Ohio.

– Da. Așa că... trebuie să stau de vorbă cu un rabin.

Dădu din cap a încuviințare și se strecură pe lângă mine ca să-mi țină ușa deschisă.

– Și eu tot pentru asta am venit.

– Of... îmi pare rău!

Ce bestie egoistă pot fi! Nu eram singura din Charleston care se trăgea dintr-o familie evreiască. În New York, dezastrul

părea total. La fel, în D.C. și... Câți dintre noi muriseră, nelăsând în urmă pe cineva care să aprindă o lumânare în amintirea lor și să recite *kaddishul*?

Dădu din umeri ușor și trist, făcându-mi semn să intru. Am pășit în hol. Prin ușile deschise am întrezărit lumina liniștitoare a flăcării eterne atârnând în fața chivotului, un simbol al veșnicirii.

Bărbatul acesta... probabil că scăpase din Germania numai ca să se pomenească în mijlocul altei nenorociri când se credea mai în siguranță. Totuși supraviețuise. Ca mine.

Așa am făcut. Am supraviețuit.

Și ne-am adus aminte.

E greu să ții doliu într-o casă de neevrei. Am făcut un compromis cu mine însămi și i-am spus dormitorului nostru „acasă", pentru că nu mă simțeam în stare să-i explic doamnei Lindholm de ce voiam să stau pe scaune mici sau să acopăr oglinzile.

Nathaniel m-a găsit pe podea, prinzând cu un ac cu gămălie o fâșie ruptă din cămașa mea. Nu m-am putut convinge să rup cămașa, nu pentru că n-aș fi suferit destul, ci ca să nu trebuiască să-i explic gazdei noastre de ce sfâșii un lucru pe care abia l-am cumpărat.

S-a oprit în loc și s-a uitat direct la bucata zdrențuită. Umerii i-au căzut în față, de parcă faptul că am făcut singură *kriah* durea și mai tare.

Soțul meu s-a așezat lângă mine, pe jos, și m-a luat în brațe. Obiceiul de a nu vorbi cu cineva care-și jelește un mort până nu-ți vorbește el mai întâi nu-și prea avea rostul. Oricât aș fi încercat, tot n-aș fi putut să scot o vorbă.

Când a trecut săptămâna de doliu, i-am sunat pe toți mecanicii din cartea de telefon. Nici măcar unul nu avea piese de schimb sau timp să-mi repare avionul. Dar trebuia să fac ceva.

Supraviețuisem, deci trebuia să existe un motiv pentru asta. Un scop, un rost... ceva. M-am obișnuit să merg la spital cu doamna Lindholm în fiecare zi, să înfășor bandaje, să spăl ploști și să servesc supa sinistraților care soseau întruna cu avionul.

Nu se mai opreau. Am sunat la mecanici din nou. Și pe urmă încă o dată.

Unul mi-a făcut promisiuni vagi că-mi va comanda o elice, dacă va avea timp. Dacă Nathaniel ar fi fost acasă în timpul zilei, l-aș fi rugat să dea el telefoane.

Dar în fiecare seară venea acasă mai chiar mai târziu decât mine. Vineri seara, la două săptămâni de la căderea meteoritului, s-a întors mult după apusul soarelui. Înainte nu prea ne omorâserăm cu sabatul, dar după... am simțit nevoia să mă țin de ceva. Nevoia de continuitate.

L-am întâmpinat la ușă și i-am luat paltonul. Maiorul Lindholm – Eugene – și Myrtle plecaseră la o întâlnire de rugăciune la biserica lor, așa că eram singuri în casă.

– N-ar trebui să lucrezi după apusul soarelui.

– Sunt un evreu lamentabil, spune, aplecându-se să mă sărute. Dar am avut de convins generali că, nu, rușii n-ar fi avut cum să scape meteoritul pe noi.

– Și acum, tot asta?

I-am atârnat paltonul în cuierul de lângă ușă.

– Necazul e că Parker a spus treaba asta cuiva... probabil... mai multor persoane... și acum s-a răspândit printre militari sub forma „am auzit că e posibil să fi fost o ofensivă a rușilor".

– Of!

I-am făcut semn să meargă în bucătărie, unde lumina rămăsese aprinsă.

– Este pui cu cartofi, dacă n-ai mâncat.

– Ești o zână.

– Chiar *ești* un evreu lamentabil.

Am râs și l-am tras în bucătărie, unde s-a trântit pe un scaun cu un geamăt și s-a lăsat cu capul pe masă.

– Elma, nu știu cât mai rezist la ședințele astea. Sunt nevoit să repet întruna același lucru. Bine că au fost implicate și Națiunile Unite, altfel cine știe pe unde am fi fost acum.

– Pot să ajut cu ceva?

Am deschis frigiderul și am scos farfuria pregătită pentru el.

S-a îndreptat de spate.

– De fapt, ai putea. Dacă ai timp.

– Timp am berechet.

– Crezi că ai putea calcula dimensiunile meteoritului?

Îi tremură puțin vocea și trebui să facă o pauză. Rămase cu ochii la masă.

În mod normal, o asemenea problemă ar fi ajuns direct la colegii lui de la Langley. Mi-am făcut de lucru cu farfuria ca să-i dau timp să-și revină. Amândoi aveam tendința să clacăm în momente ciudate, iar plânsul ne extenua. Uneori, cel mai bine era să pretindem că nu s-a întâmplat nimic.

Nathaniel își strânse buzele într-o grimasă care s-ar fi dorit a fi un zâmbet și-și drese glasul:

– Mă gândesc că, dacă aș ști lucrul ăsta, aș putea demonstra că rușii n-ar fi fost în stare să-l miște.

I-am pus farfuria în față și l-am sărutat pe ceafă.

– Da. Bănuiesc că poți să-mi aduci niște grafice oficiale.

– Spune-mi de ce ai nevoie.

Era ciudat. O ajutam pe Myrtle cu sinistrații toată săptămâna, dar, cum ei tot veneau și fiecare grup era în stare mai proastă decât cel de dinainte, parcă nu se schimbase nimic - adică efortul meu nu însemna nimic. De ce eu? De ce nu altcineva, mai util?

Știu. Știu că nu era logic sau rațional, fiindcă eu *chiar* ajutam, dar... dar treburile pe care le făceam puteau foarte bine să fie făcute de oricine. Eram o rotiță care putea fi schimbată oricând.

Dar cifrele? Natura abstractă a cifrelor îmi *aparținea*. Calcule puteam face doar eu.

ŞAPTE

APĂRAREA CIVILĂ FOLOSEŞTE RADIOAMATORI

PHILADELPHIA, PA, 17 martie 1952 — Pentru a coordona eforturile de întrajutorare depuse în urma dezastrului provocat de meteorit, agenţiile de apărare civilă folosesc diverse tipuri de echipamente de comunicare în situaţii de urgenţă pentru a transmite mesaje în zonele calamitate. Pe lângă telefon, reprezentanţii oficiali utilizează staţii de emisie-recepţie portabile, walkie-talkie, echipament telefonic de campanie şi staţii de radioamatori. Acestea vor fi transportate cu maşinile conduse de operatori voluntari, care vor pune la punct un mijloc de comunicare auxiliar.

Lucram la calculele pentru Nathaniel seara. Mă retrăgeam cu numerele mele după ce îi ajutam pe sinistraţi în timpul zilei. În ziua aceea am servit supa unui grup de cercetaşe şi liderelor lor. Erau într-o excursie cu cortul când căzuse meteoritul şi, printr-un noroc, explorau Peşterile de

Cristal. Au simțit zguduitura și și-au zis că s-a produs o catastrofă. Când au ieșit la suprafață, n-au mai avut ce vedea.

Așadar, numere. O adevărată alinare. Calculele însemnau logică și ordine. Luam evenimente disparate și le găseam un rost.

Celălalt loc în care găseam ordine în haos era bucătăria. A trecut o săptămână până când Myrtle s-a hotărât să aibă încredere în mine și încă vreo două zile până am convins-o să mă lase să pregătesc masa. Acum găteam pe rând.

Era bucătăria ei *kosher*? Nici pomeneală. Întrebați-mă dacă îmi păsa. Am deschis sertarul de lângă chiuvetă și am răscolit prin el până am găsit paharele gradate. În seara aceea am făcut plăcintă cu pui.

Umplutura fierbea pe aragaz, umplând aerul cu aroma de unt și cimbru. Într-un fel, pregătitul plăcintei era ca un exercițiu de matematică. Totul trebuia proporționat, pentru ca ansamblul să fie uniform.

M-am dus la frigider, aruncând un ochi în camera de zi. Myrtle stătea pe canapea, cu picioarele în poala lui Eugene, care i le masa în timp ce ea sorbea dintr-un pahar cu vin.

– ... nu poți face nimic?

– Îmi pare rău, scumpo. Am încercat.

Se strâmbă și-și plecă ușor capul când îi masă pernițele piciorului.

– Dar nu pot merge într-un loc dacă nu sunt trimis acolo.

– Dar vin avioane după avioane numai cu albi. Ai noștri unde sunt? Pe ei cine-i salvează?

Cum de nu observasem? Am rămas cu mâna pe frigider și am revăzut în minte masele de sinistrați, căutând măcar unul de culoare printre ei.

– Știi ce s-ar întâmpla, chiar dacă șefii ne-ar trimite în carierele alor noștri. Să zicem că-i luăm. Dar pe urmă? Ar fi duși în tabere separate.

Myrtle oftă.

– Știu... știu. O să ridic problema la biserică. Poate reușim să le venim în ajutor chiar noi.

Cu paharul gradat în mână, m-am dus în ușa bucătăriei.

– Nu vă supărați...

Myrtle mă căută din priviri. Îmi lăsă impresia că îi alunecă o mască pe față. Îmi zâmbi.

– Ai nevoie de ajutor?

– A, nu. Dar... V-am auzit fără să vreau. Vreți... vreți să vorbească Nathaniel cu cineva?

Eugene și Myrtle schimbară priviri subtile, pe care nu le-am înțeles, apoi el scutură din cap în semn de refuz:

– Mulțumim, doamnă, dar ne descurcăm noi cumva.

După cină, m-am retras în camera de lucru familiei Lindholm. Umplusem masa de hârtii, încercând să stabilesc legături între punctele de date în ordinea necesară. Am deschis sertarul, am luat carnețelul în care notam convorbirile interurbane, ca să pot da banii pe ele gazdelor noastre, și am notat ora. Apoi am ridicat receptorul și l-am sunat pe fratele meu la serviciu.

– Serviciul Meteorologic al Statelor Unite. Hershel Wexler la aparat.

– Salut. Sunt Elma. Ai timp să-mi răspunzi la o întrebare despre vreme?

– De-asta sunt pus aici. Ce s-a întâmplat?

Am auzit foșnet de hârtii pe birou.

– Vrei să mergi la un picnic?

– Ha, ha, nu.

Am căutat ecuațiile la care lucram.

– Îl ajut pe Nathaniel să afle cât de mare a fost meteoritul, din ce era format și... Din Golful Chesapeake au ieșit aburi trei zile. Aș putea să mă descurc și singură, dar... mi-am zis că poate există o ecuație pentru a stabili la ce temperatură scoate atâția aburi o întindere de apă așa de mare.

– Interesant... Așteaptă puțin.

În fundal, țăcănea teleimprimatorul. Soseau rapoarte de la stațiile meteo din lume.

– Ai adâncimea și volumul de apă, presupun.

– Adâncimea medie: 6,4 metri. Optsprezece trilioane de galoane.

– OK, deci... În martie, Golful Chesapeake avea cam 6,6 de grade Celsius. Deci ne-ar trebui o schimbare de temperatură de 93...

Deschise un sertar și vocea i se auzi mai slab. Mi l-am închipuit ținând receptorul între obraz și umăr, cu fruntea încrețită, în timp ce folosea rigla de calcul. Cârjele probabil că stăteau proptite de birou. Cu ochelarii pe vârful nasului, ca să vadă mai bine, și mușcându-și colțul buzei de jos, fredona printre cuvinte:

– ... împărțit la masa molară a apei... îmi dă 1,54E20 J... Hm... Adunând energiile... Hm... 1,84E20 J. Ți-ar trebui... Ar fi aproximativ 270 grade.

– Mersi.

Am încercat să nu trădez cât de tare mă speria numărul.

– Era destul dacă-mi dădeai formula.

– Cum adică? Să recunosc că surioara mea e mai bună la mate decât mine? râse el scurt. Te rog. Am și eu mândria mea.

Acum puteam introduce valoarea temperaturii într-o ecuație care ținea seama de unghiul de intrare aproximativ, ceea ce *ar fi trebuit* să-mi indice oarecum structura meteoritului,

alcătuit ce elemente se încălzesc la 270 grade când străbat atmosfera. N-ar fi fost date precise, dar lui Nathaniel i-ar fi fost foarte utile.

– Zici că vrei să afli din ce era alcătuit meteorul?

L-am auzit din nou mai clar când a dus receptorul mai aproape de gură.

– Daaa... Pe baza dimensiunii craterului, de 29 km, și a volumului de apă dislocat inițial, am o estimare a dimensiunii *meteoritului.*

Am început să mă joc cu cifrele pe care mi le dăduse.

– La un moment dat, vor trimite scafandri ca să identifice compoziția, dar acum toți sunt ocupați cu sinistrații și activitățile de recuperare...

Mi-am amintit de Eugene și de Myrtle.

– Poate știi să-mi răspunzi la o întrebare.

– Dar să știi că nu-ți fac tema la mate, l-am avertizat, făcându-l să râdă.

– Ce mai face Nathaniel?

– Of...

Am oftat și m-am uitat la ușă, ca să mă asigur că e închisă.

– E extenuat și frustrat și o groază de lucruri sunt secrete, deci... Îmi tot spun că va fi mai bine când se va termina povestea asta, dar...

– Dar nu se va termina.

– Nu.

M-am frecat pe frunte.

– La voi cum e?

– Au apărut primii sinistrați. Altfel, lucrurile merg ca de obicei, spuse cu un oftat. Dar se vor schimba odată cu modificările tiparelor climatice.

– Ce fel de modificări?

– Nu știu exact, chiar la asta lucrez. După atâtea depuneri și atâta fum în atmosferă...

Mi l-am închipuit scoțându-și ochelarii și oftând din nou.

– Poate îmi răspunzi la încă o întrebare.

– Să știi că tot nu-ți fac tema la mate.

– Ba exact asta faci. Cât a fost volumul dezlocuit?

– Îți voi putea da o valoare aproximativă după ce aflu cât de mare a fost meteoritul. De ce?

– Pentru că, dacă disloci atâta apă în atmosferă, clima suferă modificări. Vreau să văd dacă putem anticipa cum va fi sezonul de uragane.

Am zâmbit pereților, ca și când Hershel ar fi stat în fața mea.

– Bine. Îți fac tema la mate, dar știi ce-mi dai la schimb.

– Da, îmi răspunse râzând. Poți să-mi citești benzile desenate, dar pentru asta trebuie să vii în vizită la noi.

– Imediat ce terminăm treaba pe-aici.

Când va termina Nathaniel cu ședințele, o să vorbesc cu el despre mutatul în California.

Am împins în față foile cu calcule și mi-am proptit capul pe brațe. Rahat! Îmi trebuiseră două seri ca să aliniez toate variabilele. Și acum? Am verificat calculele de trei ori. Dacă se strecurase vreo greșeală, eu nu o vedeam. L-am sunat iarăși pe Hershel, dar după orele de serviciu, iar acum ieșise în oraș. Dumnezeu știe ce o fi înțeles bona din mesajul meu.

M-am ridicat de la birou și am patrulat prin cameră. Tocana de care uitasem se fleșcăise pe masă. Mi-o adusese Myrtle la un moment dat. Lipsea o jumătate din porție și furculița era murdară, dar nu-mi aminteam să fi mâncat ceva.

Am simțit o durere pornind din ochiul drept și radiind în toată fruntea. Aveam nevoie de Nathaniel. Mi-am adunat foile,

stăteam cu calculele mele originale, cât și cele pe care le-am refăcut. Ar trebui să fie la bază. Aș putea... ce? Să-l scot dintr-o ședință? Nimic nu s-ar schimba în calculele mele dacă aș aștepta până vine acasă.

Totuși aveam nevoie de soțul meu. Exact în momentul acela. Mi-am trecut deasupra ochiului și mi-a mai trecut durerea. Dacă nu calculele mele erau greșite, atunci probabil că erau datele inițiale. Unul dintre rapoarte o fi exagerat cifrele. Sau mă înșelam.

Am luat farfuria de pe masă și am dus-o în bucătărie. În toată casa nu ardea decât becul de deasupra aragazului. Nathaniel trebuia să vină acasă. Și avea să vină, probabil nu peste mult timp. Puteam să am răbdare până atunci.

Am aruncat resturile de tocană la gunoi și apoi m-am mutat la chiuvetă, ca să spăl farfuria. Familia Lindholm avea o mașină de spălat vase nou-nouță, dar apa care îmi curgea pe mâini mă liniștea. Am pus farfuria la uscat pe stativ și am lăsat apa să-mi curgă printre degete.

Am auzit ușa de la intrare. În sfârșit... M-am șters cu prosopul de vase și i-am ieșit lui Nathaniel în întâmpinare. Mi-a zâmbit și s-a aplecat să mă sărute.

– Bună, frumoaso!

– Trebuie să-ți arăt ceva. Scuză-mă, i-am zis, rușinată. Cum a fost la bază? I-ai convins că nu ne bântuie rușii?

– Nu tocmai. Președintele Brannan vrea să repornească NACA și să căutăm alți asteroizi. Își slăbi nodul de la cravată. Ce voiai să-mi arăți?

– Mai poate aștepta până dimineață.

Încercam să fiu o soție bună, deși eram agitată, pentru că, la drept vorbind, ceea ce voiam să-i arăt n-ar fi făcut decât să-l țină și pe el treaz toată noaptea.

– Elma, nu. Nu vreau să-mi tragi șuturi până dimineață.

– Poftim?

– Când ești așa agitată, te zvârcolești și dai din picioare în somn.

– Păi...

Cum să explici ceva ce faci în somn?

– Te lovesc tare?

– Să zicem că vreau să văd, indiferent ce-o fi să-mi arăți.

N-a trebuit să insiste mai mult. L-am luat de mână și l-am dus în camera de lucru.

– Am încercat să calculez câtă energie trebuie pentru a deplasa meteoritul, ca să demonstrez că rușii nu aveau cum s-o facă.

Nathaniel rămase în prag.

– Să nu-mi spui că aveau cum, te rog.

– Nu.

Într-un fel, ar fi fost mai bine. Stăteam lângă birou și mă uitam la paginile pline de cifre.

– Nu, am, repetat, dar cred că ar putea fi vorba despre un fenomen de extincție.

OPT

SCADE BRUSC PREȚUL LA NUTREȚURI

CHICAGO, 26 martie 1952 – AP – Prețul nutrețurilor a scăzut brusc astăzi la bursă, după ce s-a redus dramatic și în sesiunea anterioară. Brokerii au fost de părere că atât scăderea de ieri, cât și cea de astăzi sunt consecințele faptului că exportul de porumb și ovăz a fost blocat din cauza pagubelor suferite de porturile de pe coasta de est.

Doamne, cât îmi doream să mă înșel! Nathaniel stătea la birou, în camera de lucru a familiei Lindholm, și îmi verifica socotelile cu rigla de calcul. Biroul gemea de enciclopedii, almanahuri, atlase și ziare din ultima săptămână, cu rapoarte despre zonele afectate de meteorit.

M-am sprijinit de peretele de lângă fereastră, mușcându-mi buza de jos. Noaptea căpătase o nuanță argintie. Dacă aș mai fi băut o cafea, cred că aș fi început să vibrez din cap până-n picioare.

Trecuse o oră de când Nathaniel nu mă mai întrebase nimic. De câte ori scria ceva cu creionul pe hârtie, speram că găsise o greșeală, că uitasem să schimb o diferențială sau să scot o rădăcină pătrată, ceva, orice.

În cele din urmă, puse rigla deoparte și-și propti bărbia pe vârfurile degetelor, fixând ultima pagină.

– Futu-i mama mă-sii, trebuie s-o ștergem de pe planeta asta.

– Nathaniel!

De ce l-am mustrat pentru limbaj, n-aș ști să vă spun.

– Iartă-mă!

Oftă și-și trecu palmele peste obraji, acoperindu-și fața. Îmi vorbi cu gura mai mult astupată:

– Chiar mi-am dorit să fi greșit la calcule.

– Poate că sunt greșite cifrele inițiale.

– Dacă ar fi fost greșite în așa hal, atunci ar fi trebuit concediat cineva de la *Encyclopedia Americana*.

Se îndreptă de spate, tot frecându-se pe față și mijind ochii.

– Eu credeam că am avut noroc că meteoritul a căzut în apă.

– Vaporii sunt problema.

Am traversat încăperea și am vrut să mă așez la masă, dar Nathaniel m-a prins de încheietură și m-a așezat la el în poală. M-am lăsat pe el și mi-am lăsat capul pe al lui.

– Se va încălzi o vreme, apoi vaporii din atmosferă...

Dădu din cap a încuviințare.

– Să văd dacă pot să-ți aranjez o întâlnire cu președintele.

– Cu președintele?

Mi-a sărit inima din loc și m-am dezlipit puțin de el.

– Nu-i cam... Adică o mare parte din socotelile astea nu ține de domeniul meu și... poate ar trebui să discutăm și cu alți experți.

– Da, sigur. Dar... acum ne-au pus pe mine și pe Wernher von Braun să lucrăm la un program prin care să detectăm asteroizi potențiali și să-i spargem cu rachete.

Se lăsă pe spate și-și scărpină o crustă de pe bărbie.

– Cunoști birocrația militară la fel de bine ca mine.

– Odată un program pornit, e greu de oprit.

– Da, și pe deasupra, lucrăm la o problemă greșită.

Stăteam în fața dulapului, uitându-mă la garderoba mea săracă. De câte ori duceam mâna la o rochie, mi se făcea stomacul nod. Toată lumea se va uita lung la mine. Dacă alegeam rochia greșită? Dacă greșisem la calcule? Ar fi mai bine, pentru Nathaniel, dacă aș sta acasă, în loc să merg cu el să mă întâlnesc cu generalul.

– Elma? Ce cravată să... Nu te-ai îmbrăcat?

Nathaniel se opri în pragul camerei noastre.

– Trebuie să ne întâlnim cu generalul în treizeci de minute.

Ținea câte o cravată de împrumut în fiecare mână.

– Cea albastră. Îți scoate ochii în evidență.

Am închis ușa de la dulap și stomacul mi s-a relaxat imediat.

– Te simți bine?

Coborî brațele și veni înspre mine, să-mi pună mâna pe frunte.

– Așa și-așa.

Îmi venise ciclul, dar nu asta era problema. Aș profita totuși de ea, dacă așa puteam scăpa de întâlnirea aceea.

– Dar am dactilografiat raportul, iar tu înțelegi ecuațiile la fel de bine ca mine.

– Mă supraapreciezi.

Puse cravata verde pe masă.

– Dacă îmi pun întrebări oamenii ăia, nu sunt sigur că sunt pregătit să le răspund.

Oamenii. Sigur că se vor aduna o mulțime. Să merg la o ședință cu Nathaniel ca să-l sprijin sau să mă cert cu Parker nu era mare lucru, dar adună mai mult de șase oameni într-un loc, pune-mă în fața lor și... M-au năpădit amintirile. Mi-am șters palmele de halatul de casă, tot agitată, deși nu mai mergeam la ședință.

– Generalul oricum nu va înțelege ecuațiile, așa că nu va trebui să vorbești decât despre concluzii.

Nathaniel oftă și-și puse cravata la gât.

– Asta și aveam de gând, îmi spuse. Voiam să fii acolo în caz că nu știu să răspund la vreo întrebare. Cum ar fi corelația dintre vaporii din atmosferă și creșterea temperaturii globale.

Am luat un exemplar din raportul pe care îl dactilografiasem și l-am răsfoit.

– O găsești la pagina patru și mai e și un grafic la sfârșit, cu creșterea temperaturilor în următorii cincizeci de ani. Așa că...

– Știu.

– Vor crede ce-am scris numai dacă le explici tu. Nu și dacă explicațiile vin de la mine.

– Te rog.

Se răsuci către mine de la oglindă.

– Care dintre noi doi dădea meditații de matematică în facultate? Te pricepi de minune la explicații.

Soțul meu era un om bun. Credea în mine. Dar era și orb. Nu-și dădea seama că oamenii îmi vor ignora spusele dacă nu le va repeta și el.

– Nu contează. Nu mă simt bine. OK?

Făcu un nod Windsor și-și aranjă cravata sub guler.

– Iartă-mă. Contam pe prezența ta acolo. Dar, dacă nu te simți bine, atunci nu te simți bine.

Mi-am făcut mică pe sub halat.

– Azi nu... Azi nu e o zi bună.

– Dar când este? N-am mai avut o zi bună de când a căzut meteoritul.

– Sunt... E o treabă femeiască...

– Am înțeles.

Se încruntă și-și frecă o sprânceană. Scuturând din cap, își luă sacoul de pe spătarul scaunului.

– E doar o ședință anterioară întâlnirii cu președintele. Te vei simți mai bine la aceea.

Problema era că nu mă voi simți mai bine. Întâlnirea cu președintele va fi mult mai dificilă... dar măcar nu era azi. Și poate că prezența mea nu va fi necesară sau nu voi avea nivelul de autorizație obligatoriu pentru ea sau va apărea ceva în ultima clipă și nu va trebui să stau în fața unei săli pline de bărbați.

Sunt o femeie inteligentă. Înțelegeam că nu era niciun pericol. Serios, înțelegeam asta perfect.

Totuși... totuși. Să intri la liceu la 11 ani. Să fii singura fată din clasa de matematică. În toți anii. Să te duci la facultate la 16 ani. Să se holbeze toți la tine, fiindcă știi să rezolvi calcule complicate în cap. Să te urască băieții, să te *urască*, pentru că nu greșești niciodată răspunsurile la oră. Să te dea drept exemplu profesorii, unul după altul: „Uite! Până și fetița asta știe răspunsul."

După ce am terminat facultatea, aș fi făcut orice ca să nu trebuiască să vorbesc în fața unui grup de oameni.

Mi-am dres vocea și am spus:

– L-ai mai întâlnit?

– Pe președinte sau pe Eisenhower? Adică, da, pe amândoi, dar scurt.

– Tata juca golf cu generalul Eisenhower.

– Vezi? De-asta te vreau acolo.

– Pentru că tata e... a fost cine a fost? Mă rog.

Am trântit raportul pe masă.

– Nu pot veni.

Nathaniel oftă și-și pironi privirea în podea.

– Îmi pare rău. Sunt egoist pentru că sunt agitat.

Veni la mine și mă luă în brațe.

– Ai nevoie de ceva astăzi? O sticlă cu apă caldă? Ciocolată?

– Vorbe-n vânt. Unde crezi tu că găsești ciocolată?

Cum porturile de pe coasta de est erau închise, pe rafturile din magazine vedeai tot mai puțină marfă.

– O confisc de la generalul Eisenhower.

– Pe ce motiv?

– Soarta lumii depinde de sănătatea și fericirea soției mele.

Mă sărută pe frunte.

– Nici măcar nu sunt convins că exagerez.

Când minți că nu te simți bine, consecința nu vine niciodată singură. După întâlnirea cu Eisenhower, ar fi trebuit să merg la spital. Nici nu plecă bine Nathaniel, că Myrtle îmi și bătu la ușă.

Mi-am închis ultimul nasture al bluzei.

– Intră!

Împinse ușa cu piciorul. Aducea o tavă cu biscuiți sărați și un pahar de suc cu aromă de ghimbir.

– Nathaniel mi-a spus că nu te simți bine.

– O, sunt doar... știi tu, probleme femeiești.

Mi-am făcut de lucru cu cămașa, ca să nu trebuiască să mă uit la ea.

– Ce a fost mai rău a trecut, de fapt.

– Știu că fiecare femeie e altfel, dar eu trebuie să zac o zi întreagă.

Lăsă tava pe măsuța din camera noastră.

– Așa că ți-am adus ceva să te liniștească. Vrei o sticlă cu apă caldă? Sau... am niște whisky, dacă crezi că te ajută.

Cum de fuseserăm atât de norocoși, încât să nimerim la oamenii aceștia? Mi s-au umezit ochii, semn că menstruația mă afecta într-adevăr.

– Ești bunătatea întruchipată.

M-am șters la ochi.

– Serios, mă simt mult mai bine. Nu mă doare așa tare de obicei. Cred că...

Am dat din mână, sperând că va înțelege ea ceva din răspunsul meu ambiguu.

– Tot stresul ăsta cu... prin ce-ai trecut în ultimele două săptămâni.

Îmi întinse paharul cu suc.

– Nu-i de mirare că ești epuizată.

– Mă simt bine, i-am spus, dar am luat sucul.

Până și paharul rece ca gheața m-a liniștit.

– Serios. Dar tu? Ați reușit să faceți ceva pentru sinistrați la biserică?

Myrtle ezită, apoi își umezi buzele.

– Ca să fiu sinceră, da... Poate. Avem o idee, dar presupune să ți cerem o favoare.

Doamne! O șansă de a mă face utilă?

– Da! Orice. După câte ați făcut pentru noi, consideră că s-a rezolvat deja orice ține de puterile mele.

– Stai liniștită, tu nu va trebui să faci nimic.

Aranjă tava pe masă, ca să fie aliniată cu muchia.

– Eugene mi-a spus că ai un avion.

– E stricat, dar, da, avem unul.

Dădu din cap ca și când ar fi știut deja lucrul ăsta.

– Dacă ar reuși să-l repare, i l-ai împrumuta?

– Bineînțeles.

Nu era frumos din partea mea, însă eram dezamăgită că nu-mi cerea mai mult.

– Dar am sunat toți mecanicii și niciunul nu m-a putut ajuta.

Myrtle zâmbi subțire.

– I-ai sunat pe toți mecanicii *albi*. Nu toți cei care se pricep la avioane sunt în cartea de telefon. Eugene îl poate repara.

Oare știuse tot timpul că mai erau și alți mecanici și nu-mi spusese sau îi venise ideea abia acum? Indiferent de realitate, resentimentele ar fi fost total necuviincioase. Îi eram datoare. Ea nu-mi datora nimic.

– Intră în el numai patru persoane. Nu vei putea aduce prea mulți sinistrați cu el.

– Da, știu... Dar noi la altceva ne gândeam.

Își îndreptă ținuta și bătu din palme.

Dar uite că eu te țin de vorbă și tu nu ești în apele tale. Las-o mai moale astăzi, chiar dacă-ți revii puțin. Își las niște supă de pui – fără bacon – pe aragaz pentru mai târziu.

– Mulțumesc, dar, serios...

– Te simți mai bine. Știu. Ești la fel de rea ca Eugene. Dacă nu te-aș cunoaște mai bine, aș zice că ești bărbat.

– Așa e cu piloții, bănuiesca, am zis scuturân din umeri. Sunt consemnați la sol dacă sunt bolnavi.

– Eu nu am fete, dar te consemnez la sol, domniță. Cred că numai așa te pot face s-o lași mai moale și să ai grijă de tine.

Nu las mai moale? Nu făcusem *nimic* de la căderea meteoritului. Ar fi trebuit să plec cu Nathaniel. Măcar acolo aș fi fost mai de cât utilă.

– Ce cauți în bucătărie?

Myrtle era în camera de zi, cu pălăria pe cap și mănușile pe mâini.

M-am simțit vinovată. Țineam un pumn de salată deasupra unui castron.

– Pregătesc cina?

– Petițo, a fost vorba că te odihnești.

Câteodată, mai ales când se enerva, își pierdea accentul eduard, de femeie casnică. Atunci mi se părea că discut cu o versiune mai sinceră a sa. Își lăsă lucrurile pe o măsuță și veni în bucătărie, gonindu-mă ca pe un cățel:

– Hai, du-te, du-te în pat!

– Mă simt bine. Am avut niște crampe, dar...

Am pus salata în bol și am rupt-o poate cu mai multă forță decât ar fi fost necesar. Ar fi trebuit să-mi iau inima în dinți și să plec cu Nathaniel.

– Eram cam agitată, iar tu ai muncit toată ziua, i-am spus.

Hârâitul jeepului maiorului ne anunță că cel puțin unul dintre bărbații noștri venise acasă. M-am uitat pe geam, dar n-am putut să disting mașina. Oare Nathaniel fusese reținut la vreo ședință? Iarăși? Ar fi trebuit să merg cu el. Am fost o idioată.

Myrtle deschise ușa de la cămară și-și căută un șorț.

– Spune-mi ce să fac, îmi zise.

– Păi... vezi dacă trebuie dată jos folia de pe tagliarini.

Deschizându-se, ușa a lăsat să intre zgomotul discuției lui Eugene și Nathaniel. Se pare că, de câte ori avea ocazia, Eugene îl cerea lui Nathaniel informații despre rachete.

– ... la Baza Aeriană Edwards.

– O, Doamne, iar asta...

Myrtle merse în camera de zi.

– N-ai să fi pilot de încercare. Destul că ai fost pe avioane de vânătoare. Măcar pe vremea aia era război.

– Iubito... vorbim despre rachetele la care lucrăm.

Nathaniel râse stânjenit.

– Comparăm dotările de la Sunflower, din Kansas, cu cele de la Edwards. Atâta tot... Ăăă, ar trebui să văd ce face Elma.

– E în bucătărie.

Nathaniel apăru în prag când mă pregăteam să rad un morcov în salată. Își lăsă mapa pe masă.

– Hei! Te simți mai bine?

– Da, mulțumesc.

Îi trebuia o servietă nouă, dar era pe la sfârșitul listei de priorități. Am luat răzătoarea și am trecut morcovul pe suprafața ei cu mișcări rapide.

– Cum a fost?

– Bine, slavă Domnului.

Își lărgi cravata și se propti de tejghea.

– Să te-ajut cu ceva?

– Mmm... faci un cocktail?

– Sigur, bucuros.

Am umplut barul familiei Lindholm imediat ce Nathaniel luase primul salariu de la armată. Și, da, am ascuns niște sticle sub pat – valută forte, în caz că se agravau lucrurile.

– Martini e bine?

– Perfect.

Am pus răzătoarea deoparte și am amestecat morcovul în salată. După ce am făcut calculele acelea, de câte ori găteam, mă întrebam dacă e ultima oară când o mănânc. Dar morcovii

și salata... aveau să supraviețuiască amândouă iernilor lungi aduse de meteorit. Așa cred.

– Și ce-a spus Eisenhower? Spune-mi că ai fost genial.

Nathaniel pufni în râs în timp ce scoase ginul din frigider.

– Ei, bine, soțul tău genial, strălucitor... Ia stai puțin.

Merse la ușa camerei de zi. Îmi venea să strig la el. Își bătea joc de mine.

– Vreți și voi martini?

Gazdele își întrerupseră conversația șoptită, iar Eugene zise:

– Da, cum să nu. Dacă mă lasă nevasta... oof!

– Mulțumesc, Nathaniel. Ar fi grozav. Poți să-mi faci unul dublu?

Puteai să prinzi muște cu mierea care se scurgea din glasul lui Myrtle. Chicotind, am clătit răzătoarea la chiuvetă. Cel puțin aici nu erau probleme cu apa. Unii sinistrați stătuseră fără apă zile întregi înainte de a ajunge la noi. Bineînțeles, ploile acide încă nu ajunseseră în Midwest.

– Un martini dublu mi se pare o idee excelentă, am spus.

Nathaniel se întoarse înapoi ridicând din sprâncene.

– Parcă *eu* eram ăla care s-a dus la ședință.

– Îl beau profilactic. Ar trebui să bei și tu tot unul dublu.

Dressingul pentru salată era gata, dar nu îl turnam decât când ne așezam la masă. Mai rămânea să... verific tagliarini.

– Ziceai ceva de Eisenhower și mintea ta sclipitoare.

– A, da!

Nathaniel luă o carafă din dulap.

– Păi, după ce i-am uluit cu retorica și elocvența mea, l-am lăsat mască pe Eisenhower cu raportul tău amănunțit. Nu că a fost în stare să înțeleagă calculele, dar...

– Vezi? Nici n-ar fi fost nevoie de mine.

Când am deschis cuptorul, m-a izbit căldura în față. Două sute treizeci de grade. Mai rece decât aerul care lovise Washington după explozie.

– Am fost totuși nevoit să dau răspunsuri ocolite la unele întrebări.

Nathaniel turnă ginul măsurat în carafă. Dar înțelege destule despre rachete din punct de vedere militar ca să-și dea seama că, ținând cont de nivelul de tehnologie al rușilor, le-ar fi fost imposibil să mute asteroidul.

– Slavă Domnului!

Am scos folia de pe tagliarini, ca să se gratineze brânza, apoi am închis cuptorul.

– Dar cum e cu vremea?

– Astăzi a fost excelentă.

– Știi la ce mă refer.

– Da. Și e relevant. E greu să-i convingi pe oameni că vremea se poate schimba radical într-o zi frumoasă.

Sticla de vermut era pe tejghea, lângă el.

– În plus, nu are „importanță militară", așa că nu a considerat că e o urgență.

– Dar cea mai mare parte a raportului tocmai la asta se referea!

Ar fi trebuit să merg cu el. Data viitoare. Data viitoare va trebui să-l însoțesc.

– Și... l-ai întâlnit pe președinte? Sau ăsta e pasul următor?

Nathaniel își ridică umerii și scoase gheața din congelator.

– Încerc să-l întâlnesc. Eisenhower a spus că va încerca să accelereze demersurile, dar, cum nu există o amenințare rusească, nu e o urgență. Președintele interimar Brannan este, cum era și de așteptat, ocupat cu refacerea guvernului.

– Îhî...

Stăteam cu mâinile în șold și mă uram și mai tare pentru minciuna de dimineață. Dacă m-aș fi dus acolo... atunci ce-ar fi fost? Ar fi ascultat generalul Eisenhower de o fată care vorbește despre matematică și climă? Poate, în amintirea tatălui meu, mi-ar fi acordat atenție, dar mă îndoiesc că l-aș fi făcut să se răzgândească.

– Mă bucur că ți-am cerut un martini dublu, pentru că, dacă nu se iau măsuri...

– Știu.

Nathaniel ridică mânerul de spart gheața cu atâta forță, că o bucată sări și alunecă pe jos.

– Dar hai să le luăm pe rând. Nu mai au de gând să-i atace pe sovietici – asta ar fi fost mult mai grav.

Nu ar fi fost. Doar s-ar fi întâmplat mai repede.

NOUĂ

POLUAREA NU ȚINE SEAMA DE GRANIȚELE EUROPEI

Norvegia se confruntă cu problema particulelor poluante intrate în atmosferă din afara granițelor ei

JOHN M. LEE

OSLO, Norvegia, 3 aprilie 1952 — Norvegia și-a exprimat săptămână aceasta îngrijorarea crescândă legată de poluarea aerului cauzată de meteoritul căzut luna trecută. Un important om de știință a declarat: „Peștii de apă dulce și pădurile noastre vor fi distruse, dacă fenomenul nu va fi ținut sub control".

După săptămâna aceea minunată petrecută cu cifre și calcule, m-am întors la munca voluntară de la spital, în așteptarea unui semn de la președinte. 3 aprilie. Fix la o lună de la căderea meteoritului. A mai aterizat unul dintre avioanele zilnice cu sinistrați. Ai fi zis că se vor termina la un moment dat, dar soseau tot mai mulți. Oamenii care supraviețuiseră dezastrului inițial au rămas acolo până când le-a fost limpede că infrastructura nu avea să fie refăcută prea curând.

Așteptam la umbra unui cort de triere, când avionul începu să frâneze până la oprirea completă. Bărbați în uniformă coborâră scările, iar medici și asistente așteptau să-și ia pacienții în primire. Sistemul nostru mergea ca pe roate.

Se deschise ușa și coborî primul sinistrat, slab ca o scândură. Era de culoare. Am inspirat adânc și m-am întors automat spre Myrtle. După o lună întreagă, era primul bărbat de culoare care cobora dintr-un avion cu sinistrați.

Ea stătea cu spatele la avion și alinia bandajele pe o masă.

– Myrtle?

În spatele meu, se auzi murmurul de uimire al medicilor și asistentelor.

– Hm?

Privi peste umăr. I se înmuiară genunchii, dar se sprijini de masă.

– Domnul fie lăudat, a mers. Îți mulțumesc, Doamne, că te-ai îndurat de noi!

Când m-am întors din nou spre avion, un șir de bărbați, femei și copii de culoare coborau scările. Erau și albi printre ei, tot mai mulți, pe măsură ce se golea avionul. Primul intrat, ultimul coborât. Negrii fuseseră ultimii care urcaseră în el.

În timp ce se apropiau, li se distingeau mai bine trăsăturile. Erau slabi într-adevăr, dar și plini de răni de culoare roz. Cineva scoase un geamăt – poate chiar eu. Mai văzurăm răni provocate de ploile acide, dar păreau mult mai grave pe pielea mai închisă la culoare.

M-am scuturat ca să mă trezesc la realitate și mi-am luat tava cu băutura energizantă. Hidratare. Altcineva căra una cu sandvișuri. M-am întors spre Myrtle și i-am spus:

– Deci până la urmă Eugene a convins pe cineva să schimbe locul misiunilor de salvare, nu?

– Nu.

I se stinse zâmbetul de pe față.

– Nu. Am folosit avionul tău ca să aruncăm fluturași în cartierele de culoare, informând locuitorii unde să meargă pentru a se urca în avioanele pentru sinistrați. Acum sunt aici și vor veni tot mai mulți și îi vom mulțumi lui Dumnezeu pentru asta.

Luă o pungă cu tampoane și se pregăti să întâmpine valul de nou-veniți.

Trecuseră două săptămâni, iar eu tot găseam ocazii să mă simt vinovată că refuzasem să merg la ședința despre problemele climatice, de parcă ar fi trebuit să urc într-un avion cuprins de flăcări. Așadar, simțind acut lipsa unei parașute, m-am dus cu Nathaniel la întâlnirea cu președintele, personalul său, câțiva membri ai cabinetului și șase alte persoane care cine știe ce funcții mai îndeplineau și ele.

Am încercat să mă concentrez pe detaliile banale, ca să uit de frică. De exemplu, cine a decorat sala de conferințe s-a dat peste cap să mascheze faptul că era un buncăr subteran. Pereții cu lambriuri și covorul verde aminteau de o poieniță. La ferestrele false, luminate din spate de o lumină aurie caldă, atârnau draperii.

Am strâns la piept mapa cu hârtii și l-am urmat pe Nathaniel înăuntru. Bărbați cu cravată și costume negre stăteau în picioare, grupați în bisericuțe. Unii se adunaseră în fața unei table pe care cineva scrisese calculele mele. Orice discuție încetă și toți se întoarseră către președintele Brannan, care se ridică pentru a ne saluta.

Era ars de soare și avea riduri la colțul ochilor, ca și când ar fi obișnuit să zâmbească mai tot timpul. Dar astăzi nu zâmbea. Cutele de la gură și sprâncenele cărunte îi trădau îngrijorarea.

– Domnule inginer York. Doamnă York.

Arătă spre bărbatul de lângă el, dolofan și chel, dar care purta un costum cu un croi superb.

– Acesta este M. Scherzinger, de la Națiunile Unite. L-am rugat să ia parte la discuția noastră.

– Încântat, rosti Scherzinger și se aplecă să-mi sărute mâna, lovindu-și călcâiele, dar ochii îi fugiră la crustele mici de pe fața mea.

Cel puțin așa mi s-a părut. Poate că eram puțin paranoică din cauza aspectului meu. Încercasem să găsesc un compromis între o ținută profesională și una modestă, dar probabil că nu prea conta. Eram singura femeie din încăpere.

Un alt bărbat, roșcat și fără bărbie, se apropie de noi și întrebă:

– Putem începe, domnule președinte? Nu vrem să pierdem timpul doamnei York.

Cu alte cuvinte, președintele era foarte ocupat.

– Desigur. Mulțumesc, domnule O'Neill.

Președintele Brannan arătă spre partea din față a sălii de conferințe.

Nu mi-am luat ochii de la tablă, verificând cifrele, ca să mă asigur că fuseseră copiate corect. Era mai ușor decât să mă gândesc că urma să facem o prezentare în fața președintelui. Sau, mă rog, a președintelui interimar.

În jurul nostru, bărbații se așezară și priviră nerăbdători înainte. Inima îmi bătea nebunește și mi se umezeau palmele lipite de portofoliu. Dacă te uitai la mine, n-ai fi zis că ninge afară.

Cel puțin eram acolo numai pe post de rezervă, în caz că Nathaniel trebuia să prezinte calcule suplimentare pentru a explica situația. Pune-mă să aterizez fără motor și mă descurc perfect. Dar să vorbesc în fața unei săli pline? Nu, mersi.

Deocamdată, nu voiam decât să treacă după-amiaza fără să vărs. Pe lângă asta, informațiile prezentate de femeile tinere și drăguțe erau privite constant cu suspiciune. Deci cel mai indicat era să vorbească Nathaniel.

Am pus mapa pe măsuța dintre două table. Una dintre ele era ștearsă. Mă așteptau bucăți de cretă de toate culorile. Am luat una, ca să am ce să fac cu mâinile. Cilindrul alb și rece mi-a absorbit transpirația din palme.

Soțul meu se întoarse cu fața spre adunare, așteptând ca toată lumea să fie atentă.

– Domnilor, în săptămânile care au trecut de la căderea meteoritului, ne-am concentrat pe eforturile de recuperare. Sute de mii de oameni din țările din jurul Atlanticului au rămas fără casă. În unele locuri, ordinea socială s-a prăbușit, ceea ce a dus la revolte și atrocități în rândul celor care se bat pe resursele tot mai puține. Astăzi, datoria mea este să vă spun că aceasta nu este cea mai gravă problemă a noastră.

Ascultându-i discursul fluent, rostit pe un ton autoritar, mi-am amintit imediat de ce devenise o mică celebritate după ce am lansat sateliții.

– Mulți se tem că va mai cădea un meteorit. Este normal să se teamă, acesta fiind și motivul pentru care ne aflăm în acest buncăr. Dar... dar șansele de a fi loviți de încă unul sunt astronomic de mici. Pericolul reprezentat de această ecuație nu este doar mult mai mare, ci și cât se poate de sigur.

Zâmbi trist și ridică din umeri.

– De câteva decenii bune, savanții se întreabă ce s-a întâmplat cu dinozaurii. De ce au dispărut toți. Aceasta... aceasta ar putea fi o explicație.

Merse la tabla cu ecuațiile mele.

– Nu mă aștept să înțelegeți toate calculele, dar vă voi spune că au fost verificate de experți din geologie, climatologie și matematică.

Expertul în matematică eram eu, dar nu l-am întrerupt. Făcu o pauză ca să-și plimbe privirea prin toată sala și să capteze atenția tuturor. Lumina aurie de la ferestrele false îi mângâia obrajii, scoțând în evidență cicatricele mici și cojile persistente. Sub costumul său cenușiu-închis, vânătăile căpătaseră nuanțe verzi și gălbui, dar el stătea în picioare încrezător, de parcă nici nu ar fi fost rănit.

Inspiră adânc și bătu cu degetul în tablă.

– Problema, domnilor, este că Pământul se va încălzi. Praful ridicat de meteorit va dispărea din atmosferă. Vaporii... ei sunt problema. Vor capta căldura, ceea ce va determina o evaporare care, la rândul ei, va ridica mai mulți vapori în aer, iar aceștia vor încălzi și mai mult Pământul, inițiind un cerc vicios care, până la urmă, va face ca planeta să nu mai fie locuibilă.

Un bărbat grăsuț și pământiu la față, din partea dreaptă a tablei, pufni și spuse:

– În Los Angeles ninge astăzi.

Nathaniel îl aprobă din cap și arătă cu degetul spre el.

– Bună observație. Și legată direct de meteorit. Praful și fumul ridicate în atmosferă vor răci Pământul în următorii câțiva ani. Probabil vom pierde recoltele de anul acesta, nu doar în Statele Unite, ci în toată lumea.

Președintele Brannan, fie binecuvântat, ridică brațul înainte de a vorbi:

– Cu cât va scădea temperatura?

Nathaniel se întoarse pe jumătate către mine.

– Elma?

Stomacul mi se urcă în gât. Am răsfoit hârtiile din mapă, până am găsit ce căutam.

– Cu 21,1 până la 37,7 grade la nivel global.

– Nu se aude, rosti cineva din spatele sălii.

Am înghițit în sec, am înălțat ochii de pe hârtie și mi-am mutat privirea înspre oamenii din încăpere. Era ca și cum trebuia să strig ca să acopăr motorul avionului.

– Cu 21,1 până la 37,7 grade.

– Nu pare posibil, spuse bărbatul, încrucișându-și brațele la piept.

– Cu atât va scădea doar în primele luni.

Le scăpa esențialul. Scăderea va fi neplăcută, dar pe termen scurt.

– După aceea vor urma trei-patru ani în care temperatura va fi cu 2 grade mai mică decât valoarea medie, înainte de a începe să crească.

– Cu 2 grade? Hm... Și de ce ne agităm, atunci?

Președintele Brannan a spuse:

– E suficient ca să ne afecteze culturile. Perioadele de vegetație se vor scurta cu 10-30 de zile, deci va trebui să-i convingem pe fermieri să planteze culturi diferite în momente diferite din an. Nu va fi ușor.

Ca fost ministru al agriculturii, nu era surprinzător că intuia problema schimbării climatice. Dar tot îi scăpa din vedere esențialul. Da, ne aștepta o microeră glaciară, dar nimeni nu lua în considerare creșterea ulterioară a temperaturii.

– Subvenții pentru fermieri.

Un alt bărbat, poate cel care se plângea că nu mă aude, se aplecă peste masă.

– I-au determinat pe fermieri să-și schimbe culturile în timpul Marii crize economice.

– Dar toate resursele se vor concentra pe reconstrucție.

În timp ce se contraziceau cei doi, Nathaniel se apropie de mine și-mi murmură:

– Vrei să desenezi graficul de evoluție a temperaturii?

Am încuviințat și m-am întors spre tablă, bucuroasă că am ceva concret de făcut. Creta aluneca pe suprafața ei, risipind dâre de praf odată cu liniile ascendente pe care le trasam. Aveam notițele la dispoziție, în caz că mă pierdeam, dar în ultimele două săptămâni studiasem graficul de atâtea ori, că mi se întipărise parcă pe interiorul pleoapelor.

Răcire neobișnuită în următorii câțiva ani, apoi o revenire la „normal", pe urmă... Pe urmă, temperatura creștea întruna. Inițial mai lent, până ajungea la punctul critic, după care urca brusc.

Când am ajuns la etapa aceea, Nathaniel veni în față și stătu cu mâinile împreunate înainte. Conversația încetă.

– În 1824, își reluă el prezentarea, Joseph Fourier a descris ceea ce Alexander Bell a numit mai târziu „efect de seră". Particulele din aer fac ca atmosfera să rețină căldură. Dacă meteoritul ar fi căzut pe uscat, iarna ar fi fost mai lungă. Globul de foc ar fi fost mai mare. Ne-am considerat norocoși că a căzut în apă, dar în realitate e mai rău. Pământul va ieși din iarnă și se va încălzi. În 50 de ani, nu va mai exista zăpadă în America.

Grăsanul care se plânsese de ninsoarea din California spuse râzând:

– Venind din Chicago, trebuie să spun că asta nu mi se pare o problemă.

– Ce părere aveți de o umiditate de 100% și veri cu o minimă de 50 de grade?

– Și totuși. Meteorologii nu sunt în stare să spună nici dacă va ploua mâine. Cincizeci de ani e mult.

Președintele Brannan ridică din nou mâna. Se uita fix la mine. Nu, nu la mine, ci la tablă. M-am dat la o parte ca să vadă mai bine.

– Domnule inginer York, ce indică tendința ascendentă de pe grafic?

– Arată... arată când va începe să fiarbă oceanul.

Parcă ar fi trecut un avion cu reacție prin sală. Cineva spuse:

– Doar nu vorbiți serios. E o...

Președintele Brannan bătu cu palma în masă.

– Sper că sunteți de acord că știu câte ceva despre planetă și cum se comportă. Această întâlnire are loc tocmai pentru că m-am uitat înainte pe cifrele prezentate de domnul inginer York și consider că problema e gravă. Domnilor, nu ne aflăm aici pentru a dezbate chestiunea. Ne-am adunat ca să hotărâm ce e de făcut.

Slavă Domnului! Brannan era doar președinte interimar, până când avea să fie confirmat de Congres, fapt care presupunea existența unui Congres, adică organizarea de alegeri. Totuși... deocamdată, deținea toată autoritatea cu care era învestit un președinte.

Scrută încăperea și arătă spre M. Scherzinger.

– Vreți să luați cuvântul? îl invită.

– Desigur.

Scherzinger se ridică și merse lângă Nathaniel.

– Domnilor, domnule inginer York, elvețienii au o zicală: *Ne pas mettre tous ses œufs dans le même panier*, adică „nu-ți pune toate ouăle într-un singur coș". Națiunile Unite sunt de părere că, pe lângă efortul de a reducere pagubele suferite pe Pământ, trebuie să privim și dincolo de planeta noastră. Domnilor, a venit vremea să colonizăm spațiul cosmic.

PARTEA A II-A

ZECE

NAȚIUNILE UNITE, SOLICITATE SĂ AJUTE UCRAINA

În exclusivitate pentru *The National Times*

Roma, 20 februarie 1956 — Astăzi, Organizația pentru Alimentație și Agricultură a Națiunilor Unite a încurajat toate statele membre să decidă imediat în ce fel pot ajuta Ucraina, parte a fostei Uniuni Sovietice, întrucât este amenințată de foamete, după ce a pierdut recoltele în iernile ulterioare căderii meteoritului. Națiunile Unite și-au instruit directorul general să continue să ofere, la cererea guvernului ucrainean, asistență tehnică sau de orice alt tip, conform autorității și competențelor sale.

Mai țineți minte unde vă aflați când am trimis primul om în spațiu? Eu eram una dintre cele două fete din „camera obscură" a Coaliției Aerospațiale Internaționale, la Centrul de comandă a misiunii din Sunflower, Kansas. Lucram cu hârtie milimetrică și creioane mecanice. În mod normal, lansările le făceam din Florida, dar asta fusese

înainte de meteorit și înainte ca CNCA să devină parte a CAI. Sunflower avea o bază de lansare încă din timpul războiului, așa că era logic să ne relocăm pe uscat, departe de coasta devastată. La o distanță de 5 kilometri, rodul muncii noastre stătea pe platforma de lansare: o rachetă Jupiter, cu Stetson Parker închis într-o capsulă minusculă, așezată pe 113 tone de carburant.

Fermecător când voia, până și eu trebuia să recunosc că era un pilot al naibii de bun. Dacă nu o dădeam în bară, urma să fie primul om în spațiu. Iar dacă o dădeam, era mort. Dintre toți astronauții programului Artemis Șapte, el îmi plăcea cel mai puțin, dar îmi doream să supraviețuiască.

Tablourile de comandă luminau discret camera, iar panourile cu care fuseseră căptușiți pereții amortizau zgomotele. Atât cât se putea într-o cameră cu 123 de tehnicieni. Aerul era încărcat cu electricitate statică. Unii patrulau pe lângă pereți. Ca inginer-șef, săracul Nathaniel era blocat la Noua Casă Albă, așteptând, împreună cu președintele Brannan, să stea de vorbă cu jurnaliștii. Aveau pregătite două discursuri. Pentru orice eventualitate.

La măsuța luminoasă de vizavi de mine, Huilang „Helen" Liu juca șah cu Reynard Carmouche, unul dintre inginerii francezi, în timp ce noi așteptam. Helen, cealaltă operatoare, se alăturase Coaliției ca reprezentantă a contingentului taiwanez. Aparent, era campioană la șah la ea acasă, lucru pe care domnul Carmouche nu-l aflase încă.

După desprinderea rachetei, ea va extrage datele din telemprimator și mi le va da mie, iar eu voi face calculele, ca să confirm că a ajuns pe orbită. Eram treji de 16 ore, dar n-aș fi putut dormi nici să mă plătești. Trebuia neapărat să fac ceva cu mâinile. Myrtle încercase să mă învețe să tricotez, dar nu se lipise nimic de mine.

De pe micul podium din capătul celălalt al camerei, directorul de lansare rosti:

– Toate posturile pregătite de lansare.

Am respirat ușurată. Secvența de lansare era deja cunoscută terifiantă. Oricâte lansări făcuserăm, acum lansam prima dată un om. Era imposibil să nu te gândești la rachetele care explodaseră pe platformă sau la cele care ajunseseră în spațiu cu o maimuță vie, dar se întorseseră la sol cu ea moartă. Nu-mi plăcea Parker, dar, Dumnezeule, era un tip teribil de curajos. Și eram invidioasă foc pe el.

Directorul de misiune răspunse:

– Recepționat. Suntem pregătiți.

Helen se îndepărtă de tabla de șah și alunecă cu scaunul la imprimator. Eu am netezit hârtia milimetrică din fața mea.

– Pregătiți-vă pentru numărătoarea inversă. T minus 10... 9... 7... 6... 5... 4... Aprindere.

Vocea lui Parker cârâi în difuzor odată cu vuietul rachetei.

– Confirm aprinderea.

– ... doi... unu... DESPRINDERE! S-a desprins.

În câteva momente, vâjâitul asurzitor al rachetei izbi încăperea ca un val. Mă izbi în piept, chiar și la 5 kilometri distanță de platformă. Chiar și într-un buncăr de beton. Chiar și cu urechile amortizoare.

Am transpirat brusc. Singurul zgomot mai puternic era impactul unui meteorit. Dacă stăteai prea aproape de rachetă când se desprindea, valurile de zgomot te puteau zdrobi literalmente.

– Confirm desprinderea. A pornit cronometrul manual.

Am luat creionul și l-am ținut deasupra hârtiei.

– Aici *Hercules 7*. Combustibil în parametri. 1,2 g. Presiunea cabinei 14 psi. Oxigen în parametri.

Când racheta dudui prin aer, teleimprimatorul prinse viață. Stațiile de urmărire de pe glob transmiteau informații. Helen încercuia numere pe măsură ce textele ieșeau din aparat. Rupse prima bucată de hârtie și o aruncă pe masă.

M-am cufundat în calcule. Cifrele necorelate spuneau poveștea poziției și direcției rachetei, iar treaba mea era să le combin pentru a-i afla viteza la desprinderea de Pământ. O și vedeam cum se înalță lin și grațios, dar am trasat graficul traiectoriei ascendente pentru cei din spatele meu.

– Câteva vibrații. Cerul se întunecă.

Asta însemna că Parker ieșea din atmosferă. Cu fiecare foaie primită de la Helen, arcul pe care îl trasam creștea în paranteza misiunii. Vâjâitul se estompase, făcând loc unei liniști neliniștitoare. În jurul nostru, inginerii bărbați murmurau în secvențe intense de interacțiuni apel-răspuns.

– Ghidaj, raportul?

Helen citi numerele de pe foaia mea, trădându-și puțin accentul taiwanez din cauza emoției:

– Viteză: 2.350 de metri pe secundă. Unghi de elevație: 4 minute de arc. Altitudine: 101,98 kilometri.

Vocea i se auzea surprinzător de penetrantă peste glasurile baritonilor și ale tenorilor din Centrul de comandă a misiunii.

Eugene Lindholm îi repetă prin stație cifrele lui Parker.

– Recepționat, răspunse colonelul. E mult mai lin acum.

Teleimprimatorul cârâia încontinuu, iar Helen îmi mai dădu o coală. Am parcurs-o mușcându-mi buza de jos, în timp ce creionul îmi alerga pe foaie. 6.420 metri pe secundă. Prima treaptă a motorului urma să se desprindă curând.

Prin radio:

– Desprindere.

– Confirm desprinderea treptei.

– Văd cum se detașează propulsorul.

M-am uitat la ceas, numărând secundele, ca toată lumea. La 30 de secunde după desprinderea propulsorului, ar trebui să cadă sistemul de salvare. Atunci Parker chiar va rămâne singur-singurel.

– Sistemul de salvare e verde.

– Confirm desprinderea sistemului de salvare.

Impulsul îl propulsă pe Parker mai sus. Când am primit pagina următoare de la Helen, am zâmbit. 8 260 de metri pe secundă. Buuuuună, viteză orbitală! Am făcut calculele oricum, ca să am ce arăta celorlalți.

– Se vede periscopul. A început rotația.

– Confirm rotația.

În spatele meu, domnul Carmouche mă întrebă:

– De ce zâmbiți?

Am clătinat din cap și am marcat încă un punct pe grafic, la 280 de kilometri de suprafața planetei. Primul pas a fost să-l trimitem pe Parker în spațiu. Înscrierea pe orbită presupunea modificarea traiectoriei, iar asta ținea numai de el.

– Comut pe manual, anunță el.

Radioul pârâia în continuare, fiindcă lăsase canalul deschis.

– Peisajul e... Aș vrea să-l vedeți cu toții.

– Recepționat, dorința de a vedea peisajul confirmată.

Oare nu ne doream toți asta? Dacă ajungea pe orbită, înseamna că eram cu un pas mai aproape de a avea o stație orbitală, apoi o bază lunară. După aceea, una pe Marte, pe Venus și în restul sistemului solar.

Helen îmi întinse încă o pagină din teleimprimator. Am urmărit poziția lui Parker prin schimbări de frecvență Doppler. Frecvența undelor respective indica traseul rachetei deasupra

Pământului. Am introdus datele în șirul de calcule și le-am verificat din nou, ca să fiu sigură de ele.

Răsucindu-mă pe scaun, am ridicat foaia în aer.

– A reușit! E pe orbită!

Bărbați în toată firea săriră de pe scaune, țipând ca niște copii la un meci de fotbal. Unul aruncă în sus hârtii care zburară pe lângă noi. Altul mă bătu pe umăr. Am simțit o căldură umedă pe obraz. M-am tras înapoi, uitându-mă urât la domnul Carmouche, care avea încă buzele țuguiate de la sărut.

– Trebuie să-l și aducem acasă.

M-am șters pe obraz și am luat iarăși creionul în mână. De partea cealaltă a mesei, Helen îmi întâlni privirea și dădu aprobator din cap. Apoi îmi întinse coala următoare.

Lumina din coridorul clădirii în care închiriaserăm un apartament căzu tocmai pe pat. M-am răsucit pe partea cealaltă când a intrat silueta lui Nathaniel, ascunsă pe sub palton. Lumina din baie i se reflecta numai pe pantofi, iar în manșetele pantalonilor avea încă zăpadă.

– Nu dorm, l-am anunțat.

Era adevărat, în mare parte. Lăsasem patul rabatabil coborât înainte de a pleca la Centrul de comandă în dimineața respectivă, știind că vom fi amândoi prea obosiți ca să-l coborâm după lansare.

– Felicitări.

– Felicitări și ție.

Își scoase paltonul și-l atârnă în cuierul de lângă ușă. Prețurile locuințelor din Kansas City se măriseră substanțial după ce președintele Brannan mutase capitala în centrul țării. De cele scumpe nu ne puteam apropia, dar eram sinistrați și aveam nevoie de o locuință. Însă nici cu salariul plătit de stat nu ne-am

permis decât o garsonieră. Sinceră să fiu, îmi convenea, pentru că nu aveam prea mult de lucru prin casă.

Am aprins lampa de noptieră și m-am ridicat în capul oaselor.

– Ai fost grozav la conferința de presă.

– Dacă prin „grozav" înțelegi felul în care l-am pus la punct pe reporterul idiot care crede că programul nostru nu are niciun rost, atunci, da, am fost grozav.

Scutură din umeri, scoțându-și cravata.

– Aș fi preferat să fiu la Centrul de comandă. Te-am auzit prin stație când l-au recuperat pe Parker după amerizare. Și eu, care credeam că nu poți să-l suporți...

– De unde-ai știut că am fost eu?

– În primul rând, suntem căsătoriți de cinci ani. În al doilea – își scoase pantofii cu degetele de la picioare –, erați numai două femei acolo, și nu cred că tu erai cea care vorbea în cantoneză.

– *Lan yeung.*

Helen mă învățase să înjur, lucru care îmi venea la îndemână când aveam de-a face cu unii ingineri. Și, din când în când, cu soțul meu.

– Păi, am voie să mă bucur că misiunea a fost un succes și nu sunt rea de felul meu. Sau cel puțin nu chiar atât de rea, încât să-i vreau moartea lui Parker. Adică nu întotdeauna.

– Hm...

Traversă încăperea și se aplecă să mă sărute. Mirosea a whisky de calitate.

– Nu chiar? Da, aș putea fi de ac... au! Uite că am dreptate!

M-am întins și i-am desfăcut primul nasture de la guler.

– Cred, i-am spus, desfăcându-l și pe următorul și ajungând la claviculă, deasupra maioului, cred că depinde de cum definești răutatea.

– Sunt gata să mă adaptez definiției tale, îmi zise, plimbându-și degetul pe decolteul cămășii mele de noapte.

– Păi...

Am ajuns la ultimul nasture și i-am scos cămașa din pantaloni.

– Să zicem că cineva află în timpul unei conferințe de presă un lucru pe care soțul ei ar fi trebuit să i-l spună singur.

Mâna lui Nathaniel se opri pe breteaua cămășii mele.

– Interesant exemplu.

Dădu breteaua la o parte și îmi sărută umărul.

– S-ar putea să am nevoie de mai multe informații.

Am inspirat adânc parfumul de mosc al aftershave-ului său și aroma dulceagă de trabuc fin.

– De exemplu, faptul că se mărește corpul de astronauți și se renunță la cerința de a fi pilot de încercare.

Cu fața în părul lui, am pipăit după curea. Sub ea, pantalonii deja i se umflaseră.

Doamne, îmi plac la nebunie lansările reușite! Nathaniel mă ciuguli de la umăr până la gât, înfiorându-mă până în vârful degetelor de la picioare.

– Să zicem că extinderea corpului de astronauți depinde de încheierea unei misiuni. Atunci oare ascunderea de informații despre asta ar mai fi considerată o răutate, dacă motivul a fost acela de a nu-i da cuiva speranțe degeaba?

– Hm... Speranțe.

I-am desfăcut fermoarul, simțind cum mă strânge de antebraț.

– Și oare răutatea aceea n-ar putea fi trecută cu vederea dacă, de exemplu, o anumită servietă conține un anumit formular? Pentru cineva care, să zicem, a fost pilot în al Doilea Război Mondial, are orele de zbor necesare și înălțimea și greutatea potrivite? Aaa... ooo... Dumnezeule!

Își drese glasul. Respirația lui fierbinte mă gâdilă pe gât.

– Înțeleg că ești de acord.

– Confirm: răutatea a fost trecută cu vederea. Dar...

M-am lăsat pe pat, scoțându-mi cămașa. Cu brațele deasupra capului și cu aerul rece întărindu-mi sânii, am reușit să-l... întărească și pe el mai tare.

– Dar ai procedat ca și când ai vrut să protejezi un copil. Așa sunt eu oare?

– Doamne, nu!

Își scoase cămașa, apoi maioul. Lumina veiozei îi mângâia abdomenul curbat și ferm. După Meteorit, se apucase de sport. Nu era singurul mânat de dorința de a fi pregătit pentru scenarii de tipul „dar dacă...", însă... vai de mine, de ce nu i-am apreciat mai demult rezultatele?

Am împins la o parte cămașa de noapte. Nathaniel zăbovi cu privirea asupra mea, cu gura întredeschisă, ca și când creierul lui încerca să absoarbă mai mult oxigen, ca să compenseze fluxul de sânge redirecționat.

– Trebuie să te întreb... de ce nu i-ai spus asta și adultului cu care locuiești?

Mi-am regretat imediat întrebarea, pentru că l-a făcut să se oprească. Pe de altă parte, s-a oprit tocmai când își scotea dintr-o mișcare pantalonii și chiloții, așa că i-am putut admira V-ul abdomenului acolo unde se unea cu bazinul și firele de păr negre de dedesubt.

– Pentru că aveau de gând să anuleze tot programul. Dacă lansarea ar fi fost un eșec.

Prin „eșec" voia să spună „dacă murea Parker". Se dezbrăcă în sfârșit de pantaloni.

– Zăpada. Lumea nu crede că temperaturile vor crește. Așa că...

M-am întins spre el. Mi s-a strecurat între picioare, împin gându-mă pe spate cu trupul său cald, strâns lipit de al meu Împletindu-mi o coapsă în jurul piciorului său, m-am împin în el. Pleoapele îi fluturară până când se închiseră de tot.

– Deja e foarte cald, fii sigur.

– Așa-i.

Se mișcă în așa fel încât să-și poată vârî mâna între noi Degetele lui găsiră smocul delicios dintre picioarele mele și... îmi inițiară secvența de aprindere. Orice altceva putea aștept

– Oh... o, Doamne! Suntem gata de lansare.

UNSPREZECE

COALIȚIA ÎNCEPE PROGRAMUL DE LANSARE A RACHETELOR

Între 75 și 105 de vehicule vor fi lansate conform unui grafic pe trei ani, spune directorul
BILL BECKER

În exclusivitate pentru *The National Times*

KANSAS CITY, KS, 3 martie 1956 — Coaliția Aerospațială Internațională planifică lansarea a 75-105 rachete în următorii trei ani, urmând ca prima colonie pe Lună să fie gata în jurul anului 1960.

— Mai țineți minte unde vă aflați când a căzut meteoritul?

În sinagogă, stând în fața noastră, rabinul ne cuprinse pe toți cu privirea.

Nu știu ce au simțit alții, dar mie mi s-au împăienjenit ochii imediat. Sigur că țineam minte.

În spatele meu am auzit cum o altă femeie își trăgea nasul. Oare unde fusese cu patru ani în urmă, în 3 martie 1952?

În pat, cu soțul ei? În bucătărie, pregătind dejunul pentru co
pii? Sau fusese printre milioanele de oameni care aflaseră des
pre dezastru abia mai târziu?

– Eu dădeam sfaturi unui cuplu de tineri proaspăt logodiți,
pe care îi așteptau bucuriile viitoarei lor căsătorii. Secretara
mea a bătut la ușă – niciodată nu face așa. A deschis ușa, plân
gând. O știți pe doamna Schwab. Ați văzut-o vreodată fără
zâmbetul pe buze? „Radioul...", mi-a spus.

Rabinul Neuberger a ridicat din umeri, cumva resimțind
încă toată suferința care urmase.

– Mă voi gândi întotdeauna la momentul acela ca la pragul
dintre Înainte și După.

Ridică un deget.

– Dacă n-ar fi fost perechea aceea de tineri la mine în birou,
aș fi căzut pradă suferinței. Ei însă m-au întrebat dacă să se
mai căsătorească sau nu. Părea că venise sfârșitul lumii. Să se
mai căsătorească?

Se aplecă în față. În liniștea tensionată care domnea peste
noi, i-am auzit pe toți cum rămân cu răsuflarea tăiată.

– Da. Și căsătoria e un prag între Înainte și După. Trăim
numeroase asemenea momente în fiecare zi, chiar dacă nu ne
dăm seama de ele. Nu pragul este problema. Întotdeauna vor
exista momente Înainte și După. Întrebarea este: ce faci după
ce treci pragul?

M-am șters sub ochi cu degetul mare, murdărindu-mi mă
nușa de rimel.

– Trăiești. Îți amintești. Așa au făcut oamenii dintotdeauna.

Clopotele începură să bată în tot orașul. Probabil în toată
țara și pe toată planeta. N-a trebuit să mă uit la ceas. Era 9:53.

Am strâns din pleoape. Chiar şi cu ochii închişi, chiar şi după patru ani, tot mai vedeam lumina aceea. Da. Mai ţineam minte unde fusesem când căzuse meteoritul.

N-am trecut nici măcar de prima selecţie.

Mă consolam cu o felie de tort cu morcovi în cantina CAI – îi garantez fie spus, cel mai bun lucru al aspectului internaţional al Coaliţiei Spaţiale era că aveam un *chef* francez. Dar divaghez. Deci stăteam cu felia mea de tort cu morcovi la o masă cu Helen, Basira şi Myrtle. Cât am locuit la Myrtle, habar n-am avut că lucrase ca operatoare de calcul în timpul războiului. Am aflat abia după doi ani, când s-a angajat la noi.

Basira, care venea din Alger, făcu o grimasă şi spuse:

– Şi pe urmă a încercat să-mi arate cum se foloseşte rigla de calcul!

– Cuuum, la o ecuaţie diferenţială?

Myrtle, singura americancă din grup în afară de mine, îşi acoperi gura şi râse până i se înroşiră obrajii.

– Ce măscărici!

– Exact! exclamă Basira şi imită un accent american oribil: „Hoi, domniţo, ia uită ce instrument grozav îi ăsta!"

Helen îşi duse mâinile la gură şi chicoti ca ielele taiwaneze – dacă o fi existând aşa ceva.

– Spune-le unde ţinea rigla!

Basira pufni în râs şi aruncă o privire în cantină, care era mai mult goală, fiindcă se terminase schimbul de zi. Am lăsat jos furculiţa şi am încercat să ghicesc – da! Basira duse mâna în poală, de parcă rigla ar fi fost... ştiţi voi. Gata de lansare.

– „Pot să-ţ arăt com să foloseşte", îl imită Basira.

Am râs, închipuindu-mi-l pe Leroy Pluckett, cu favoriţii lui stufoşi şi cravatele lui ţipătoare, încercând să se dea la Basira.

Înaltă, cu pielea fină și închisă la culoare, câștigase cu ușurință titlul de Miss Cosmos la petrecerea din vacanța de iarnă de anul trecut. Pe deasupra, avea un accent nemaipomenit.

Tovărășia fetelor era o bucurie nouă pentru mine. La departamentul de calcule al CNCA lucraseră numai femei, da, dar din cauza legilor segregării rasiale din D.C., toate fuseseră albe. Dacă cu patru ani în urmă mi-ai fi spus că în grupul meu de prietene apropiate numai două vor fi albe, aș fi râs. Acum mi-e rușine de mine.

Coaliția Aerospațială Internațională, formată de Națiunile Unite la insistențele președintelui Brannan, a schimbat totul. Adică... meteoritul a schimbat totul. Dar faptul că aveam un președinte quaker a transformat radical practicile de angajare. Iar, drept rezultat, eu aveam mare noroc cu așa prietene.

Helen se șterse la ochi și privi peste umărul meu.

– Bună seara, domnule inginer York.

– Bună seara, doamnelor.

Mă atinse scurt pe umăr în loc să mă sărute, pentru că eram într-un loc public.

– De ce râdeți?

– De riglele de calcul, răspunse Helen, împletindu-și mâinile în poală. Și de cum pot fi folosite.

Ne-am pus iarăși pe râs. Bietul Nathaniel se uita la noi și zâmbea, dar habar n-avea de ce hohoteam. Asta mi-a amintit că trebuie să stau de vorbă cu el despre Leroy Pluckett. Povestea era amuzantă, dar nu-mi plăcea că venea în departamentul nostru și ne perturba activitatea. Teoretic, problemele de personal țineau de doamna Rogers, dar eu eram cea cu care se culca inginerul-șef, deci pe asta puteam s-o rezolv mai rapid decât ea sau celelalte fete.

Întorcându-mă la ochi și chicotind în continuare, mi-am împins scaunul în spate.

– Se pare că mi-a sosit caleașca.

– Nu termini prăjitura aia?

Myrtle se întinse spre farfuria mea.

– E-a ta, i-am spus.

Nathaniel îmi luă pardesiul de pe spătar și mă ajută să-l îmbrac. Luna iulie era caldă, dar nu atât de caldă încât să renunț la el. Urma să vină și vara, mai iute decât ne-ar fi plăcut. Le-am făcut cu mâna fetelor.

– Ne vedem mâine.

Un cor de „pa, pa" răsună în cantină în urma noastră, printre hohote de râs. Nathaniel mă luă de mână.

– Pari mai binedispusă.

– Păi, tortul și-a făcut efectul.

Mi-am strecurat mâna în a lui.

– Și trandafirul de la tine.

– Mă bucur că ți-a plăcut.

Mergând spre ușile clădirii, Nathaniel îl salută pe un alt inginer.

– Astăzi am mai aflat ceva ce te-ar putea înveseli.

– Da?

M-am oprit în ușă, ca să-l las să mi-o deschidă.

– Ia spune.

În seara aceea târzie, soarele bătea direct în parcare, dar nu reușea să îmblânzească aerul rece. Strângându-mi pardesiul pe mine, am ieșit și am luat-o spre stația de autobuz.

În spatele gardului care înconjura campusul CAI, copiii așteptau cu carnețele de autografe în mână, sperând să vadă un astronaut. Îl văzură pe Nathaniel și se mulțumiră și de data asta cu inginerul-șef al programului spațial.

Mi-am scos mâna dintr-a lui și m-am retras la o parte când au început să roiască în jurul lui. Slavă cerului că nu îi interesa și soția inginerului. Parcă urmăream o mulțime flămândă, cu carnețele în loc de dinți. Nathaniel făcea față provocării aproape zilnic și bănuiam că era unul dintre motivele pentru care lucra atât de târziu.

Acesta și... propria lui fire. Copiii nu erau singurii entuziasmați de rachete.

După ce reuși să-i mulțumească pe toți, așteptă să străbatem cvartalul până la stație ca să-mi dea vestea.

– Ei...

Privi înapoi.

– Teoretic, nu e secret, pentru că va reieși din lista finală cu astronauții, dar...

– N-o să vorbesc despre asta până nu se publică lista finală.

N-am trecut nici măcar de prima selecție. Nu mă așteptam să fiu aleasă în echipa finală – adică nu chiar –, dar, la câte ore de zbor aveam, am crezut că voi trece măcar de primul tur.

– Directorul Clemons nu a selectat nicio femeie. Nici măcar una.

Oprindu-mă în loc, m-am uitat fix la el. Directorul CAI, Norman Clemons – cu care lucrasem ani întregi și pe care îl respectasem – nu selectase nicio femeie. Îmi ieșeau aburi din gura căscată.

– Și de ce ar trebui să mă facă asta să mă simt mai bine?

– Păi, pentru că știi că n-ai fost tu de vină. Nu?

– Dar în cerințe nu scria nicăieri că trebuie să fii bărbat.

Nathaniel dădu aprobator din cap.

– Clemons a spus că era de la sine înțeles. Din cauza pericolelor.

– Doamne, Dumnezeule! Am acceptat prostia cu patriarhatul la zborurile de testare. Dar acum? Încercăm să întemeiem o colonie. Cum se așteaptă să facem asta fără femei?

– Cred...

Ezită și privi în josul străzii, cu ochii mijiți în bătaia vântului. Erau lucruri pe care nu mi le putea spune, pentru că erau secrete, și, când se bătea de pereții aceștia, părea întotdeauna cam constipat. Acum părea că ține pentru el un secret extrem de important.

– Ce crezi?

Își linse buzele și se mută de pe-un picior pe celălalt.

– Unii s-au arătat... îngrijorați de stresul în spațiu.

– De stres. Femeile rezistă la forța de gravitație mai bine decât bărbații. Cele din WASP au demonstrat-o în timpul războiului și...

Am tăcut, văzând că-și subțiază buzele dintr-odată, de parcă și-ar fi retras cuvintele.

– Glumești. Își închipuie că o să ne-apuce istericalele în spațiu?

Nathaniel clătină din cap și arătă spre stația de autobuz.

– M-am gândit să mergem la dans în seara asta.

Scrâșnind din dinți, mi-am vârât nervoasă mâinile în buzunare.

– De ce nu, dacă tot e să ne dăm în spectacol?

Dacă ar fi trebuit să pariez pe cine obiectase la prezența femeilor în programul spațial pe motiv de capacitate fizică necorespunzătoare, atunci aș fi ales un singur bărbat: Stetson Parker.

***

Recunosc că Nathaniel a avut dreptate când mi-a spus că mă voi înveseli, dar nu cred că a intenționat să mă și enerveze. Când a venit sfârșitul de săptămână, eram în continuare furioasă.

Dacă aș fi fost respinsă după ce aș fi dat totul din mine, ar fi fost altceva. Aș fi trecut peste nereușită și m-aș fi străduit mai mult data viitoare.

Dar așa? Simțeam că înnebunesc, pentru că nu puteam face nimic ca să schimb lucrurile. Dacă nu v-ați dat seama până acum, v-o spun direct: nu înghit chestia asta cu „neputința". Așa că m-am dus la aerodromul particular, unde se întâlneau membrele filialei locale a Clubului 99. Prima regulă a clubului era... De fapt, prima regulă era siguranța, dar după ea venea „Pământul e pentru plângeri. Avioanele sunt pentru planuri". Iar conversațiile din aer nu ajungeau niciodată la sol.

Tocmai de-asta am început conversația la sol. Voiam să aud niște bârfe. Mi-am plimbat privirea peste femeile din jurul meu. Când s-a format grupul inițial, existau doar 99 de femei piloți în Statele Unite. Acum erau cu miile, în diferite cluburi din țară, iar eu puneam prinsoare că aveam toate aceleași ambiții.

– Cine și-a mai depus actele pentru corpul de astronauți?

Au ridicat toate mâna, cu excepția lui Pearl, care era încă destul de dolofană după ce născuse tripleți, și Helen, care nu-și luase încă licența. (I-am trezit pasiunea pentru zbor la petrecerea de 4 Iulie de anul trecut. Tatăl ei nici acum nu mă iertase.)

Venise rândul lui Betty să aducă gustarea dinaintea zborului și ne pregătise fursecuri cu sfeclă și lămâie. Am cam șovăit când le-am văzut, dar aveau avantajul că puteau fi făcute și când nu se găsea zahăr. În plus, erau dulci-acrișoare și delicioase.

Betty puse platoul pe măsuța de lemn dintr-un colț al hangarului, ștuguindu-și bosumflată buzele roșii, de stea de cinema.

– N-am trecut de prima selecție.

Am luat un fursec roz.

– Niciuna dintre noi nu a trecut.

Fetele se uitară toate la mine, unele surprinse, altele suspicioase. Pearl strâmbă din năsucul ei simpatic.

– De unde știi?

– Știu, am zis, rupând fursecul în două. N-au acceptat nicio femeie.

– De ce? Din ce motiv?

Betty pufni și se prinse de sâni, care erau magnifici.

– Evident, din cauza ăstora nu ajungem la butoanele de comandă.

– Vorbește pentru tine, spuse Helen, trecându-și mâna peste costumul de zbor care îi scotea în evidență silueta băiețoasă.

– Serios, acum, zise Betty. Credeam că vor să înființeze colonii.

Încuviințând din cap, am evitat să pomenesc de lucrurile la care făcuse aluzie Nathaniel:

– Lista oficială va fi anunțată săptămâna viitoare, la o conferință de presă.

Betty se mai însenină la față și se întinse după poșetă.

– Nu mai spune, rosti, scoțând carnetul de notițe.

Mi-am dres glasul:

– Evident, nu *eu* spun asta, dar cineva care are legătură cu un ziar important va fi invitat și...

– Aiurea! făcu Betty, uitându-se urât la carnet. O să-l trimită pe Hart, cel mai probabil. El primește cele mai grozave subiecte internaționale. Dacă mai trebuie să scriu despre vreun club de grădinărit, jur că...

– O să scrii și-o să fii mulțumită că ai un salariu, zise Pearl, răsucindu-și mănușile în palmă.

Betty oftă.

– Ai fi putut să mă lași să mă descarc un pic înainte să mă aduci cu picioarele pe pământ.

– Eu mă întreb, am intervenit, arătând cu fursecul către Betty, dacă Hart o să observe că sunt numai bărbați pe listă.

Betty miji ochii. Își formula deja discursul pe care avea să i-l țină redactorului ei.

– Pot să te citez drept sursă de la CAI? Fără nume.

– Nu... nu vreau ca sursa *mea* să intre în bucluc.

Betty îmi luă fursecul din mână.

– Dacă ai o părere așa de proastă despre abilitățile me...

Mi-am smuls fursecul înapoi, umplând de fărâmituri pe jos, și l-am mâncat râzând.

– Vreau să mă asigur că suntem în parametri.

– Parametri confirmați.

Își luă geaca de pilot și se ridică.

– Zburăm și noi azi?

– Evident.

Am vârât încă un fursec în buzunarul gecii mele și m-am uitat la Helen.

– Vii cu mine sau zbori cu altcineva?

– Nu te-aș rata pentru nimic în lume.

În micul meu Cessna 170b intrau patru persoane. Betty avea un Texan, dar nu era potrivit pentru conversație, așa că a venit cu noi, ca să nu trebuiască să vorbim prin radio. Ne-am înghesuit în carlingă și am așteptat să parcurgem lista de verificări anterioare zborului înainte să reluăm discuția.

Decolările au ceva magic. Cunosc oameni care se tem să zboare și spun că decolarea și aterizarea sunt cele mai dificile, poate pentru că atunci resimt zborul cel mai acut. Eu mă dau în vânt după senzația pe care o ai când ești împins în scaun. Ești prizonierul propriei greutăți și al impulsului, simți cum trepidează pista în manșă, în palme și tălpi. Apoi, dintr-odată, totul încetează și pământul dispare undeva sub tine.

Mie nu mi se pare că mă ridic, ci că pământul cade de sub mine, de parcă aș fi la fel de ușoară ca aerul. Oare asta să-i sperie pe unii? Sau poate că nu sunt speriată pentru că tata a zburat în Forțele Aeriene când încă făceau parte din Armată și m-a urcat prima dată cu el în avion când aveam doi ani. Mi s-a spus că am râs tot timpul zborului. Sigur, eu nu-mi aduc aminte nimic. Dar îmi amintesc că, atunci când am mai crescut, l-am implorat să facă rotații complete în jurul axei laterale.

Pe cei mai mulți copii, tații îi învață să conducă mașina. Pe mine m-a învățat să zbor.

Odată ce ne-am ridicat în aer, m-am îndepărtat de aerodrom executând o spirală lentă, numai ca să simt cum e aerul astăzi. Betty stătea în scaunul copilotului, iar Helen, în spatele nostru.

Betty se răsuci ca să ni se adreseze amândurora, strigând peste huruitul motorului:

– Bun. Regulile Clubului de zbor sunt în vigoare. Am dreptate când spun că vor să facă din Lună o bază militară?

– Bazându-mă pe ceea ce nu spune Nathaniel, cred că adevăratul motiv e că femeile au prea multă sensibilitate emoțională ca să meargă în spațiu.

Betty scutură din cap și sunt aproape sigură că trase o înjurătură acoperită de vuietul aeroplanului.

– Bun. Ăsta-i un trombon. Trebuie să schimbăm lucrurile.

– Cum? întrebă Helen, aplecându-se în față.

– Pot să-i prezint situația redactorului-șef drept discriminare, dar n-o să țină dacă nu pomenesc câteva dintre femeile care au fost ignorate, spuse Betty și se uită la mine. Pot să fac în așa fel încât sursele să nu fie specificate clar și... și îl pot determina pe Hart să pună întrebarea la conferința de presă.

Am privit-o pieziș.

– Cum? Adică mi se pare că ar fi prea direct.

– „Domnule președinte, din moment ce în corpul de astronauți sunt numai bărbați, nu există cumva riscul ca blocul comunist să considere colonia mai degrabă un avanpost militar?"

Helen ridică brațul, vrând parcă să ne aducă aminte că e din Taiwan:

– Va replica imediat cu cooperarea internațională.

Am aprobat-o mișcând din cap:

– La CAI lucrează oameni din Taiwan, Algeria, Spania, Brazilia, Franța, Germania, Serbia, Haiti, Congo...

Helen se grăbi să mă completeze:

– Belgia, Canada, Danemarca, Franța, Islanda, Italia, Luxemburg, Olanda, Norvegia, Portugalia, Regatul Unit...

– Și Statele Unite.

– Dar niciuna dintre țările astea nu e comunistă, preciză Betty, clătinând din cap.

– Nu... și faptul nu are legătură cu isteria.

– Nu, dar scoate în evidență ideea că în corpul de astronauți sunt numai bărbați, iar asta va conduce la întrebarea de ce nu sunt și femei. Nu mai zic că e an electoral, pufni Betty. Eisenhower candidează împotriva lui Brannan, așa că fac pariu pe bani buni, chiar acum, că revenirea la „normalitate", cu femeile trimise iar la cratiță, va fi un subiect-cheie al campaniei electorale.

Mă străbătu un fior din cap până-n picioare.

– Dar directorul CAI nu e subordonat președintelui, ci...

Mi-am dat seama ce prostii spun chiar în timp ce le rosteam. Coaliția poate că era un efort internațional, dar, pentru că centrul de lansare se afla pe teritoriu american, noi aveam mai multă influență în cadrul programului decât alte țări, chiar și cu un director britanic. Doar văzusem lista astronauților. Trei sferturi erau americani sau britanici. Și toți erau albi.

– V-ați pus centura?

Amândouă fetele mi-au răspuns „da", fără să mă întrebe de ce. Mă cunoșteau bine. Am ridicat avionul, câștigând în altitudine, și am descris o buclă. Forța centrifugă ne împingea în scaune. Sub noi, Pământul semăna cu o cuvertură verde cu maro. Erau destui aburi pentru ca linia dintre pământ și cer abia să se deslușească, iar contururile se pierdeau în alb-argintiul cerului. Văzusem fotografii de pe orbită, Pământul devenea un glob verde-albăstrui. Voiam să plutesc în spațiu și să văd stelele în toată limpezimea lor. Dacă bărbații ăștia, care se străduiau întruna să domine, ne-ar trage înapoi, la epoci întunecate, atunci aș... ce-aș face?

Încheind bucla, am executat o rotație în jurul axei laterale. Argintiul și verdele s-au învârtit odată cu noi trei, aflate în centrul moriștii. În spatele meu, Helen râdea și bătea din palme.

Încheind rotația, m-am întrebat care ar fi următoarea mea opțiune. Oamenii scăpau din vedere evoluția efectului de seră, pentru că era un dezastru care se desfășura lent. Trebuia să întemeiem colonii pe Lună și alte planete cât mai aveam la dispoziție resurse suficiente. Dacă scuza bărbaților era că femeile n-ar fi fost în siguranță în asemenea colonii, atunci trebuia să le demonstrăm că suntem la fel de capabile ca ei.

– Crezi că ziarul tău ar fi interesat să scrie despre un spectacol aerian dat numai de femei?

– Normal, cum naiba să nu fie!

Betty împunse aerul cu degetul către mine.

– Dar numai dacă pot să trec numele tău în el.

– Eu nu sunt cineva.

– Ești măritată cu inginerul-șef de la CAI. Povestea aia despre cum ai zburat după Meteorit? Aș putea s-o folosesc.

Am înghițit în sec. A fi în centrul atenției era... necesar. Și ar fi ca și cum aș sta de vorbă cu Betty.

– Sigur. Folosește-o!

DOISPREZECE

OAMENII EREI SPAȚIALE

Fotografii de SAM FALK, pentru *National Times*

26 martie 1956 — Inginerii aerospațiali, cei care concep, proiectează, construiesc și lansează motoarele puternice pentru transportul instrumentelor științifice în spațiu, sunt oamenii de la care țara așteaptă marile realizări ale Erei spațiale. Lucrează în domenii diverse, de la combustibili la sisteme de calcul și de la aliaje la tehnici de comunicare. Cel mai cunoscut dintre ei este Nathaniel York, inginerul-șef al Coaliției Aerospațiale Internaționale.

Conferința de presă a decurs exact cum anticipase Betty. Întrebat despre lista exclusiv masculină, Norman Clemons, directorul CAI, a răspuns că s-a procedat așa „din motive de siguranță". Și „a fost aproape la fel când Columb a descoperit Lumea nouă". Sau când Shackleton a condus expediția la Polul Nord. Pe atunci, nimeni nu s-a îngrijorat că la expedițiile acelea nu au participat și femei. Era convins că „efortul internațional" demonstra limpede că era vorba despre o expediție pașnică, făcută în scopuri științifice.

Unele reviste pentru femei, înființate ca să facă propagandă sufragetelor, au preluat articolul lui Betty și s-au alăturat efortului ei de a susține includerea femeilor în ridicarea coloniei. Niciun bărbat nu acorda niciun fel de atenție revistelor pentru femei. E revoltător, știu.

Basira s-a așezat de partea cealaltă a biroului nostru comun de la CAI.

– S-a întors.

M-am uitat în spate, ca să văd dacă o auzise cineva. Nu că ar fi contat, dar celelalte femei din departamentul de calcule erau toate ocupate. Scârțâitul creioanelor pe hârtie și al cursoarelor de sticlă pe riglele de bachelită alterna cu răpăitul mașinii de calcul Friden. Și, chiar dacă cineva ar fi auzit-o, nu era nimic grav în faptul că Basira anunța întoarcerea directorului Clemons de la poligonul de încercări.

Pe lângă asta, majoritatea știau ce anume speram eu să fac. Am dat din cap a încuviințare și am închis caietul de lucru. L-am pus la o parte, așezând frumos creionul pe el. După aceea am deschis sertarul și am scos alt caiet, etichetat „WASP", în care trecusem datele adunate despre femeile-pilot din al Doilea Război Mondial.

M-am ridicat, strângând caietul la piept. Basira îmi zâmbi.

– Operațiunea „Doamnele au prioritate" a început.

Simțeam nevoia să râd cu disperare. De la biroul pe care îl împărțea cu Myrtle, Helen înălță capul. Îi trase un cot lui Myrtle, care se întoarse și ridică degetul mare spre mine, în semn de încurajare. Am dar aprobator din cap și am părăsit încăperea, mergând pe coridoarele care duceau la biroul directorului.

Nu aveam niciun motiv să mă tem de el. Ne întreținuserăm de nenumărate ori la petreceri sau picnicuri organizate pentru angajați. Când avea loc câte-o lansare, era o prezență

liniștitoare în „camera obscură". Dar până atunci, în relația cu el, Nathaniel sau munca mea fusese întotdeauna un scut.

Palmele mele transpirate lăsaseră urme umede pe coperta caietului. M-am oprit în fața ușii sale, niciodată închisă, ca să mi le șterg de fustă. Îmbrăcasem una gri, tip creion, și o bluză albă, în speranța că îmi vor da un aspect de femeie de afaceri. Orice fel de „armură" era bine-venită.

Mi-am înghițit emoțiile și am intrat. Doamna Kare, secretara lui, m-a primit cu un zâmbet.

– Cu ce vă pot ajuta, doamnă York?

– Aș dori să mă programez, ca să stau de vorbă cu domnul director Clemons.

Mă apucase frica. Aveam caietul la mine, iar el era *chiar acolo*.

Citea stând cu picioarele pe birou și cu un trabuc între dinți, învăluit de fumul parcă scos de un motor care dă rateuri. Pe coperta cărții era desenată o rachetă într-un peisaj cu praf roșiatic. Părea mai degrabă roman decât lucrare științifică.

– Un moment, să-i verific programul.

Directorul lăsă cartea jos.

– Să intre, spuse el.

Am înghițit în sec. Dicția lui de britanic mă făcea întotdeauna să mă simt ca și când tocmai mă întorceam murdară de pe câmp.

– Mulțumesc, domnule director.

Ridică puțin cartea când văzu că mă apropii.

– Ai apucat s-o citești?

– Nu, domnule.

– E cu un căpitan York, care seamănă foarte bine cu soțul tău, preciză și îmi făcu semn să mă așez. Stai jos, stai jos. L-ai cunoscut pe tipul ăsta, Bradbury?

– Nu, domnule.

– Cred că e fanul soțului tău. Ideea unei vechi civilizații pe Marte e o prostie, dar accept bucuros orice lucru tipărit care stârnește pasiunea oamenilor pentru spațiu.

Lăsă cartea pe birou.

– Congresul face iar scandal din cauza sumelor alocate pentru dotări. Îți mai trebuie echipamente de la IBM pentru departamentul de calcule? Cică sunt la ofertă.

Am clătinat din cap în semn că nu de asta venisem.

– Asta e decizia doamnei Rogers, am spus. În ce mă privește... nu mi se par foarte fiabile.

– Așa zic toți inginerii. Se supraîncălzesc.

Scoase un mormăit și dădu aprobator din cap.

– Cu ce te pot ajuta?

– Ăăă... Știți, e vorba de a trezi interesul publicului pentru Marte, domnule. Vedeți... am vrut să vorbesc cu dumneavoastră despre includerea femeilor în misiunile viitoare.

– A femeilor?

Se aplecă în față și mă privi cu toată atenția.

– Nu, nu. Dacă vrem să ținem treaz interesul publicului, avem nevoie de cei mai buni piloți în misiunile astea. Altfel, ni se va lua capul.

– Înțeleg, dar, dacă vrem colonii viabile, avem nevoie și de familii, iar asta înseamnă să convingem femeile că vor fi în siguranță acolo.

Am deschis caietul la graficul pe care îl trasasem.

– Acum, sigur, nu doriți să trimiteți în spațiu femei obișnuite, după cum nici niște bărbați obișnuiți nu ar fi candidații cei mai potriviți pentru asta. Dar, de exemplu, m-am gândit că poate ați lua în considerare femeile-pilot din WASP. În război au zburat, numai pentru Statele Unite, 1 027 de femei, fiecare adunând, în

medie, 700 de ore de zbor, iar 792 dintre ele au depășit 1 000 de ore. Pe de altă parte, un pilot de avion de vânătoare...

– Nu.

– Po... poftim?

– Nu trimit femei în spațiu. Dacă moare un bărbat... asta e, e o tragedie, dar lumea o va accepta. Dar o femeie? Nu. Programul ar fi terminat.

M-am ridicat, așezând caietul pe birou și întorcându-l spre el.

– Totuși cred că am putea schimba percepția publicului. Cu cifrele astea...

– Nu. Vorbești despre femei care au zburat cu avionul de parcă ar fi mers la luptă cu el.

Apăsând cu degetele pe grafic, pe liniile liniștitoare, am tras aer adânc în piept. Rostise „luptă" ca și când lupta ar fi fost luată în calcul pentru misiunile spațiale, dar nu era nevoie de ea când întemeiai o colonie. Am dat înapoi, ca de obicei, în loc să marșez pe ideea asta.

– Organizăm un spectacol aerian. Poate doriți să veniți să-l vedeți? Ca exemplu a modului în care am putea schimba percepția publicului despre femeile-pilot. Au fost antrenate mai riguros decât bărbații, dată fiind varietatea de avioane pe care le pilotau.

– Apreciez efortul, dar proiectul trebuie să meargă înainte. N-am timp de acțiuni de caritate.

Luă cartea și începu să citească.

– La revedere, doamnă York!

Am închis caietul și mi-am mușcat buza. N-aș putea să spun dacă îmi înghițeam lacrimile sau urletul. Probabil că pe amândouă.

S-au mai scurs niște săptămâni, iar eu nu m-am mai concentrat pe spectacolul aerian, nu numai din disperare, ci și pentru că lucram non-stop la o lansare pe Lună. Asta făcea filiala americană, iar partenerii europeni pregăteau construirea unei stații orbitale. Teleimprimatoarele țăcăneau neîntrerupt dincolo și dincoace de Atlantic, pentru ca inginerii aerospațiali să facă schimb de note.

Cu toții stăteam multe ore peste program. Totuși Nathaniel încerca să plece înainte de apusul soarelui vinerea, ca să respectăm sabatul. Nu că am fi fost noi foarte religioși, dar ne prindea bine disciplina.

M-am proptit de cadrul ușii biroului său când umbrele cenușii ale serii se lăsau grele peste parcare. Nathaniel avea mânecile suflecate și se uita încruntat la ceva de pe birou.

Am bătut în ușă cu buricul unui deget.

– Gata de plecare?

– Hm?

Ridică privirea și se frecă la ochi.

– Mai am puțin de lucru. Te superi dacă aștepți?

– Știi... mă gândeam că vara am putea pleca acasă pe la apusul soarelui.

Nathaniel se răsuci în scaun, cu fața la parcare.

– Cât e ceasul?

– Aproape nouă.

Am intrat și mi-am lăsat geanta și haina pe un scaun.

– Ai luat vreo pauză azi?

– Da... Am avut o întâlnire la prânz cu Clemons.

Se răsuci înapoi la birou și luă hârtia pe care o studia.

– Elma, dacă ai fi pe orbită, ce manevră de apropriere ți s-ar părea mai logică, cea perpendiculară, de-a lungul razei orbitei, sau cea orizontală, pe aceeași linie cu traiectoria țintei?

– În primul rând, întâlnirea de la prânz nu se pune ca pauză.

Din spatele scaunului său, m-am aplecat peste el, ca să văd ce analizează atât de concentrat. Era un raport intitulat *Tehnici de ghidare pentru întâlniri orbitale cu echipaj uman*, care părea să conțină mai multe întrebări decât răspunsuri.

– În al doilea rând, despre ce orbită vorbim?

Nathaniel răsfoi paginile.

– Ăăă... stai puțin. Să zicem 6 500 de kilometri.

Am început să-l masez la baza gâtului cu degetele mari, gândindu-mă la întrebarea lui. Una dintre provocările astrodinamicii era că, cu cât te deplasai mai repede, cu atât mai sus era orbita, deci cu atât mai lentă. Era absolut imposibil de găsit o soluție fără ecuații sau un model. Așa că nu mă puteam încrede în instinctul meu de pilot, care îmi spunea că manevra de apropiere pe orizontală e cea mai indicată.

În manevra orizontală, *V-bar*, V-ul venea de la viteză. Te apropiai de țintă zburând în aceeași direcție cu ea. Degetele mi se înfipseră în mușchii de la baza cefei lui Nathaniel. El își lăsă capul în față, până când bărbia îi atinse pieptul.

Însă ar merge și manevra perpendiculară... dacă am coborî pe o orbită mai joasă decât cea a țintei. Odată ajunși suficient de aproape de ea, am puteam aprinde propulsoarele ca să ne împingem spre ea, folosind astfel și mai puțin combustibil.

Aveam un răspuns posibil, dar soțul meu gemea de plăcere și nu eram sigură că m-ar fi auzit. Trapezul lui era o masă solidă de noduri de la un omoplat la celălalt.

– Aș înclina spre manevra de apropiere perpendiculară. Mai puțin combustibil, plus că astrodinamica presupune un efect de frânare natural, dacă te lasă propulsoarele.

Înălțând capul, Nathaniel se aplecă în față, ca să se uite pe foaie.

– Vezi, tot asta cred și eu, însă Parker vrea manevra cealaltă.

Câteva clipe am rămas cu mâinile în aer, apoi i-am netezit cămașa.

– Păi... el a fost în spațiu, pe când eu, nu. Ca pilot, probabil că m-aș baza mai mult pe părerea lui decât pe a mea.

– Asta-i exact problema mea. Toată lumea crede mai mult în părerea lui, pentru că e unul dintre astronauții programului Artemis Șapte.

Aruncă hârtia înapoi pe masă.

– Chiar și când nu e vorba de pilotat. Vreau să zic... îi tot dă înainte cu sovieticii – pardon, „amenințarea comunistă".

– Iarna asta lungă i-a lovit mai puternic decât pe noi. Uniunea Sovietică s-a dizolvat, pentru numele lui Dumnezeu. Ce-o fi în capul lui?

Nathaniel se frecă pe frunte.

– Uniunea Sovietică nu mai există, dar Rusia e la fel de mare și întinsă ca întotdeauna.

– Și de înfometată. Iarna prelungită a afectat națiunile din zona polară mai mult decât pe celelalte. Nici China nu o duce prea grozav.

– Cred că vrea să se bage sub pielea lui Eisenhower, ca să... Nu știu de ce. Nu fac decât să bârfesc.

Din cauza alegerilor, oamenii uitaseră de motivul pentru care trebuia să ajungem în spațiu. Bine că nu ignorau și importanța programului spațial. Încă.

Nu doar Nathaniel stătea la birou peste program. Lunea următoare am fost prinsă într-o serie de ecuații pentru traiectorii circumlunare. Era fascinant, pentru că încercam să justific modificările forței gravitaționale când nava trecea de sub influența Pământului sub cea selenară. Totul era afectat, inclusiv

cantitatea de combustibil necesar. Când ne-am întors în garsoniera noastră, aveam creierul terci.

Aruncând corespondența zilnică pe masă, m-am trântit pe cel mai apropiat scaun. Eram toată murdară de cerneală pe degete, dar m-am culcat oricum cu capul pe mâini, oftând.

– Spațiul mi se părea un loc atât de romantic...

Nathaniel chicoti în spatele meu și mă sărută pe ceafă.

– Am crezut că nu te mai pot scoate din birou în seara asta.

– Păi, Sanchez are nevoie de calculele pentru combustibil până mâine, ca să ajusteze parametri de sarcină utilă.

Mi-am masat tâmplele, încercând să mă eliberez de tensiunea unei zile petrecute cu ochii în cifre.

– Becky se ocupa de asta, dar *cineva* i-a spus directorului Clemons că e gravidă și... Abia se vedea. Oricum, nu facem altceva decât să stăm la birou.

– Și să fugiți la laboratoare și înapoi. Și să participați la teste când aprindem motoare experimentale. Și când testăm agenții de propulsie și...

– Ești la fel de rău ca directorul.

Mi-am îndreptat spatele și m-am încruntat.

Nathaniel stătea sprijinit de dulapul din bucătărie. Își scosese paltonul și-și slăbise nodul de la cravată.

– Nu, nu, eu aș fi lăsat-o să vină la serviciu, dar nu și în zonele de testare. Dar înțeleg și hotărârea directorului.

– Pentru că, citez: „Sarcina era un efect direct asupra creierului femeii"?

Nathaniel pufni.

– Vorbe de politician. Nu de om de știință. Dacă s-ar întâmpla ceva cu o gravidă angajată la CIA, relațiile cu publicul ar avea de suferit.

Am deschis gura ca să-i dau o replică, dar am închis-o imediat. Fir-ar să fie, avea dreptate. Oamenii încercau deja să transfere fonduri de la programul spațial, pentru că nu înțelegeau proporțiile dezastrului care ne pândea. Revenind la masă, am luat un plic.

– O să răsfoiesc corespondența.

– Poți să plătești facturile și mâine.

– Nu voi fi mai puțin obosită.

Parte din înțelegerea noastră era ca eu să mă ocup de facturi și de banii familiei. Amândoi ne pricepeam la matematică, teoretic, dar eu făceam socotelile mintal, pe când Nathaniel trebuia să le noteze, deci eram mai rapidă.

L-am auzit deschizând dulapul de vase și zdrăngănind oalele.

– Cartofi copți și... mai avem carne tocată de vită. Ce zici de-un chili?

Da. Da, am un soț care gătește. Nu are un meniu foarte diversificat, dar cele pe care le face se potrivesc cu bonurile noastre alimentare. Chili însemna mai mult fasole, dar era și foarte gustos.

– Ar fi minunat.

Primisem o scrisoare de la Hershel, pe care am pus-o deoparte, ca să-i răspund în weekend. Dacă i-aș fi răspuns acum, ar fi citit doar un șir de numere și simboluri. Factura de curent. Factura de telefon. De ele m-am ocupat pe loc.

Un plic alb greu, pe care mai că nu scria „invitație", mi-a atras atenția. Primeam asemenea invitații cu grămada, de la persoane care voiau să-l aibă pe inginerul York la serata lor. Era centrul atenției la orice conferință de presă, explicând traiectoriile și parametrii misiunilor astfel încât să-i înțeleagă toată lumea. Să facă același lucru la o petrecere era la fel de obositor.

Dar... dar pe plicul invitației era adresa senatorului Wargin. O cunoșteam pe soția lui. Nicole Wargin fusese pilot în WASP în timpul războiului. Iar senatorul era un suporter înfocat al lui Martin Luther King Jr. Speram ca politica lui progresistă și interesele soției sale să-l determine să plece urechea la cauza mea.

Am deschis plicul, scoțând bucata de carton gros.

Senatorul și doamna Kenneth T. Wargin au plăcerea să-i invite pe domnul inginer și doamna York la un dineu, la ora 18.30, pe 7 august.

– Nathaniel?

M-am răsucit în scaun. Își suflecase mânecile și ungea un cartof cu ulei.

– Hm?

– Senatorul Wargin și soția lui ne-au invitat la un dineu pe 7 august. Să confirm?

Clătină din cap, lăsând cartoful pe blat.

– E doar cu o săptămână înainte de lansare. Voi fi extenuat.

M-am ridicat și m-am proptit de tejghea, lângă el.

– Asta e starea ta naturală.

– Și a ta.

Luă alt cartof și-l unse bine cu ulei. Mușchii antebrațului i se unduiau la fiecare mișcare. Îi sărise ulei deasupra încheieturii stângi și lucea de câte ori dădea din mână.

– Așa-i...

Am pus degetul pe dâra de ulei și i-am întins-o mai sus pe braț.

– Dacă mergem, va găti altcineva pentru noi.

– Și va trebui să fac conversație spirituală.

– A, nu! Nimeni nu se așteaptă la ceva *spiritual* de la tine.

Râse și se aplecă să mă sărute.

– De ce să mergem tocmai la petrecerea asta?

– Am zburat cu Nicole Wargin.

M-am strecurat în spatele său. Trecându-mi degetele peste coastele lui, m-am lipit de el.

– Și... sper că senatorul se gândește că e nevoie de femei în colonie.

– A-ha...

Se răsuci spre mine, cu cartoful încă în mână. Ținându-și degetele uleioase la distanță de hainele mele, mă sărută pe obraji, la baza bărbiei, apoi mă ciuguli pe gât. Printre gâfâituri, am reușit să bolborosesc:

– Iar tu ai putea argumenta necesitatea de a părăsi planeta.

– Dar tot extenuat o voi fi.

– Aș putea să te răsplătesc de pe acum.

– Cartofii ăștia nu sar singuri în cuptor.

Râzând, i-am eliberat talia din brațele mele și m-am retras.

– Bine. Departe de mine gândul să-ți distrag atenția de la ei.

Se aplecă să deschidă cuptorul, arătându-mi pantalonii bine croiți. V-am mai spus în ultima vreme ce noroc am că sunt măritată cu Nathaniel? Curentul de aer cald din cuptor îi flutură o șuviță, iar lumina căzu pe dâra de ulei când așeză ambii cartofi pe grătar. Se ridică și împinse ușa cu călcâiul.

Căldura din cuptor încălzi parcă toată garsoniera. Nathaniel ridică o mână plină de ulei.

– Cartofii ăștia – îmi desenă o dungă pe gât – mai au vreo oră până se fac.

– Serios?

Răsuflarea mi s-a încins și accelerat.

– Am timp să-ți demonstrez de ce vreau să mergem la dineul ăla?

Își plimbă degetul pe gulerul bluzei mele, până la primul nasture.

– Numai dacă mă lași să-ți demonstrez de ce vreau să rămânem acasă.

– Contraargument confirmat.

TREISPREZECE

RECORD SPAȚIAL STABILIT DE LEBOURGEOIS

Coloniile spațiale ar ajuta mult omenirea
HENRY TANNER
În exclusivitate pentru The National Times

KANSAS CITY, KS, sâmbătă, 13 aprilie 1956 — Locotenent-colonelul Jean-Paul Lebourgeois a stabilit un nou record al Coaliției Aerospațiale Internaționale, rămânând pe orbită peste patru zile. Prin acest progres, CAI a demonstrat că este posibil să lucrezi și să dormi în spațiu – un pas înainte foarte necesar pentru programul spațial.

Nicole Wargin se cocoță pe brațul canapelei din living, cu paharul de șampanie de pe vremea dinaintea căderii meteoritului. Diamantele de la gât îi sclipeau deasupra rochiei superbe, de un verde mat. În jurul nostru, sala gemea de elita societății îmbrăcată în smochinguri și rochii de seară în nuanțele celor mai fine bijuterii, bucurându-se de seară cu mâncăruri pe care nu le puteai cumpăra cu bonurile

alimentare. Dacă n-ai fi auzit-o vorbind, Nicole ți-ar fi părut o doamnă de societate, ca atâtea altele.

Slavă cerului, era o femeie mult mai interesantă.

– Așa că mecanicul jurase că puteai avea încredere să zbori cu Hellcat, dar eu eram la două mii de metri și indicatorul de combustibil arăta zero.

– Deasupra oceanului?

Doamna Hieber își duse mâna la piept, înspăimântată. Mai devreme, ne exasperase cu amănunte despre trandafirii ei premiați și cum îi salvase cu mintea ei sclipitoare de frigul iernii, folosind sticlă și aburi. Păcat că nu o interesau și legumele. Am salvat atmosfera, îndemnând-o pe Nicole să ne spună povești din război. Că eu urmăream cu totul altceva, nu mai conta. Măcar nu mai trebuia să aflăm despre invazia afidelor.

Mai auzisem povestea lui Nicole, așa că sorbeam din cocktail și savuram spectacolul, în timp ce Nicole arătă spre doamna Hieber cu o unghie ojată.

– Da. Chiar deasupra oceanului. N-am avut de ales, nu-i așa, a trebuit să zbor înapoi la portavion și să-i anunț că aterizez.

– Cum? Fără motor?

– Ori așa, ori ajungeam în ocean. După ce am aterizat, a reieșit că mecanicului îi scăpase un cablu de alimentare defect. Ar fi trebuit să-l auziți pe șeful lui. L-a făcut troacă de porci.

Aterizările fără motor făceau parte din instrucție, dar să aterizezi pe un portavion era cu totul altceva. Nicole îmi surprinse privirea și îmi făcuse cu ochiul.

– Povestește-le despre Messerschmitturi, Elma.

Mă simțeam foarte bine stând printre celelalte invitate și ascultând isprăvile lui Nicole, dar când gazda te invită să vorbești...

– O, păi... Bine. Nu aveam voie să zburăm în misiuni de luptă, pentru că era prea „periculos pentru femei".

Nicole pufni și clătină din cap nemulțumită.

– Nu că nemții și-ar fi dat seama cine pilotează avioanele, zise ea.

– Exact. Deci se făcea că duceam un Mustang la Baza aeriană Ambérieu-en-Bugey, când mă trezesc cu trei Messerschmitturi după mine.

În jurul nostru apăruseră și câțiva bărbați, pe care sperasem să-i atrag cu subiectul meu. Totuși... dintr-odată mă ascultau o grămadă de oameni. Am sorbit din șampanie.

– Nu uitați că pilotam un avion de vânătoare, dar nu aveam muniție.

– Vai, nu, rosti senatorul Wargin, care venise se alăturase soției lui.

Era un tip îndesat, care nu părea deranjat de greutatea lui, cu păr des și mult, abia începând să încărunțească.

– Ba da. Abia am avut timp să cer ajutor prin radio, că au și început să tragă. N-am putut să fac altceva decât manevre de evitare. Și bineînțeles că era senin ca laptele în ziua respectivă. Dar era o vale care ducea la bază și am sperat să mă pot adăposti cumva acolo.

Nicole se aplecă în față.

– Asta nu era deloc simplu, pentru că trebuia să zbori jos și doamne ferește să fi făcut vreo greșeală.

– Dar tot era mai bine decât să se tragă în mine. Așa că am șters-o către valea aceea, cu un afurisit de neamț în coadă și altul care executa zbor de acoperire.

Am încercat să arăt unde erau celelalte avioane față de mine fără să-mi vărs băutura.

– Habar n-aveam unde era al treilea. Încercam să virez după cum cotea râul, ca să mă asigur că n-au cum să mă nimerească, și mă rugam ca băieții noștri să mă găsească la timp.

– Și e clar că v-au găsit.

Aaa, vocea masculinității. M-am răsucit în scaun.

– De fapt, domnule colonel Parker, nu m-au găsit.

Normal că fusese și el invitat. Senatorul Wargin era încântat de programul spațial, deci sigur că îl voia pe primul om în spațiu ca trofeu printre ceilalți musafiri, alături de Nathaniel.

Nicole râse de figura șocată a lui Parker.

– L-a făcut pe primul să tragă în colegul lui, pe al doilea, să zboare într-o stâncă, iar pe al treilea... Cu el ce s-a întâmplat?

– Nu l-am mai văzut. Bănuiesc că băieții noștri și-au făcut apariția *în cele din urmă* și l-au vânat.

– Stați puțin, spuse Parker, ridicând mâna. Vreți să spuneți că ați doborât două Messerschmitturi fără să aveți muniție?

Când mă enervez, avantajul e că îmi dispare stânjeneala de a fi în centrul atenției.

– Cunoșteam terenul. Zburam în zonă de luni întregi și știam unde se bifurcă râul. Ei, evident, nu știau lucrul ăsta.

– Nu cred.

– Vreți să spuneți că soția mea e o mincinoasă?

Când se înfurie Nathaniel, vocea lui capătă inflexiuni care o fac să semene cu a tatălui meu, joasă și categorică. Acum era atât de încordată, că ai fi putut stabiliza o rachetă cu ea. Soțul meu stătea chiar lângă mine, la câțiva centimetri de Parker.

– Nu, nu... sigur că nu, domnule inginer York. Mă întrebam doar dacă au fost cu adevărat Messerschmitturi.

Zâmbi fermecător și îi trase cu ochiul senatorului Wargin.

– Știți cum sunt doamnele – dintr-un avion fac trei. Un biplan devine un Messerschmitt. Poate că-i bătea soarele în ochi în ziua aceea când era „senin ca laptele"? Sunt sigur că nu minte, poate e doar puțin confuză. Atâta tot.

Am pus paharul pe masa cea mai apropiată, ca să nu-i sparg piciorul strângându-l.

– Vai, domnule colonel, ce inteligent sunteți! Păi, chiar așa trebuie să se fi întâmplat!

Mi-am dus mâna la piept și m-am întors spre Nicole.

– Nu crezi?

Ea mi se alătură, ca un copilot de nădejde.

– Ba da, sigur că ai dreptate. Și când te gândești că atâția ani ne-au indus în eroare rămășițele avionului ăluia. Înseamnă că prizonierul trebuie să fi mințit, declarând că pilotase alt avion numai ca să se dea mare.

– Chiar așa! Cred că ai dreptate.

Întorcându-mă spre colonel, l-am privit triumfătoare.

– Vă mulțumesc *din suflet* că mi-ați lămurit situația. Mă simt atât de prost...

Poate că a fost o eroare tactică. Era roșu în obraji, dar nu de rușine. Înclină din cap și spuse:

– Totuși pericolul prin care ați trecut demonstrează de ce a fost o greșeală să se trimită femeile în zone de luptă.

– Sunt curios, domnule colonel Parker, dumneavoastră cum ați fi procedat dacă nu ați fi avut muniție, bărbat fiind?

Eroare tactică sau nu, ajunsesem la subiectul astronauților. Colonelul ridică ambele mâini în aer.

– Uitați ce este: e clar că ați avut noroc. Nu spun decât că nu ar fi trebuit să ajungeți în situația respectivă.

– De acord. Avionul meu ar fi trebuit să aibă muniție. Ca femeie, sunt mai mică și mai ușoară. Asta înseamnă că avionul consumă mai puțin combustibil, iar eu fac față mai ușor forței gravitaționale decât un bărbat.

Nu spuneam adevărul adevărat, pentru că eram destul de înaltă pentru o femeie, iar a face față forței gravitaționale ține mai degrabă de înălțime decât de presiunea arterială.

– De fapt, am continuat, acesta este chiar motivul pentru care din corpul de astronauți ar trebui să facă parte și femei. Ca să nu mai pomenesc de faptul că vrem să întemeiem o colonie.

– Iar bărbații sunt mai potriviți pentru o astfel de muncă, ripostă colonelul.

Se uită în jur și repetă ca un papagal ceea ce spusese Clemons la conferința de presă.

– Cristofor Columb nu a luat femei în expediția lui, nu-i așa?

– Atunci era vorba despre cuceriri geografice.

Simțeam cum îmi curge transpirația pe sub sutien.

– Pelerinii, pe de altă parte, au adus femei. Dacă vreți o colonie, aveți nevoie de femei în spațiu.

– Nu văd niciun motiv serios pentru asta.

– Vă dau eu un motiv, râse Nicole, ridicând paharul deasupra capului. Copiii!

Lumea începu să râdă, detensionând atmosfera. Senatorul Wargin merse la Parker și îl îndepărtă, pălăvrăgind amabil despre golf. Câteodată, amabilitățile sunt cele mai indicate. Nicole coborî de pe brațul canapelei și veni lângă mine și Nathaniel.

Mi-am luat paharul și l-am ridicat în cinstea ei.

– Îmi pare rău pentru incidentul ăsta.

– Te rog... Mi-l amintesc pe Parker Pipăilă din război.

Luă o înghițitură de șampanie.

– Ai cunoscut-o pe soția lui?

– Nu, am spus, scuturând din cap. Nu socializăm cu ei.

– Vei observa că nu e aici în seara asta. Nu fac niciun fel de aluzie... Doar precizez că doamna Parker a fost invitată.

– Apropo de invitații...

M-am uitat la Nathaniel, care părea mulțumit să stea cu mine, în loc să se amestece printre ceilalți musafiri.

– Organizez un spectacol aerian cu femei pilot. Bănuiesc că nu vrei să...

– Ba da. Dacă îmi ceri să zbor, da, vreau.

Înălță brațul pe care-i sclipea brățara cu diamante.

– Stai! La naiba! Trebuie să discut cu Kenneth, să văd dacă e în regulă. Politică, treburi de-astea... Dar de obicei reușesc să-l înduplec. Așa că, dacă nu apare vreun conflict, da. „Poate e doar puțin confuză...“ – pe naiba!

– Nemaipomenit!

Jurnalista din Betty avea să fie încântată. Cu numele unei soții de senator pe lista noastră, îl va convinge mult mai ușor pe șeful ei de la *National Times* să publice articolul despre spectacolul aerian. În plus, nu mai trebuia să fiu eu în centrul atenției.

Am petrecut surprinzător de mult timp în buncăre de beton. Mirosul de kerosen umplea aerul în poligonul de testare; pătrundea până și în buncărul de comandă. Poligonul se afla la cinci kilometri de 203.400 de galoane de kerosen, dar parcă tot nu era suficient. Răsuceam un creion între degete, așteptând să înceapă testul static al noii rachete Atlas.

Aveam o îndatorire ușoară. Nu trebuia decât să calculez forța de propulsie și să stabilesc dacă e suficientă pentru ca racheta să ajungă pe orbită. Ar fi putut s-o calculeze orice operatoare, dar o făceam eu, pentru că era proiectul lui Leroy Pluckett. Un inginer al naibii de bun. Nu-și putea ține mâinile departe de fete, dar, fiind nevasta șefului său, nu aveam probleme cu el.

Nu prea multe adică. Se aplecă peste scaunul meu, mângâindu-mă cu o mână pe umeri înainte să și-o proptească de spătar.

– Cum merge, Elma?

M-am aplecat în față, ca să nu mă atingă.

– N-am ce face până nu începe testarea.

În partea cealaltă a camerei, un alt inginer înalță capul și strigă:

– Domnule inginer Pluckett, acum adăugăm oxigenul lichid.

– Perfect.

Îmi zâmbi, uitându-se la mine – și când spun „mine" mă refer de fapt la sânii mei.

– Să-mi spui dacă ai nevoie de ceva.

– Desigur, am confirmat și am bătut cu creionul în masă, încercând să-i distrag privirea. Trebuie să mă pregătesc.

– Să te-ajut cu...

O explozie zgudui buncărul.

Zgomotele se amestecară cu căldura, aducând cu ele duhoare de combustibil ars. Nu era prima oară că pierdeam o rachetă, în niciun caz, dar tot nu ne obișnuiserăm cu bubuitura.

Inginerii tresăriră, ridicându-și brațele, ca să-și astupe urechile. Am zvâcnit, gata să cad de pe scaun când detunătura s-a potolit, lăsând în urmă doar trosnetele distante ale flăcărilor. Urletele sirenelor se adăugară și ele cacofoniei. Pluckett se întinse către mine, prefăcându-se că vrea să mă ajute, numai că, „nu știu cum", mâna i se opri exact pe pieptul meu.

M-am sculat în picioare, mi-am netezit fusta și m-am îndepărtat de el. Îmi tremurau palmele, și din cauză că mă înfuriase Pluckett, dar și din cauza exploziei.

– Du-te și vezi-ți de rachetă! Sau vrei să-ți calculez dimensiunile rateului?

Greutatea bilei îmi apăsa palmele în timp ce priveam pista. Am expirat, am făcut un pas în față, m-am legănat în spate, apoi

înainte și am aruncat-o. A plecat din mâna mea pe o traiectorie dreaptă, dar a deviat suficient ca să lovească pe lateral.

Split. Fir-ar să fie. Încă o dată.

– Hai că poți, Elma! strigă Myrtle în spatele meu, bătând din palme. Hai că poți!

M-am răsucit spre ea, fusta învârtindu-se în jurul meu, cât am așteptat ca băiatul să îndepărteze popicele pe care reușisem să le dobor.

– Ai zice că un fizician e mai priceput la sportul ăsta, i-am spus.

Cuprinzându-și cu o mână nevasta de umeri, Eugene clătină din cap dezaprobator:

– Teoria e una, practica, alta. E ca și cum ai spune că, dacă ești fizician, știi automat și să pilotezi.

– *Știu* să pilotez, mulțumesc frumos.

Bila mea hurducăi pe pista de revenire. M-am aplecat după ea, fluturând din mână a mulțumire către băiatul care mi-a trimis-o înapoi. Va trebui să-i dăm un bacșiș bun.

– Apropo de pilotat..., rosti Eugene.

Myrtle îi trase un ghiont în picior.

– Las-o să arunce. Vreau să văd artificiile.

– Stai liniștită, te vom scoate afară la timp să te bucuri și tu de sărbătoare.

Eugene arătă cu sticla de bere spre pistă.

– Și aștept să treacă rândul Elmei, ca să-i pun o întrebare.

– Abia aștept să văd unde ne duce intermezzoul ăsta lin.

Sugerasem să jucăm popice tocmai pentru că era 4 Iulie. După Meteorit, nu mă mai atrăgea niciun fel de foc care cădea din cer. M-am răsucit înapoi spre pistă, unde băiatul îndepărtase deja popicele doborâte și se așezase pe scaunul lui înalt, la

loc sigur. Avea o revistă de benzi desenate. Costumul albastru cu roşu al lui Superman se vedea şi de la locul meu.

Dar să revenim la popice... Ca să le dărâm pe amândouă, trebuia să lovesc una în aşa fel încât s-o atingă şi pe cealaltă în cădere. Îmi şi închipuiam traiectoria. Dacă-mi dădeai o bucată de hârtie, ţi-o desenam cu precizie matematică. Mi-am luat avânt, ducând în spate bila care-mi trăgea braţul în jos, ca forţa gravitaţională, apoi am adus-o în faţă, într-o mişcare de pendul, şi am ţintit popicul din dreapta. Bila a pornit, s-a arcuit scurt în aer, ca şi când n-ar fi avut masă, apoi a bubuit pe podeaua netedă, din lemn de plop, şi s-a rostogolit pe pistă. Am rămas cu mâinile întinse, de parcă aş fi putut doborî cu ea popicele prin simpla voinţă.

Bila frecă popicul din dreapta, care se clătină şi căzu. Celălalt rămase în picioare.

Un geamăt compătimitor se auzi din micul nostru grup. Râzând, m-am întors şi am făcut o reverenţă.

– Data viitoare! exclamă Nathaniel, bătându-mă pe umăr şi luându-mi locul.

Myrtle râse.

– Data viitoare... Eu mă tot aştept să ne dea afară de data *asta*.

– Nu joc chiar atât de prost.

Eugene şi Myrtle se priviră ca şi cum aş fi spus ceva adorabil. Mi-am dat seama cu întârziere că Myrtle nu făcea aluzie la jocul meu, ci la Eugene şi la ea.

Înainte de Meteorit, nici n-ar fi fost lăsaţi să intre în local. Ar fi fost plin numai cu albi şi nici nu mi-aş fi data seama de asta. Acum, cu capitala mutată la Kansas City, Myrtle şi Eugene nu erau singurii de culoare din local. Sigur, tot albii predominau, dar măcar nu se uita nimeni strâmb la noi.

Stânjenită că nu observasem singură lucrul ăsta, mi-am notat scorul și m-am așezat lângă Eugene. El îmi dădu o bere și ridică din sprânceană.

– Spune-mi, ce-i cu spectacolul ăla aerian?

– Nu știu dacă va mai avea loc.

Berea era rece și mă pișca plăcut pe limbă.

– Ideea era să demonstrăm că și femeile-pilot au abilități de astronaut.

– Dar...?

Bila aruncată de Nathaniel alunecă frumos pe pistă și dărâmă toate popicele.

– Bravo!

Am ridicat paharul în cinstea soțului meu.

– Dar nu avem decât avioane ușoare. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât îmi dau mai bine seama că, oricât de bun ar fi spectacolul, tot n-ar fi la fel de impresionant ca unul cu avioane militare.

– Păcat. Piloții l-ar considera un triumf, dar publicul s-ar uita numai la ceea ce i-ar lua ochii.

Eugene clătină trist din cap și se ridică, pentru că-i venise rândul la aruncat. Îl bătu pe spate pe Nathaniel.

– Bună treabă, York.

Nathaniel își luă berea și se sprijini de bancă.

– Spectacolul aerian?

– Da...

Myrtle se uită la el pe deasupra ochelarilor.

– Pune-ți nevasta să-și pună ideea în aplicare. E grozavă.

Nathaniel ridică brațele și râse.

– Avem păreri diferite despre căsătorie. Eu nu o pun pe Elma să facă nimic.

Popicele trosniră și căzură, dar Eugene lăsase una în picioare.

– Nu știu de ce-și închipuie Myrtle că un bărbat îi poate spune soției ce să facă, rosti el. La noi n-a ținut treaba asta niciodată.

– Ia mai taci, îl apostrofă Myrtle și aruncă în el cu un șervețel mototolit.

Râzând, Eugene așteptă ca băiatul să adune popicele căzute și să-i trimită bila înapoi.

– Deci vă trebuie Mustanguri, zise el.

– Ar fi excelent, nu?

Am oftat și-am băut din bere. Nu mai pilotasem Mustanguri din război, dar fuseseră de departe preferatele mele. Iuți și agile, răspundeau perfect la comenzi. Poate că nu aveau tehnica cea mai avansată, dar pe vremuri fuseseră nemaipomenite.

Eugene reuși să doboare și popicul încăpățânat. Dădu cu pumnul în aer și scoase o exclamație victorioasă:

– Uite unde zace îndemânarea!

Myrtle își dădu ochii peste cap și se ridică.

– A și uitat despre ce vorbeați.

Eugene o pișcă de obraz când făcură schimb de locuri și zâmbi larg.

– Ba n-am uitat.

Se întinse după sticla de bere.

– Șase Mustanguri vă ajung?

Am rămas cu berea în aer.

– Șase? Șase Mustanguri? De unde-ai...

Eugene rânji.

– Avem șase la aeroclubul nostru.

Mi-a căzut falca.

– Vorbești serios? Am sunat la toate... Nu, stai.

M-am pișcat de nas.

– Jur că într-o zi o să mă învăț minte. Am sunat la toate aerocluburile pentru albi.

– Ha! Ia priviți aici!

Myrtle sări în sus de bucurie. Doborâse toate popicele dintr-o aruncare și acum țopăia și se învârtea ca un copil.

– Și nici măcar nu v-ați uitat la mine, nu-i așa?

Am scuturat din umeri.

– Șase Mustanguri...

Myrtle schimbă priviri cu Nathaniel și clătină ușor din cap.

– Piloții ăștia...

El oftă și ridică berea în cinstea ei.

– Nu-mi dau seama cum reușești.

I-am lăsat să râdă și i-am zâmbit larg lui Eugene. Șase Mustanguri. Puteam zbura în formație și face trucuri cu fum și...

– Aveți și femei printre voi?

– Da. Vino la club, să te prezint.

Îmi făcuse cu ochiul.

– Tragem o tură prin aer numai noi doi. Pe ăștia îi lăsăm la sol.

PAISPREZECE

CAI LANSEAZĂ ECHIPAMENTE DIN MATERIAL GONFLABIL, CU ECHIPAJ UMAN

BILL BECKER

În exclusivitate pentru *The National Times*

Kansas City, KS, 21 aprilie 1956 — Prima stație spațială lansată de omenire este o roată uriașă, cu patru conexiuni în formă de cârnați.

Aeroclubul Piloților de Culoare din Kansas avea clădiri mai frumoase decât ale noastre. Lângă hangar era și o căsuță, amândouă de un alb care îți lua ochii, cu obloane și litere vopsite în roșu.

Imediat ce am intrat în salon, am devenit conștientă de culoarea pielii mele. I-am fost recunoscătoare lui Eugene; prezența lui mă proteja ca un scut. Eram singura albă de acolo. Am văzut chipuri în diverse nuanțe maronii, de la cele mai palide la cele mai închise, aproape negre, însă niciunul nu era atât de deschis ca al lui Myrtle.

Ieșeam în evidență ca o batistă murdară aruncată pe o masă curată. Strângând bine de poșetă, m-am plasat în ușă, de teamă că o voi lua la fugă. Toți se holbau la mine. Am încercat să zâmbesc. Atunci mi-am dat seama că, la cum strângeam de poșetă, probabil credeau că mi-e frică să nu mi-o fure. I-am dat drumul, într-un gest care probabil m-a făcut să arăt la fel de caraghioasă.

Eugene se întoarse spre mine zâmbind și îmi făcu semn să-l urmez la o masă unde stăteau trei doamne. Conversațiile se reluaseră și auzeam frânturi din ele: „ce caută aici", „albă" și „nu-i treaba ei". Unii, cred, nici nu încercau să vorbească în șoaptă.

Două doamne se ridicară la sosirea mea. A treia rămase așezată și mă privi cu o expresie neutră, cu nasul numai puțin în vânt, sugerând disprețul.

– Ea este domnișoara Ida Peaks, mi-o prezentă Eugene pe cea mai tânără dintre cele care se ridicaseră.

Era scundă, cu forme frumos curbate și o culoare sănătoasă în obraji. Cealaltă își purta părul răsucit elegant, în stil franțuzesc, prins cu piepteni de bachelită verde.

– ... domnișoara Imogene Braggs și...

Eugene arătă spre femeia de pe scaun. Rochia portocalie, cu guler alb îngust, îi dădea un aer prietenos, pe care i-l contrazicea expresia feței.

– ... domnișoara Sarah Coleman. Sunt printre cei mai buni piloți pe care îi vei întâlni vreodată.

– Vă mulțumesc că ați acceptat să ne întâlnim.

Mi-am scos mănușile și, la invitația domnișoarei Braggs, m-am așezat.

– Presupun că domnul maior Lindholm v-a spus ce intenționăm să facem.

Domnișoara Coleman rosti:

– Vreți să deveniți astronaut.

– Păi... da. Însă principalul meu scop e să conving CAI să le aibă în vedere și pe femei. Corpul de piloți actual e format în întregime din bărbați.

Le-am zâmbit celor două fete mai prietenoase.

– Speram să acceptați să zburați cu noi.

Domnișoara Peaks lăsă capul într-o parte, studiindu-mă.

– Ca să ne puteți folosi avioanele?

Ceva nu mergea bine. M-am uitat la Eugene, dar el se retrăsese din conversație.

– Asta... e altă discuție, cred.

– Și dacă vă refuzăm, adică dacă nu vă dăm Mustangurile, veți mai dori să zburați cu niște femei de culoare?

Tonul domnișoarei Braggs era blând, ușor curios, dar în vorbele ei se simțea o provocare.

– Presupun că depinde de motivele pentru care ne refuzați.

Răspunsul meu o făcu pe domnișoara Coleman să pufnească.

– Dacă mă refuzați pentru că vă îndoiți de capacitățile mele ca pilot, am spus, atunci nu cred că vom putea colabora prea bine. Altfel, da, tot aș vrea să zbor cu voi. Domnul maior Lindholm v-a lăudat performanțele la spectacolele organizate de clubul vostru, iar eu am nevoie de piloți experimentați.

– Bun! Atunci mă bag, îmi zâmbi domnișoara Peaks. Profit de orice prilej să zbor în formație. Adică... nu vă deranjează zborul în grup compact, nu?

– Deloc. Chiar plănuim să zburăm așa.

Ne trebuia mult antrenament, dar zborul de precizie era esențial pentru misiune, dacă voiam să convingem publicul că femeile erau piloți la fel de buni ca bărbații.

Domnișoara Coleman scutură dezaprobator din cap.

– Nu are niciun rost.

– Sarah..., zise domnișoara Peaks.

– Nu. Nu-mi zice să tac. Știi prea bine că, chiar dacă avem calificarea necesară și spectacolul ăsta va fi un succes, tot nu vom fi primite în corpul de astronauți.

Se uită urât la Eugene.

– Am dreptate sau nu, domnule maior?

Eugene își drese vocea:

– Să vedem... au acceptat doar șapte bărbați și au fost nevoiți să selecteze din țări diferite și...

– Și toate țările alea au ales câte un bărbat alb.

– Și pe mine mă deranjează felul în care s-a alcătuit lista. De-asta organizăm spectacolul, ca să încercăm să schimbăm situația. Odată ce vor vedea cât de bine pregătite sunteți...

Domnișoara Coleman se aplecă peste masă, roșie la față.

– Am fost acceptată în WASP în al doilea război. Până când și-au dat seama că sunt negresă și atunci mi-au cerut să-mi retrag solicitarea. Ce vă face să credeți că la CAI se va proceda altfel?

– Păi... păi, pentru că acum e vorba de înființat o colonie și... și...

Mi-am adus aminte ce se întâmplase în zilele de după Meteorit. Populația de culoare fusese „uitată" în cartierele ei, până când Eugene și Myrtle aruncaseră fluturașii aceia.

– ... și pentru că îi vom obliga. Dar, pentru asta, mai întâi trebuie să le arătăm că știm să zburăm.

Domnișoara Peaks scutură ridică din umeri și zise:

– Eu deja am acceptat. Voi puteți să vă certați mai departe, dar nu se va schimba nimic dacă stăm cu mâinile în sân.

– Măcar ne vom distra, dacă altceva nu, spuse și domnișoara Braggs, mișcând ușor din cap.

Domnișoara Coleman se ridică în picioare.

– Am lucruri mai bune de făcut decât să ajut încă o femeie albă să ne exploateze.

– Să vă exploatez?

M-am ridicat și eu.

– Ascultați aici. Vă invit să zburați cu noi, nu să spălați pe jos sau să ne serviți masa.

Îmi aruncă un rânjet.

– Vedeți? Numai în astfel de posturi ne imaginați. Sunt matematician și chimist și lucrez într-o farmacie, dar nu mă vedeți decât lucrând ca servitoare. Așa că, nu, mersi, doamnă. N-aveți decât să credeți că încercați să ne salvați. Dar pe mine lăsați-mă în pace.

Plecă cu pași mari, lăsându-mă cu gura deschisă și obrajii încinși. Probabil că mă înroșisem de nervi și de rușine. Ar fi trebuit să fiu mai înțeleaptă. Am făcut aceeași greșeală cu Myrtle când ne-am mutat la ei și am presupus că era o simplă gospodină, când ea de fapt lucrase la departamentul de calcule al unei firme cu angajați de culoare, care producea substanțe pentru îndreptat părul. Nici nu știam că există așa ceva.

– Sunt o proastă... Vreți să-i transmiteți scuzele mele, vă rog? Are perfectă dreptate.

Mi-am luat geanta și mi-am pus mănușile.

– Vă mulțumesc că m-ați ascultat.

– Spuneați de zbor în formație? întrebă domnișoara Peaks, uitându-se lung după domnișoara Coleman.

Am rămas cu mâna pe jumătate în mănușă.

– Da.

Nu am precizat că va fi posibil *numai dacă facem rost de avioane*, dar am gândit-o.

– Și când e primul antrenament?

– Nu m-am... Adică tot mai vreți să zburați cu noi?

Întoarse privirea spre mine, iar unul dintre colțurile gurii i se ridică ușor.

– Am spus deja că vreau.

Îmi făcu cu ochiul.

– Pe deasupra... întâlnirea a decurs mai bine decât mă așteptam.

Am râs, prea tare poate, din cauza sentimentului de ușurare.

– Nu mi s-a părut.

Lăsă capul într-o parte. Zâmbetul nu-i pieri, dar își schimbă înțelesul.

– V-ați cerut scuze.

Ați obținut vreodată exact ceea ce ați vrut, ca să vă dați seama după aceea că are consecințe neașteptate? Așa a fost și cu mine și spectacolul aerian. Pe lângă Nicole Wargin, ni s-au alăturat și Anne Spencer Lindbergh (da, da, acea Anne Lindbergh), Sabiha Gökçen, pilot de vânătoare turc, care zburase în al Doilea Război Mondial, și prințesa Șakovaskaia, care luptase în Primul Război Mondial înainte de fi nevoită să fugă din Rusia.

Am sperat că, fiind pilot pe avioane de vânătoare și prințesă, va atrage atenția asupra noastră. Betty nu mai putea de fericire, pentru că era o mină de aur pentru publicitate.

Nicole, draga de ea, își pusese în funcție pilele din politică și venise cu o listă de invitați care îți lua mințile, cel puțin pe ale mele: soția vicepreședintelui Eglin. Charlie Chaplin. Eleanor Roosevelt.

Așa am ajuns într-un Mustang de împrumut, pe un aerodrom înconjurat tribune și echipaje cu camere de filmat – mai multe, nu doar unul. N-am putut să zic decât: „Slavă Domnului că există prințese", fie ele și în vârstă și fără țară. A reieșit că,

trebuind să aleagă între a lua un interviu unei femei fizician casnice sau unei prințese pilot cu tiară, jurnaliștii au preferat tiara.

Mie mi-a convenit.

Am fost și mai fericită când mi-a venit rândul să zbor. Nicole, Betty și eu am decis să zburăm în formație cu domnișoarele Peaks și Braggs de la Clubul Piloților de Culoare. Ne-au dat Mustangurile și, așa cum ne asigurase Eugene, erau niște piloți ai naibii de buni. Și... l-au convins pe Dr. Martin Luther King Junior să participe.

V-am spus că mulțimea de spectatori era imensă?

Am stat la rând pentru decolare în urma domnișoarei Peaks, disciplinate ca la armată. Prima parte a exercițiului era o simplă formație strânsă în V, bâzâind aproape de sol. Am zis „simplă", dar când am survolat a doua oară aerodromul, ne-am rotit într-un viraj vertical de 180 de grade, păstrând formația compactă. După ce ani de-a rândul mai mult mă jucasem cu Cessna, acum, când zburam cu viteză mare în Mustang, într-un grup de piloți extraordinar, am simțit că o parte din mine renaște. Partea aceea care ar fi putut să se ofilească și moară chiar înainte de a cădea Meteoritul.

Forța gravitațională mă lipea de scaun la fiecare rotație, iar turbulențele ușoare, cauzate de avioanele din jur, îmi dădeau o senzație de siguranță, știind că sunt lângă mine ceilalți piloți. Femeile acelea făceau să simt viața vibrând în mine.

Spectatorii? Din partea mea, puteau și să doarmă. Am vuit pe deasupra lor, ne-am înclinat, ca să urcăm apoi abrupt, și ne-am separat.

Următoarea manevră a fost ideea senatorului Wargin. Era teribil de siropoasă și abia așteptam s-o executăm. Șase avioane aparent spărgând formația, totuși în sincronizare perfectă. Am auzit-o pe domnișoara Peaks prin radio: „La semnalul meu,

doamnelor." A spus „acum" doar pentru că trebuia, noi oricum eram deja pe poziție. Am apăsat butonul, ca să eliberez o dâră de fum colorat simultan cu celelalte fete. Am executat fiecare un arc individual, trecând pe lângă celelalte avioane într-un dans complicat, menit să evite turbulențele provocate de suflul elicelor.

În urma noastră am scris, cu fum roșu pe cerul argintiu, cuvântul MARTE.

Am desenat ultima linie din litera M și am privit peste umăr. Pământul se întindea în spatele meu, dincolo de fumul roșu. Nu eram în unghiul potrivit pentru a zări clar literele, dar am văzut cum se unesc toate din manevrele noastre individuale. La naiba, chiar eram grozave.

M-am întors din nou în față și am lovit o pasăre.

Încă trei s-au izbit de mine. Pene, sânge și bucăți de carne trecură ca fulgerul pe lângă avionul meu. A trebuit să-mi las capul pe-o parte și să mă ghemuiesc cumva ca să văd dincolo de carnajul de pe parbriz, dar, Doamne, am reușit să rămân aliniată cu coechipierele mele.

Probabil că tocmai din cauza poziției nu am văzut că scade nivelul lichidului de răcire. Sau că crește temperatura motorului. Sau că din coada avionului meu iese un fum gros și negru, amestecându-se cu cel roșu.

Am crezut că scăpasem cu bine de atacul păsărilor până când elicea a scuipat de câteva ori și s-a oprit. Poate că o pasăre fusese absorbită în radiator și tăiase un cablu de răcire. Nu că ar mai fi contat cauza. Rămăsesem fără motor.

Avionul meu era cu botul drept în sus. Fără motor. Fără impuls de la aripi.

Pământul s-a rostogolit deasupra mea când m-am rotit prima oară. A fost un moment cu gravitație zero, când avionul a rămas pe loc și totul părea să plutească în jurul meu.

Apoi am început să mă rotesc cu adevărat.

Tentația de a trage de manșă era foarte puternică, însă ar fi fost moarte sigură. Avionul s-a răsucit din nou, am văzut cerul, apoi pământul, apoi doar parcurile de distracții învârtindu-se ca un titirez sub mine. Fumul negru și roșu îmi biciuia parbrizul, amestecându-se cu sângele păsărilor.

Forța de gravitație m-a lipit de partea dreaptă a avionului și mi-a tăiat respirația. Mă învârteam spre dreapta. Strângând ușor manșa, am împins la maximum maneta de gaze. Încercând să opresc răsucirea avionului, am început să-mi pierd vederea. Am tras brusc de manșă spre stânga, în sensul invers celui în care mă învârteam.

Îmi ardeau mușchii brațelor de la efortul de a mă opune rotației. M-am adunat, forțându-mă maximum. La naiba! Știam să mă redresez din vrie – nu trebuia decât să recapăt controlul avionului. Scădeam în altitudine. Cârma mi se opunea, dar am reușit s-o îndrept spre stânga.

Așa am reușit să-mi încetinesc rotirea, dar tot cădeam în picaj spre sol. Cupola carlingii era toată mânjită de sânge și pene. Nu mă mai puteam baza decât pe instrumentele de bord.

Ele îmi arătau că aveam destulă înălțime ca să trag cupola și să sar afară, dar nici prin cap nu-mi trecea să las un avion împrumutat să se prăbușească, din moment ce aveam spațiu de manevră. Am inspirat adânc, cât mi-a permis forța gravitațională, și am tras de manșă înapoi, ca să redresez avionul. Raza vizuală mi s-a îngustat când am atins cel puțin 3 G, dar nu aveam de ales: ori strângeam din dinți, ori abandonam avionul. Nici. Nu. Intra. În. Discuție. Să. Fac. Așa. Ceva.

Am strâns din picioare și mi-am contractat mușchii abdominali, încercând să-mi oxigenez creierul pe măsură ce creștea forța gravitațională. Nu aveam voie să leșin. Nu-mi luam ochii de la instrumente, contând pe ele să-mi arate când reușeam, în sfârșit, să redresez avionul.

Văzul a început să mi se limpezească și am luat o gură de aer zdravănă înainte de a căuta pista. De aterizat, tot trebuia să aterizez, dar asta era partea cea mai ușoară, o făceam chiar și cu privirea încețoșată. Mustangul putea fi un planor foarte bun, iar eu aveam destulă altitudine ca să execut un viraj și să mă îndrept pe pistă. Am survolat-o o dată, ca să-mi dau seama de distanțe, apoi am făcut un viraj de 360 de grade, ca să mă apropii de aterizare. Și să mai reduc din viteză. Păsările îmi avariaseră flapsurile, așa că avea să fie o abordare destul de brutală. M-am uitat la stânga și la dreapta, printre petele de pe parbriz, ca să-mi estimez poziția față de sol.

Pământul s-a ridicat să mă întâmpine când am coborât roțile, zgâlțâindu-mă mai puternic decât mi-ar fi plăcut, din cauza vitezei. Am frânat, încetinind treptat avionul, până m-am oprit la capătul pistei. Aveam nevoie de cineva care să-l tragă pe dreapta, până când puteam să-i verificăm motorul.

Păsări. Doamne, cât le uram! Adică le uram când eram în aer, deși, ca să fiu sinceră, nenorocitele o sfârșiseră mult mai trist decât mine.

Am scos un chicotit ascuns undeva adânc în mine. Păsări blestemate!

Eram un om groaznic. Dar scăpasem cu viață.

Desfăcând cupola carlingii, m-am ridicat cu mari eforturi, în timp ce avioanele celelalte au trecut vâjâind pe deasupra mea, refăcând formația. Acum probabil că se pregăteau de aterizare. Doar le lăsasem pista liberă, nu-i așa?

M-am întors și am privit peste umăr.

Pista gemea de oameni. Cameramani, reporteri și spectatori fugeau grămadă spre avionul meu. *Toată lumea.* Le-am făcut cu mâna din carlingă, ca să vadă că sunt teafără și nu am nevoie de ajutor.

Nu era necesar să vină în goană la mine. Nu toți.

Casca mă pișca de gât. Abia puteam să inspir. Am încercat să-i desfac cureaua, dar degetele nu mă ascultau. Aveam mănuși prea groase. Nici pe ele nu reușeam să le scot.

– Doamnă York! Doamnă York! Sunteți teafără? Ce s-a întâmplat acolo, sus? A făcut parte din spectacol? Sau ați pierdut controlul avionului? Aici, aici! Doamnă York! Aici!

Cine vorbea? Erau așa de mulți oameni. Dacă n-aș fi fost încă în carlingă, m-ar fi zdrobit în mijlocul lor. S-au înghesuit toți în jurul avionului și nu-mi dădeam seama de unde veneau vocile. Era o masă de oameni care îmi strigau numele întruna.

Un bărbat s-a urcă pe aripă, vorbind la un microfon:

– Mă aflu pe aripa unui Mustang pilotat de doamna Nathaniel York, care tocmai a scăpat nevătămată dintr-un accident aerian. Doamnă York, ne puteți spune ce s-a întâmplat?

În partea cealaltă a avionului, un bărbat își fixase camera de filmat pe un trepied. Altul stătea în fața lui și gesticula în direcția mea.

Nici nu m-au lăsat să ies din carlingă. Am tras de mănuși, încercând să mi le smulg.

– Dați-mi voie să cobor, vă rog!

– Sărmana de ea! Tremură toată.

Tot mai mulți mă strigau pe nume.

Bărbatul de pe aripă mi-a vârât microfonul sub nas.

– Ne puteți spune cum vă simțiți?

M-am întors, am coborât cu greu pe partea opusă și am sărit jos și am patinat pe aripă. Ca o proastă, am aterizat lângă reporter.

– Iat-o! A coborât. Doamnă York, probabil că ați tras o spaimă teribilă. Sunteți norocoasă că ați supraviețuit.

– Norocoasă? am spus.

Credea că m-am speriat din cauza coborârii în vrie. Toți credeau asta. M-am sprijinit cu mâna de aripă ca să-mi recapăt echilibrul.

– Am supraviețuit datorită instrucției primite în Serviciul Femeilor Pilot din cadrul Forțelor Aeriene, în timpul războiului.

– Da, desigur, dar tot trebuie să fi fost o experiență terifiantă.

– Nu neapărat. Păsările m-au speriat, bineînțeles, dar tocmai pentru a ști cum să procedăm în asemenea situații am fost instruite atât de riguros în WASP.

Am arătat cu degetul spre cer, unde celelalte femei din grupul nostru încă zburau în cerc. Ce bine ar fi fost dacă aș fi putut să le distrag atenția reporterilor de la mine cu ușurința cu care zburau ele...

– Oricare femeie din grupul nostru ar fi putut să se redreseze, cum am făcut eu. De fapt, ne descurcăm chiar mai bine decât bărbații în asemenea situații, pentru că, la coborârea în vrie, trupurile noastre nu sunt supuse la aceeași tensiune din cauza gravitației.

– Și cum a fost când v-ați învârtit în spirala aceea a morții?

– A fost... Spirala morții e un fel special de a te roti.

Am încercat să afișez zâmbetul pe care îl afișa și Nicole cu atâta succes în societate.

– Dar când ești în vrie, dacă ești bine antrenat, nu te gândești decât la manevra următoare. Păstrez de obicei panica pentru discuția cu reporterii.

Am reușit să-i fac să chicotească. Mă propteam în continuare de aripa caldă a avionului. Mă ținuse în viață, în ciuda întâlnirii cu afurisitele de păsări.

– Iată un avantaj al misiunilor pe Lună și pe Marte: nu trebuie să te temi că ai putea lovi o pasăre.

Alte râsete.

– Sper să vă placă și restul spectacolului. Între timp, gândiți-vă la ce pot face femeile noastre pilot pentru misiunile spațiale. Dacă vrem colonii... avem nevoie de femei în spațiu.

– O afirmație interesantă. Îmi puteți spune de ce e nevoie de ele?

– Vai de mine... Nu cred că ar fi frumos să explic la televizor cum se fac copiii.

L-am zărit pe Nathaniel în înghesuiala din jurul avionului. De fapt, mai mult l-am simțit, i-am intuit spaima cu care își croia drum prin mulțime.

– Acum vă rog să mă scuzați, trebuie să-mi liniștesc soțul.

Mulțimea râse și mai zgomotos. N-am intenționat să vorbesc cu subînțeles, mai ales că eram foarte sigură că nu voi reuși să-l „liniștesc" pe Nathaniel prea curând.

Înaintând anevoie prin înghesuială, mergeam cu capul plecat și cu ochii la pistă. Pantofi de bărbați, sandale cu tocuri, manșete cenușii, ciorapi de mătase cu dunga strâmbă și mâini – mâini care mă atingeau pe umăr, pe braț sau pe spate, în vreme ce voci mă strigau pe nume:

– Doamnă York!

Apoi, în sfârșit:

– Elma!

Brațele lui Nathaniel mă cuprinseră ca un scut. Am vrut să mă fac mică în ele, dar m-am folosit de forța lui ca să mă țin pe picioare. Lumea era cu ochii pe mine și nu puteam dispărea.

Eram în centrul atenției. Gândul ăsta nu mă ajuta deloc. Abia mai respiram.

Dar soțul meu era lângă mine. Am ridicat privirea ca s-o întâlnesc pe a lui, ca pe-o călăuză. Ochii săi de un albastru cristalin luceau printre lacrimi, înroșiți pe la margini. Mâna i-a tremurat când și-a lipit-o de spatele meu.

L-am mângâiat pe obraz.

– Sunt teafără. Iubitule, n-am nimic. A fost doar o coborâre în vrie.

– Treizeci la sută dintre accidentele de avion fatale sunt din cauza coborârilor în vrie.

M-a strâns lângă el și și-a lipit obrazul de al meu.

– La naiba, nu mă lua pe mine cu coborâtul în vrie.

Nu știu de ce am început să râd. Poate pentru că nu murisem? Pentru că panica și isteria sunt două fețe ale aceleiași monede? Pentru că mă iubea atât de mult, încât apela la statistici ca să mi-o arate?

– Ei, acum va trebui să refaci cifrele, nu-i așa? Pentru că n-am murit.

A râs și m-a ajutat să mă echilibrez. Mulțimea s-a dat la o parte când m-a luat în brațe.

Aceasta este imaginea care a apărut în *National Times*. Mai întâi avionul meu, răsucindu-se scăpat de sub control. Și lângă, o fotografie cu mine râzând în brațele soțului meu, înconjurată de o mare de oameni.

Alte fotografii oricum nu mi s-au făcut, pentru că, imediat ce am părăsit aerodromul, m-am încuiat în baie. De câte ori aveam impresia că m-am adunat îndeajuns cât să ies, auzeam vocile reporterilor pe hol și mă apuca din nou greața. Așa că am așteptat până la finalul spectacolului, când n-am mai avut

ce da afară din mine și nici nu puteam ignora îngrijorarea din vocea lui Nathaniel când mi-a bătut în ușă.

Logic ar fi fost să mă tem că mă pot prăbuși cu avionul, însă pe mine mă îngrozeau reporterii.

Și îmi era rușine că sunt un om atât de slab.

CINCISPREZECE

DOAMNELE PILOT ÎNCÂNTĂ MULȚIMEA LA SPECTACOLUL AERIAN

ELIZABETH RALLS

În exclusivitate pentru *The National Times*

KANSAS CITY, KS, 27 mai 1956 — Sute de admiratori ai avioanelor au venit la aeroportul municipal ieri, pentru a urmări primul spectacol internațional dat de femei-pilot. O apariție care a stârnit un interes deosebit a fost prințesa Șakovaskaia, cândva a Rusiei, care a zburat în bucle cu biplanul ei de colecție.

Îmi lăsa gura apă de la mirosul de usturoi și ghimbir care plutea în bucătăria lui Helen. Era rândul meu să prepar cocktailurile și tocmai pregăteam încă un rând de martini pentru toată lumea. Fetele se așezaseră pe unde apucaseră, se propteau de cadrul ușilor sau ședeau pe blatul dulapului – asta era Betty.

Betty ținea o tăietură de ziar într-o mână și un pahar aproape gol în cealaltă.

– Citez, ne anunță ea: „Doamnele au oferit un spectacol extraordinar, dovedind abilități de pilot remarcabile și ținând spectatorii cu sufletul la gură. Ele au executat numeroase manevre uimitoare, remarcându-se, nu în ultimul rând, precizia militară a formației de zbor conduse de domnișoara Ida Peaks din Kansas City."

Ida stătea la masa din colț, lângă Imogene. În fața lor, Pearl, care găsise cu cine să-și lase tripleții, clipea întruna, de parcă o speria gândul că nu era acasă după lăsarea întunericului. O convinsesem chiar și pe Sabiha Gökçen să ni se alăture înainte de a se întoarce în Turcia, deși prințesa ne „refuzase invitația cu părere de rău".

– „Momentul care a tăiat răsuflarea publicului a fost când doamna Nathaniel York..."

– De ce nu zice numele tău? întrebă Helen, încruntându-se la oala mare cu legume în care mesteca de zor, de parcă ar fi fost ziarul.

– Așa se face.

Am turnat o măsură de vermut în carafa cu gin.

– Și îmi place că sunt măritată cu Nathaniel.

– Așteaptă numai să te ceară Dennis.

Betty flutură ziarul în direcția lui Helen.

– Atunci vei fi doamna Dennis Chien.

– Stai... cum ai zis?

Am ridicat ochii de la martini.

– Helen, ai un amorez?

Helen se holbă la mine, ținând lingura în mână și formând cuvântul cu buzele.

– A-M-O-R-E-Z. Înseamnă iubit, îi explică Pearl. Vine din franceză. Noi de ce nu știm nimic despre el?

Helen îşi dădu ochii peste cap şi se întoarse la oala ei cu legume.

– Numai că e chinez nu trebuie şi ieşit cu el.

Am clipit nedumerită.

– Stai puţin. Dennis Chien? Cel de la departamentul de inginerie? E un mieluşel.

– Nu. E. Iubitul. Meu.

Se răsuci şi arătă către Betty cu lingura de pe care curgeau stropi.

– Tu. Citeşte articol.

– Am înţeles, să trăiţi.

Betty luă o gură zdravănă din pahar şi ridică iar hârtia.

– „Momentul care a tăiat răsuflarea publicului a fost când doamna Nathaniel York a lovit un stol de gâşte sălbatice şi i s-a defectat motorul."

Am tresărit şi m-am uitat la Imogene.

– Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat.

– Da, zise ea, scuturând din cap. Sunt convinsă că poţi controla tiparul de zbor al gâştelor. Ai plătit oricum pentru asta, aşa că ... şşt.

Helen pufni în râs.

– Să crezi tu că poţi s-o faci să nu se simtă vinovată.

Am ridicat mâna, spunând:

– Sunt evreică.

De-asta am insistat ca eu şi Nathaniel să plătim pagubele, deşi am rămas fără economii, pentru că nu voiam să spună lumea că suntem meschini.

– Şi sudistă. E în ADN-ul meu.

– Închipuie-ţi cum e la catolici, spuse Helen, de la aragaz.

– Corect, zise şi Pearl. Mă simt vinovată numai pentru că stau aici.

– Ideea e, interveni Betty și flutură tăietura din ziar deasupra capului, că articolul meu a fost preluat de AP, adică a ajuns în toate ziarele importante și l-au citit milioane de oameni. Așa că trebuie să vedem care e mișcarea următoare.

Sabiha Gökçen înălță brațul.

– Alt spectacol aerian? E popular. Da?

– Poate în alt oraș, rosti Ida. cum ar fi Chicago sau Atlanta.

Am încuviințat, adăugând gheață în carafă.

– Sau Seattle, am spus. Nathaniel poartă discuții cu Boeing pe tema alimentatorului de combustibil KC-135. Și, nu, nu putem să-l pilotăm, dar...

Am fi atras atenția și dacă i-am fi convins pe cei de la Boeing să ne împrumute unul dintre modelele lor de primă producție, ca să-l expunem pe aerodrom.

– Probabil că există piloți locali pe care ar fi bine să-i atragem de partea noastră, am adăugat.

Betty scutură dezaprobator din cap.

– Factorii de decizie sunt aici, în capitală. Aici trebuie să acționăm. De exemplu, să facem un spectacol televizat. În direct.

Era să scap tava cu gheață. Abia reușisem să fac față reporterilor ălora când nu fusesem în direct. Dar să mă vadă toată țara? Nu, mulțumesc.

– Aaa!

Pearl bătu din palme.

– Ce ziceți de emisiunea lui Dinah Shore? Are și invitați câteodată.

– Și e evreică, preciză Betty, aplecându-se către mine, pe blat. Ce zici, doamnă Nathaniel York? N-ai vrea să te vezi la televizor?

– Sunt sigură că ar trebui să cânt ca să ajung acolo.

Am ignorat presupunerea că toți evreii trebuie să se cunoască între ei și am amestecat cocktailul, concentrându-mă pe carafă de parcă de ea ar fi depins viața mea. Începu să se aburească pe măsură ce se răcea ginul.

– Mie mi-e suficient dacă zbor într-un spectacol aerian. Dar ce ziceți de Ida?

– Sper că n-ați tras concluzia că știu să cânt numai pentru că sunt negresă.

– Articolul ăsta te menționează ca lidera formației.

– A avut vreodată Dinah Shore un invitat de culoare?

Am scos lingura din carafă.

– Mai important, cine mai vrea un martini?

Toată lumea voia. Eu? Eu voiam unul dublu.

La serviciu, continuam să ne urmărim scopul de a ajunge pe lună. Lucram la o serie de calcule pentru întâlnirile orbitale. Teoretic, astronauții le puteau cere operatoarelor de pe Pământ să efectueze calculele, dar aveau să fie momente când se vor afla în afara razei de comunicare prin radio, deci trebuia să descoperim o metodă prin care să se descurce singuri. Dacă echipamentul IBM ar fi fost mai mic și mai fiabil, ar fi reprezentat o opțiune, dar ei tot erau nevoiți să facă singuri calculele preliminare.

O umbră alunecă peste biroul meu. Doamna Rogers, șefa departamentului de calcule, se uita la mine încruntată. Își prinsese părul cenușiu-închis într-un coc care o făcea să arate mai severă decât era.

– Elma? Te caută cineva la telefon în biroul meu.

Mă căuta cineva la serviciu? Am răsfoit mintal lista persoanelor care m-ar putea suna la serviciu și am găsit două variante:

Nathaniel, care lucra la doi pași de mine, și Hershel. Mi s-a făcut stomacul ghem. Am înghițit în sec, ridicându-mă de pe scaun.

– Mulțumesc, doamnă Rogers.

Basira, cu care împărțeam biroul, s-a uitat la mine întrebătoare.

– E totul în regulă?

Am ridicat din umeri ca să-mi ascund îngrijorarea.

– Îți spun într-un minut.

Amenințau uraganele mai serios decât altădată? Pățise ceva unul dintre copii? Sau soția lui? Sau, Doamne ferește, suna Doris, pentru că i se întâmplase ceva lui Hershel? Ar putea reveni poliomielita. Sau căzuse și se lovise rău?

M-am șters la gură și am urmat-o pe doamna Rogers în biroul ei. Ea îmi arătă receptorul pus pe birou, lângă aparat, și se opri în prag.

– Te las acum, dar încearcă să nu te lungești prea mult, bine?

– Sigur.

Am intrat, mulțumindu-i cu întârziere. Am tras aer adânc în piept și mi-am șters palmele de fustă înainte de ridica receptorul.

– Elma York la aparat.

Îmi răspunse o voce de bărbat, necunoscută.

– Îmi cer scuze că vă deranjez la serviciu. Sunt Don Herbert.

Don Herbert? Numele îmi spunea ceva, dar nu-l puteam asocia cu o figură. În absența altor indicii, am procedat cum mi-ar fi spus mama:

– Ce mai faceți?

Vocea chicoti – am sperat să nu fi făcut o gafă.

– Bine, mulțumesc, dumneavoastră?

– Bine, mulțumesc.

M-am jucat cu cablul telefonului, așteptând.

– Nu cred că vă mai amintiți de mine, dar ne-am întâlnit de câteva ori în timpul războiului. Ați zburat cu câteva bombardiere când eram la Escadrila 767 bombardiere din Italia.

– A, căpitanul Herbert! Da, da, sigur că-mi amintesc.

Spusese „ne-am întâlnit" fără a preciza că îi mustrase pe câțiva piloți care ne fluieraseră pe mine și pe copilotul meu. M-am liniștit, nu era vorba despre Hershel, așa că m-am așezat.

– Cu ce vă pot fi de folos?

– Să vedeți... un lucru curios. După război, mi-am schimbat cariera. Am citit articolul despre dumneavoastră și cum v-ați redresat din vrie și despre treaba cu astronauții și... Ați auzit de emisiunea *Domnul vrăjitor*?

– Da...

Nu despre asta mi-am închipuit că vom discuta. O clipă, am crezut că mă invită să fiu astronaut, deși știam că o astfel de invitație ar fi venit de la directorul Clemons.

– Da, da, am auzit. Nepoatei mele îi place foarte mult, dar recunosc că eu nu am urmărit-o.

– Nu-i nimic.

– Știți, noi nu avem televizor.

Râse.

– Nu-i nimic. Serios. Mă ocup de știința aceea despre care știți oricum atât de multe, încât emisiunea v-ar plictisi teribil.

– Stați puțin. Dumneavoastră sunteți Domnul Vrăjitor?

– V-am spus că mi-am schimbat cariera.

Râsul nu i se schimbase deloc, și mi-am dorit brusc să-i fi urmărit emisiunea, ca să știu cum arată acum.

– Să vedeți. Fiica producătorului meu a văzut la televizor cum ați redresat avionul și mi-a spus că vrea să fie pilot, ca dumneavoastră.

– Mă simt... foarte flatată.

– Vorbind cu ea, m-am întrebat dacă nu vreți să veniți la emisiunea mea.

Am închis telefonul și m-am îndepărtat de birou atât de repede, că era să dărâm scaunul. Îmi curgea transpirația pe spate și mă înțepa la subraț. Era o reacție normală? Nu. Nu era. Dar, pentru Dumnezeu, să apar la televizor? La o emisiune *în direct*, pe un post *național*? Nu, nu. Imposibil. Să se holbeze atâta lume la mine? Dar dacă aș face o greșeală, ceea ce sigur s-ar întâmpla? Ce-ar zice lumea?

Când a sunat telefonul, am tresărit ca la o lansare de probă ratată. Cred că am și țipat. Mi-am dus mâna la piept, simțind în palmă cum îmi bate inima nebunește. Telefonul a mai sunat o dată.

Puteam să reacționez rațional. Nu eram așa, dar mă puteam preface. Umezindu-mi buzele, am ridicat receptorul.

– Biroul doamnei Rogers. Elma York la aparat.

– Sunt Don Herbert. Îmi pare rău, cred că s-a întrerupt.

– Da. Am... M-am întrebat și eu ce s-a întâmplat.

Mincinoaso! Mi-am acoperit ochii și m-am proptit cu coatele pe birou.

– Ce spuneați?

– Că aș vrea să veniți la emisiunea mea. M-am gândit că am putea vorbi despre fizica zborului, eventual să facem un experiment simplu. Emisiunea are un format foarte simplu.

– Aș vrea, dar suntem foarte ocupați cu pregătirile pentru lansarea următoare. Nu știu dacă aș avea timp.

– Putem să ne adaptăm programului dumneavoastră.

– Sunteți foarte amabil, dar... Pot să vă sugerez alt pilot?

Betty ar fi perfectă, mi-am zis.

– Sigur, dar... vedeți, fata producătorului meu vrea să vă întâlnească pe dumneavoastră. Nu vreau un răspuns imediat. Mai gândiți-vă. Ce spuneți?

– Sigur. Sigur. Mă mai gândesc.

Adică mă voi gândi la un mod de a spune „nu", asta voi face.

În următoarele două săptămâni am fost cu adevărat foarte prinsă la serviciu, lucru care începea să devină un obicei, așa că nu l-am mințit prea mult pe Don când a sunat peste o săptămână, ca să vadă dacă aveam întrebări pentru el. I-am spus că nu am timp să vorbesc – lansarea, soarta omenirii etc. –, dar i-am luat numărul, promițând să-l sun înapoi. Nu l-am sunat. Însă viața mergea mai departe și în afara Coaliției Aerospațiale Internaționale.

După serviciu, Myrtle și cu mine am coborât din tramvai la Piața Amish. Era la mijlocul distanței dintre apartamentele noastre și îmi plăceau mai mult producătorii de acolo decât cei de la aprozarul din apropierea apartamentului meu și al lui Nathaniel.

– Cât crezi că mai stă la serviciu? mă întrebă Myrtle, sărind peste o baltă ca să ajungă la trotuar.

– Destul cât să coc fursecurile și să mă întorc după el?

Pe trotuar, aproape de stația de autobuz, un om al străzii stătea cu genunchii la piept. O fetiță era lipită de el, trăgând un colț de pătură zdrențuită. M-am dus la ei și i-am aruncat un dolar în cană. Unii ar fi zis că exagerez cu *tzedakah*[1], dar Nathaniel și cu mine am fi putut fi în locul lor. Myrtle veni după mine, aruncând niște monede în cana goală înainte de a mă ajunge din urmă.

---

[1] „Caritate", în ebraică (n. tr.).

– Deci avem timp să stăm de poveşti.

Am deschis uşa pieţei.

– Nu începe şi tu.

– Ce-i?

Avea ochi mari şi inocenţi.

– Mă gândeam că e seara fetelor. Lui Eugene i-a venit rândul să fie de serviciu în Washington, aşa că nu prea ştiu cum să-mi petrec timpul.

– Hm...

Am luat un coş şi l-am salutat din cap pe domnul Yoder, administratorul pieţei. În ciuda pălăriei sale de paie cu boruri late, costumul simplu şi închis la culoare îmi amintea întotdeauna de evreii hasidici de acasă. Neamuri întregi, şterse de meteorit de pe faţa planetei. Mi-am scos carnetul de bonuri din poşetă.

– Fir-ar să fie, nu mai am bonuri de carne.

– Ar trebui să mergi la *Domnul Vrăjitor*.

Myrtle luă o legătură de ridichi şi le puse în coş. Îmi crescu pulsul doar auzind numele emisiunii. A fost o greşeală să le spun colegelor, dar am crezut că o să râdă. Nu m-am aşteptat să mă încurajeze să merg. Privind retrospectiv, am fost o proastă.

– Mă iei aşa, direct, fără niciun fel de pregătire sau preludiu?

Salata arăta bine, dar salată creşteam şi noi în jardiniere, la geam. Nu luasem în calcul orientarea către soare când am închiriat apartamentul, dar aveam noroc – câtă vreme nu uitam să udăm jardinierele.

– Am încercat. Seara fetelor, ai uitat? Aşa că...

Myrtle cântări în palmă un ciorchine de struguri şi-l puse înapoi, ţâţâind când văzu preţul.

– Nu ştiu...

Cum să-i explic, într-un mod logic, că mă panichez? Ei sau oricui altcuiva? Chiar și mie.

– Alea sunt roșii? am întrebat.

Ascunse printre verdețuri, am văzut o ladă cu niște legume de un verde pal și vagi nuanțe de roz. Nu mai fusese suficient de cald ca să se coacă roșiile de nu mai știu când. Da, găseai roșii de seră aduse din sud, dar până ajungeau în Kansas City se înmuiau și nu mai aveau niciun gust.

În spatele meu, domnul Yoder spuse:

– Am avut câteva și coapte mai devreme azi, dar s-au dus repede.

– Nu-i nimic.

Am ales trei și i-am zâmbit larg lui Myrtle.

– Vino la mine, i-am zis. Te servesc cu gogonele prăjite, iar tu pregătești un martini și mă convingi să merg la *Domnul Vrăjitor*.

ȘAISPREZECE

PUNJABUL SE CONFRUNTĂ CU O CRIZĂ ALIMENTARĂ

În exclusivitate pentru *The National Times*

KARACHI, Pakistan, 26 iunie 1956 — Mian Mumtaz Daultana, prim-ministrul Punjabului, grânarul Pakistanului, a anunțat Adunarea Legislativă că Punjabul se va confrunta cu o criză de alimente acută anul viitor dacă se va prelungi iarna provocată de meteorit.

Nu suport să vomit, iar acum vomitam deja a doua oară într-o zi. Simțeam și acum gustul cafelei de dimineață.

La dracu'! Trebuia să mi se refacă machiajul, după ce doamnele acelea drăguțe se chinuiseră atâta să mă facă prezentabilă în fața camerelor de televiziune. Ceea ce mă enervează mai tare când mă trădează așa corpul – și încerc să mă concentrez pe furie – este că mulțimile nu m-au îngrozit *dintotdeauna*.

Dar nu pot scăpa de amintirea aceea din facultate, când se holbau la mine toți tinerii ăia. Și făceau mișto de mine. Și mă

tachinau. Și... mă urau. Puteam rezolva mintal probleme cărora ei nu le dădeau de capăt pe hârtie, iar profesorii, fir-ar ei să fie, le tot scoteau ochii cu asta. Mie îmi venea renunț la facultate și să mă ascund... dar eram fiica tatălui meu. Credea în mine cu atâta tărie, că nu-l puteam face de rușine lăsând totul baltă. Și vreau și acum să fie tata mândru de mine, deși nici el, nici mama nu mai sunt pe lume de patru ani.

Să zicem că am învățat să vărs cu discreție. Și urăsc vomitatul și acum.

Cineva bătu în ușa cabinei de machiaj.

– Doamnă York?

M-am prins de marginea toaletei când am simțit încă o crampă în stomac. Am înghițit și am smuls o bucată de hârtie igienică.

– Imediat.

Mi-a luat doar un minut să mă curăț pe față și să-mi dau cu un strat gros de ruj. Mergând spre ușă, m-am ciupit de obraji, ca să le dau culoare. Mâinile continuau să-mi tremure, dar, dacă le țineam pe lângă corp, nu se vedea prea tare. În facultate, am încercat să fumez ca să am ce face cu ele, dar am început să tremur și mai tare și țigara avea gust de combustibil făcut din balegă.

– Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați.

Vocea mea poate că suna normal – dacă nu mă cunoșteai. Acum, de la atâta gâfâit, parcă vorbea Marilyn Monroe.

Asistentul îmi zâmbi pe deasupra clipboardului.

– Nicio problemă, doamnă York.

Dar mă conduse în pas vioi către studio. Încăocrampăînstomac. *3,1415926535897932384...*

Cel puțin *Domnul Vrăjitor* era o emisiune pentru copii, așa că nu se vor uita prea mulți adulți. Numai 99 de posturi. Doar două milioane de telespectatori. Sau mai mulți?

Cum de erau așa de prost ventilate studiourile astea noi? *2, 3, 5, 7, 11, 13, 17, 19, 23, 29, 31, 37, 41...*

În platou era o lumină strălucitoare. Îmi făcuseră un tur mai devreme, iar asistentul mă conduse pe terasa improvizată a casei Domnului Vrăjitor. 43, 47, 53, 59, 61, 67, 71... Va fi o simplă conversație cu un bărbat pe care îl cunoșteam din război. Nu mă gândeam la el ca la Domnul Vrăjitor; dacă mi-l puteam aminti drept căpitanul Don Herbert, voi fi în regulă. Nu trebuia decât să vorbesc cu el. Doar cu el.

În spatele ușii, cineva spuse:

– În direct în cinci, patru, trei...

Începea emisiunea.

Transmisie în direct confirmată.

Mi-am dus mâna la stomac și am inspirat pe gură. Don era un om bun și nu avea public în fața lui. Vor fi doar el și un actor copil. Doamne, oare de ce acceptasem?

Asistentul – avea un nume, ar fi trebuit să mi-l amintesc – ținea clipboardul în mână și dădea din cap în direcția studioului. Venise rândul meu.

În spatele peretelui, Don vorbea, așteptând să intru pe ușă. Nu trebuia decât să deschid ușa. Butonul era chiar acolo. *Adună-te, Elma. Dacă te-ar vedea tatăl tău cum stai și tremuri pe întuneric...*

Asistentul îmi rezolvă problema, bătând în ușă. De partea cealaltă, Don strigă:

– Intră!

Atunci am auzit glasul mamei în cap. *Spatele drept. Capul sus. Ești domnișoară, nu cămilă.*

Cu spatele drept și capul sus, am deschis ușa și am pășit în studio. Don era la un dulap de bucătărie, cu mânecile suflecate. O fată care nu avea mai mult de zece ani stătea lângă el, într-o

fustă roșie ca o cireașă și un cardigan roz. Părul ei șaten lucios îi fusese pieptănat ca să nu-i ajungă pe față, o freză care la mine n-ar fi ținut nici cinci minute când eram mică.

Don ținea o machetă de avion când am intrat.

– Ia uite cine a venit!

Puse macheta pe tejghea și se întoarse către fetiță.

– Rita, ea este prietena mea, Elma York.

– Bună ziua, doamnă York.

Don ridică un deget.

– De fapt, ar trebui să-i spui doamna doctor York. E doctor, dar nu medic.

– Wow, chiar așa?

Mă înțepau ochii. Nu-mi zisese că avea de gând să spună asta.

– Presupun că da. Am un doctorat în fizică de la Stanford. Dar lumea îmi spune „doamna York".

– Ei, dar astăzi ești doctor York, pentru că trebuie să-mi dai o mână de ajutor ca fizician. Tocmai îi explicam Ritei cum e cu aerodinamica.

– Cu mare plăcere.

În timp ce m-am îndreptat spre locul marcat cu cretă pe podea, Domnul Vrăjitor s-a aplecat spre Rita și i-a spus:

– Vezi tu, doctor York e și pilot.

Rita zâmbi ca o actriță-copil foarte talentată.

– Grozav! E cea mai potrivită persoană care să-mi explice cum zboară avioanele.

– Și rachetele!

Domnul Vrăjitor zâmbi.

– Dar despre asta, puțin mai târziu. Acum... hai să studiem aripa unui avion.

Nathaniel îmi cără bagajul în timp ce urcam scările spre apartamentul nostru. Îl mișcă în lateral când am trecut pe lângă blonda decolorată de la 3B, care tropăia pe scări cu tocuri mari și buze date cu roșu aprins, semn că ieșea în oraș. Mi-a zâmbit.

– Te-am văzut la televizor aseară.

– A, da...

Am apucat strâns balustrada și i-am zâmbit și eu, cam chinuit. Pentru așa ceva oare trebuie să mulțumești?

– Nici n-am știut că ești așa deșteaptă!

Avea dinții din față îngălbeniți de tutun. Cine știe cum de-și permitea și să fumeze, și să plătească chirie.

– Mulțumesc... cred.

Nathaniel coborî pe treapta pe care stăteam eu.

– Trebuie să o duc acasă. Tocmai s-a întors de la Chicago.

– Chicago! Ce mișto!

M-am strecurat pe lângă ea.

– Nici nu l-am văzut. M-am dus doar la studioul de televiziune și apoi am venit direct acasă.

Întorcându-se spre mine, bătu din palme, entuziasmată peste poate.

– Îți dai seama, cunosc pe cineva care a apărut la televizor!

Mă cunoștea? Locuiam pe același palier, dar nici nu știam cum o cheamă. Ne mai întâlneam pe scări uneori.

– Nici mie nu-mi vine să cred.

– Cum a fost?

Urcă o treaptă, venind după mine.

Nathaniel îmi puse o mână pe braț și mă trase cumva spre el.

– Doamnelor, știu că ați putea pălăvrăgi toată seara, dar eu nu mi-am văzut nevasta de două zile. Vorbim mai târziu, bine?

– Da, sigur! se hlizi blonda. Ar fi super. Noapte bună!

I-am urat și noi noapte bună și ne-am repezit la ușa noastră. Nathaniel aruncă o privire peste umăr în urma ei și-și dădu ochii peste cap.

– Așa-i că voiai să fii salvată?

– Normal că voiam, i-am răspuns în șoaptă, ca nu cumva să-mi audă ecoul pe casa scării. Știi cum o cheamă?

A scuturat din cap.

– Speram să știi tu. Ne uităm mâine pe cutia ei poștală. În seara asta, însă... Mi-a fost foarte dor de tine.

– Și mie.

M-am aplecat să-l sărut pe obraz în timp ce vâra cheia în broască.

– Cum să mă revanșez că am lipsit?

– Hm...

Răsuci cheia și împinse ușa.

– Eu mă gândeam cum să te conving să nu mai pleci.

– N-au fost decât două nopți. Nu poți să...

Sună telefonul.

– La naiba!

Nathaniel apăsă întrerupătorul. Nimic. Eram tot pe întuneric.

– Îmi pare rău. Probabil s-a ars becul.

Telefonul țârâia în partea opusă a camerei.

– Lasă, nu-i nimic.

Am traversat încăperea, care nu era chiar atât de întunecată, pentru că bătea lumina de pe hol și mai era și iluminatul stradal. O rază portocalie, de la o lampă cu vapori de sodiu, căzu pe telefon când sună din nou.

– Familia York. Elma York la aparat.

– Celebra doamnă doctor York?

Mi-am imaginat chipul fratelui meu pe întuneric. Întotdeauna i se încrețeau colțurile ochilor când zâmbea.

– Of, termină! Nimeni nu-mi spune așa.

– Numai Domnul Vrăjitor. Elma, ai fost grozavă!

Sclipind de bucurie, mi-am învârtit cablul telefonului pe mână și m-am așezat pe canapea.

– Îmi faci complimente? Te înmoi cu vârsta.

– Ei, fac și eu ce face toată lumea. Uită-te la tine. Am crezut că tăieturile din ziar au fost nemaipomenite, dar să te văd la televizor? Iar Doris îmi spune că ai apărut și în *Ziua femeii*. Mami și tati ar fi fost tare mândri de tine.

Mi-am șters o lacrimă.

– Era să vomez pe tot platoul.

– Nu mi-aș fi dat seama.

Ezită puțin, de parcă voia să mă întrebe ceva, dar îmi spuse doar:

– Ai fost grozavă. Nemaipomenită. Aici ai deja un club al fanilor. Și, apropo de fani... unul vrea să vorbească cu tine.

Am auzit un fâșâit când a dat receptorul altcuiva. Pe întuneric, Nathaniel scotocea prin sertarul cu de toate. M-am întins să aprind lampa din partea cealaltă a canapelei.

– Bună, mătușă Elma.

Glăsciorul dulce al nepoatei mele umplu receptorul.

– Judith! Ce mai face nepoata mea preferată?

Am tras de lanțul lămpii, dar nu se aprinse. Ca o proastă, am mai tras o dată.

– Stai puțin, draga mea. Nathaniel? Cred că e siguranța.

– Da... Încerc să dau de lanternă.

– Vai, iartă-mă, e la aerodrom. Găsești lumânările de sabat în sertarul de jos.

Mi-am întors atenția spre telefon.

– Iartă-mă, Judith, l-am ajutat pe unchiul Nathaniel să găsească ceva.

– A fost simpatic Domnul Vrăjitor?

– Foarte simpatic, dulceaţo. Te-ai uitat la emisiune?

– Dintotdeauna m-am uitat la *Domnul Vrăjitor*, chiar şi înainte să mergi la emisiune. Dar tu îmi placi mai mult decât el.

Am râs, adunându-mi picioarele sub mine pe canapea. Nathaniel aprinse o lumânare la intrare şi făcu lumină în garsoniera noastră. L-am aprobat ridicând degetul mare, făcându-l să zâmbească larg.

– Păi, pe mine mă *cunoşti*.

– Nu de-asta. Am crezut că vreau să fiu savant, ca el, dar acum vreau să fiu astronaut, ca tine.

– Nu sunt... nu sunt astronaut.

Mi-am stors creierii, încercând să-mi amintesc ce spusesem în timpul emisiunii.

– Sunt doar pilot.

– Dar *vrei* să fii astronaut. Şi eşti doctor. Şi tata zice că eşti deşteaptă foc şi poţi să fii orice vrei şi o să fii astronaut într-o zi, aşa că vreau şi eu.

Mi-am apăsat mâna la buze, dar n-am reuşit să-mi reţin lacrimile.

– Tata spune multe. Nu e destul să vrei un lucru.

– Ştiu asta.

Aşa te tratează de sus un copil de zece ani.

– Trebuie să mai şi munceşti. Dar ce trebuie să faci ca să fii astronaut?

– Lucruri care nu-ţi plac neapărat. De exemplu... să mănânci legume, ca să fii puternică. Şi să-ţi faci toată tema la matematică.

– Vorbeşti ca tata.

Am râs.

– Tu ai zis că vrei să fii astronaut.

– Păi, vreau.

– Și eu vreau.

Și fetița din emisiune îmi zisese același lucru și am crezut că face parte din scenariu, dar mi-a repetat-o și după emisiune. Atunci am fost prea ușurată că se terminase ca să-i răspund, dar acum aș fi vrut s-o fi făcut.

– Deci trebuie să faci o listă cu toate lucrurile pe care le ai de învățat și după aceea să te apuci de treabă, bine? Într-o zi o să mergem amândouă împreună pe Marte.

– Chiar?

Am auzit foșnete în receptor și vocea ei mai estompată.

– Tușa Elma zice că mergem împreună pe Marte.

Îl auzeam pe Hershel râzând în fundal, apoi veni din nou la telefon.

– Acum va trebui să-i cumpăr piese pentru o machetă de avion.

– Îi trimit eu prin poștă un set de ziua ei.

– Ar fi perfect. Spune-mi, ai primit invitația pentru petrecerea de *bar mitzvah* a lui Tommy?

M-am ridicat și am luat telefonul în mână.

– Stai puțin, imediat verific.

Ăsta era unul dintre avantajele unei garsoniere. Nu numai că aveai de făcut mai puțină curățenie, dar telefonul avea un cablu destul de lung ca să-l plimb din cameră până în bucătărie.

– Am lipsit două zile din oraș.

Era o scuză bună, însă adevărul era că, de când lucram la spectacolul aerian, neglijasem corespondența. Și nici nu mă așteptasem să atragă atâta atenție.

Nathaniel deșuruba o siguranță din tablou, dar, când mă văzu, mai aprinse o lumânare. I-am luat-o, fixând receptorul între ureche și umăr.

Am răsfoit teancul de plicuri de pe masă, căutând plicul de la Hershel. La lumânare, atmosfera era chiar romantică. După

ce terminam de vorbit cu Hershel, aş fi putut să-i sugerez lui Nathaniel să repare siguranţa mai târziu.

– Când e petrecerea?

– În 15 decembrie. Doris îmi zice să te anunţ că am pregătit deja camera de oaspeţi pentru voi.

– Perfect...

Unul dintre plicuri era galben şi avea o ştampilă mare şi roşie: RESTANT.

– Hm, Hershel, pot să te sun eu mai târziu? Spune-i lui Tommy că venim. N-aş rata ocazia pentru nimic în lume.

Ne-am luat rămas-bun şi am închis, dar nu prea am mai auzit ce-a spus. Am rupt plicul şi am scos factura restantă dinăuntru. Mi s-a răsucit stomacul de parcă ar fi trebuit să mă adresez unei mulţimi uriaşe, dar de data asta în public nu era decât o singură persoană. Fusesem atât de ocupată cu spectacolul aerian, interviurile şi emisiunea, încât nu plătisem facturile.

– Îmi pare foarte rău.

Cu colţul ochiului, l-am văzut pe Nathaniel întorcându-se.

– Am... am uitat să plătesc curentul.

După ce am rostit ultimele cuvinte s-a făcut linişte. Lumânarea pâlpâia pe masă şi abia atunci am văzut trandafirul din vază. La cât costa acum, era ca şi cum mi-ar fi cumpărat vreo doisprezece.

– Nathaniel... îmi pare foarte, foarte rău.

El lăsă deschisă uşa de la tabloul cu siguranţe.

– Stai liniştită, ai avut o groază pe cap. Nu-i nimic.

Teancul de plicuri striga la mine ameninţător de pe masă. Nu făcusem nici curăţenie, iar acum, asta.

– O să verific mâine contul, ca să fiu sigură că nu am mai uitat şi altceva.

– Nu-i nimic.

Suflă în lumânare, ocoli masa și veni la mine.

– Sunt fericit că ești acasă.

Apoi suflă și în lumânarea mea. Cred că a vrut să facă un gest romantic, dar am rămas în întunericul făcut de mine.

ȘAPTESPREZECE

PROBLEMELE DE IZOLARE A LOCUINȚELOR IMPUN SOLUȚIA ÎNCĂLZIRII CU 12 $/LUNĂ, ÎN CADRUL UNUI PROGRAM DE TESTARE DE DOI ANI

KANSAS CITY, KS, 14 iulie 1956 — În colaborare cu Comitetul pentru Schimbări Climatice al Națiunilor Unite, Corporația Owens-Corning a inițiat un program de testare pe doi ani, a 150 de locuințe din toate regiunile climatice din SUA, Europa și câteva zone din Africa. Casele au fost astfel modificate încât să fie confortabile, necesitând copaci și spaliere pentru umbră, streșini late sau paravane anticăldură și ventilarea podului.

Înainte de a ne întoarce acasă de la sinagogă a trebuit să-mi scot paltonul. Cred că erau peste de 21 de grade. Pe de o parte, bine că se încălzea odată. Pe de alta... știam ce înseamnă încălzirea asta. Resimțeam începutul efectului de seră.

Cu paltonul pe braț, am așteptat ca Nathaniel să deschidă cutia poștală. Își împinse pălăria mai în spate pe cap.

– Asta ce-o mai fi?

Un plic căptușit ocupa aproape toată cutia. Se făcu tot mai mare când trase de el. Unul dintre colțuri se agăță și se desprinse brusc, iar Nathaniel își pierdu echilibrul și căzu în fund.

– Te-ai lovit? l-am întrebat.

M-am aplecat să culeg alte două plicuri căzute pe jos.

– Nu, nu...

Își puse pălăria înapoi pe cap și se ridică anevoie, cu ochii la plicul cel mare.

– E pentru tine.

Am rămas cu scrisorile vârâte pe jumătate în geantă.

– Pentru mine?

– De la NBC.

Vârî plicul sub braț și se aplecă să închidă cutia poștală.

– Pariez că e de la admiratori.

– Nu te prosti. Poate e doar un semn de mulțumire, așa ceva.

Am început să urcăm scările, dar simțeam cum îmi crește pulsul de emoție până nici n-am ajuns la primul palier. Voiam să cred că nu se uitase nimeni la emisiune.

Totuși după ce am intrat în casă și ne-am făcut comozi, i-am dat târcoale ca unei cobre sau altui animal la fel de periculos plicului gigantic, care ocupa aproape toată masa din bucătărie. Nathaniel s-a așezat la masă și a scos planul motorului auxiliar la care lucrase cu o zi înainte, când l-am convins să plece de la birou.

– Mi se pare că ai de gând să lucrezi...

Am deschis frigiderul și am căutat prin el, încercând să-mi dau seama ce-am putea mânca de prânz.

– Iar mie mi se pare că vrei să te apuci de gătit.

Se uită la mine și-mi făcu cu ochiul.

– Ai știut cu ce evreu nenorocit te măriți.

– A fost doar o remarcă.

– Îhî... Nu te folosi de sabat ca de-o armă, dacă și tu ai de gând să-l ignori.

– Bun.

Am închis frigiderul. Pentru mine, respectarea sărbătorii ținea de disciplină și de a-mi aduce aminte cine sunt. Mi s-a părut importantă după Holocaust, apoi după Meteorit, pentru că bunica ar fi...

Durerea scoate capul în clipele cele mai ciudate.

– Voi găti după apusul soarelui, adică după nouă seara, dacă îți iei și tu o zi liberă.

– Stai puțin, să văd dacă am înțeles bine. Încerci să mă convingi să nu lucrez, oferindu-te să nu mă hrănești?

Nathaniel se bătu cu creionul pe bărbie.

– Hm... ceva nu-i în regulă.

– Ba te voi hrăni. Cu platou rece și un dram de vinovăție.

Am râs și-am tras plicul spre mine. Mai bine să termin odată cu el. Așezându-mă vizavi de soțul meu, am pipăit plicul gigantic.

– În plus, trebuie să văd ce-i în ăsta.

Râse și se ridică să mă sărute pe ceafă.

– Fac eu niște sandviciuri, dar dacă am dreptate că sunt scrisori de la admiratori, atunci...

– Atunci ce?

– Va trebui să găsești o cale să mă răsplătești că am avut dreptate.

– Dreptatea ar trebui să fie o răsplată în sine.

Am deschis plicul și din el au căzut altele.

– La naiba!

– Ha! exclamă Nathan, apoi deschise frigiderul. Ha!

– Sandviciuri, bărbate!

Pe unele plicuri era un scris foarte frumos, pe altele, mai neglijent, cu creioane colorate. Nedumerită, am ales unul scris cu creionul și am izbucnit în râs.

– Ăsta e adresat Doamnei Astronaut – mai precis, Doamnei Astronot.

– Așa o să te alint de-acum înainte.

Nathaniel puse o cană de ceai cu gheață lângă mine.

– Sandvici cu pâine de secară și pui e bine?

– Îhî... și puțină ceapă, te rog?

Am deschis scrisoarea pentru Doamna Astronot și am scos o foaie murdară.

– Ooo, mi se rupe inima. Ascultă: „Dragî Doamnă Astronot, vreau să merg în cosmos. Ai o navă rachetă? Vreau o rachetă de Crăciun. Pretena ta Sally Hardesty." Mi-a și desenat o rachetă.

– Stai să vezi cum va fi când vei merge în spațiu.

Nathaniel troncăni cu vasele, pregătind sandviciurile.

– Va trebui să luăm o cutie poștală mai mare.

– Dacă voi merge în spațiu. Și e vorba despre un mare dacă, cu mulți alți dacă înainte.

Am pus scrisoarea de la Sally înapoi în plic și l-am lăsat deoparte. Nu-i puteam răspunde decât după sabat, dar puteam tria scrisorile. Nu știam dacă voi răspunde la toate, dar măcar lui Sally Hardesty și celorlalți care mi-au scris cu creioane colorate.

– Am încredere...

– Credeam că ești un evreu rău.

– Am încredere în tine. Și, apropo de asta, mi-ar prinde bine o mână de ajutor cu o problemă legată de un parametru orbital.

Scoase o franzelă din ambalaj și o așeză pe blat.

– Folosește un tocător.

– Asta și aveam de gând.

– Îhî... Nu te folosi de sabat ca de-o armă, dacă şi tu ai de gând să-l ignori.

– Bun.

Am închis frigiderul. Pentru mine, respectarea sărbătorii ţinea de disciplină şi de a-mi aduce aminte cine sunt. Mi s-a părut importantă după Holocaust, apoi după Meteorit, pentru că bunica ar fi...

Durerea scoate capul în clipele cele mai ciudate.

– Voi găti după apusul soarelui, adică după nouă seara, dacă îţi iei şi tu o zi liberă.

– Stai puţin, să văd dacă am înţeles bine. Încerci să mă convingi să nu lucrez, oferindu-te să nu mă hrăneşti?

Nathaniel se bătu cu creionul pe bărbie.

– Hm... ceva nu-i în regulă.

– Ba te voi hrăni. Cu platou rece şi un dram de vinovăţie.

Am râs şi-am tras plicul spre mine. Mai bine să termin odată cu el. Aşezându-mă vizavi de soţul meu, am pipăit plicul gigantic.

– În plus, trebuie să văd ce-i în ăsta.

Râse şi se ridică să mă sărute pe ceafă.

– Fac eu nişte sandviciuri, dar dacă am dreptate că sunt scrisori de la admiratori, atunci...

– Atunci ce?

– Va trebui să găseşti o cale să mă răsplăteşti că am avut dreptate.

– Dreptatea ar trebui să fie o răsplată în sine.

Am deschis plicul şi din el au căzut altele.

– La naiba!

– Ha! exclamă Nathan, apoi deschise frigiderul. Ha!

– Sandviciuri, bărbate!

Pe unele plicuri era un scris foarte frumos, pe altele, mai neglijent, cu creioane colorate. Nedumerită, am ales unul scris cu creionul și am izbucnit în râs.

– Ăsta e adresat Doamnei Astronaut – mai precis, Doamnei Astronot.

– Așa o să te alint de-acum înainte.

Nathaniel puse o cană de ceai cu gheață lângă mine.

– Sandvici cu pâine de secară și pui e bine?

– Îhî... și puțină ceapă, te rog?

Am deschis scrisoarea pentru Doamna Astronot și am scos o foaie murdară.

– Ooo, mi se rupe inima. Ascultă: „Dragî Doamnă Astronot, vreau să merg în cosmos. Ai o navă rachetă? Vreau o rachetă de Crăciun. Pretena ta Sally Hardesty." Mi-a și desenat o rachetă.

– Stai să vezi cum va fi când vei merge în spațiu.

Nathaniel troncăni cu vasele, pregătind sandviciurile.

– Va trebui să luăm o cutie poștală mai mare.

– Dacă voi merge în spațiu. Și e vorba despre un mare dacă, cu mulți alți dacă înainte.

Am pus scrisoarea de la Sally înapoi în plic și l-am lăsat deoparte. Nu-i puteam răspunde decât după sabat, dar puteam tria scrisorile. Nu știam dacă voi răspunde la toate, dar măcar lui Sally Hardesty și celorlalți care mi-au scris cu creioane colorate.

– Am încredere...

– Credeam că ești un evreu rău.

– Am încredere în tine. Și, apropo de asta, mi-ar prinde bine o mână de ajutor cu o problemă legată de un parametru orbital.

Scoase o franzelă din ambalaj și o așeză pe blat.

– Folosește un tocător.

– Asta și aveam de gând.

Râse și îmi arătă coperta.

– E un roman. Mi l-a împrumutat Clemons. Zice că e comic, cel puțin din punctul de vedere al zborurilor spațiale. Ce zici, se pune ca zi liberă sau nu?

– Da. L-am privit încântată. Da. Și îți mulțumesc.

Stăteam în „camera obscură" fără să am nimic de făcut, de două ore și 23 de minute – da, număram toți minutele –, așteptând să se rezolve o „problemă" și să se reia numărătoarea inversă. Nici măcar nu era nimic în neregulă cu racheta în sine; ne dădea de furcă o întrerupere automată care se declanșa la T minus 30 de secunde, când nu trebuia. Probabil că pentru cei trei bărbați imobilizați în uriașa rachetă *Jupiter V* era și mai rău.

La postul de comunicare cu capsula, Stetson Parker arunca o minge de tenis în aer, cu casca după ureche. Tot la câteva minute rânjea și spunea ceva în stație. În calitate de CAPCOM, răspundea de filtrarea tuturor informațiilor de care aveau nevoie astronauții din capsulă, primite de la zecile de ingineri și operatoare de calcul subordonate.

Vorbea cu Jean-Paul Lebourgeois, Randy B. Cleary sau Halim „Hotdog" Malouf? Pentru prima oară, niciunul dintre astronauții care se lansau nu era american și, spre marea mea uimire, Parker se dovedea poliglot. Vorbea franceză, italiană și, surprinzător, până și arabă.

Helen se aplecă spre mine peste biroul nostru comun.

– Vii la Club 99 în weekend?

Am scuturat din cap și mi-am aliniat creioanele la marginea mesei.

– O să fiu frântă după treaba asta.

Țâțâi și se întoarse la partida de șah pe care o juca cu Reynard Carmouche. Țâțâise cu măiestrie, reușind să redea într-un singur

sunet și dezamăgire, și resemnare. Am ridicat capul și i-am studiat profilul în lumina slabă.

– Ce-i? am întrebat-o.

– Săptămâna trecută ai zis că vrei să te odihnești pentru lansare.

Mută un pion un pătrățel mai în față și Carmouche înjură în franceză.

– Și m-am odihnit.

Hârtia milimetrică mi s-a lipit de degete când am bătut teancul de foi de marginea mesei.

– Ți-ai luat licența, deci nu mai ai nevoie de mine ca să zbori, am zis.

Carmouche înălță brusc privirea și o întrebă:

– Știi să pilotezi?

– Da, și Helen arătă spre tablă. Joci sau te holbezi?

– Mă gândesc! protestă el, apropiindu-și nasul mai tare de piese, de parcă așa ar fi descoperit mutarea salvatoare.

Helen se aplecă din nou spre mine. Lampa de masă cădea pe hârtiile noastre, luminându-i obrazul într-o strălucire nepământească.

– De ce nu mai vii la club?

– Am... Sunt o sumedenie de membre noi.

Grupul nostru de bază mergea la club regulat, iar Ida și Imogene ni se alăturaseră și ele, dar după *Domnul Vrăjitor* și articolele despre mine ne-am trezit că vin brusc o mulțime de fete noi. Mă cam săturasem să mi se ceară autografe și să mă fotografiez cu câte cineva.

Am dat din umeri și mi-am aliniat din nou creioanele.

– Mi-e dor... mi-e dor de grupul nostru mic.

Helen încuviință și bătu cu degetele în masă.

– Dă-le puțin timp. Își pierd interesul dacă nu ești acolo. Cele care vin doar ca turiste, vreau să zic.

Am eliberat tensiunea din mine cu un oftat. Ce bine că aveam prietene care îmi înțelegeau temerile fără să trebuiască să le explic. Mai ales aici, în „camera obscură", unde voiam să mă port cât mai profesionist posibil.

În cele din urmă, Carmouche mută un cal. Helen mută imediat un nebun.

– Șah, anunță ea.

Vocea lui Stetson Parker răsună de la stația CAPCOM:

– Mai întârziem mult? Se apropie ora de rugăciune a lui Malouf.

– Doar n-o să se ridice din scaun ca să se roage, rosti Clemons, întinzându-i un trabuc.

– Nici n-a cerut-o. Pur și simplu vrea să evite să reînceapă numărătoarea inversă când e în toiul rugăciunii.

– Când va începe numărătoarea, îl vom anunța.

Clemons întoarse capul de la Parker și strigă:

– York! Care-i situația?

Nathaniel ridică ochii de la consola de care se sprijinea. Ținea telefonul lipit de o ureche și scria ceva, strâmbându-și nasul de concentrare. Îl amuți pe Clemons înălțând un braț. Doamne, ce mult îl iubeam pe soțul meu.

Parker pufni:

– Îi spun eu că poate să meargă să se roage. Poate se mișcă lucrurile mai repede. Trase de microfon și li se adresă astronauților.

M-am uitat la ceasul mare de pe perete. Dacă mai ținea o oră, pierdeam fereastra de lansare și trebuia să așteptăm până a doua zi. N-ar fi fost prima oară că ratam un zbor, dar nu era niciodată plăcut.

– Șah mat, spuse Helen, lăsându-se pe spătarul scaunului și împletindu-și mâinile la piept. Șah mat confirmat.

Francezului îi căzu fața și rămase cu ochii la tablă, de parcă ar fi refăcut toți pașii care au dus la condamnarea lui. M-am ridicat și mi-am întins spatele.

– Nu știu de ce te mai obosești, dr. Carmouche.

– Într-o zi... într-o zi, tot o voi bate. Regula probabilităților, nu?

Se frecă pe frunte fără să-și ia ochii de la tablă.

– Șah mat confirmat.

– York – Elma York.

Parker prinse cu o mână mingea de tenis, iar cu cealaltă mă chemă la el. Lumina tăioasă a pupitrului de comunicare îi umbrea sprâncenele.

Am schimbat priviri cu Helen înainte de a traversa camera, mergând la el. Nathaniel, care vorbea încă la telefon, m-a privit destul de intens ca să mi se pară că se încălzește camera. Mi-am luat mina cea mai neutră posibil și m-am oprit în fața lui Parker.

– Da?

– Stai puțin.

Mă chemase la el ca să mă facă să aștept, în timp ce asculta și dădea aprobator din cap la spusele unui astronaut. Am rămas pe loc, rezistând tentației de a-mi netezi fusta, a-mi freca degetele sau a face orice altceva, numai să nu stau degeaba. Privirea lui Nathaniel îmi ardea partea dreaptă a corpului, dar nu m-am întors către el.

– Am înțeles. *Elle se tient ici... Ouais, ouais. Vous et moi à la fois.*[1]

---

[1] „E aici... Da, da. Voi și eu, pe rând." – în lb. fr., în orig. (n. tr.).

Luă mâna de pe butonul microfonului și se lăsă pe spătar. Mingea zbură din strânsoarea lui și i se întoarse în palmă.

– Nevasta lui Lebourgeois face toate chestiile în stil american. Cică fata lor e cercetașă și vor să mergi să le vorbești copiilor din grupa ei.

Am clipit nedumerită înainte de a reuși să spun ceva.

– Eu?

– Da, și-au făcut un club de fani ai Doamnei Astronaut. Eu ziceam să le trimit un astronaut adevărat, dar... știm cum sunt fetele. E adorabil că vor să vorbească cu tine.

Rânji, arătându-și gropițele, de parcă asta m-ar fi ajutat cu ceva.

– Te duci, da?

E imposibil să refuzi un astronaut așezat în vârful unui obiect care e, în esență, o bombă uriașă. Nici dacă aș fi știut franceză și aș fi putut smulge microfonul de la Parker n-aș fi putut spune nu. Am zâmbit.

– Sigur. Cu mare plăcere. Spuneți-mi când.

Parker porni din nou microfonul și mai lătră ceva în franceză:

– *Elle va le fair, mais Dieu sait ce qu'elle va parler. Les bébés dans l'espace, probablement. Les femmes, eh?*[1]

Ascultă răspunsul, apoi îmi spuse:

– Soția lui urmărește lansarea de pe acoperiș. Dacă ai merge la ea și ați pălăvrăgi împreună după aceea, ți-ar fi foarte recunoscător. Mai distragi atenția fetei lui, cât e el în spațiu.

– Da, sigur. Cu bucurie.

Chestia era că nu aveam nimic împotriva soției lui Lebourgeois sau a fiicei sale – și nici împotriva lui. În locul său, și eu aș fi făcut tot ce mi-ar fi stat în putință să-l distrag și să-l alin pe

---

[1] „Da, va veni, dar numai Dumnezeu știe despre ce o să le vorbească. Poate despre bebeluși în spațiu. Femeile astea..." – în lb. fr., în orig. (n. tr.).

Nathaniel. Dar mă călca pe nervi Parker cu îngâmfarea lui de mâncător de rahat. Da. Da, era primul om în spațiu. Da, era un pilot al naibii de bun, chiar foarte curajos. Dar era și un idiot care-și urmărea propriile interese.

– Imediat ce termin, mă duc în zona dedicată familiilor.

– Perfect, rânji el din nou, arătându-și dantura albă ca laptele. Vezi dacă soțul ăla al tău ne poate spune ce-i cu întârzierea asta.

– Sunt sigură că ne va anunța imediat ce putem începe.

M-am uitat la Nathaniel, care-și masa tâmpla dreaptă. Nu era semn bun.

– Ce mai face soția dumneavoastră?

Parker își plecă privirea și rostogoli mingea pe masă.

– Mai bine, mulțumesc.

Ăsta nu era răspunsul pe care-l așteptam.

– Mi-a părut rău că nu a putut veni la dineul familiei Wargin.

– Păi, poate data viitoare.

Își drese glasul.

– Te duci să verifici situația? Cu soțul tău? Legat de lansare?

– Bineînțeles.

Soția lui nu era treaba mea. Da, munca mea depindea de lansarea rachetei, ca să am ce urmări și calcula. Mi-am netezit fusta, m-am răsucit pe călcâie și m-am dus la Nathaniel. Dacă nu altceva, măcar aveam o scuză să stau de vorbă cu el.

Soțul meu nu mai scria, dar i se albiseră încheieturile tot strângând creionul cu degetele. Își ținea maxilarul încleștat. Se uita fix la birou, în timp ce Clemons patrula în spatele lui.

Directorul văzu că mă apropii și-și smulse trabucul din gură.

– Ce-i?

– Colonelul Parker are niște întrebări pentru dumneavoastră, domnule director.

Era parțial adevărat, dar el putea răspunde mai bine la întrebările despre lansare decât Nathaniel. Clemons plecă nervos, fără să mă mai ia în seamă.

Bietul meu soț părea gata să se înțepe cu creionul. Iar eu nu puteam să-l ating. Nu la serviciu, unde aș fi complicat mai mult lucrurile pentru amândoi. Am stat pe loc o clipă, regretând că nu pot să-i masez ceafa în timp ce dădea din cap și mormăia răspunsuri către persoana de la celălalt capăt al firului.

Am oftat și m-am întors la birou. Nu-l puteam ajuta cu nimic și, cum situația era deja tensionată, mai degrabă l-aș fi distras.

Carmouche așeza piesele de șah înapoi în cutia lor. Ridică ochii și se aplecă spre mine când văzu că mă așez.

– Colonelul Parker..., îmi șopti, nu prea te simpatizează.

– Știu.

Mi-am aranjat fusta sub mine când m-am așezat.

– Helen? Vin la club în weekend dacă... dacă-mi promiți că zbori cu mine, ca să nu trebuiască să împart Cessna cu o străină.

– *Dan gu dou oo!*

Am ghicit ce spunea din zâmbetul ei triumfător și nu mi l-am putut reține nici eu pe al meu.

– Asta-i!

Nathaniel își îndreptă spatele.

– Am rezolvat problema cu decuplarea automată. Porniți cronometrul și spuneți-i lui Malouf că rugăciunea lui a avut efect. Hai să aprindem odată lumânarea asta![1]

---

[1] Cuvinte celebre rostite în 1961 de Alan Shepard, primul astronaut american care a zburat în spațiu (n. tr.).

OPTSPREZECE

FRANCEZI ALGERIENI OMOARĂ TREI PERSOANE ÎN TIMPUL REVOLTELOR

MICHAEL CLARK

În exclusivitate pentru *The National Times*

ALGER, Algeria, 22 august 1956 — Astăzi au izbucnit revolte în Alger, când mii de francezi au ieșit pe străzi în timpul funeraliilor lui Amédéé Froger, președintele Federației Primarilor din Algeria, asasinat ieri de un terorist antispațial.

Betty s-a oferit să mă însoțească la întâlnirea cu grupul de cercetașe din care făcea parte fiica lui Lebourgeois, ceea ce era grozav, pentru că eram speriată de moarte. Betty era încântată de „Marea publicitate" și deborda de entuziasm încă de când ne-am întâlnit la mine acasă, imaginându-și titluri scrise cu litere mari și gesticulând cu brațele larg deschise, de parcă voia să cuprindă cuvintele în ele.

– Doamna Astronaut se întâlnește cu Fiica Astronautului! râse ea și se învârti în jurul barei din tramvai. Păcat că nu m-ai lăsat să aduc și un fotograf.

Am tras semnalul de oprire.

– Aici coborâm, i-am spus.

S-au deschis ușile și am coborât pe trotuar.

– Te rog să nu-mi mai spui așa. Nu sunt astronaut.

– Așa-ți zice publicul.

Sări și ea lângă mine, strângându-și paltonul ca să se apere de vânt.

– Da, dar nu am fost în spațiu, și e lipsit de respect față de cei care au fost.

Am scos foaia cu adresa din poșetă și i-am arătat pe unde trebuie să o luăm.

– Vai, Elma...

Înălță brațele, în semn că se predă.

– Eu credeam că abia aștepți să fie trimise femeile în spațiu.

– Așa-i, dar asta nu înseamnă că vreau un titlu pe care nu l-am câștigat.

Ne întâlneam cu cercetașele în sala de întruniri a unei biserici catolice dintr-o zonă mai nouă din Kansas City, unde eu nu prea ajungeam.

Străzile late aveau clădiri moderne, cu ferestre înguste și ziduri joase și solide. Probabil că jumătate dintre ele aveau câteva etaje în subteran, cum era moda după Meteorit. Idioții. Construiau ca să se ferească de un impact care nu se avea să se producă niciodată. Măcar etajele subterane erau mai ușor de răcit.

Am zărit repede biserica, vizibilă de la câteva cvartale distanță, după fațada de cărămidă roșie și clopotnița care parcă țâșnea spre cer. După câte mașini erau afară, era clar că avea loc un eveniment. Poate o nuntă – ar fi fost frumos.

Imediat după Meteorit, lumea a început să se practice amorul liber, ca reacție la spaima sfârșitului de lume. Era bine că oamenii se mai și căsătoreau; însemna că nu se tem de viitor. Pe de altă parte, dacă se împăcau cu viitorul planetei, așa sumbru cum le era descris, atunci apărea o altă problemă.

– Te rog să nu te enervezi, îmi zise Betty, luându-mă de braț. Zâmbește. Ai un zâmbet foarte frumos.

– Ce tot sp...

Trotuarul din fața bisericii gemea de reporteri. Transpirația a început imediat să mi se adune pe spate și să-mi curgă și pe brațe. Dacă nu m-ar fi ținut Betty, probabil că aș fi luat-o la fugă. Mi s-a întors stomacul pe dos și a trebuit să înghit întruna în sec, ca să nu vărs.

– Zâmbește, Elma.

Mă ținea strâns de braț și vorbea printr-un zâmbet forțat.

– Avem nevoie de asta.

– Eu n-am vrut nici măcar un fotograf, și tu ai pus la cale *asta*?

M-am smuls din strânsoarea ei. Inima îmi lovea pieptul ca un sac de box. Mai aveam puțin și plângeam, ceea ce ar fi fost incredibil de nedrept. Eram furioasă foc, la naiba! M-am întors cu spatele la reporteri.

– Nu poți pleca. Elma. Elma... uite, ies fetițele din biserică. Elma, nu le poți lăsa baltă. E și o fată de astronaut printre ele și tăticul ei e în...

– La dracu'!

Fiica domnului Lebourgeois mă rugase să vin pentru că tatăl ei era plecat în spațiu, iar ea era speriată.

– La dracu'!

Așa că m-am întors cu fața spre camere, spre toate așteptările oamenilor și... și spre opt fetițe care purtau toate căști de astronaut din carton învelit în folie de aluminiu.

– Elma... te rog, nu te supăra.

Betty stătea lângă mine și vorbea zâmbind.

– Te rog. Am știut că nu vei fi de acord, dar dai bine pe sticlă. Te rog, nu te supăra.

I-am oferit cel mai reușit zâmbet sarcastic, marca Stetson Parker.

– Serios? Și de ce m-aș supăra, mă rog? Nici măcar n-ai mințit...

O fetiță. Venisem pentru o fetiță. M-am străduit din răsputeri să mă feresc de camere și de oamenii care strigau să ne uităm la ei și să zâmbim. O fetiță. O chema Claire Lebourgeois și tăticul ei era în spațiu.

Puteam să mă abțin să vărs, măcar cât s-o asigur că tăticul ei se va întoarce acasă.

După 14 zile de la lansare, Lebourgeois, Cleary și Malouf s-au întors teferi la sol. Nu-și realizaseră toate obiectivele, dar demonstraseră un lucru esențial, acela că modulul lunar putea susține viața timp suficient pentru o misiune de explorare a Lunii. Tot ce trebuia era să îi trimitem noi acolo.

Stând la biroul pe care îl împărțeam cu Basira, am încercat să ignor țopăitul constant al inginerului de lângă noi. I-am oferit un scaun, dar era prea agitat și nu voia să stea jos. Mi-am lăsat capul pe mâna dreaptă și mi-am masat discret tâmplele, în timp ce studiam datele ultimului test de motor, aduse de Charles „Bubbles" Bobienski. Eram la stație de dimineață, dinainte de orele de serviciu. Mă sculasem cu două ore mai devreme decât de obicei și aveam o durere de cap care pornea de la ochiul stâng și se răspândea pe scalp, până la ceafă.

Știam însă foarte sigur că nu oboseala era totuși de vină.

– Bubbles, nu are logică.

– Știu! și arătă hârtia cu un deget care era tot o rană pentru că își rodea cuticulele. De-asta vreau să mai verifici o dată calculele.

Am scuturat din cap, urmărind cu vârful creionului cifrele generate automat.

– Nu e o eroare de calcul.

– Te rog. Mașina greșește la sume dacă temperatura trece de 65.

Manșetele cămășii îi erau toate murdare de la creion.

– Am nevoie de o calculatoristă.

Operatoarele de calcul nu suportau să li se spună așa. Am ridicat ochii și i-am aruncat o privire de gheață, așa cum învățasem de la doamna Rogers. Cu colțul ochiului, am văzut-o pe Helen făcând la fel.

– Ai nevoie de un *operator*.

Îmi ignoră corecția fluturând din mână.

– Poți să mă ajuți?

– Dar te-am *ajutat*. Tocmai ți-am spus că nu sunt erori de calcul, deci fie s-a strecurat o greșeală în setul de date inițial, fie ai descoperit o configurație a motorului teribil de eficientă.

Era totuși *posibil* ca, tăind o secțiune în formă de stea în mijlocul agentului de propulsie solid, să se obțină un raport de ardere mai eficient. De fapt...

– Structura asta îmi amintește de o teorie a lui Harold James Pool, am spus.

– Asta e!

Începu să țopăie iar pe vârfuri și, în spatele lui, Myrtle își înăbuși un hohot de râs. Nu degeaba îi ziceam Bubbles.

– Vezi? De-asta am venit la tine, pentru că tu pricepi. Mașina aia, nu. Adică, ce naiba, doar ești doctor în fizică.

Era prima oară că cineva pomenea de doctoratul meu de când mă angajasem. Doamna Rogers îmi cunoştea experienţa, bineînţeles, dar după interviul cu ea nu cred că am mai pomenit altcuiva de el, nici dacă am vrut să demonstrez că am dreptate într-o privinţă. Probabil că Bubbles se uita la *Domnul Vrăjitor* sau asculta *ABC Headline Edition*.

Dar faptul că aveam un doctorat nu mă făcea neapărat mai pricepută la calcule, iar să tot amintesc de el ar fi însemnat să mă laud. Adică ceea ce făceam eu putea face orice persoană care a studiat fizica. Iar unele dintre femeile care lucrau în departamentul de calcule nici măcar nu au aveau diplomă de facultate.

– Doctoratul meu este irelevant în situaţia asta, am spus răsfoind filele aduse de Bubbles. Ai datele primare?

– Normal!

Scutură din umeri, de parcă i-aş fi pus o întrebare prostească. Am aşteptat, zâmbindu-i, până când s-a prins, pocnind din degete şi a arătat cu ele spre mine.

– A, îţi trebuie! Corect. Am înţeles. Sunt în laborator. Ar trebui să merg după ele. Mă duc să le aduc.

– Mulţumesc.

Am aranjat foile de pe birou, în timp ce el se îndepărta săltând de pe un picior pe altul, cu cravata fluturându-i la fiecare pas.

Nici n-a plecat bine, că au şi răsunat chicoteli de la fiecare birou. Ne era drag Bubbles, dar era *atât* de inginer câteodată! Aveam o vorbă: inginerii creează probleme, operatoarele le rezolvă. Bubbles era exemplul perfect.

Basira îşi împinse scaunul în spate şi începu să ţopăie. Îl imită pe Bubbles cu un accent american exagerat:

– Vreau o calculatoristă! Ajutor, vreau o calculatoristă!

– Săracul! am râs şi eu, proptindu-mă de spătarul scaunului. E bine intenţionat.

– Oof, aspre vorbe, rosti Myrtle și veni la noi. Serios, acum, ce spun cifrele?

Am împins hârtiile spre ea ca să le studieze singură. Apăru și Helen lângă ea, cu capul lăsat într-o parte, ca să vadă mai bine datele tipărite.

– Probabil s-a transcris ceva greșit pe cartelele perforate.

– De-asta i-am cerut datele primare... zău, cât de greu e să-ți dai seama că trebuie să le iei și pe ele cu tine?

Atunci intră Nathaniel în sala noastră. Chicotele încetară și toată lumea se apucă iar de lucru. Era soțul meu, dar și inginerul-șef. I-am făcut cu ochiul lui Helen, apoi m-am întors spre el, ca să-i acord toată atenția.

Își ținea buzele lipite într-o linie subțire și un mușchi îi pulsa în colțul maxilarului. Avea riduri de concentrare între sprâncenele încruntate și se lovea peste picior cu o revistă făcută sul.

– Elma. Putem sta de vorbă? În biroul meu.

– Bineînțeles.

După un schimb de priviri cu Basira, mi-am împins scaunul în spate.

– Dacă se întoarce Bubbles înaintea mea, spune-i să-mi lase datele pe masă.

Am ieșit din sală după Nathaniel, sub privirile holbate ale colegelor, care nu prea știau să și le ascundă. Nathaniel mergea țeapăn, cu pași mari, pe coridorul care ducea la biroul lui. L-am urmat grăbită, tropăind cu tocurile pe linoleum.

Cu ochii la podea, Nathaniel îmi deschise ușa. Mușchiul maxilarului i se contracta și i se dilata întruna, în ritmul în care începea să-mi bată și mie inima. Ultima oară când l-am mai văzut așa nervos a fost când l-a concediat pe Leroy Pluckett fiindcă o pipăise pe una dintre fete.

În biroul domnea haosul lui organizat dintotdeauna. Tabla de pe un perete era plină cu ceea ce păreau a fi ecuațiile orbitei lunare – logic, ținând cont de faza următoare a proiectului spațial. Nathaniel închise ușa cu grijă.

Se duse în partea cealaltă a încăperii și trânti revista pe masă. Revista se desfăcu – era numărul din *Life* în care scria despre mine. Nu apărusem pe copertă, slavă Domnului, dar conținea un articol de o pagină despre întâlnirea mea cu cercetașele. La un moment dat, o voi ierta pe Betty pentru ambuscada aceea. Poate. Nu înțelegea cât mă îngrozea să fiu în centrul atenției și tocmai de-asta mă speria gândul că va repeta figura. Mai ales că fusese extrem de încântată că articolul ei ajunsese în presa națională.

Nathaniel își slăbi nodul cravatei fără să-și ridice ochii de jos.

– Elma. Sunt furios. Nu pe tine. Dar așa ți se va părea.

– Sună... amenințător.

M-am scufundat în scaunul de lângă biroul lui, sperând să-mi urmeze exemplul.

El scoase un geamăt, își trecu degetele prin păr și... rămase așa, cu o mână pe șold și cu cealaltă la ceafă.

– Ce om de căcat!

– Nathaniel!

Cred că reacția asta mi-a fost întipărită definitiv în comportament de către mama.

– Un căcat. Ordinar.

Se întoarse și se încruntă la mine.

– Tocmai am petrecut jumătate de oră în biroul Directorului Norman Căcat Clemons care mi-a zis, citez: „Ține-ți nevasta sub control". Nu cred că apreciază faptul că nu i-am tras un pumn în bot.

Am rămas cu gura căscată.

– Ce? am întrebat, ca o proastă.

„Ține-ți. Nevasta. Sub. Control." Nathaniel își încleștă pumnii și îi duse la frunte. „Ține-ți nevasta..." Să-l ia dracu' de cretin.

– Stai, de ce? Din cauza revistei?

Dacă Clemons mi-ar fi făcut mie observație, poate că m-ar fi scos din sărite. Așa, mă îngrozea gândul că îl puneam în pericol pe Nathaniel.

– Sau din cauza întâlnirii cu cercetașele? N-am... Ce-am zis?

Smulse revista de pe masă.

– Asta? Nu asta e problema. Problema e că e-un ticălos și-un laș.

– Sper că nu i-ai spus-o, nu?

Durerea de cap cu care mă luptasem toată ziua se amplifică și mă săgetă în ochiul drept.

– Nu.

Nathaniel se încruntă.

– Nu. I-am spus că voi sta de vorbă cu tine. Și asta fac. Stau de vorbă cu tine.

– Nu mai dau niciun interviu. Primul lucru când ajung diseară acasă e să sun și să le anulez pe toate.

– Le anulezi? Dar nu vreau să le anulezi.

– Dar îți afectează serviciul...

Furia i se transformă în groază.

– Nu. Nu. Nu tu ești de vină. Nu pe tine sunt supărat. Clemons e cel care a întrecut măsura. Pentru că ceea ce faci tu dă rezultate. A tunat și fulgerat, delirând în mare parte din timp despre cum e criticat că nu include femeile în planurile lui, cum persoane foarte influente fac presiuni asupra lui să le includă. Toate i-au spus că te-au văzut sau te-au ascultat sau au citit un interviu cu tine.

Mi se întoarse stomacul pe dos.

– Îmi pare foarte rău.

– N-ai făcut nimic rău.

– Dar dacă ai probleme... Nu vreau să-ți fac necazuri.

Am ridicat brațele, dar îmi tremurau, așa că le-am așezat în poală. Parcă eram din nou la facultate. De câte ori ieșeam în evidență, cineva se supăra, iar acum avea și Nathaniel necazuri.

– Renunț. E mai bine. Mă opresc.

– Dar nu-ți cer să renunți!

– Știu, și te iubesc pentru asta, dar...

Mi-am înăbușit emoțiile, simțind un gust amar în gât. Era prea cald în cameră și vedeam dungi verzi și albe cu ochiul drept.

– Nu trebuie să demonstrez nimic. Dacă voi continua, va scădea moralul oamenilor de aici. Le voi distrage atenția. Astronauților nu le-ar plăcea să fiu cu ei acolo, sus.

– Chiar Parker te-a rugat să stai de vorbă cu cercetașele! S-a arătat puțin invidios că ai fost la *Domnul Vrăjitor*, dar până și el a recunoscut că ai făcut o treabă bună. În felul lui, adică.

– *S-a uitat* la emisiune?

Eram în picioare. Nu-mi aminteam când m-am ridicat. *Toți* mă văzuseră la televizor? Aveam un nod în stomac, care amenința să se lanseze prin esofag. Am încercat să-mi recapăt respirația, dar tot sistemul meu de comandă era în stare critică.

– Spune-i că mă opresc. Spune-i lui Parker că vorbesc cu Don să-l invite pe el data viitoare. Îmi pare foarte rău. Spune-i că-mi pare rău.

Nathaniel se uita la mine ca la o arătare. Stricam tot, ca o proastă. Stătea cu gura deschisă și cu sprâncenele încruntate, de parcă atunci m-ar fi văzut prima oară.

– Elma...

Am vomitat. Zgomotos și necontrolat. Puținul pe care îl mâncasem la prânz se împrăștie în bucăți dezgustătoare pe linoleum. Nathaniel se dădu înapoi, iar stomacul mi se ridică

din nou până în gât. Am reușit să ajung la coșul de gunoi, dar era din sârmă împletită.

– O, Doamne, zise Nathaniel, prinzându-mă de umeri și susținându-mă în timp ce vomitam printre suspine.

– Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îmi pare rău.

– Hei... hei, iubito, nu. Liniștește-te! Nu. N-are de ce să-ți pară rău.

Îmi dădu la o parte părul de pe frunte, murmurând ceva întruna. Habar n-am ce mi-a spus.

Până la urmă, reușii să mă calmeze și să mă așeze pe scaun. Îngenunche în fața mea, ținându-mi ambele mâini într-ale lui. Nu știu ce expresie avea, pentru că îmi era prea rușine să ridic capul.

O părticică rațională din străfundul creierului meu îmi țipa să mă adun. Sau poate nu rațională, pentru că era vocea mamei, rușinată de moarte. *Elma! Ce-o să zică lumea?*

M-am șters la ochi cu batista. De unde aveam batistă? A, era a lui Nathaniel. Mai demult, într-un moment de elan casnic, brodasem NDY în colțul ei, cu ață albastru-închis.

– Îmi pare rău.

– Nu, nu. E vina mea. Ar fi trebuit să aștept să mă calmez.

Îmi strânse mâinile.

– Elma, nu sunt supărat pe tine. Deloc. N-ai făcut nimic rău.

– Ți-am făcut probleme la serviciu. N-am plătit curentul și rămăsesem în urmă și cu plata gazului. Nu prea fac curat, abia spăl vasele și fac patul. Nu mă pot concentra la serviciu. Dacă nu ți-aș fi făcut necazuri...

– Gata! Oprește-te! Mă strânse din nou de mâini și se ridică în genunchi. Elma. Elma? Cât e 444 înmulțit cu 48?

– 21 168.

– Împărțit la 12?

– 1 764.

Am început să respir mai ușor.

– Radical din 1 764?

– 42.

– Bun. Bun.

Îmi șterse lacrimile de pe obraji.

– Poți să te uiți la mine?

Am dat din cap afirmativ, dar parcă mi se lipise privirea de pământ. Am folosit următoarea respirație drept combustibil ca să-mi pot ridica privirea.

Ochii lui Nathaniel, albaștri precum cerul, sclipeau îngrijorați.

– Te iubesc. Sunt mândru de tine. Îmi pare rău dacă te-am făcut să te îndoiești de mine.

– N-ai făcut nimic. Adică...

M-am șters la ochi cu dosul palmei.

– Sunt doar... Îmi pare rău.

– Dacă spun că te iert, încetezi să-ți mai ceri scuze?

Încercă să zâmbească, dar vocea îi trădă îngrijorarea.

– Uite cum facem. Ne luăm liber azi și mergem acasă.

– Nu... Nu vreau să te rețin de la treabă. Și Bubbles vrea să-l ajut cu niște calcule, iar, dacă nu sunt acolo, doamna Rogers va trebui să pună pe altcineva în locul meu și nu mai vreau să fac necazuri.

Îmi puse un deget pe buze.

– Atunci rămânem. E bine așa? Dar vreau să stai aici, cu mine. Și eu vreau să mă ajuți la niște calcule. Da? Mă ajuți?

Am încuviințat din cap. Puteam fi utilă. Asta puteam să fac. Puteam să fac câte calcule voia.

– Bine. Atunci, uite-aici...

Se ridică și ocoli masa, de pe care luă o foaie și mi-o întinse.

– Asta e lista cu echipamentele pentru aselenizare. Vreau să știu câte lansări sunt necesare ca să le ducem pe toate acolo.

Mi-am apropiat scaunul de birou.

– Despre ce tip de rachetă vorbești?

– Clasa Jupiter, dacă nu e mai eficientă alta. Îmi puse o mână pe spate. Mă întorc imediat.

NOUĂSPREZECE

NAȘTEREA ÎN SPAȚIU ESTE POSIBILĂ

Psihologii cred că omul poate avea copii adaptați la noul mediu înconjurător

GLADWIN HILL

În exclusivitate pentru *The National Times*

LOS ANGELES, CA, 19 septembrie 1956 — Astăzi, la o întrunire a savanților aerospațiali de frunte, a fost discutată serios posibilitatea de a trimite în spațiu echipe mixte de oameni de știință care să aibă copii.

Până când am calculat că pentru misiunea lunară era nevoie de cinci lansări cu rachete din clasa Jupiter sau de două, dacă foloseam rachete din clasa Sirius, încă în faza de construcție, Nathaniel curățase mizeria, îmi cumpărase o limonadă și...

Și mi-am dat seama că îmi dăduse calculele ca să mă calmeze.

Fusese o soluție bună. Șirul de ecuații era fie greșit, fie corect. Sentimentul ăsta de siguranță m-a adus înapoi la... normalitate,

cred. Nu mai clacasem așa de foarte multă vreme, niciodată după ce l-am cunoscut pe el. Cel puțin nu atât de rău. Acum aveam scurte momente de panică. Dorința de a fugi. Transpirații. Episoade ocazionale de vomitat, înainte de a apărea la televizor.

Asemenea gânduri nu duceau la nimic bun. Am mai verificat o dată calculele: erau absolut corecte. Inspirând încet și adânc, am pus creionul pe masă și am ridicat privirea.

Nathaniel stătea pe scaunul pe care îl mutase pe partea cealaltă a biroului. Biroul nu era pentru două persoane, așa că se înghesuia la marginea lui, ca un gargui îngrijorat. Citea un raport și bătea cu creionul pe muchie.

– Cred că mi-am revenit.

Lăsă creionul și se uită la mine.

– Vrei să vorbim despre asta?

– Nu sunt prea multe de spus.

Scoase un mormăit, încuviință din cap și bătu iar cu creionul de masă.

– Pot să te întreb ceva?

– Sigur.

– Dacă te tulbură, schimbăm subiectul.

– Ți-am zis că mi-am revenit.

Înălță brațele, predându-se.

– Bun. În regulă.

Coborî brațele pe birou și-și drese vocea.

– Înțeleg de ce nu mi-ai spus, așa că nu sunt supărat, doar îngrijorat. Deci... poți să-mi spui când e termenul?

– Care termen?

M-am uitat din nou la hârtiile mele. Termenul lansării? Nu apărea printre parame... Atunci mi-a picat fisa și am pufnit în râs.

– Nu-s gravidă.

– Nu știu dacă asta ar trebui să mă liniștească sau să mă sperie mai tare. Ești sigură?

– Am... fost la ciclu săptămâna trecută. Nu mai ții minte?

– A, da.

Se frecă pe frunte.

– Poate că ești acum? Adică... de atunci am mai...

Da, și nu doar o dată.

– Nu așa merg lucrurile.

– Dar verși tot mai des.

Și eu credeam că nu observase.

– O, n-am bănuit că știi. Nu... Nu sunt gravidă. Nu asta a fost cauza... episodului.

Am intuit, din privirea lui, ce vrea să mă întrebe. Întrebarea prindea formă și se lăsa grea peste noi, absorbind aproape tot aerul din cameră.

– Și poți să-mi spui ce-a fost „episodul"?

Am oftat. Oricât voiam, nu puteam pretinde că se exprima vag. Dacă evitam să-i răspund, îl îngrijoram mai mult.

– Știi că... Ți-am spus că eram cea mai mică din clasă? Da? Bine. Încerc să-ți povestesc lucrurile într-un fel amuzant, pentru că mă ajută. Dar adevărul e că... Mama spunea că sunt „deocheată". Nu mi se întâmpla așa des și nu mi s-a mai întâmplat de ani întregi. Am fost... Iartă-mă. Aș vrea să nu mă fi văzut.

– Îți dai seama că te întreb pentru că îmi fac griji, da?

Mă luă de mână.

– Da.

Adică îmi dădeam seama numai pe jumătate. Umbra de logică din creier îmi descria ce mi se întâmplă.

– Uneori mă cuprinde anxietatea... N-a mai fost așa de rău de la 18 ani.

Făceam meditații cu un coleg – la cererea profesorului meu – și șase luni n-am auzit decât: „Aș lua note mai bune dacă ai avea habar de predat". Fiindcă aveam 18 ani, l-am crezut. Și tot pentru că aveam 18 ani, mi-am spus că nu pot renunța. Îi mai povestisem lui Nathaniel despre băiatul acela, dar în glumă. Nu i-am spus că mergeam să plâng în baie, apoi îmi ștergeam lacrimile și continuam ora.

Până într-o seară, când n-am mai rezistat.

Nu mai spun decât că-i mulțumesc lui Dumnezeu că Hershel era și el la Stanford, altfel aș fi... E un frate bun. Nu le-a spus niciodată părinților. Deși, privind înapoi, poate că ar fi trebuit. Era exact lucrul de care se temea mama – că eram prea firavă ca să suport la paisprezece ani stresul facultății. Dar mi-am ascuns suferința atât de bine, încât părinții mei nici nu și-au dat seama de ea.

– Mă... îngrozesc de câte ori trebuie să vorbesc în fața unui public. Mai știi vorba mamei: „Ce-o să zică lumea?".

Nathaniel încuviință, însă nu-și luă ochii de la mine.

– Cred că... Mama era preocupată de aparențe pentru că se căsătorise cu un bărbat dintr-o familie mai bună decât a ei. N-am știut asta. Am știut doar că trebuie să fiu perfectă. Și... și... cred că ce mi s-a întâmplat azi e...

– Ai impresia că Clemons simbolizează părerea lumii despre tine.

Mi-am acoperit gura cu mâinile și am dat din cap, încercând din toate puterile să nu plâng din nou. Plânsul înseamnă slăbiciune. Plângi dacă ești copil. Sau dacă te doare ceva. Sunt fiica tatălui meu, ce naiba! Nathaniel era deja destul de alarmat. Nu era nevoie să mai clachez o dată.

Nathaniel se ridică și veni la mine. Îngenunche lângă scaun și mă cuprinse cu brațele.

– Dar nu e așa. M-a chemat la el pentru că oamenii te consideră inteligentă și curajoasă și amuzantă și bună și vor să fie ca tine. Știi ce-a spus președintele Brannan?

Am scuturat din cap, fără să-mi iau mâinile de pe buze.

– După spusele lui Clemons, președintele Brannan a declarat că fiica lui l-a întrebat de ce nu poate să devină astronaut.

Am râs ușor.

– Trebuie să fi fost o conversație de neuitat.

– Iar când a întrebat-o de ce vrea să se facă astronaut, i-a răspuns: „Vreau să merg în spațiu cu dr. York și să fiu doamnă astronaut, ca ea".

În momentul acela n-am mai putut să-mi reții lacrimile. Am eșuat. Lamentabil. Dar erau alt fel de lacrimi. De bucurie. Nathaniel plângea lângă mine, pentru că așa e el, omul minunat cu care m-am căsătorit.

Cine s-ar fi uitat la noi ar fi zis că suntem copleșiți de suferință, dar eu nu mai fusesem atât de fericită de luni bune.

Când soțul îți face programare la medic în locul tău, știi că l-ai băgat în sperieți. Nu l-am condamnat. M-am supărat, dar nu l-am condamnat. M-a dus cu mașina la cabinet și a rămas în sala de așteptare. Dacă l-aș fi lăsat, probabil ar fi intrat cu mine.

Îmbrăcată numai cu un halat, stăteam pe o masă rece, cu picioarele în sus, în timp ce un bărbat străin făcea niște chestii imposibile în regiunea mea inferioară. Serios, acum, le-ar fi greu să încălzească puțin instrumentele alea?

Medicul se îndepărtă pe taburetul cu roți.

– Puteți să vă ridicați, doamnă York.

Avea un accent scoțian superb, care îl făcea o prezență agreabilă. Suplu și viguros, mă studie cu ochi de un albastru-pal pe sub sprâncenele stufoase. O femeie se concentrează mai

ușor pe asemenea detalii decât pe situațiile jenante prin care trebuie să treacă.

Tușind ca să-și dreagă vocea, întoarse privirea spre un carnet de notițe.

– Cu siguranță nu sunteți însărcinată.

– Știam, dar vă mulțumesc că mi-ați spus.

– Puteți să-mi spuneți mai multe despre problema cu vărsatul?

Avea nasul cârn, de cucuvea.

– Vărsatul?

– Soțul dumneavoastră mi-a pomenit de asta când v-a făcut programarea.

Mi-am pus în gând să-l omor pe Nathaniel. Am strâns din buze și am scrâșnit din dinți înainte de a zâmbi forțat.

– Nu e mare lucru. Știți cum sunt soții.

Se întoarse cu fața la mine.

– Aveți tot dreptul să fiți supărată că l-a luat gura pe dinainte, dar vă rog să nu-mi răspundeți cu amabilități când vă întreb despre simptomele dumneavoastră. Trebuie să știu frecvența și natura vomatului, ca să mă asigur că nu e legat de altă problemă.

– Aha!

M-am frecat pe frunte. Medicul voia să afle cum stau lucrurile fără diagnosticul de ignorant pus de Nathaniel, așa cum și eu voiam să văd cifrele înainte de a fi introduse în mașinărie. Nu că soțul meu ar fi fost o mașinărie – deși eram la fel de furioasă pe el ca și când ar fi fost.

– Nu e... nu e o boală. Pur și simplu mă pierd când trebuie să vorbesc unui grup mare de oameni. Atâta tot. Mi se întâmplă din adolescență.

– Doar înainte de a trebui să vorbiți?

– Câteodată... câteodată și după.

Mă jucam cu tivul halatului, cu ochii la podea.

– Când anume?

– Dacă trebuie să... nu mi se întâmplă foarte des.

Ultima oară, nu trebuise să mă adresez unui public. M-am înroşit când mi-am adus aminte de scena din biroul lui Nathaniel.

– Dar sunt momente când mă simt... copleşită? Dacă am făcut o serie de greşeli sau am impresia că mă... eschivez?

Mormăi ceva, dar nu comentă nimic.

– Şi v-aţi tratat vreodată?

Am scuturat din cap. Hershel ar fi vrut să mă duc la doctor, dar m-am temut să nu spună că nu sunt aptă pentru universitate. Sau să-i anunţe pe părinţii mei, ceea ce ar fi fost acelaşi lucru, la urma urmei.

– Vi se şi taie respiraţia? Asudaţi? Vă bate inima mai repede? Înainte de a vomita, la asta mă refer.

Capul mi se ridică fără voia mea.

– Da. Aşa păţesc.

Medicul dădu din cap afirmativ şi luă un reţetar.

– Suferiţi de anxietate. Nu e de mirare, dată fiind epoca în care trăim. Ziarele o numesc Epoca Meteoritului, dar eu cred că e mai potrivit Epoca Anxietăţii. Vă voi prescrie Miltown şi vă voi face o trimitere la...

– Nu vreau să iau medicamente.

Ridică stiloul de pe reţetă şi se uită urât la mine.

– Poftim?

– Nu sunt bolnavă. Pur şi simplu mă supăr câteodată.

Ăsta era motivul pentru care nu vrusesem să mă ducă Hershel la doctor. În clipa următoare, m-aş fi pomenit într-un sanatoriu plin de femei care fac tratament cu şocuri electrice şi hidroterapie pentru „nervi".

– E un medicament verificat. De fapt, e medicamentul pe care îl prescriu cel mai frecvent.

– Dar sunt sănătoasă.

Nu voiam să mă înscriu în brigada femeilor care iau „mici ajutoare pentru mămici“[1].

Doctorul arătă cu stiloul spre mine.

– Dacă v-aș fi spus că vărsați din cauză că aveți gripă, ați fi refuzat și atunci?

– Ar fi fost altceva.

– În mod sigur, nu.

Se apropie de mine cu scaunul și-mi întinse rețeta.

– Doamnă dragă, corpul dumneavoastră nu ar trebui să reacționeze așa la stres. Vă îmbolnăvesc, realmente, forțe din afara lui. Vreau să luați acest medicament și vă voi da și o trimitere la un coleg cu care să discutați și alte tipuri de tratament.

Era mai ușor să iau rețeta decât să mă cert. Așa că am luat-o și i-am mulțumit, dar în niciun caz nu aveam de gând să mă îndop cu medicamente care să-mi ia mințile.

În sala de așteptare, Nathaniel stătea pe un scaun de la fereastră, acolo unde îl lăsasem. Îi sălta genunchiul drept, cum i se întâmpla când era agitat. Ținea în mână o revistă deschisă, dar sunt convinsă că nu citea, pentru că se uita fix într-un punct – până m-am dus la el.

Închise revista și veni la mine.

– Ești...?

Mi-am plimbat privirea prin sala de așteptare. Jumătate dintre scaune erau ocupate. Mame cu copii mici, femei cu burta la gură și bărbați la fel de agitați ca Nathaniel.

– Nu. Așa cum ți-am spus.

---

[1] Pastile de diazepam (n. tr.).

Îmi puse o mână pe mâna mea și i se unire sprâncenele, ca și când ar fi încercat să rezolve o problemă de inginerie.

– Nu știu dacă să mă simt ușurat sau dezamăgit.

– Îmi pare rău, am spus, lăsând capul pe-o parte.

Sărutându-mă pe frunte, îmi lăsă mâna ca să-mi deschidă ușa. Ne izbi aerul rece, care aducea cu el tumultul din centrul orașului.

– Vreau să fii fericită.

– Sunt.

Nu i-am spus de diagnostic, pentru că n-am fi făcut decât să ne certăm, dar nici nu mințisem prea mult. M-am lipit de el, simțind lâna fină a paltonului său pe obraz.

– Îmi pare rău că te-am îngrijorat.

– M-am gândit să ne luăm concediu.

Am izbucnit în râs.

– Tu? Omul care visează numai motoare de rachetă? Te rog...

– Unul scurt, dar, știi tu... eficient.

Mă feri de o femeie care fugea pe trotuar, strângând în mână o sacoșă de cumpărături.

– Dacă tot mergem în California la petrecerea de *bar mitzvah* a nepotului tău, îmi spuse după ce îi aruncă femeii o privire nervoasă, de ce să nu ne luăm un concediu ca lumea? Am putea trece și pe la JPL, din moment ce tot suntem acolo.

De parcă a trece pe la Laboratorul de propulsie era o activitate relaxantă.

– Înțeleg de ce te...

Altă femeie trecu în fugă pe lângă noi, cărând o plasă cu făină.

– La tine, să fii în concediu înseamnă să te uiți la rachete.

– Încerc doar să fiu eficient.

– Îhî... Numai că, în viziunea mea, cuvântul „eficiență" nu are nicio legătură cu ideea de concediu.

Strada se golise, dar zgomotul orașului părea mai puternic și mai amenințător.

– Ha! Tu calculezi consumul de combustibil în timp ce mergem cu ma... Ce nai...

L-am strâns de braț înainte de a coti spre stația de tramvai. Pe stradă era plin de reporteri. Inima mi s-a transformat într-o rachetă și am tresărit, dându-mă înapoi. Camere de filmat, microfoane, dar... niciunul nu era îndreptat spre noi.

Polițiștii făcuseră un cordon de-a latul trotuarului. De o parte a cordonului, mulțimea fremăta în crescendo. În cealaltă, reporterii filmau cu camerele deasupra capetelor. Din când în când, cordonul se desfăcea și polițiștii lăsau să treacă un civil.

De fiecare dată, reporterii se înghesuiau în jurul lui.

L-am tras pe Nathaniel de braț.

– Hai să ne întoarcem.

– Stai puțin. Vreau să văd...

S-a uitat la mine și a rămas cu gura deschisă. Nu știu ce-a văzut, dar a dat din cap înțelegător.

– Da. Ai dreptate. Iartă-mă.

La dracu'! Nu eram chiar așa fragilă. Am slăbit strânsoarea din jurul brațului său și am arătat cu capul spre cordonul de poliție.

– Vrei să afli ce se întâmplă?

A scuturat din cap.

– Nu... N-au decât să-și facă treaba. Vom citi despre asta în ziarul de mâine.

DOUĂZECI

CAPITALA SUA ZGUDUITĂ DE PROTESTE DIN CAUZA CRIZEI ALIMENTARE

GLADWIN HILL

În exclusivitate pentru *The National Times*

KANSAS CITY, KS, 22 septembrie 1956 — Astăzi, zona din jurul Capitoliului a fost înconjurată de cordoane de poliție după ce demonstranții, conduși de casnice, au atacat măcelăriile și băcăniile, protestând împotriva prețurilor mari. Au spart magazine și au aruncat marfa pe stradă. În urma ciocnirilor, cel puțin 50 de persoane au fost rănite și 25, arestate.

Unul dintre luxurile clădirii în care locuiam era că avea spălătoria la subsol. Mare noroc, pentru că nu sunt foarte convinsă că Nathaniel m-ar fi lăsat să merg singură la o spălătorie din oraș, după demonstrațiile pe care le văzusem cu o zi înainte. Nu că s-ar desfășura proteste și la spălătorii, dar... Soțul meu avea perioade când îl apuca îngrijorarea.

Chiar și așa, urcatul cu sacul de rufe în brațe până la etajul patru mi-a tăiat răsuflarea. Când am ajuns pe palierul nostru, am fost tentată să-l târăsc după mine pe hol, dar am renunțat, iar când am descuiat ușa l-am proptit cu genunchiul de perete. Împingând ușa cu umărul, am apucat sacul și l-am cărat în casă. Nathaniel stătea pe canapea, cu picioarele pe măsuță, și vorbea la telefon:

– O, așteaptă! Uite că tocmai a venit!

Puse receptorul pe măsuță și sări în picioare. Dă-mi mie sacul ăla.

I l-am cedat cu un oftat de ușurare.

– Cine-i?

– Hershel.

Duse sacul la dulapul cu haine.

– S-a întâmplat ceva rău?

Nu era ziua în care vorbeam de obicei la telefon cu fratele meu. Nathaniel îmi răspunse clătinând din cap, în timp ce desfăcea nodul sacului.

– Cred că pur și simplu vrea să vorbească cu tine.

M-am așezat pe canapea și am luat receptorul:

– Salut! Cărui fapt datorez această plăcere?

Fratele meu începu să-mi râdă în ureche.

– Vreau să-mi faci un serviciu.

– Nu-ți fac tema la mate.

– E mai grav decât asta.

Împrumută vocea foarte serioasă a unui actor de radio:

– „E cel mai grav lucru pe care l-ar putea cere un bărbat, sperând să rămână totuși în viață."

– Vrei să mergem la dans?

Scoase un hohot de râs atât de tare, că-mi puteam imagina cum i se încrețește pielea în colțul ochilor.

– Mai rău. Toată familia lui Doris vine la noi de *bar mitzvah*.

Am fluierat, gest care nu-i stătea bine unei doamne, dar mă învățase chiar el s-o fac în copilărie, așa că nu cred că l-a deranjat.

– Naspa! Și despre ce favoare e vorba?

– Nu vrei să vii mai repede? La *bar mitzvah*. Am nevoie de...

Îi pieri vocea. De spaimă, era să sar de pe canapea.

– Of, Elma, am vrut să-ți spun totul pe ton de glumă, dar mi-am dat seama că... Nu mai există alți Wexler. Doar tu, eu și copiii mei.

Ai fi zis că durerea trece la un moment dat. Am dus mâna la gură și m-am aplecat în față, ca și când aș fi vrut să îngrop adânc suferința în mine, ca să nu mai poată ieși din nou cu capul în lume. Poate mai aveam verișori pe undeva, dar de la Holocaust la Meteorit... rămăseserăm doar noi doi. Mi-am înăbușit cu greu lacrimile, înainte să pot vorbi.

– Da... adică trebuie să verific programul lansării, dar, da, pot să vin mai repede.

– Mulțam.

Îi tremura puțin vocea.

– În plus, în California este de mâncare. Nathaniel mi-a spus că ați fost prinși în mijlocul protestelor ieri.

L-am lăsat să schimbe subiectul și i-am aruncat o privire soțului meu. Încerca să-și dea seama cum să-mi împăturească lenjeria, lucru care se dovedea mai dificil decât o ecuație diferențială.

– A cam exagerat. A trebuit să luăm tramvaiul din altă stație, atâta tot.

– Eu am înțeles că ați fost chiar în mijlocul demonstranților.

– Polițiștii au reușit să-i țină la distanță.

Am oftat, amintindu-mi de bârfele auzite la spălătorie.

– Deși... se pare că piața ta preferată a fost vandalizată. Domnul Yoder, bietul de el, e Amish și cred că pur și simplu a stat și s-a uitat cum i se fură marfa.

– Oof... Veniți la noi, să vă răsfățăm puțin. Așa-i că nu v-ar strica?

Am simțit în vocea lui că știe mai multe decât spune. Cu buzele țuguiate, am întors capul către soțul meu. Ce i-o fi spus lui Hershel cât am fost plecată? Să-l întreb pe fratele meu ar fi însemnat să-l invit să discutăm despre binele meu și nu voiam deloc să fac asta. Nu acum, în orice caz. Poate vom găsi timp de povestit printre festivități când vom merge la ei. Poate.

– Trebuie să închid. Nathaniel e pe cale să șifoneze toate rufele.

– Transmite-i toate cele bune din partea mea.

– Și tu, lui Doris și copiilor.

După ce am închis, am mai stat o secundă pe canapea, cu mâna pe receptor.

– L-ai sunat pe Hershel?

Nathaniel își îndreptă spatele, lăsând jos lenjeria mea. Ar fi arătat caraghios dacă n-ar fi făcut o mutră serioasă.

– Da.

– I-ai spus?

– Nu.

Lăsă jos lenjeria și mă privi în ochi.

– Nu i-am spus. Dar i-am zis că muncești cam mult de-o vreme încoace.

– Să nu mai faci așa.

M-am ridicat și m-am dus la sacul cu rufe. Erau calde încă.

– Știu că ești bine intenționat, dar să nu mai faci.

Nu eram implicată în toate lansările. Făceam parte din Echipa Maro, căreia îi venea rândul tot la a treia lansare. Chiar și în

Râzând, Eugene se întoarse spre mine, în timp ce urcam și noi scările.

– Ce crezi că vom vedea? Myrtle zice că nu va fi decât un peisaj cenușiu.

– Probabil are dreptate. Imaginile sunt scanate la o rezoluție de o mie de linii orizontale și, pentru că suntem foarte departe, transmisia e la o frecvență redusă a baleiajului și...

M-am oprit.

– Am dat-o pe jargon, nu-i așa?

– Da, dar seamănă puțin cu limbajul nostru de comunicare, așa că m-am prins. Vor fi încețoșate imaginile?

– Da. Însă calitatea lor se va îmbunătăți când sonda se va întoarce spre Pământ.

Ajunși în capul scărilor, Eugene ne deschise ușa.

– Apropo de sonde... ce mai face Nathaniel?

Ridicând o sprânceană, i-am mulțumit și am intrat în sală.

– Îi va plăcea la nebunie să-i zicem „sondor".

Eugene râse.

– Știi ce vreau să spun. Tot mai e furios pe IBM-uri?

– După părerea lui, sunt abominabile și nici prin cap nu-i trece să nu includă operatoare de calcul într-o misiune pe Lună cu echipaj uman.

Mie asta îmi convenea de minune, pentru că îmi sporeau șansele să fie nevoiți să trimită și femei în spațiu. Nu că bărbații n-ar ști matematică, dar majoritatea erau ingineri, nu făceau calcule. Universul cifrelor de pe hârtie nu era atât de atrăgător ca hardware-ul și propergolul. Nu-i nimic, ei au de pierdut.

Venise lume și aici, dar nu multă. Cei mai mulți erau din Echipa Verde. Am văzut și câțiva astronauți. Derek Benkoski și Halim „Hotdog" Malouf stăteau aplecați peste o consolă și pălăvrăgeau cu Parker. Doamna Rogers era într-o altă bisericuță,

lângă ecranul cel mare, pe care urma să vedem imaginile pe măsură ce le transmitea sonda.

– Unde crezi că ar fi mai bine să stăm? mă întrebă Helen, stând pe vârfuri și uitându-se peste capetele oamenilor.

Am scrutat încăperea și am observat niște scaune goale lângă ceea ce în mod normal ar fi fost biroul medicului de zbor. Conducându-mi propriul grup într-acolo, cu greu mi-am desprins ochii de la ecranul mare și negru. Făceam încă un pas spre Lună. După aceea alegeam un loc de aselenizare și... și trimiteam un om pe Lună.

– Helen, am devenit brusc încântată că ai adus „băuturi răcoritoare", am spus.

– Sună promițător, îi zâmbi Eugene. Ce bine că am dat de voi!

Helen bătu cu mâna în sacoșă.

– Azi vedem ceva mai interesant decât un meci de baseball.

Scoase niște pahare de carton și un borcan cu vin de mure făcut în casă. Era o băutură înșelătoare, dar în unele zile îți trebuia exact așa ceva – tare și dulce. Apoi scoase și niște sifon.

– Am găsit rețeta de cocktail.

– Dumnezeule!

Eugene se aplecă să tragă cu ochiul în sacoșă.

– Ai adus tot barul de acasă?

– Gheață, nu, răspunse Helen, încruntându-se la cele două lichide. N-o să fie rece.

– Nici nu-l vreau rece, zise Myrtle și luă două pahare, ținându-le ca să i le umple Helen. Îl vreau tare.

Am râs și am luat un pahar de la ea. Bulele împrăștiau un miros care-mi aducea aminte de căldura verii. Am ciocnit cu Helen:

– În cinstea Lunii!

– În cinstea Lunii! Și a întregii galaxii.

Eugen ciocni și el cu noi. Sifonul mai tăia din dulceață și potența gustul fructelor negre.

– Nu-i rău deloc, am spus.

– Altădată a fost rău? mă întrebă Helen, țâțâind în felul ei personal.

Atrași de promisiunea alcoolului, Reynard Carmouche și încă un inginer apărură lângă noi. M-am temut că îl vor aduce și pe Parker cu ei, dar din fericire el era mai interesat de ceilalți astronauți.

Cineva adusese gin și, bineînțeles, asta însemna că trebuia să încercăm și alte rețete de cocktail. În scopuri științifice. Chimia e o știință foarte importantă pentru studiul rachetelor spațiale.

În mână cu un pahar de gin amestecat cu vin de mure, Helen se aplecă să mă înghiontească cu umărul.

– Betty m-a întrebat de tine.

– Frumos din partea ei.

Adică „du-te naibii", în dialect sudist.

– Ți-am spus că mergem în California, la petrecerea de *bar mitzvah* a nepotului meu?

– A fost bine intenționată. Și îi pare rău.

Oricât de bine intenționată ar fi fost, tot nu puteam să-i iert trădarea.

– Cred că l-am convins chiar și pe Nathaniel să ne luăm concediu. Îți dai seama? Probabil că o să stea pe plajă cu un raport despre inserția pe orbită.

– N-ai putea măcar să treci pe la club din când în când?

– Hei! strigă o voce din mulțime, amuțind conversațiile. Începe.

M-am ridicat pe vârfuri, încercând să văd peste capetele celorlalți, folosindu-mă de ocazie ca să mă îndepărtez de Helen,

care chiar era bine intenționată. Pe Betty nu o interesase decât să publice în revista *Life*, ceea ce și reușise, după întâlnirea mea cu cercetașele. Să-i fie de bine.

Dar nimic nu mai conta. Era ziua Lunii. Am sorbit din nou din cocktailul acidulat și m-am lăsat cuprinsă de entuziasmul general. Asemenea mulțimi nu mă deranjau. Ceea ce mă bulversa era să fiu în centrul atenției.

Se făcu liniște și se auziră vocile celor din centrul de comandă principal. Parcă era o lansare condusă de stafii. Era ciudat să nu fiu cu ei. Mă învățasem cu sala aceea și cu calculele pe care le făceam acolo. Am închis ochii o clipă și am ascultat vocea lui Nathaniel, amestecată printre celelalte.

Lângă mine, Myrtle rămase cu răsuflarea tăiată.

– Ce-i aia?

Am deschis ochii. Pe ecran apăreau primele imagini, cu puricii. Mi-a luat o clipă să înțeleg ce înseamnă pâlpâirile gri și negre de pe ecran.

Glasul lui Nathaniel răsună din difuzor:

– Ceea ce vedeți, doamnelor și domnilor, a fost redat cu cifre de zero și unu, transmis din străfundurile spațiului cosmic și apoi transformat în imagine. Aceasta este suprafața Lunii.

Și, ca la un spectacol de magie, am deslușit linia curbă a orizontului.

Bucuria explodă din mine într-un chiot. În jurul meu, oamenii săreau în sus, de parcă am fi câștigat o cursă. Poate că și câștigasem una sau măcar prima probă. Am ridicat paharul în cinstea sondei botezate *Prietenia* și a echipei care organizase misiunea.

Malouf ridică brațele triumfător. Doamna Rogers dansa ca o fetiță. Parker scoase un „ura" și lovi aerul cu pumnul. Eugene o luă pe Myrtle în brațe și o învârti prin aer. Eu râdeam și râdeam.

– Acuma-i rândul meu! strigă Helen și-l înghionti pe Eugene.

El chicoti, o ridică și o învârti de mai multe ori. Eu fixam ecranul, râzând de mă dureau obrajii. Luna. Într-o zi. Într-o zi, voi merge și eu acolo. Într-o zi, mă voi plimba și eu pe Lună.

Ciudat cum se schimbă lucrurile când îți vezi un ideal împlinit. Când au început să sosească imaginile cu rezoluție mai înaltă, Luna în toată splendoarea ei ni s-a părut și mai reală. Da, părea amenințătoare, dar peisajul ei auster avea și ceva maiestuos în el.

Cred că toată lumea de la CAI își încărca bateriile pentru etapele următoare ale proiectului. Mi-am pus mintea la treabă și mi-am umplut-o de calcule. Însă nu-mi dădea pace un gând.

A reieșit că cifrele lui Bubbles erau corecte. Modificarea structurii interioare a miezului combustibilului îl făcea mult mai stabil, lucru care, la rândul lui, genera o forță de propulsie mai mare. Așa puteam crește încărcătura utilă cu 23,5 la sută, reducând drastic numărul de misiuni trimise la baza selenară.

Nathaniel lucra cu cifrele respective la un scenariu nou. Era prea complex ca să calculeze cu echipamentul IBM, oricât îl detesta. Programului îi trebuiau ore întregi ca să se deruleze, iar lui îi plăcea să dădăcească aparatul, deși Basira – programatorul adevărat – era acolo. Nu că ar fi știut să-l repare dacă refuza o cartelă, dar... știți cum sunt bărbații.

– Am... am mai primit o invitație de la *Domnul Vrăjitor*.

Mă jucam cu o cartelă pe care o scosesem din gunoi. Dacă puneai două una peste alta, lumina pătrundea prin perforațiile lor și aproape că le făcea să sclipească.

– Serios?

Nathaniel înălță privirea de la rezumatul pe care îl citea.

– Și ai răspuns?

Am scuturat din cap.

– N-am mai fost la Chicago de multă vreme.

Se foi pe scaun.

– Poate ar trebui să ne luăm un concediu?

– Tot așa, zici. N-ar fi concediu dacă aș lucra.

– Ar fi pentru mine.

Zâmbind, am rupt marginea cartelei în fâșii subțiri. Dacă te uitai din colțul retezat al cartelei, arătau ca penele unei aripi.

– N-am zis că vreau să merg.

– Sunt de partea ta, orice ar fi. Orice ar fi.

– Știu.

Voia să mă încurajeze, știu că asta voia. Dar mă lăsa numai pe mine să decid. Ori îi făceam iar probleme la serviciu, continuând să lupt pentru includerea femeilor în programul spațial, ori îl dezamăgeam. Of, n-ar fi *recunoscut* niciodată, dar, dacă era mândru de succesul meu, ar fi fost dezamăgit dacă aș fi renunțat.

Știu. Știu că nu e logic. Știu. Totuși...

Basira stătea în partea cealaltă a sălii, lângă compilatorul care țăcănea. Nu auzea ce vorbeam. Cartelele treceau prin alimentator, scoțând un țac-țac-țac când ajungeau la protecția metalică. Am luat altă cartelă din gunoi și am răsucit-o în așa fel încât să se suprapună perfect peste cealaltă. Aripi. Asta era esența problemei, nu-i așa? Aripi și zbor în spațiu, iar eu voiam să zbor în spațiu în feluri care nici măcar pentru mine nu aveau sens.

Aveam o viață bună, de care ar fi trebuit să fiu mulțumită. Și eram. Îmi plăcea să fiu doamna Nathaniel York. Dacă îl refuzam pe *Domnul Vrăjitor*, interviurile și invitațiile la dineuri, atunci mă puteam întoarce la a mă concentra pe soțul meu și pe meseria mea. Îi iubeam pe amândoi... dar eram capabilă de mai mult.

Chiar aveam să fiu mulțumită făcând calcule pentru ideile altora? Cifrele mă ajutau să scap de stresul imediat, era adevărat, dar cu ce mă alegeam?

Am curbat marginea „aripilor" și le-am ținut la un loc, ca să treacă aerul prin amândouă deodată. Avioanele de hârtie ar fi un proiect potrivit pentru *Domnul Vrăjitor*. I-aș putea arăta Ritei cum să construiască un tunel aerodinamic. Of...

Am lăsat aripile jos, iar lumina trimitea scânteieri discrete prin găurele.

Of! Mă tot gândeam pe cine voi dezamăgi – *ce-o să zică lumea?* –, dar știam deja pe cine. Fetița din emisiune. Cercetașele cu căști învelite în staniol. Copiii care îmi scriau cu creioane colorate. Nepoțica mea.

Ce-o să zică lumea?

Fetițele acelea credeau că pot să fac orice. Că femeile pot ajunge pe Lună, deci că vor ajunge și ele acolo cândva. Pentru ele trebuia să continui, pentru că la vârsta lor și eu am avut nevoie de cineva ca mine. O *femeie* ca mine.

– Am de gând să accept.

Nathaniel încuviință, privindu-mă.

– Vin cu tine.

– Săptămâna viitoare are loc o lansare.

– E una de aprovizionare cu materiale de construcție pentru platforma de pe orbită, fără echipaj. Echipa e bine pregătită și prezența mea nu va fi necesară la conferințele de presă.

Veni la mine și mă sărută, deși era și Basira de față.

– Nathaniel! Ce-o să zică Basira?

– Că te iubesc. Și nu s-ar înșela.

DOUĂZECI ȘI UNU

RUȘII RESPECTĂ COALIȚIA AEROSPAȚIALĂ INTERNAȚIONALĂ

În exclusivitate pentru *The National Times*

PRINCETON, N.J., 3 decembrie 1956 — Reprezentanților Coaliției Aerospațiale Internaționale li s-a spus astăzi că „admirația uriașă a poporului rus față de progresele științifice și tehnice ale CAI" este un element-cheie al viitoarei înțelegeri și colaborări dintre Rusia și CAI.

Am zburat la Chicago cu o zi mai repede, iar Nathaniel s-a dat peste cap să-mi găsească ocupație înainte de a merge la studio. Oricât am vrut să-i însărcineze pe alții cu îndatoririle sale, acum mi se părea ciudat că lansarea următoare se petrecea în absența lui. N-am crezut niciodată că vom ajunge să considerăm lansările o rutină, dar când au loc două-trei pe lună, ți se schimbă viziunea.

– Ce zici de o plimbare cu vaporul? am întrebat, oprindu-mă în fața unei reclame la Mercury SceniCruiser, în timp ce treceam podul de pe Bulevardul Michigan.

– Sună... friguros.

Nathaniel renunțase să se mai lupte cu vântul care bătea dinspre lac și își ținea pălăria în mână. Urechile i se înroșiseră de frig.

Probabil că avea dreptate. Vântul bătea furios, dar, în rarele momente când se oprea, soarele strălucea cald, deși eram în decembrie.

Poate că, în sfârșit, se termina cu iarna. Bineînțeles, urma o vară care nu avea să mai plece. Am privit în jos pe scări, la un vaporaș ancorat în dreptul unui pasaj aflat chiar lângă apă.

– Are o cabină închisă. Hai să mergem, va fi distractiv.

– Iar faptul că nu are telefon nici nu are legătură cu planurile tale...

– Iar faptul că absența telefonului e primul lucru la care te-ai gândit e foarte sugestiv, nu crezi?

Nathaniel râse și mă conduse spre scări.

– M-ai prins. Scuze. Serios. Chiar *încerc* să nu mă gândesc la serviciu.

– Știu...

L-am bătut ușor pe braț în timp ce ne îndreptam spre apă. Îl mai prinsesem la două cabine telefonice.

– Putem să ne întoarcem la hotel, dacă preferi.

Oftă, scuturând din cap.

– Se descurcă ei și singuri. Îi dau peste cap de câte ori îi sun.

– E așa de emoționant să-i vezi că s-au maturizat.

Vântul nu bătea atât de tare sub nivelul străzii. Se adunaseră ceva turiști, mai ales părinți cu copii, dar nu prea mulți, fiindcă era într-o marți. La coadă nu era decât un cuplu în fața noastră. Cât domnul vorbi cu tânărul de la ghișeu, soția lui se întoarse și ne zâmbi, așa cum faci uneori cu străinii când stai la coadă.

Apoi avu o reacție întârziată.

M-am crispat. Nu. Nu se poate. Dintr-odată, m-am trezit că mă fascinează râul, de parcă apa și gunoaiele de la mal m-ar fi ajutat să evit o persoană care mă recunoscuse în mod clar. Da, voiam să schimb percepția publicului despre femei și abilitățile noastre de astronaut, dar nu voiam să devin simbolul zborului spațial feminin.

Cu coada ochiului, am văzut că se uită la mine în continuare. Inspiră adânc, pregătindu-se să vorbească. Întinse mâna spre mine scurt, cât să-mi atragă atenția.

– Nu vă supărați...

– Hm?

I-am aruncat o privire, dar m-am prefăcut că vaporașul era cel mai interesant lucru din lume.

– Nu vă supărați că vă deranjez... îmi păreți familiară.

Am dat din umeri și m-am apropiat de Nathaniel... dar, fir-ar să fie, soțul femeii terminase de cumpărat biletele, iar Nathaniel s-a apropiat și el de ghișeu. Am afișat un zâmbet neutru, ca să nu par supărată.

– Am o figură comună.

– Nu ești cumva Elma Wexler?

Wexler. Auzindu-mi numele de fată, am întors capul către ea fără să vreau.

– Ba da. Ba da, sunt.

N-o recunoșteam. Durdulie, cu părul blond spre cărunt, arăta ca o mamă. Poate era mama unuia dintre puștii care se holbau la vaporaș.

– Îmi pare rău, dar...

– O, au trecut ani întregi. Sunt Lynn Weyer. Am fost vecine. În Wilmington.

Am rămas cu gura căscată.

– O, Doamne, Lynn Weyer?

– Lynn Bromenshenkel, acum.

Se întoarse spre bărbatul de lângă ea.

– Luther? Ea e Elma Wexler.

– Mă cheamă York acum. Am locuit una lângă alta doi ani.

Se băgă repede peste mine, așa cum făcea și în copilărie.

– Acolo am stat cel mai mult. Tata se muta tot timpul.

Când mi-a zâmbit, am recunoscut-o pe fetița de zece ani ascunsă pe sub umbrele lăsate de timp. Și acum i se încrețea nasul când surâdea.

– Mai ții minte Incidentul cu plăcinta de noroi?

– Am fost aspru pedepsită după aceea. Și a mai fost și Întâmplarea cu Casa de sticlă, când Hershel a căzut și și-a rupt genunchiul?

Râsul lui Lynn nu se schimbase deloc. Răsuna din ea ca vibrațiile sonice dintr-o rachetă.

– Ce de sânge i-a mai curs!

Puse mâna pe brațul soțului ei.

– Dar n-a fost chiar așa de grav cum pare. Numai că... Zău, nu știu de ce râd. Mă bucur foarte mult că ne-am întâlnit.

N-am întrebat-o despre părinții ei și nici ea nu m-a întrebat pe mine despre ai mei. La un moment dat, renunțai să mai pui întrebarea asta.

Nathaniel s-a întors apoi de la ghișeu, cu biletele noastre într-o mână, și a trebuit să o luăm de la început cu prezentările. Unul dintre băieți era al ei, dar stătea toată ziua cu nasul în carte și, chiar dacă mă văzuse la *Domnul Vrăjitor*, acum, pe vapor, nu mă recunoscuse.

Am găsit locuri în cabină, lângă Lynn și soțul ei. M-am cuibărit în brațele lui Nathaniel și am admirat cum se derulează panorama orașului Chicago pe lângă noi.

Vocea căpitanului se auzi spart în difuzoarele din tavan.

– Bună ziua, dragi prieteni. În dreapta vedeți hotelul Murano, proiectat de Jette Briney. Balcoanele rotunde ar trebui să vă amintească de petalele unui trandafir. Se întinde și sub pământ, ca rădăcinile unui copac, cu o rețea de buncăre călduroase și primitoare. Să știți că nu le-am vizitat, pentru că mi-ar fi trebuit mult mai mulți bani decât primește un căpitan de vapor.

Râse la propria glumă. Am ridicat privirea spre Nathaniel, care mișca ușor din cap la stânga și la dreapta. Probabil ne gândeam la același lucru, și anume că buncărele subterane te apărau dacă lovea un alt meteorit, dar pe mal? Când vor crește din nou temperaturile și se va ridica nivelul apei, va fi un dezastru.

– Astăzi, continuă căpitanul, avem o mare surpriză pentru dumneavoastră: vom da o tură pe tot lacul.

Vaporul încetini când ajunse la ecluză și ieși în largul Lacului Michigan.

Nathaniel se foi pe scaun, ca să vadă mai bine pe geam cum funcționează ecluza. Inginer avea să fie toată viața.

– Hm... mă întreb dacă...

Nu-și termină propoziția.

– Te întrebi ce?

Își drese vocea.

– Ăăă... mă întreb dacă să-i invităm la masă pe Myrtle și pe Eugene când ne întoarcem.

– Nu asta voiai să spui.

Zâmbi crispat din colțul buzelor.

– Nu. Dar dă-mi voie să deviez puțin de la traiectorie.

Adică voia să vorbim ceva despre rachete. L-am bătut ușor pe coapsă.

– Ar fi frumos. Poate mân...

Vocea căpitanului acoperi orice conversație:

– Anul trecut nu am putut ieşi în larg, pentru că lacul era îngheţat bocnă, dar iarna asta e mai blândă şi veţi putea admira oraşul, debarcaderul şi Planetariul Adler. Un amănunt interesant: ştiaţi că astronauţii folosesc planetariul nostru ca să înveţe să navigheze?

Nathaniel şi cu mine ne-am uitat unul la altul şi am început să chicotim.

– Nici aici nu scăpăm, am zis.

– Programul ăsta spaţial e *peste tot*, spuse şi el, pe un ton prefăcut ironic.

Vizavi de noi, soţul lui Lynn scoase un mormăit.

– Şi e o prostie cum nici dracu' n-a mai pomenit.

– Luther!

Lynn îi trase o palmă peste braţ.

– Vorbeşte frumos.

Nathaniel înţepeni lângă mine.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Câţiva ani de vreme rea, şi ne spun că trebuie să ne mutăm în cosmos?

Scutură din umeri, iar cutele groase ale gâtului îi tresăltară peste guler.

– Şi dacă ar fi să cred tâmpenia asta, de ce să nu cheltuim banii ca să îmbunătăţim lucrurile aici, pe Pământ?

– Dar exact asta facem, am spus.

Am pus mâna pe genunchiul soţului meu, ca să mă lase pe mine să vorbesc. De-asta era totul raţionalizat, pentru a elimina orice lucru care amplifica efectul de seră.

– Programul spaţial e doar una dintre măsurile care se iau.

– Iarnă eternă. Să fim serioşi.

Luther mişcă din mână spre fereastra din faţă. Vaporul mai avea puţin şi ajungea la nivelul părţii superioare a ecluzei.

– Ați auzit ce-a spus căpitanul.

– Cred că ați înțeles greșit. Iarna a fost temporară. Problema este că temperatura va începe să crească în curând. Ceea ce ne îngrijorează este „vara eternă".

În Kansas City, la CAI, eram înconjurați de oameni care înțelegeau că urmărim același scop.

– În plus, am adăugat, nu e o idee bună să-ți ții toate ouăle într-un singur coș, nu? Programul spațial tocmai asta face, construiește încă un coș în care să ne ținem ouăle.

– Doamnă, apreciez ce spuneți, dar aici intervin interese economice pe care nu mă aștept să le înțelegeți. Nu-i nimic altceva la mijloc decât o mare companie care a prins ocazia să mai ciupească niște bani de la stat. Conspirații și trafic de influență, pornind de la vârf și continuând până la cei mai de jos.

Nathaniel vru să intervină:

– Sunt ingin...

M-am făcut că scap poșeta pe jos, ca să-l opresc.

– Vai de mine, ce neîndemânatică sunt!

Să-l las să spună că e inginerul-șef al programului spațial? Pe un vapor în care stăteam cu oamenii ăștia? Eram deja prea nervoasă ca să continuu conversația, care nu se îndrepta spre nimic bun.

– Lynn, mai ții minte cum tot scăpam lucrurile din mână?

Draga de ea m-a ajutat să schimb subiectul și n-am mai discutat decât subiecte banale. Ce am discutat? Nici nu mai știu. De toate și nimic. Pur și simplu am... vorbit. Până să mă întâlnesc cu Lynn, nici nu mi-am dat seama ce viață ieșită din comun ducem. Ea avea un băiat și spera să mai facă un copil. Aveau și o ipotecă de plătit, pentru Dumnezeu!

Ipotecă. Lui Nathaniel și mie ne era atât de frică de viitor, încât nici nu ne gândeam să ne mutăm din garsoniera noastră,

iar familia Bromenshenkel făcea planuri pentru douăzeci de ani și mai avea și o ipotecă.

A doua zi, Nathaniel a venit cu mine la studio. A fost o ușurare să-l am lângă mine. La o emisiune despre știință, domnul doctor inginer Nathaniel York de la CAI era o celebritate, așa că o vreme am putut să mă retrag din prim-plan și să fiu doar doamna York.

Cred însă că Nathaniel făcea pe șarmantul ca să le distragă atenția de la mine. Asta însemna că nu trebuia să fac conversație cu nimeni. M-am gândit nu o dată la medicul la care mă dusesem și am regretat că nu am luat medicamentele prescrise. Dar nu am mai vărsat decât o singură dată și nu cred că și-a dat seama altcineva în afară de Nathaniel.

Dar după aceea a venit momentul să mergem în mai multe locuri.

Asistentul, al cărui nume îl tot uitam, apăru la masa de machiaj.

– Dr. York? Vă așteptăm.

Nathaniel se răsuci spre el și vru să-i spună ceva, dar se răzgândi și râse.

– Nu cu mine vorbiți.

Se aplecă, mă sărută pe obraz și-mi șopti:

– Numerele prime sunt prietenele tale.

Ce bine mă cunoștea... I-am șoptit înapoi:

– Mai târziu va trebui să verific dacă ești divizibil.

Am primit drept răspuns un râs transformat în tuse. Roși puțin – un bonus întotdeauna bine-venit.

– Nu mă împart decât la unu...

Se îndreptă, îmi făcu cu ochiul și se retrase mai în spate.

De data asta nu m-am mai simțit chiar atât de groaznic când a trebuit să-l urmez pe asistent, dar n-aș ști să vă spun dacă a fost așa pentru că știam la ce să mă aștept sau pentru că n-am avut timp să mă agit singură. Mici noduri în stomac, atâta tot. Deci n-a trebuit să mă îndop cu medicamente. Nu, nu, mulțumesc frumos...

Asta până când asistentul s-a răsucit spre Nathaniel și i-a spus:

– Mă întorc imediat, să vă spun de unde puteți urmări emisiunea.

– Nu, am rostit, fără să mă gândesc de ce nu voiam să mă vadă Nathaniel.

La urma urmei, pentru asta venise. Și urmărise emisiunea anterioară. Nu era ca și cum urma să fac ceva șocant ori dificil.

– Nu... Nu contează. E OK.

Nathaniel mă privi intens câteva clipe.

– Știți ce? Cred că aș prefera să urmăresc emisiunea din regie. Mai învăț și eu câte ceva.

Ce-o să zică lumea... Mă cunoștea foarte bine și nu avea nicio logică să-mi fie teamă că voi face o greșeală în fața lui. Dumnezeu știe că m-a văzut făcând prostii de nenumărate ori, cum a fost dezastrul cu „salata din tulpini de păpădie". Cu toate astea, m-am pomenit că-l aprob și-i spun:

– E o idee bună.

Am străbătut coridoarele studioului, am ajuns în platou și apoi la ușa improvizată, unde era însemnat locul meu. În spatele ei, asistentul de regie rosti:

– Intrăm în direct în cinci, patru, trei...

Trei era număr prim. Și cinci. Am respirat pe gură. Șapte. Unsprezece. Treisprezece.

Asistentul își ridică clipboardul și mișcă din cap în direcția scenei. Era semnalul pentru mine. Am pus mâna pe mânerul rotund și am intrat, surâzând.

Don mă primi cu un zâmbet.

– Dr. York! Ce bine că ați venit! Rita și cu mine tocmai ne întrebam ce combustibil să folosim pentru racheta noastră.

Lângă el, Rita ținea în mână o sticlă cu aripioare, care semăna cu o rachetă de jucărie. De data asta purta o rochie albastră, cu paiete în formă de stele.

– Din întâmplare, pot să vă dau o mână de ajutor.

M-am dus la locul meu ca și când mi-ar fi fost extrem de familiar și m-am trezit că îi zâmbesc Ritei. Mi-a zâmbit și ea. Poate că făcea parte din scenariu, dar... pentru asta venisem.

Atunci mi-am dorit ca Nathaniel să fi fost acolo.

Racheta în miniatură pe care o construiserăm dintr-o sticlă umplută cu bicarbonat de sodiu și oțet se desprinse de pe platforma improvizată din jeturi de spumă. Se arcui până sus, în decorul din studio, și căzu în spatele camerei, în pătura ținută de doi mașiniști.

Rita bătu din palme, încântată.

– Ce grozav, dr. York!

Apoi, către Don:

– Spuneți-mi, Domnule Vrăjitor, ce s-ar întâmpla dacă am folosi o rachetă mai mare?

Don râse și-și puse o mână în șold.

– Mai ții minte calculele pe care ți le-a arătat dr. York?

– Bineînțeles.

Rita mă privi încântată.

– Deci nu va trebui decât să aflu cât cântărește noua rachetă... aș putea s-o fac!

Domnul Vrăjitor îi întinse hârtia de care ne folosiserăm înainte.

– Perfect! Ne vedem săptămâna viitoare.

Din spatele camerei, regizorul spuse:

– Gata! Bună treabă, băieți!

M-am lăsat pe blatul dulapului și am oftat, simțind cum se scurge din mine un fel de strălucire. Televiziunea nu avea nimic în comun cu calculele – adică aproape nimic –, pentru că, în studio, toate problemele se discutau dinainte. Dar precizia cu care lucra toată echipa din platou ca să facă emisiunea aceea în direct... îmi amintea puțin de „camera obscură" în zilele lansărilor, când zeci de profesioniști se concentrau pe realizarea unui singur scop.

Don mi se alătură la dulapul din bucătărie.

– Parcă te-ai născut pe platou. Te porți foarte natural.

Am scos un hohot de râs chinuit.

– Nimic nu e natural în televiziune.

– Ha, ha! Așa-i.

Își slăbi nodul cravatei și îmi făcu semn să-l urmez afară din platou.

– Dar reușești să faci matematica să fie interesantă.

– Păi, e interesantă, am dat eu din umeri. Știu că nu pentru toată lumea, dar cred că unii se feresc de ea din cauză că au fost învățați să se teamă de numere.

– Asta e o perspectivă interesantă.

Îmi deschise ușa ca să străbatem labirintul de coridoare până la cabine.

– A rămas și Nathaniel cu tine?

– M-a urmărit din regie.

Probabil era tot acolo, urmărindu-i pe ingineri cum își termină treaba.

– După părerea mea, n-ar strica deloc ca la CAI să se facă o emisiune cu voi doi, ca *The Johns Hopkins Science Review*, dar de data asta despre spațiul cosmic.

Se opri în dreptul cabinei sale.

– Spune-mi: cât rămâneți în Chicago?

– Mâine zburăm spre casă.

Nici prin cap nu-mi trecea să fiu eu moderatoarea unei emisiuni. Singurul lucru care m-a bucurat când i-am auzit propunerea a fost că mă pricep binișor să-mi ascund spaima.

– Dacă nu aveți planuri pentru diseară, nu vreți să luați cina cu mine și Maraleita?

– Ar fi minunat, dar avem întâlnire cu Planetariul Adler.

Am dat din umeri a regret. Sugerasem să mergem la planetariu ca să-l răsplătesc pe Nathaniel că *nu* îmi propusese să verificăm programul de instruire a astronauților.

– Teoretic, suntem într-un miniconcediu, dar lucrăm amândoi.

– Atunci rămâne pe data viitoare.

Am reușit să zâmbesc până ne-am luat rămas-bun și să ajung în cabina mea înainte să mă apuce tremuratul. *Pe data viitoare.* Nu se va termina niciodată. Am închis ușa și m-am așezat pe canapeaua cea mică. Nu mi se întâmplase nimic rău... Eram bine. *3,14159...* Aplecându-mă în față, mi-am sprijinit capul pe genunchi și mi-am cuibărit obrazul în lâna moale a fustei.

Doamnă dragă, corpul dumneavoastră nu ar trebui să reacționeze așa la stres.

Trebuia să mă adun înainte să se întoarcă Nathaniel, altfel s-ar fi îngrijorat. Nu eram bolnavă. Eram bine. Inspiră adânc. Respiră calm, trage aer adânc în piept, scapă de nodul din stomac. *3, 5, 7, 11...* Emisiunea a decurs bine. Don a fost mulțumit. Nu m-a mâncat ursul.

Mi-a bătut cineva în ușă. M-am ridicat cam repede și am văzut camera în ceață. M-am frecat la ochi și m-am forțat să zâmbesc.

– Intră!

Era Don, cu o expresie crispată și sprâncenele încruntate.

– Elma... trebuie să vii cu mine. Se pare că Nathaniel a primit o veste proastă.

Camera s-a răcit instant. M-am ridicat imediat și m-am trezit ca teleportată lângă el.

– Ce fel de veste?

– Nu știu sigur.

Mă conduse pe coridor. Îmi amorțeau mâinile, pășeam parcă fără a atinge podeaua. Cred că am intuit ce se întâmplase înainte să-mi spună.

– Dar la radio a spus că a explodat o rachetă.

DOUĂZECI ȘI DOI

PROPANUL ELIMINĂ GAZELE TOXICE ELIBERATE DE AUTOBUZE

Garda de mediu cere primăriei să utilizeze gaz îmbuteliat

CHICAGO, IL, 4 decembrie 1956 — Dr. Leonard Greenburg, comisar municipal în Departamentul de Control al Poluării Aerului, a afirmat ieri că utilizarea propanului, cunoscut drept „gaz îmbuteliat", poate elimina gazele toxice eliberate de autobuze. Se spune că gazele amplifică așa-zisul „efect de seră" provocat de Meteorit. Cu toate acestea, primarul orașului Chicago pune sub semnul îndoielii necesitatea modificării sistemului de transport în comun.

În redacție erau o masă lungă și zece scaune. Nathaniel stătea singur de-o parte a mesei, aplecat peste telefon. Își ținea o mână la ochi, ascultând ce spune persoana de la celălalt capăt al firului. În fața lui era un creion rupt.

La apariția noastră, nu-și ridică privirea. Don închise ușa după mine. Tocurile mele făceau zgomot neobișnuit de puternic pe linoleum, dar Nathaniel tot nu se uită spre mine.

– Da... dacă știi altitudinea, operatoarele ar trebui să-ți poată spune cât propergol a rămas.

Am tras un scaun, cu grijă să nu-l târâi pe linoleum. M-am așezat fără să foșnesc mai mult decât o doamnă de demult cu crinolină. I-am pus mâna pe spate, ca să-i arăt că sunt acolo, cred. Ca și când nu m-ar fi auzit. Dar spatele lui era țeapăn și scăldat în transpirație rece.

– Nu, nu, înțeleg. Da... bine. Măcar le va spune pompierilor cât de grave sunt arsurile.

Auzeam foarte, foarte încet glasul interlocutorului său. Cineva de la CAI, am bănuit, poate directorul Clemons.

– A... A, da, înțeleg.

Nathaniel oftă și-și plecă și mai mult capul.

– Nu. Nu putem spune cât combustibil s-a scurs pe fermă.

Mi se opri inima în loc. Fermă? Traiectoria rachetelor era calculată cu atenție, ca să nu zboare deasupra orașelor și a fermelor. Din spusele lui Don, mi-am imaginat că racheta explodase pe platforma de lansare. Asta se întâmpla la testări, dar nu cu rachete sigure, ca acelea din clasa Jupiter.

– Da. Da... Elma a terminat, așa că venim direct acasă.

Dădu aprobator din cap, trăgând telefonul mai aproape de el.

– Îhm... Înțeleg.

Apoi puse receptorul în furcă. Rămase cu privirea la masă ori poate ținea ochii închiși. Dar nu-mi dădeam seama, pentru că își ținea mâna la ochi.

– Ce s-a întâmplat?

Se lipi de spătar, lăsând, în sfârșit, mâna jos. Avea ochii injectați și obrajii pătați de șiroaie de lacrimi.

– Acum se lămuresc. Dar se pare că motorul auxiliar s-a separat prea repede și a deviat racheta de la traiectoria ei.

– Dumnezeule...

– Racheta a căzut pe o fermă.

Își acoperi din nou fața cu mâinile.

– Fir-ar să fie...

Cum pui o asemenea întrebare?

– Era cineva... la fermă?

– Arde din temelii. Pfua...

Se șterse la ochi cu mâneca și se îndepărtă de masă.

– Trebuie să mă întorc.

– Bineînțeles, am spus, deși ce-am fi putut face oricare dintre noi, nu-mi dădeam seama. Nu ești tu de vină.

– Sunt inginerul-șef.

Întoarse privirea de la mine și se sculă de pe scaun, cu mâinile puse în șold și capul plecat. Secundele se scurgeau între noi, de la o răsuflare tăiată la alta.

N-ar fi trebuit să-i cer să mă însoțească.

– Îmi pare rău.

Încordarea i se risipi brusc și îi căzură umerii.

– Nu. Elma, nu.

Întoarse spre mine o figură chinuită, cu obraji supți.

– Nu lua vina asupra ta. Ai dreptate. A fost o lansare de rutină. Și dacă aș fi fost acolo, n-aș fi avut cum schimba lucrurile.

Aș fi vrut să creadă ce spune.

Când ne-am întors de la Chicago, la patru ore după explozie, încă ieșea fum din fermă. Flăcările lingeau baza coloanei de fum cu limbile lor portocalii. Fusese o rachetă, nu un meteorit. Asta nu ne încălzea cu nimic, pentru că moartea tot din cer căzuse.

Pe locul de lângă mine, Nathaniel scoase un icnet. Pumnii îi erau încleștați, două mingiuțe strânse, câte una pe fiecare genunchi, stătea cu umerii adunați.

– Poţi să survolezi zona?

– Nu cred că e o idee bună.

Soţul meu abia scosese o vorbă după convorbirea telefonică. Făcutul bagajelor a căzut mai mult pe umerii mei, pentru că, de când ajunsesem la hotel, el stătea tot cu urechea la radio, care transmitea în direct din zona dezastrului. Fuseseră copii la fermă.

– Atunci în apropiere?

– Nathaniel...

– Da sau nu?

– Da.

Zburam la vedere, aşa că nu trebuia să comunic cu un turn de control ca să modific traseul. Am virat în direcţia fermei. Focul cuprinsese mai degrabă lanurile, dar se extinsese şi spre fermă şi hambar. Şi spre anexe. Bâzâitul motorului şi şuieratul vântului peste aripile avionului se armonizau cu trosnetul flăcărilor.

Mă uitam întruna la cer, strângând manşa încordată. O parte din mine vedea incendiul şi-şi spunea că tocmai căzuse un meteorit. Nici după ce mi-am dat seama că mă uit după resturi inexistente de materie ejectată nu mi-am luat ochii de la cer. Era mai uşor decât să mă uit în jos.

– N-ar fi trebuit s-o ia spre sud.

Nathaniel se aplecase înainte, cu faţa lipită de parbriz, încercând să vadă mai bine ce se petrece la sol.

– Probabil s-au defectat giroscoapele.

– Au date telemetrice la Centrul de comandă.

– Ştiu, mă repezi el.

– Bine. Bine...

Se uită afară, ținând pumnii încordați. În fața noastră, fumul se răspândea în toate părțile. Am înclinat avionul, virând și îndepărtându-l de fermă.

– Ce faci?

– Evit curenții ascendenți.

Am menținut nivelul de zbor și am modificat cursul spre CAI, care era alarmant de aproape. Avea o pistă pentru T-33-urile astronauților.

– Vrei să contactezi turnul, te rog? Să-mi dea permisiunea să aterizez la CAI, și nu la New Century AirCenter.

Se mai uită câteva clipe afară, apoi încuviință din cap și luă microfonul.

După ce am aterizat, a mers direct la Centrul de comandă. A trebuit să rulez avionul pe pistă până la hangar și să-l înghesui lângă T-33-uri. Lucioase și superbe, erau pilotate de astronauții care zburau la diferite centre de antrenament.

Micul meu Cessna părea o jucărie pe lângă ele. L-aș fi putut împinge singură în hangar. Mi-era rușine că, după tragedia petrecută, eu aveam chef de admirat avioane. Când am coborât din Cessna, duhoarea de kerosen, lemn și carne arsă umplea aerul. Mi s-a pus un nod în gât.

Înainte să traversez pista, un T-33 rulă în hambar. M-am oprit unde eram, ca să nu-i stau în cale. Avioanele de antrenament erau nemaipomenite în aer, dar la sol aveau vizibilitate foarte redusă.

Motorul se opri și se deschise carlinga. Stetson Parker coborî de pe locul din față. Pe locul din spate, al elevului, stătea Derek Benkoski, probabil foarte nervos din cauza asta. Parker sări din avion atât de repede, încât m-am întrebat dacă avusese

timp să facă toate verificările de după aterizare. Mai mult ca sigur că i-a pasat sarcina lui Benkoski.

Parker mă văzu și veni spre mine.

– Cât e de grav?

Am scuturat din cap. În spatele lui, Benkoski cobora și el, cercetându-ne ca o antenă de rază lungă, în speranța să prindă vreo informație. Nu aveam niciuna.

– Abia am aterizat. Ați survolat zona?

Dădu din cap afirmativ, cu o expresie posacă, și porni înapoi spre clădirea Centrului de comandă.

– Mă întreb cât o să ne țină la sol.

– Asta vă frământă? Au murit oameni, probabil, iar pe dumneavoastră vă îngrijorează zborul următor?

Oprindu-se instantaneu, își îndreptă ținuta și-și trosni gâtul. Apoi se întoarse:

– Da. Asta mă îngrijorează. Pilotez rachetele alea și le cer și oamenilor mei s-o facă. Așa că, da, mă întreb cât va ține până vor afla ce s-a întâmplat, pentru că a fost un zbor fără echipaj uman. Dar în racheta aia aș fi putut să fiu eu sau Benkoski sau Lebourgeois, pe fata căruia o fascinezi, Doamnă Astronaut.

Oricât mă ardea să-i dau o replică usturătoare, avea dreptate.

– Îmi... îmi pare rău. Nu m-am gândit la asta.

– Nu. Nu te-ai gândit. Nu te gândești niciodată. Îți urmărești propriile interese și n-are decât să se ducă dracului oricine îți stă în cale.

Se răsuci pe călcâie și plecă spre Centru cu pași nervoși.

Benkoski scoase un fluierat prelung, pe o notă joasă.

– Ce-a fost asta?

– Mă urăște.

– Știu. Dar de ce?

Astronautul era deșirat și-și ținea capul ușor înclinat într-o parte, de parcă voia să-mi exploreze creierul.

– Nu prea urăște pe nimeni.

– L-am... Ne cunoaștem din război.

Am scuturat din cap, întristată. N-avea rost să mă apuc să-i povestesc. M-am dus la avionul meu, ca să-l împing în hangar.

– N-are importanță, am zis. E un pilot foarte bun și acum doar asta contează, nu?

Benkoski ridică din umeri și veni după mine. Se duse în partea cealaltă a avionului.

– Am văzut alții mai buni.

– Așa ca tine?

M-am lăsat cu toată greutatea pe lonjeron.

El zâmbi larg, în ciuda fumului din aer, și mă ajută să împing.

– Știi tu...

După ce am parcat avionul, veni lângă mine și mă însoți la Centru. Scoase dintr-un buzunar un carnețel negru, din care aveau toți astronauții.

– Știi... nepoțica mea te-a văzut la *Domnul Vrăjitor*. Crezi că poți să-i dai un autograf?

– Sigur.

Am simțit un gol în stomac când i-am luat stiloul și mi-am scris numele pe o pagină albă. În depărtare, lumea ardea.

Nathaniel a rămas peste noapte la Centru. Aveau niște camere pentru echipaje și s-a hotărât să se culce acolo. Pe mine m-a trimis acasă. Cred că a dormit tot cât am dormit și eu, adică deloc.

A doua zi, când i-am adus un schimb de haine, toți cei pe lângă care am trecut pe coridorul spre biroul lui arătau ca niște soldați proaspăt veniți din tranșee, crispați și mai trași la față decât cu trei zile înainte.

Am bătut la ușa lui Nathaniel, deși era deschisă, ca să nu-l iau prin surprindere intrând. Părul blond îi stătea ca o tufă și avea cearcăne.

– Mulțumesc.

– Ai mâncat?

I-am pus cămașa curată pe spătar.

Pe birou avea teancuri de date telemetrice. Cu creionul în mână, urmărea coloanele de numere.

– Nu mi-e foame.

– Se deschide imediat cantina.

– Nu.

Îi tremura mușchiul din colțul maxilarului.

– Nu mi-e foame.

– Bine. Iartă-mă.

M-am retras spre ușă. Nu voiam decât să-l ajut. Dar mai mult îl încurcam.

Nathaniel oftă și lăsă capul în jos. Bărbia aproape că îi atinse pieptul.

– Stai!

Se frecă la ochi, acoperindu-și o parte din față.

– Elma, nu sunt supărat pe tine. Iartă-mă. Sunt tăios și nepoliticos și... Închide ușa, te rog.

Am dat din cap și i-am făcut pe plac. Când am apropiat ușa, a scos un oftat prelung și s-a cufundat în scaun.

– Sunt fleașcă.

– De ce nu iei o pauză?

– Pentru că... toată lumea vrea să afle ce s-a întâmplat. Și nu știu ce să le spun.

Aruncă creionul pe birou.

– Nu știu. Ofițerul responsabil cu securitatea ar fi trebuit să ordone autodistrugerea când racheta a deviat de la traiectorie,

dar n-a făcut-o. Însă nu știu de ce a explodat, în primul rând, deși ar trebui.

Am ocolit biroul și m-am dus în spatele lui. Punându-i mâinile pe umeri, m-am aplecat și l-am sărutat pe vârful capului. Mirosea a transpirație și a țigări.

– Dar vei afla.

Nu, nu era fum de țigară. Era duhoarea de la ferma care arsese. Nathaniel scutură din cap și i-am simțit spasmele mușchilor în palme.

– Probabil că guvernul va face anchetă.

Mi-am înfipt degetele în mușchii încordați, scoțându-i un geamăt. Mișcându-mi degetele mari în cerculețe, m-am lăsat pe el cu toată greutatea.

– Parker se întreba cât vor fi ținuți la sol.

– Vor trece luni întregi până se vor analiza toate. Își masă fruntea. Va trebui să amânăm și misiunea pe Lună.

Pe de o parte, misiunea pe Lună nu era planificată să fie lansată cu același tip de rachetă, deci n-ar fi trebuit să fie afectată de defecțiunea celei care explodase. Pe de alta, nici aceea n-ar fi trebuit să aibă defecțiuni. Pe deasupra, platforma orbitală avea să se reducă din cauza pierderii de încărcătură utilă.

Nathaniel își drese vocea și zise:

– Elma...

– Sunt aici.

Înghiți în sec.

– Nu cred că pot să... Cred că va trebui să stau aici în următoarele câteva luni.

– Mi-am dat seama.

Nu mai aveam nicio șansă să-l conving să ne luăm concediu. Am făcut o grimasă. L-am mustrat pe Parker că se îngrijora că

rămâne la sol, iar pe mine mă frământa să plec în concediu. Eram o nesimțită.

– Asta înseamnă că nu voi putea merge la petrecerea de *bar mitzvah* a nepotului tău.

Mâinile îmi înțepeniră singure.

– Aha...

Am lăsat capul în jos, reluând masajul în timp ce îmi adunam gândurile. Nu voiam să-l las pe Nathaniel singur, nu când era sub presiunea asta. Dar Hershel avea nevoie de mine acolo și era sărbătoarea lui Tommy, pentru numele lui Dumnezeu...

– Te superi... Te superi dacă merg singură?

– Slavă cerului! Nu.

Se răsuci în scaun, cu fața la mine.

– Mă pregăteam să te conving că trebuie să mergi singură.

I-am dat la o parte părul de pe frunte.

– Vezi, nu trebuia să-ți faci probleme. Te voi părăsi într-o clipită.

Îmi oferi un zâmbet larg, dar chinuit.

– Nimeni n-a spus vreodată o minciună mai mare.

Își furișă brațele în jurul meu și mă trase lângă el.

– Mulțumesc.

– Pentru ce?

– Nu pot să strig când cobor la parter. Aș vrea. Aș vrea să urlu și să scrâșnesc din dinți. Așa că îți mulțumesc că îmi oferi un loc în care pot să mă port groaznic, iar apoi să mă adun.

DOUĂZECI ȘI TREI

RACHETA JUPITER A EXPLODAT DIN CAUZA UNEI ERORI UMANE

KANSAS CITY, KS, 12 decembrie 1956 — (United Press International) — Transcrierea greșită a unui program - aparent, o eroare umană - este cauza exploziei de marțea trecută a treptei a doua a rachetei Jupiter, se precizează într-un raport preliminar. Racheta a deviat de la cursul prestabilit și s-a prăbușit pe o fermă, provocând 11 decese. Va avea loc o anchetă guvernamentală, pentru a se stabili dacă dezastrul putea fi evitat.

Nu-mi plăcea să-l las pe Nathaniel în urmă, dar, așa cum anticipase el, guvernul a programat o anchetă. Pe lângă rapoartele investigației făcute chiar de CAI, trebuiau redactate documente pe înțelesul nespecialiștilor.

Cel mai înțelept lucru ar fi fost să iau avionul spre California, dar voiam să-mi limpezesc mintea, iar pilotatul era o metodă excelentă pentru asta. Totuși, Nathaniel a insistat să nu pilotez și, din când în când, chiar și eu pot fi rezonabilă, și nu

tâmpită. Mă rog. Până la urmă, m-am trezit, prima oară în viață, într-un avion de pasageri.

Nu m-a impresionat. Singurul lucru bun a fost că serveau cocktailuri, pe care nu le-aș fi putu savura dacă aș fi pilotat. Priveliștea a fost oribilă. Pilotul ne-a zguduit de două ori la aterizare și nici măcar nu avea scuza că bătea vântul din lateral.

Dar să mă ridic în picioare și să ies din avion fără să fac verificări la aterizare? A fost excelent. Să cobor din avion și să-l văd pe fratele meu așteptându-mă? A fost nemaipomenit.

Venise însoțit de Doris, Tommy și Rachel. California îi pria. Era bronzat și purta o cămașă hawaiiană, cu flori de hibiscus. Copiii crescuseră peste noapte, iar Tommy era aproape la fel de înalt ca tatăl său. Nu-i mai văzusem de trei ani. Rachel era mai șovăitoare, dar zâmbea și ea și-și arăta gropițele din obraji.

– Mătușă Elma!

Tommy însă nu era timid – nu fusese niciodată. A fost primul care a sărit să mă ia în brațe, gata să mă dărâme.

– Ai venit! Am găsit un loc perfect pentru aruncat avioane de pe casa noastră cea nouă. Și am făcut unul foarte tare cu mâinile mele, nu-i de cumpărat.

Hershel se apropie cu cârjele.

– Mai încet, tigrule! Așteaptă să ajungem acasă și îi faci program după aceea.

Lăsându-mi nepotul din brațe, i-am făcut semn lui Rachel să se apropie.

– Mă lași să te îmbrățișez?

Încuviință și mă lăsă s-o strâng în brațe. A trebuit să mă aplec, dar mai puțin decât data trecută. Doris îi puse o mână pe umăr.

– Spune-i despre club, Rachel.

Fata ridică spre mine doi ochi mari.

– Ne-am făcut un club de fani ai Doamnei Astronaut. E foarte interesant.

– Păi, asta-i grozav, scumpo!

Am simțit un nod de emoție în stomac când am înțeles de ce stătea mai retrasă. Nu mai eram doar mătușa ei. Eram Cineva. Doamna Astronaut venise în vizită.

– Ce zici, vin și eu să văd clubul vostru?

Rachel dădu aprobator din cap și mă privi cu ochi mai mari și mai strălucitori. Apoi se întoarse lângă mama ei cu mâinile împreunate, de parcă tocmai primise un premiu. La ce mă așteptasem? N-o mai văzusem de trei ani, iar acum eram...

Dacă aș fi astronaut adevărat, nu m-ar fi deranjat. Cred. Numai că oamenii îmi spuneau „Doamna Astronaut" tocmai pentru că nu puteam fi unul. Asta mă durea. Motivul pentru care mă știa lumea era acela că mă luptam să primesc un rol pe care nu-l puteam primi. Când îi auzeam pe oameni că-mi spun așa, când am auzit-o și pe nepoata mea, m-am simțit ca și când aș fi fost invidioasă pe un personaj de la televizor, numai că personajul acela eram eu. Poți să fii invidioasă pe tine însăți?

M-am ridicat și, în sfârșit, aveam culoar liber să-l îmbrățișez pe fratele meu. Ținea ambele cârje cu o singură mână, ca să nu mă pocnească cu ele pe spate. L-am strâns la piept. În ciuda florilor de hibiscus de pe cămașă, mirosea a lavandă.

– Ce dor mi-a fost de tine! i-am spus.

– Ai slăbit.

Se dădu înapoi, mijind ochii în spatele ochelarilor.

– Stăm noi de vorbă despre asta.

Bine că *nu era* și Nathaniel cu mine, că s-ar fi uitat la el cu subînțeles.

– La cât de bine gătește Doris, am toate șansele să mă îngraș.

Am îmbrățișat-o și pe cumnata mea. Mă întâmpină cu râsul ei colorat.

– Nu fi așa de sigură. Am de gând să te pun la treabă. Nu ți-a spus Hershel?

– Păi, tocmai de-asta am venit. Noi nici nu știm ce să facem în concediu dacă nu-l petrecem lucrând.

Din păcate, cam așa ne petreceam toate concediile.

Îmi aduc aminte cum a fost la petrecerea de *bar mitzvah* a lui Hershel. E cu șapte ani mai în vârstă decât mine, dar ziua aceea e printre amintirile care mi s-au întipărit definitiv în memorie. Sau măcar momente din ea. Îmi aduc aminte că a trebuit să-mi întind gâtul pe deasupra stranei ca să-l văd și că s-a bâlbâit când a citit fragmentul *maftir* din Tora. După aceea, având șase ani și fiind convinsă că sunt infailibilă, am anunțat că nu voi face aceeași greșeală când o să-mi vină rândul la *bar mitzvah*.

N-a râs de mine, cum ar fi făcut mulți alți băieți. Mi-l amintesc clătinându-se în cârje și privind îndurerat spre tata. Suferința lui, în ziua aceea fericită, este frântura de amintire care mi s-a gravat în memorie cel mai adânc și care întruchipează sufletul frumos al fratelui meu. S-a așezat și a bătut ușor pe canapea, făcându-mi semn să vin lângă el. Apoi mi-a explicat că fetele nu au *bar mitzvah*. Acum e altfel, dar în 1934 așa stăteau lucrurile.

Am plâns. Și el m-a ținut în brațe. Așa e fratele meu. Pe scurt.

Tot atunci am înțeles ce înseamnă să fii fată.

Stând în strană la *bar mitzvah*-ul lui Tommy, îmi venea s-o iau pe Rachel în brațe și să-i spun că poate face ce vrea, dar ar fi însemnat să o mint. Însă regretul acela nu mă împiedica să fiu mândră de nepotul meu. Tommy petrecuse toată săptămâna exersându-și ebraica. Se pare că Hershel îi povestise că

tatăl lui nu repetase *maftir*-ul destul. Tommy nu avea să facă aceeași greșeală. Ne-a spus-o urcând scările în fugă. Ne-a spus-o ducând gunoiul. Ne-a spus-o aruncând planoare de jucărie din vârful dealului de pe care se vedea oceanul.

Când a fost chemat la *bimah*[1], arăta ca un tânăr spilcuit, în costum, cu papionul aranjat frumos la guler și șalul de rugăciune, proaspăt călcat, pe umeri. Hershel își părăsi locul de pe interval și îl urmă în partea din față a sinagogii, pocnind podeaua cu cârjele și pantofii eleganți.

Lângă mine, Doris scoase un suspin ușor și se șterse cu batista la ochi. Și eu o aveam deja pe a mea în mână.

Hershel rosti cu glas tremurat:

– Binecuvântat fie Cel ce m-a eliberat de responsabilitatea acestuia.

Slavă Domnului că există batiste. A mea va putea fi stoarsă la sfârșitul ceremoniei.

Tommy își îndreptă ținuta și începu să recite:

– *Lomarbechem mikol ha'amim chashak Hashem ba'chem, va'yichbar ba'chem ki atem hahm'at mikol ha'amim...*

Fără bâlbâieli. Fără teamă. O voce limpede, tânără, ridicându-se până la ceruri și la urechile lui Dumnezeu.

... Nu pentru că ați fi mai numeroși decât toate popoarele v-a iubit DOMNUL pe voi și v-a ales – voi sunteți cel mai mic dintre toate popoarele...

Îmi va mai trebui o batistă.

Hershel și cu mine stăteam la o masă mai retrasă din sala de petrecere pe care o închiriaseră. Doris era în capătul celălalt, vorbind cu una dintre multele ei verișoare. În mijlocul ringului

[1] Podiumul de pe care se citește Tora (n. tr.).

de dans, Tommy se învârtea împreună cu prietenii, strălucitor într-un sacou alb.

Ce tineri erau... Ce fel de lume aveau să moștenească?

Hershel mă atinse cu umărul.

– De ce oftezi așa?

– De sfârșitul lumii.

Am dat din mână a lehamite și mi-am luat paharul cu șampanie. Petrecerea trebuie să-i fi costat o avere. Franța n-a mai avut cum să producă vinuri noi după Meteorit.

– A... te uiți la copii și socotești cum va fi vremea peste 40 de ani, da?

Își luă paharul și toastă:

– Pentru vara cea lungă.

– Pentru cosmos.

Am ciocnit și am sorbit din șampanie, savurând aroma de caisă și cremene care-mi gâdila cerul gurii.

– Crezi că vor mai ști cum arată stelele?

A scuturat din cap.

– Rachel nu-și mai amintește.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Așa era. Rachel avea trei ani când căzuse Meteorul. Până când s-a depus praful, în aer erau deja destui vapori ca să fie înnorat întruna.

– E șocant de tragic.

– Nu și pentru ea.

Arătă cu paharul spre locul în care dansa cu prietenele. Rochița de tafta a fetiței i se învârtea pe lângă corp.

– Crede că asta e starea normală a lumii.

– Deși tatăl ei e meteorolog.

– A... oarecum înțelege cum stau lucrurile, dar e ca și cum... Eu nu mai țin minte cum era să merg. Am făcut poliomielită când eram mic, doar știi.

Puse o mână pe cârjele proptite de masă.

– Pentru mine, astea sunt ceva normal. Știu că, medical vorbind, nu e așa. Că am rămas paralizat din cauza bolii. Dar nu mai știu cum era când îmi mișcam singur picioarele.

Ciudat, lucrul ăsta nu-l știam. Dar probabil că și memoria mea era la fel de afectată. Fratele meu mergea cu cârje dinainte de a mă naște. Pentru mine, așa era normal. Avea dreptate și mi-o demonstra pe baza propriei experiențe. Copiii ăștia nu-și vor da seama cât se schimbase lumea.

– Cât... cât de gravă e situația climatică în general? Sunt atât de concentrată pe CAI, că n-am mai urmărit-o.

– Păi... frigul s-a prelungit mai mult decât am anticipat noi, probabil din cauza machetelor noastre bazate pe erupțiile vulcanice, iar cenușa nu e reflectorizantă. Pe deasupra, n-am luat în calcul cât a durat arderea. Adică am luat, dar datele din primele zile erau cam puține, așa că...

Dădu din umeri, iar ochelarii îi luciră când privi spre tavan.

– Efectul de seră tot ne va lovi, dar se pare că stratul de ozon n-a fost chiar atât de tare afectat pe cât am crezut noi. Din nou, machetele s-au bazat pe testarea bombei atomice.

– Deci... omenirea nu va dispărea?

– Din cauza asta nu am voie să discut cu presa.

Își trecu mâna pe gât.

– Pământul se va încălzi. Permanent. Dar dacă limităm volumul de gaze cu efect de seră pe care le generăm, atunci am putea – repet, *am putea* – menține planeta locuibilă. Sau cel puțin pentru o perioadă mai lungă.

– Păi... tot e ceva.

După aceea, Dumnezeu cu mila.

Am stat și ne-am uitat cum dansează lumea. Fratele lui Doris o dusese cu sila pe ring. O invidiam puțin că dansa cu el. Cu oricine, de altfel. Mi-am dres vocea și am zis:

– Lui Nathaniel îi pare rău că nu a putut veni.

Hershel făcu un gest de „nu-i nimic, înțeleg".

– Știu. Explozia.

– Totuși...

Atâția oameni în sala aceea, și doar noi eram din neamul Wexler. Pe mine nici nu mă mai chema așa, iar Rachel își va schimba și ea numele când se va căsători.

– El ce mai face?

– Binișor, ținând cont de ce s-a întâmplat.

De fapt, răspunsul era „rău", dar dacă voiam să mă plâng că discutase despre mine pe ascuns cu fratele meu, atunci nu se făcea să vorbesc nici eu despre problemele lui. În partea cealaltă a sălii, orchestra de jazz începu altă melodie. Nu mai știu care, pentru că intuiam ce întrebare voia să-mi pună Hershel.

– Și tu?

O rosti pe un ton prea încet. Răsucea piciorul paharului între degete, dar se uita fix la mine.

Aș fi putut să-i dau un răspuns de complezență. Să mint. Dar în ziua de *bar mitzvah* a nepotului meu, stând lângă una dintre cele trei rude de sânge ale mele, singurele care-mi mai rămăseseră pe lume... Stăteam cu ochii la ringul de dans, păstrând zâmbetul placid pe care mă învățase mama să-l afișez.

– Mai ții minte semestrul *ăla* de la Stanford.

– Da.

Netrebuind să-i spun care semestru, își puse o mână peste a mea.

– Doamne, Elma. Îmi pare așa de rău. M-am gândit la asta... când ai vorbit despre *Domnul Vrăjitor*. Am sperat că glumești.

– De două ori. Înainte de emisiune.

În sala aceea frumoasă de bal, cu atâția oameni zâmbind, nu-mi venea să rostesc cuvântul „vomitat". Am început să tremur de crispare. Am inspirat adânc, încercând să dau afară din mine tensiunea odată cu aerul expirat.

– Și înainte de fiecare interviu.

– Și a mai...

Hershel își umezi buzele. Se uită în jur, să vadă dacă nu se apropie cineva de noi, și se aplecă spre mine:

– Ai mai... încercat...?

Începusem deja să scutur din cap în semn că „nu", ca să-l opresc.

– Nu. Am clacat, Nathaniel doar atât a văzut. Știe că am avut o cădere nervoasă în facultate, știe și de ce, dar nu și celelalte amănunte. Te rog să nu i le spui. Te rog, te rog să nu i le spui.

– Promit că nu i le spun.

Mă strânse de braț.

– Promit. Am jurat că n-o voi face niciodată și plec cu taina asta în mormânt – chiar dacă asta e cea mai urâtă figură de stil pe care am găsit-o.

M-am surprins râzând. Râsul meu se auzi mai tare decât muzica și ecoul răsună din peretele opus. Câțiva invitați se întoarseră, dar nu văzură decât un frate și o soră stând împreună, râzând din toată inima.

Și cu siguranță rămânea ascunsă de ei amintirea anului în care încercasem să mă spânzur.

DOUĂZECI ȘI PATRU

VITEZA ESTE CHEIA SUCCESULUI PROGRAMULUI SPAȚIAL

DR. NATHANIEL YORK
Inginer-șef, Coaliția Aerospațială Internațională,
4 februarie 1957

TIMPUL – resursa cea mai deficitară, dar și cea mai importantă pentru eforturile omenirii de a cuceri spațiul. Întrucât nu avem cum să îmbogățim această resursă, singura alegere rațională este să valorificăm la maximum timpul din ce în ce mai puțin pe care îl avem la dispoziție.

Contrastul dintre sala de dans unde s-a ținut petrecerea lui Tommy, vopsită toată în albastru pastel și decorată sclipitor, și sălile de audiere ale Noului Capitoliu nu putea fi mai pregnant, și nu doar pentru că politicienii păreau la fel de necopți la minte ca adolescenții, însă nici pe departe la fel de amuzanți. În ceea ce privește arhitectura interioară, erau exact opusul sălii aceleia delicate ca puful pentru pudră.

Noul Capitoliu era dovada esteticii austere și moderne post-Meteorit: oțel inoxidabil încadrând blocuri de granit. Venisem să-l susțin pe Nathaniel pe durata anchetei evenimentului *Orion 27*. După ce m-am întors din California, m-a confiscat de la departamentul de calcule, ca să-l ajut să pregătească datele în vederea audierilor. L-ar fi putut ajuta la fel de bine și alte colege de-ale mele, dar eu îi înțelegeam prescurtările.

În cele două luni care au urmat exploziei am pregătit rapoarte ample, cu diagrame și indicatori, dar, dacă un membru al congresului îi cerea lui Nathaniel o cifră pe care nu o avea, i-o puteam furniza eu. Cel puțin ăsta era planul.

În a doua zi de audieri, senatorul Mason din Carolina de Nord ne aruncă priviri încruntate de la locul său. Mi l-am imaginat purtând peruca aceea caraghioasă a judecătorilor din Anglia.

– Stați puțin, domnule. Stați puțin. Trebuie cumva să înțeleg că tot programul acesta spațial este atât de fragil – atât de fragil, încât îl poate submina un singur simbol?

Directorul Clemons foșni hârtiile din fața lui.

– Nu, domnule. Deși, în acest caz, este adevărat că a fost vorba despre o eroare de transcriere.

– Mi se pare... da, domnule, mi se pare greu de crezut. Mi se pare greu de crezut.

Dacă Mark Twain ar fi fost un idiot, bărbatul acesta ar fi fost întruchiparea lui.

– Mi se pare greu de crezut.

Ai fi zis că i se părea greu de crezut...

Senatorul Wargin, una dintre puținele persoane simpatice din comisie, tuși să-și dreagă vocea:

– Poate ar trebui să-i lăsăm să ne explice ecuația în cauză.

Mi-a stat inima în loc, ca și cum cineva mi-ar fi conectat un cablu la șira spinării, trimițându-mi curent prin întregul corp.

Îmi venea rândul mie să vorbesc. De-asta eram aici. Încercam să inspir adânc, dar nu trăgeam destul aer în piept. Încă o dată. Doamne! Gâfâitul nu mă ajuta cu nimic.

În timp ce-mi frecam mâinile de fustă, Nathaniel se ridică și spuse:

– Dați-mi voie să v-o explic.

Stăteam cu ochii pironiți la masa de lemn lustruit. I-am ridicat, urmărindu-l pe Nathaniel cum se ridică de la masă, deviind toate privirile din sală de la mine. Nu trebuia... nu era nevoie s-o facă. Puteam să explic și eu. Doar pentru asta venisem. Mi-am șters fruntea de transpirație și i-am ascultat fiecare cuvânt.

A explica altora că persoana responsabilă cu transcrierea formulelor noastre scrise de mână uitase să marcheze un exponent pe cartele era foarte simplu. Dar a explica rostul acelui exponent? Ca să-l înțelegi pe el, trebuia să înțelegi toată formula.

Eu ar fi trebuit să fiu cea care dădea explicația. Nathaniel o făcea pentru că aruncase o singură privire la soția lui transpirată și bulversată și o considerase un impediment. Cu mâinile lipite de fustă, am plecat capul și am așteptat.

Când a terminat, m-am aplecat spre el.

– Ar trebui s-o aduci pe Helen mâine. Ea a scris majoritatea programului.

– Helen e chinezoaică.

Nathaniel își aranjă hârtiile, în timp ce directorul Clemons răspundea la o întrebare despre îndatoririle ofițerului responsabil cu securitatea.

– Taiwaneză.

– Ideea e că Mason n-ar putea să-i ignore accentul.

Îmi puse mâna pe genunchi.

– Trebuie să..., zise, dar întoarse capul ca să răspundă la o întrebare pusă de Clemons: Da, domnule. Toate rachetele

sunt dotate cu sistem de autodistrugere, în caz de funcționare defectuoasă.

– Aha! Deci rachetele se defectează destul de frecvent, dacă luați așa ceva în calcul.

– Am da dovadă de iresponsabilitate dacă nu am avea planuri de rezervă, chiar și pentru evenimente pur teoretice, vorbi Clemons cu o voce care suna de parcă mâncase lămâi toată ziua și acum se străduia să zâmbească. Domnule, adăugă el.

Am rămas pe post de spectator tot restul ședinței.

Singurul lucru bun în tot chinul ăsta a fost că, făcând parte din comisie și senatorul Wargin, Nicole a venit și ea la audieri, la un moment dat. Ne-am retras împreună în pauza de prânz. Rochia ei de culoarea lămâii era o pată de culoare bine-venită în sala mohorâtă din oțel și granit.

– Nu arăți prea grozav.

Se răsuci spre Nathaniel, umflându-și poala rochiei.

– Nici tu. Nu vă supărați că vă spun, dar trebuie să ieșiți din cripta asta. Mergem împreună să luăm prânzul?

Nathaniel își întinse membrele amorțite.

– Mulțumesc, doamnă Wargin, dar trebuie să discut niște aspecte cu domnul director Clemons înainte de sesiunea următoare.

– Noi ne descurcăm cu niște sandviciuri, spuse Clemons, ridicându-se din scaun. Dar vă mulțumesc pentru invitație.

– Dar măcar pe Elma pot să v-o fur?

Am dat din cap a refuz.

– Ar trebui să rămân.

Nathaniel mă prinse de umeri și mă împinse de lângă el.

– Du-te! Adu-mi și mie o felie de plăcintă.

Nicole mă luă de braț.

– Plăcintă? Perfect. Știu exact unde trebuie să mergem.

Mă scoase cu de-a sila din sala de audiere, pe coridoarele aglomerate ale Noului Capitoliu, străbătute de un murmur continuu. Asistenții membrilor congresului călcau grăbiți pe covoarele albastre groase, care căptușeau coridoarele. Erau singurele obiecte moi printre unghiurile drepte, dure și structurile din piatră.

– Să știi că nu putem merge prea departe, i-am spus lui Nicole.

Eram nevoită să clipesc întruna, altfel îmi fugeau ochii.

– Trebuie să mă întorc când se reia ședința.

– Cunosc eu un senator, nu spun cum îl cheamă. Îi trebuie două ore ca să mănânce prânzul. Avem timp berechet. În plus, tu și cu mine trebuie să stăm de vorbă.

Restaurantul la care m-a dus își păstrase splendoarea de pe vremea de dinaintea Meteoritului, având pereți înalți, candelabre de cristal, oglinzi peste tot. Avea și decorațiuni poleite, ca într-un roman de dragoste din epoca georgiană. Nu mă potriveam deloc cu el. Pentru audieri, îmi pregătisem o garderobă formată numai din fuste tip creion, închise la culoare. În ziua respectivă purtam o fustă bleumarin și o bluză albă, ca să mă pierd în marea de bărbați îmbrăcați la costum.

Eșarfa înflorată de la gâtul lui Nicole îi dădea o înfățișare blândă, mult mai potrivită cu decorul restaurantului decât a mea. Mi-a spulberat iluzia când a venit chelnerul și ne-a luat comanda.

– Două martiniuri. Duble. Ouă umplute la aperitiv, apoi *file mignon*, pentru amândouă. În sânge.

– Vai, n-ar trebui.

– Prânz de două ore. Timp suficient să te îndopi și să-ți și revii.

Închise meniul.

– În plus, ești atât e crispată, că mai ai puțin și te fărâmițezi. Iar eu vreau să te înmoi înainte de a-ți da o sugestie.

– Adică faptul că ai comandat în locul meu nu se pune ca sugestie?

Scutură din brațul împodobit cu o brățară de diamant.

– Fii serioasă. Tu ți-ai fi comandat o salată și n-ai fi mâncat nici jumătate din ea. Așa, și dacă numai ciugulești din friptură, tot ai ceva consistent în stomac.

– Așa de rău arăt?

– Și tu, și Nathaniel.

Scutură mustrător din cap și își puse o mână peste a mea.

– Elma. Draga mea. Am văzut destule anchete la viața mea. Sunteți amândoi cazuri clasice. Atârnă hainele pe tine, deci... nu mănânci. Te-ai machiat mai intens sub ochi, deci... nu dormi. Probabil că nici nu apucați să vorbiți prea mult.

Nu se înșela. Mă salvă chelnerul care ne aduse băutura.

– Ce propunere voiai să-mi faci?

Nicole împinse ferm paharul spre mine.

– Bea.

– Vai de mine! Chiar e de rău.

– Bea.

Ridică paharul și așteptă să ciocnim, apoi să beau. Ea trase o dușcă zdravănă, închise ochii a încântare, apoi puse paharul pe masă.

– De ce nu te folosește pe tine Nathaniel?

Am înghițit în sec, simțind gust de saramură și ienupăr.

– Păi, am făcut toate pregătirile înainte de a pleca și încă nu ni s-au solicitat calcule noi.

– Eu mă refer la faptul că a trebuit să depui mărturie.

Era să-mi vărs băutura.

– Eu? De ce ar vrea să mă audă oamenii ăia pe mine, pentru Dumnezeu?

Nicole își înclină capul. Nu mi-am dat seama de ce mi se păruse că eșarfa îi dădea o înfățișare blândă.

– Elma, senatorul Mason se va folosi de accident ca să oprească programul.

– Da, a fost împotriva lui de la bun început.

Senatorul încerca tot timpul să atragă bani pentru statul său, în scopul revenirii după dezastru. Ca să fim cinstiți, Carolina de Nord avea mare nevoie de ei. O afectaseră multe incendii, plus ploile acide ulterioare, care distruseseră mare parte din terenurile agricole.

– Și ce legătură are asta cu mine?

– Ești Doamna Astronaut.

– *Nu* sunt astronaut!

Vocea mea răsună peste murmurul conversațiilor din jur. Doamne bogate și influente își întoarseră către mine privirile uluite. Ce și-or fi zis? Lăsând capul jos, am băut din martini și m-am lăsat în voia ginului rece.

– Dar cluburile de fani ale Doamnei Astronaut?

Sosiră ouăle umplute. N-aș fi putut mânca nici măcar una din jumătățile alea grețoase. *Doamnă dragă, corpul dumneavoastră nu ar trebui să reacționeze așa...* Am înghițit și am împins paharul mai în față.

– A fost ideea celor de la NBC. Eu n-am avut nicio legătură cu ea.

– Rahat!

– E-adevărat. Iar Don – Domnul Vrăjitor – s-a opus denumirii, pentru că *și* fetele, *și* băieții ar trebui să poată deveni astronauți sau să facă parte din clubul lui de știință.

Se aplecă peste masă, clătinând dezaprobator din cap.

– Nu la asta mă refer. Poate că nu tu ai înființat cluburile, dar ele există tocmai *datorită* ție. Și Nathaniel nu profită de popularitatea ta?

– Nu vreau să...

– Ești fotogenică. Faci din știința rachetelor o joacă fascinantă. Ești amuzantă și...

– Vomit.

Mi-am astupat gura cu mâinile, am închis ochii și m-am concentrat pe respirație. Nicole încerca să ne ajute. Dacă ar fi fost altcineva în locul meu, sugestia ei ar fi mers. Dar nu și în cazul meu.

– Nu pot.

– Când? mă întrebă, pe un ton mai blând.

Am lăsat jos mâinile și am deschis ochii.

– Înainte de fiecare emisiune. Uneori și după.

– Dar nu și în timpul lor.

– Nu pot.

Nicole își mușcă buza de jos, oftă și-și trase scaunul mai în față.

– Am... Va trebui să-mi promiți că nu vei scoate o vorbă. Doamne ferește, dacă ajunge asta la urechile jurnaliștilor... Promite-mi, Elma!

Am scuturat din cap, încercând să intuiesc unde bate, apoi mi-am dat seama că părea că am refuzat-o.

– Scuze, dar sigur că-ți promit. Deși începi să mă sperii.

Cu voce joasă, aproape inaudibil printre clinchetul tacâmurilor, Nicole se aplecă și mai mult spre mine.

– După Meteorit... am avut niște probleme. Asemănătoare. Iar când Kenneth a candidat pentru senat... au devenit piedici. *Eu* am devenit o piedică.

Se uită de jur împrejur, de parcă am fi fost personaje într-un roman de spionaj.

– Te pot duce la medicul meu.

– Nu vreau să iau medicamente.

Se retrase, iar fața îi îngheță într-un zâmbet de societate.

– N-am zis nimic de medicamente. Soția unui senator? Ce-ar zice lumea?

Teama aceea... o cunoșteam foarte bine. Am ridicat mâinile, încercând s-o liniștesc.

– Nu e... N-aș... Am fost la un medic și mi-a recomandat *așa ceva*, dar...

– Știu.

Luă paharul și se uită în el, cu buzele ridicate într-un zâmbet șiret.

– Crede-mă că știu exact ce e cu „dar"-ul ăsta. Așa am fost și eu. Dar m-am înșelat.

Au mai trecut două săptămâni de audieri până mi-am dat seama că Nicole avea de două ori dreptate. În primul rând, deși Nathaniel nu-mi cerea să depun niciun fel de mărturie, avea nevoie de ea. Adică avea nevoie de mărturia unui operator de calcule. Dintre cei care lucrau la CAI, ar fi fost cel mai logic să vorbesc eu, pentru că l-am ajutat să se pregătească și... și pentru că eram un personaj popular.

În al doilea rând, a depune mărturie m-ar fi îmbolnăvit. Nu, stai... nu în legătură cu asta avea dreptate. Asta știam și eu. Avea dreptate când spunea că *nu ar trebui* să-mi fie rău de câte ori mă adresez unei mulțimi.

E ciudat cum, odată ce ai devenit conștient de un lucru, începi să-l vezi peste tot, de exemplu, îți vezi data nașterii în locuri întâmplătoare. După ce am vorbit cu Nicole, am observat

întruna reclame la Miltown. La farmacie scria „Înghețată!", iar dedesubt, la fel de mare: „Da! Avem Miltown!". Sau la supermarket, răsfoind o revistă, am dat peste reclame la „pastila fericirii". La naiba, până și Milton Berle glumea și zicea că ar trebui să-și schimbe numele în Miltown Berle. Știu că suntem ființe care caută peste tot tipare, dar la un moment dat anxietatea însăși devine un șir Fibonacci.

Așa că l-am sunat pe medicul recomandat de Nicole. Care avea și o specializare în psihoterapie. S-a dovedit a fi o femeie, lucru care m-a surprins, dar mi-a dat și un sentiment de ușurare. Din nou, nu i-am spus lui Nathaniel unde merg. M-ar fi înțeles și ar fi venit cu mine. Numai că... Numai că nu voiam să recunosc că sunt o fire atât de slabă. Muream de rușine că trebuie să iau un medicament ca să pot face un lucru atât de banal ca vorbitul. Sunt inteligentă, ce naiba! Când nu mă apuca modestia, eram sclipitoare. Știam asta. Dar și medicul, și Nicole aveau dreptate, iar dacă aș fi suferit de orice altă boală, n-aș fi protestat împotriva medicamentelor.

Așa că m-am înfofolit bine și m-am prefăcut că am de făcut niște comisioane. Nu am fost niciodată așa de aproape de a-l minți în față și m-am simțit de parcă aș fi fost mânjită cu noroi din cap până-i picioare. Era cât pe-aci să mă întorc și să-i spun, dar, dacă aș fi făcut asta, n-aș mai fi avut puterea să ies pe ușă. Aș fi rămas acasă, numai ca să nu fiu nevoită să-l mint.

Cabinetul doctorului Haddad era la parterul unei clădiri din piatră roșiatică. Semăna mai mult cu un salon de înfrumusețare decât cu un cabinet medical. Lămpile așezate în colțuri creau o atmosferă intimă. Doamna doctor era suplă, cu păr negru lucios, tuns drept, până la umeri. Pantalonii ei negri erau atât de la modă, încât m-a copleșit imediat dorința să-mi iau și eu o pereche la fel.

Îmi făcu semn să mă așez pe un fotoliu.

– Un ceai?

– Nu, mulțumesc.

Își turnă ei într-o ceașcă, zâmbind.

– Pe mine mă liniștește întotdeauna, mai ales pe vremea asta.

– A început să se mai încălzească.

– Hm... dar încă nu e chiar cald.

Sorbi din ceai și mă privi pe deasupra ceștii.

– Așa... Spuneți-mi ce vă aduce la mine.

Mi-am înăbușit frica, regretând imediat că am refuzat ceaiul, pentru că aș fi avut ce să fac cu mâinile.

– Cred că sufăr de anxietate și... și nu știu ce să fac.

Puse ceașca jos și se aplecă puțin în față.

– Draga mea, pentru asta sunt aici.

Am început să plâng.

DOUĂZECI ȘI CINCI

PEIPING AR PUTEA TRIMITE UN SATELIT PE ORBITĂ PÂNĂ ÎN 1958

Serviciile de informații americane raportează semne tot mai frecvente ale unui program spațial activ

JOHN W. FINNEY

În exclusivitate pentru *The National Times*

KANSAS CITY, KS, 9 ianuarie 1957 — Un raport al serviciilor de informații guvernamentale anticipează că în doi ani China comunistă ar putea lansa un satelit pe orbita terestră.

Țineam în palmă pastiluța albă. Palma în sine era acoperită cu un strat subțire de transpirație. Deasupra capului meu, ventilatorul din baie vuia ca un motor de avion dezechilibrat și masca aproape toate zgomotele din apartament.

Nathaniel stătea pe scaun și citea noul roman al lui Ray Bradbury. Am tot sperat că va pleca, dar rămăsese acasă, ceea ce probabil era mai bine. Dacă ceva nu mergea bine, măcar nu eram singură în garsonieră.

Ar fi fost rațional să-i spun că iau un tranchilizant – dar nu i-am spus.

Nu mă întrebați de ce. Nu era că nu aveam încredere în el, numai că... nu știu. Nu aveam încredere în mine? Are logică ce spun?

A lua pastila era un semn că dădusem greș. Deși medicii spuneau că anxietatea e o boală adevărată, eu auzeam întruna vocea mamei: *Ce-o să zică lumea?* Ce-o să zică soțul meu?

Mi-am umezit buzele și mi-am pus pastila în gură. Învelișul amar mi-a strepezit limba și am băut apă ca să spăl gustul. Am pus paharul jos. Gata. În oglindă, mi-am văzut chipul neschimbat. Ochi căprui. Nas puțin strâmb, bărbia prea rotundă. Coarne nu aveam... încă. Știu că par melodramatică, dar pilula aceea de 200 de miligrame avea un potențial periculos. *Te rog, fă-ți efectul!*

Douăzeci de minute. Atât dura până simțeam posibilul efect. Am deschis sertarul cu cosmetice și am ascuns cutia printre șervețelele mele sanitare. În apartamentul nostru minuscul erau puține locuri unde știam sigur că nu umblă Nathaniel. Acela era unul dintre ele.

Mi-am șters mâinile de fustă, am deschis ușa și am ieșit din baie. Nathaniel nici nu ridică ochii de la carte. Cu toate audierile alea, era un miracol că își luase o zi liberă. Pe de altă parte, cum nu ne puteam relua programul lansărilor până la încheierea audierilor, nu prea avea ce face la serviciu.

Buuun. Mi-am tras un scaun și m-am așezat la masă. Aveam facturi de plătit. Am luat teancul și m-am apucat de treabă.

Peste o oră, facturile erau plătite. Am socotit câți bani aveam în cont. Și... m-am simțit bine.

Am luat o foaie albă și am început să desenez o traiectorie de aselenizare. Poate, dacă mă gândeam puțin, mă mișcam oarecum mai încet. Poate. Dar nu mai încet decât la sfârșitul

oricărei zile de muncă. Nu mă simțeam neapărat obosită, ci... amorțită? Nu e cuvântul potrivit. Pur și simplu mă simțeam... normal. Indiferent ce-o fi însemnând asta.

A doua zi, dimineața, am verificat din nou bilanțul, să nu fie greșit. Nu era.

Una dintre draperii lăsa un șuvoi subțire de lumină chihlimbarie, de la iluminatul stradal, să intre la noi în casă. M-am cuibărit lângă Nathaniel și mi-am proptit capul de umărul său.

I-am simțit mângâierea pe braț, făcându-mi pielea de găină. Degetele lui explorau contururile mâinii mele și verigheta.

– Te-am mințit.

Uneori mă mir și eu de lucrurile pe care le spun pe nepusă masă. De data asta, nu m-am mirat.

I se opri răsuflarea, dar inima îi bătu mai repede sub obrazul meu.

– În legătură cu ce anume?

– Cursul la care merg...

După prima ședință, nu mai ținea treaba cu rezolvatul comisioanelor.

– Merg... merg la un psihoterapeut.

Am simțit cum i se scurge încordarea din corp.

– Slavă Domnului...

– Ăsta... nu-i răspunsul la care mă așteptam.

Mă lipi de el și mă sărută pe frunte.

– Mă bucur că te îngrijești de tine.

– Nu ești supărat că te-am mințit?

– Ba da, dar sunt mai degrabă ușurat.

Descoperi o șuviță și mi-o dădu la o parte de pe față.

– Și... recunosc că sunt puțin rănit că n-ai avut încredere să-mi spui și mie. Dar supărat nu sunt. OK? Nu sunt supărat.

Am clipit ca să-mi limpezesc ochii umezi.

– Ești incredibil.

– Sunt îndrăgostit. E o diferență importantă.

Întoarse capul și mă sărută pe frunte.

– Fără tine, aș fi un tip oarecare.

Am râs și l-am înghiontit în coaste.

– Tu – nu – ești – un – tip – oarecare.

– Ei, sunt un administrator bun. Și mă pricep un pic la cifre.

Mi-am dus mâna mai jos.

– Și la rachete.

Gemu și se întinse sub atingerea mea. Când se relaxă, mă ridică deasupra lui, astfel încât trupurile noastre să se lipească unele de altele pe toată lungimea lor.

– Aș zice... aș zice că la rachete te pricepi mai bine decât mine?

– Serios?

I-am fixat brațele pe pat și, ridicându-mă în genunchi, m-am așezat călare pe el.

– Deci, domnule doctor inginer York...

– Da, doamnă doctor fizician York?

– În cazul ăsta, am o întrebare...

L-am sărutat pe gât...

– Foarte serioasă...

I-am lins transpirația de pe linia maxilarului...

– Pentru tine.

– Da... Orice-ar fi, doamne, da...

– Te-ar ajuta...

Am descoperit un loc aspru sub bărbie, pe care îl ratase la bărbierit de dimineață. Inima mi-a luat-o razna și m-am grăbit să spun ce vreau, ca să nu mă răzgândesc de frică.

– Dacă aș explica eu ecuațiile în fața comisiei?

Se răsuci să se uite la mine, deși nu cred că avea privirea mai clară decât a mea.

– Elma...

Cuprinse în numele meu toate gândurile lui nerostite. Da, l-ar ajuta. Nu, nu voia să mi-o ceară. Da, era îngrozit că aș putea claca. Nu, nu voia să mă vadă suferind. Da, mă iubea că mă ofeream. Nu, nu putea accepta.

M-am lăsat să alunec pe pat lângă el.

– Mai ții minte că la facultate eram singura fată din grupă și profesorii mă rugau să explic o problemă de matematică, pentru a-i umili pe băieți?

– Da. De-asta nu te pot ruga să...

– Șșșt! N-am terminat.

– Bine...

Se sculă în capul oaselor, cu umerii aduși în față.

– Iartă-mă!

– Treaba e că... a funcționat. De rușine, se străduiau să fie mai buni, pentru că nu suportau ca o fetiță să înțeleagă o problemă mai bine decât ei.

– Și era foarte crud din partea profesorilor.

– Da. Da, fără discuție. Dar... dar dacă o fac *din proprie inițiativă*, e altceva.

Așa era, dar deja transpiram, și nu din cauza sexului.

– Și... acum iau pastile. Miltown.

– Aha!

– Mă ajută.

– Bun.

Mă sărută pe frunte.

– Îți mulțumesc că mi-ai spus.

– Așa că... Avem un set de date nou, deci să revenim la ideea mea.

Cu cât terminam mai rapid de discutat despre anxietate, cu atât mai bine.

– Senatorul Mason te pune să tot reiei ecuația din cauza căreia a deviat racheta.

– Da...

Nu-i vedeam fața, însă mi-l imaginam cu sprâncenele încruntate de concentrare.

– Te va pune să explici din nou și din nou că a fost vorba despre o eroare de transcriere când a fost transferat programul pe cartele. Lasă-mă să explic exact de ce a cedat programul din cauza unui singur exponent. Dacă aude explicația de la o femeie, va trebui fie să se prefacă a o înțelege, fie să admită că nu e destul de inteligent ca să ia o hotărâre în baza ei.

– Aha!

Se frecă pe frunte.

– Bun. Așa poate că, în sfârșit, îl vom opri pe Mason să ne mai hărțuiască în legătură cu eroarea, dar... adevărata problemă nu a fost eroarea de transcriere, iar el va începe să ne hărțuiască pe tema asta. Doamne...

I-am dat mâna la o parte de pe frunte.

– Mai ai coșmaruri?

Avusese nopți în care se trezise lac de sudoare sau țipa în somn, deci întrebarea mea era mai degrabă o ocazie să-și deschidă sufletul. Și, da, știu ce înseamnă faptul că ne-am mințit unul pe altul și pe noi înșine în legătură cu ceea ce simțim.

– Da, îmi răspunse, gârbovindu-se și mai tare.

– Eu ți-am spus adevărul...

– He-he...

Îmi găsi verigheta și mi-o învârti pe deget.

– Ultima dată am visat că sunt idiotul de responsabil cu securitatea și știu că racheta va exploda, dar nu pot comanda

secvența de autodistrugere. Sunt lipit realmente de scaun. Numai că, bineînțeles, nu e scaunul meu, ci sunt într-un aeroplan și toată nenorocirea se petrece sub ochii mei.

Când a deviat racheta de la traiectorie, responsabilul cu securitatea, care trebuia să ia hotărârea de a iniția secvența de autodistrugere, nu a luat-o. A așteptat să vadă dacă racheta nu revine la traiectoria stabilită. Și nu a revenit. În consecință, la ferma Williams au murit 11 oameni. Doi dintre ei erau copii.

Nathaniel oftă și se îndoi din talie, retrăgându-și mâna dintr-a mea și luându-și capul în palme.

– Senatorul Mason se va folosi de asta ca să submineze programul spațial. Oamenii se agită deja, pentru că programul absoarbe resurse care ar putea fi utilizate pentru ușurarea situației aici, pe Pământ. E foarte simplu pentru el să se folosească de moartea fermierilor pentru a schimba opinia publică în favoarea lui.

– Atunci lasă-mă să explic comisiei noile proceduri de siguranță, am spus. Lasă-mă să recomand mutarea platformei de lansare la ecuator.

Am vrut oricum s-o facem cu ani în urmă, dar nu ni s-a aprobat bugetul pentru ea, pentru că exista deja baza de la Sunflower.

– Lasă-mă să le explic ce se va întâmpla cu planeta noastră și de ce e important să ne orientăm spre spațiul cosmic.

– Îți va suna jignitor, dar...

Își îndreptă spatele. În lumina care bătea de afară, i-am văzut ochii, mijiți de îngrijorare.

– ... de ce crezi că te-ar asculta comisia?

– Pentru că sunt Doamna Astronaut.

În dimineața în care urma să mă adresez comisiei de audiere, nu mi-a mai fost frică să vorbesc în public. M-am temut

că medicamentul nu va avea efect. Stăteam lângă Nathaniel, ca de obicei, întrebându-mă întruna: „Oare sunt calmă?".

Nu eram. Dimpotrivă. Eram îngrozită, însă reacția era... mai puțin intensă? Oare înțelegeți ce spun? Tot simțeam frică, dar parcă apăruse un nor între mine și ea. Da, sala îmi părea puțin mai întunecată, iar asta însemna că nici teama nu putea arunca umbre întunecate. Adevăratul test va fi când...

Nathaniel îmi puse o mână pe genunchi.

– Gata?

Am reușit să răspund dând din cap. Cred că am și zâmbit. De înghițit, nu puteam înghiți, pentru că aveam gâtul uscat. Nathaniel rămase cu mâna pe genunchiul meu, fără să vadă comisia, când se ridică Clemons.

1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34...

– Domnilor...

Clemons se deplasă în fața mesei, deci nu-i vedeam decât spatele și mâinile împreunate la spate.

– Pe parcursul deliberărilor, mi-am dat seama că am neglijat să vă oferim o explicație adecvată a cauzei accidentului.

...55, 89, 144, 233, 377...

– Eroarea de transcriere, rosti tărăgănat senatorul Mason, lăsându-se pe spătar.

– Întocmai. Aș dori să revin la eroarea respectivă și să rog un operator de calcul de la noi să explice în detaliu efectele ei și măsurile care vor fi luate pentru a nu se mai repeta.

Se întoarse către mine.

– V-o prezint pe dr. Elma York. Este fizicianul responsabil cu identificarea efectelor Meteoritului asupra climei, mândria departamentului nostru de calcule, deși poate o cunoașteți mai bine ca Doamna Astronaut, de la *Domnul Vrăjitor*.

Adio, şir Fibonacci. Aşa o prezentare, de la directorul „Ţine-ţi nevasta sub control" Clemons? Indiferent de intenţia lui, şocul a fost suficient ca să mă scoată din tiparele fricii. Eram calmă? Nu. Dar nici nu mai credeam că îmi va veni să vărs.

Am inspirat adânc şi, uimită că reuşesc, mi-am împins scaunul în spate şi m-am ridicat.

– Vă mulţumesc, domnule director Clemons. Onoraţi membri ai comisiei – m-am concentrat pe senatorul Wargin, care nu zâmbea, dar cel puţin avea o privire amabilă –, dacă vă uitaţi la tablă, vă voi explica ecuaţia care a stat la baza...

Senatorul Mason împunse aerul cu degetul în direcţia mea.

– Am mai discutat asta, doamnă. Am mai discutat-o.

– O, atunci...

Am zâmbit, luând o pauză scurtă.

Bărbatul ăsta, oricâtă influenţă politică avea, nu ştia mai multă matematică decât un copil.

– Îmi cer scuze. Am crezut că puneţi întrebări în continuare pentru că nu v-am explicat lucrurile în mod adecvat. Am înţeles greşit, desigur, aşa că, pentru a-mi veni în ajutor, vă rog să-mi precizaţi care parte anume a ecuaţiei vă nedumereşte.

Îşi ţuguie buzele şi se strâmbă, apoi dădu aprobator din cap.

– Poate că e mai bine s-o luaţi de la început. Ca să fim siguri că înţeleg bine şi colegii mei.

Lângă el, senatorul Wargin îşi acoperi gura. Ochii i se încreţiră a zâmbet. Îşi drese vocea şi zise:

– Da, dr. York. Vă rugăm să o luaţi de la început.

– Prea bine. Pentru a calcula o traiectorie ascendentă, avem la dispoziţie următoarea ecuaţie de calcul al acceleraţiei pe direcţia de zbor: $V = \Delta V/dt = [(F_1 + A_{c,1} * (P_{c,1} - P_a)]$... F_1 este, desigur, forţa primelor propulsoare. Aceasta a fost

calculată, așa cum se vede din ecuația detaliată, ca fiind 12,8 ori 10^9 ori greutatea...

M-am uitat spre comisie. Senatorul Mason avea o expresie buimacă.

– Merg prea repede?

– Nu... nu, deloc. Continuați.

Și am continuat. Când am terminat, ori au înțeles, ori s-au prefăcut că înțeleg – ceea ce ar fi fost mai util pentru Nathaniel. Nu am vărsat. Nici măcar o dată.

Cireașa de pe tort? Senatorul Mason mi-a cerut un autograf pentru nepoțica lui.

Ar fi fost bine dacă cu asta s-ar fi încheiat ancheta, dar cel puțin demonstrația mea le-a permis să treacă de la „cine-i de vină?" la „planificarea bugetului".

Peste trei săptămâni, eram în fața ușii directorului Clemons. Putoarea de trabuc se simțea de pe coridor, anunțând că directorul era înăuntru. Am inspirat profund și am fixat tavanul. Miltown nu era o pastilă miraculoasă, altfel, pulsul meu n-ar mai fi crescut, dar mă ajuta. Puteam să fac asta. Aveam o programare la director. Era doar un om, nu o comisie întreagă.

Am expirat prelung, am cotit și i-am zâmbit doamnei Kare. Secretara ridică ochii de la mașina de scris.

– O! Puteți să intrați chiar acum, dr. York.

– Mulțumesc.

De când mi se adresa cu „doctor" și de ce?

În biroul său, directorul Clemons se aplecă peste foile capsate ale unui raport, cu trabucul între dinți. În spatele lui, Parker stătea încruntat.

– Să fim serioși... de parcă asta ar fi soluția.

M-am oprit în ușă.

– Îmi cer scuze. Am venit prea devreme?

– Nu, nu... intraţi.

Clemons îmi făcu semn să intru şi atunci am văzut că mai era cineva acolo. Înalt şi blond, avea o figură cunoscută, dar, din cauza şocului, nu l-am recunoscut.

– Pe locotenentul Parker îl ştiţi. Pe Wernher von Braun l-aţi cunoscut?

Dumnezeule! Wernher von Braun, geniul rachetelor şi om de ştiinţă nazist, stătea pe un scaun de lângă geam. Nathaniel lucrase cu el cu ani în urmă, dar eu nu-i cunoşteam decât reputaţia.

M-au adus în aceeaşi cameră cu un nazist în carne şi oase. Oare fusese ideea lui Parker? Probabil.

– Bună ziua, am spus.

Salvată sau condamnată de convenţiile sociale, am reuşit să supravieţuiesc salutului său de răspuns, pe care nici nu l-am auzit, şi să dau mâna cu el. Da, auzisem poveşti că nu era „chiar" nazist, că fusese „obligat" să experimenteze pe prizonieri evrei, altfel îşi risca viaţa. Dar fusese alegerea lui. *1, 3, 6, 10, 15, 21, 28...*

– Domnul colonel Parker a sugerat că s-ar putea să avem nevoie de ajutorul dumneavoastră ca să înţelegem raportul pe care l-aţi redactat, spuse Clemons, arătând spre scaunul din faţa lui. Luaţi loc.

Oare Clemons ştia că sunt evreică? M-am aşezat şi mi-am netezit fusta, de parcă aşa m-aş fi putut curăţa de atingerea lui Von Braun. Dacă părăseam biroul, nu mai aveam nicio şansă de a-l convinge pe Clemons.

– Să înţeleg că nu aţi avut încredere că Nathaniel ar fi imparţial? l-am întrebat.

– Exact.

Se lăsă pe spătar.

– Acum, explicați-mi lucrurile băbește, ca și când aș fi un membru al comisiei.

Am încuviințat din cap, umezindu-mi buzele.

– Sper că veți avea răbdare să ascultați o scurtă lecție de istorie care nu există în raport. Vă va ajuta să încadrați lucrurile în context.

Clemons făcu un gest cu trabucul în mână, desenând în aer o dâră de fum, ca un avion în picaj.

– Dați-i drumul!

– Când au apărut mașinile de cusut, oamenii s-au temut de ele pentru că erau ceva nou și lucrau cu o viteză nemaiîntâlnită. Unii credeau că orbesc dacă se uită la ea când funcționează. În consecință, producătorii le-au înfrumusețat; le-au poleit și le-au ornat cu modele florale.

Parker pufni:

– Deci vreți să trimitem femei în spațiu pe post de ornamente?

– Așa cum am explicat și la audiere, scopul nostru este ca omenirea să se extindă și pe alte lumi. Veți avea nevoie de femei pe lumile acelea, altfel coloniile nu se vor putea autosusține niciodată. I-am aruncat lui Parker o privire tăioasă. Cred că nu trebuie să vă explic cum se fac copiii, nu?

– Copii sau nu, e vorba de siguranță, zise el, scuturând din cap și zâmbind. Vă apreciez ambiția, sincer v-o apreciez, dar accidentul *Orion 27* demonstrează că nu putem trimite femeile unde e mai periculos.

– Aceasta nu este strategia potrivită. Dacă arătați cu degetul spre racheta care a explodat ca să demonstrați că a călători cu ele e riscant, programul spațial va fi un eșec.

M-am uitat la directorul Clemons, dar nu i-am putut citi expresia din cauza trabucului înfipt între buze.

– Știți că va eșua, am continuat. Dacă vreți să demonstrați că prezintă siguranță, atunci va trebui să dovediți că rachetele sunt destul de sigure ca și doamnele să poată călători cu ele.

Parker ridică din umeri, de parcă nimic din ce spuneam nu conta.

– Și vor putea... după ce se va construi baza selenară.

Mi-am lipit palmele de fustă, ca să nu fiu tentată să-mi încleștez pumnii.

– Uitați-vă la pagina șase din raportul nostru... După al Doilea Război Mondial nu există o criză de femei care au pilotat în WASP și au abilitățile de pilot necesare. Dar dacă așteptați prea mult, femeile acestea vor fi prea bătrâne, fapt care va fi un obstacol în formarea coloniilor.

– Are dreptate.

Dintre toți oamenii, Wernher von Braun îmi ținea partea. L-am văzut venind prin fumul gros al trabucului.

– Rușii le-au folosit pe Vrăjitoarele Nopții în război cu efecte devastatoare.

Parker lăsă capul pe-o parte când auzi că Von Braun pomenește de escadrila rusească feminină.

– Am crezut că a fost doar propagandă, zise el.

– Poate, la început, a fost doar propagandă. Dar una reală și eficientă. Von Braun ridică din umeri. Și chiar și propaganda are rostul ei. Vrem să se continue programul spațial, nu?

Propagandă. Da. Știam prea bine ce poate face propaganda.

Clemons scoase un soi de mormăit și stinse trabucul în scrumiera de alamă.

– Bun... hai să le luăm punct cu punct.

Mi-am făcut curaj și m-am dus lângă Parker, în spatele lui Clemons, în așa fel încât să fie amândoi între mine și Von Braun. Nu de frică să nu mă ia pe sus și să mă tragă după el, ci

pentru că îmi făcea silă ideea că oamenii îl iertaseră numai fiindcă era un savant genial. Un om „de treabă". Un „gentleman".

Totuşi iată-mă în aceeaşi cameră cu el, aprobându-i tacit prezenţa. Pentru că, dacă aş fi spus ceva, Parker ar fi profitat de ocazie ca să arate cât de isterice sunt femeile.

Mai rău, dacă eşua programul spaţial, omenirea avea să fie prizonieră pe o planetă din ce în ce mai caldă. Aşa că m-am aplecat peste umărul lui Clemons şi am întors prima pagină a raportului meu.

– Bun... Încep cu beneficiile bugetare ale trimiterii femeilor în spaţiu, datorită masei lor mai mici şi a consumului redus de oxigen.

Din acel punct, totul de învârtea în jurul numerelor. Eram ca acasă.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

ROBOT PROIECTAT SĂ EXPLOREZE LUNA

Un vehicul cu șase picioare ar transmite date prin intermediul unui televizor

22 martie 1957 — Ce are șase picioare și televizor și doarme 16 ore pe zi? Ar putea fi un vehicul automat de explorare spațială, destul de mic pentru a fi lansat pe Lună într-un pachet al Proiectului Misiunilor de Recunoaștere, conform unui raport trimis ieri la Coaliția Aerospațială Internațională. S-a construit o machetă de lucru a vehiculului lunar. Obiectul în mărime naturală ar avea 1,5 metri cu roți cu tot, 50 de kilograme și cam un metru pătrat de celule fotovoltaice.

După încheierea audierilor, prima lansare s-a făcut fără echipaj uman.

A fost o cerință impusă de comisie și un lucru înțelept când încă nu știi sigur cât de robust e sistemul tău. În departamentul nostru, noi, operatoarele de calcul, aplicam întotdeauna

un procedeu de siguranță: orice calcule pentru lansarea unei rachete erau revizuite de încă două operatoare. În trecut, le trimiteam la Forțele Aeriene, unde un bărbat le transfera pe cartele. Și asta era tot.

Acum, două operatoare verificau datele scoase de mașinăria IBM, ca să ne asigurăm că nu s-au strecurat erori la introducerea lor. Prima lansare a mers strună.

A doua misiune a fost cu echipaj uman. Nimeni nu se purta ca și când urma să decurgă fără nicio problemă.

Da, ne prefăceam că se desfășoară toate ca de obicei, dar atât de tensionată era atmosfera dintre pereții de sticlă ai sălii de deasupra Centrului de comandă a misiunilor, că ar fi luat foc și de la un chibrit. Nu era schimbul meu, dar n-aș fi ratat lansarea pentru nimic în lume.

Dacă lansarea asta mergea ca la carte, astronauții vor demonstra că modulul lunar putea andoca și se putea întâlni cu modulul de comandă. Adică reveneam la graficul inițial și ne mai apropiam de Lună cu un pas.

Dacă nu reușea, atunci îi omoram pe Derek Benkoski, Halim Malouf și Estevan Terrazas.

Exista și o serie întreagă de variante intermediare, ca abandonarea lansării sau amânarea ei din cauza vremii. Dar nimeni dintre cei care se învârteau încoace și încolo în sala de vizionare nu se gândea la relele acestea mai mici. Când numărătoarea inversă va ajunge la patru, soțiile și copiii astronauților vor fi conduși pe acoperiș, să urmărească desprinderea de acolo. Pe deasupra, erau și feriți de presă, dacă lucrurile luau o întorsătură gravă. Râdeam și pălăvrăgeam toți, prefăcându-ne că nu se poate întâmpla nimic rău.

Toți astronauții și soțiile lor – în afară de doamna Parker – veniseră să-și exprime sprijinul pentru cei aflați în capsulă.

Doamna Lebourgeois plecă de lângă soțul ei și traversă plutind camera, până la mine. Era o blondă diafană, cu gât de lebădă și buze țuguiate, ca un botic de pisoi.

Îmi zâmbi și mă sărută pe obraz.

– Draga mea! Fiica noastră vorbește și acum de tine. Nici tatăl ei nu o impresionează așa.

– Ar trebui să fie impresionată de el! A fost în cosmos. Eu doar visez la asta.

– Nu cred că va mai trebui să visezi multă vreme. Îndoi grațios din gâtul de lebădă când îmi făcu cu ochiul. Soțul meu m-a pus să iau lecții de zbor, ca să fiu pregătită.

Era optimistă și deosebit de fermecătoare.

– A... auzit ceva?

– Nu.

Făcu un botic supărat.

– Dar i-a spus directorului Clemons că femeile ar trebui incluse în program. Cred că vrea... știi tu... să-și ia nevasta cu el în spațiu?

Chicoti cu mâna la gură când îmi văzu expresia de uluială. Am rămas cu gura deschisă, apoi am râs și eu cu ea. Nu m-am gândit niciodată să-mi susțin cauza apelând la subterfugiul... îndatoririlor conjugale, în beneficiul astronauților bărbați.

– Vai de mine! Poate că ar trebui să discut cu toate soțiile, am spus.

– A, dar noi vorbim între noi despre asta.

– Sunt convinsă. Ai cunoscut-o pe... doamna Parker?

– Nu. E întotdeauna „bolnavă", ba de una, ba de alta, sau e ocupată. Cred că pur și simplu nu vrea să petreacă timp cu străinele, dar ce știu eu?

Scutură din cap și dădu din mână a lehamite.

– Știai că... imponderabilitatea face... cum să zic... lucruri „interesante“ cu anatomia soților noștri? Fluxul sangvin nu mai e... afectat de gravitație.

– Acum vreau eu să-mi iau soțul în spațiu cu mine!

M-am uitat prin peretele de sticlă la Nathaniel, care stătea în picioare, cocoșat asupra biroului. Nici n-ar mai trebui să-i dea scaun, oricum nu poate sta jos când e agitat. Adică mai tot timpul.

Stai puțin. Nu-i auzeam. Închiseseră difuzoarele.

Dar când...? Ceva nu era în regulă. Nathaniel stătea cu receptorul lipit de ureche și un creion frânt între degete. Clemons striga în alt receptor. Randy Cleary, astronautul de la stația CAPCOM, vorbea în cască și făcea gesturi liniștitoare, ca și cum astronauții din capsulă l-ar fi putut vedea.

Numărătoarea inversă se oprise la T -28.

Observară și alții și se îndreptară spre fereastră. Doamna Lebourgeois îl trase de mânecă pe soțul ei, care mergea în aceeași direcție:

– *Que se passe-t-il?*

– *Je ne sais pas. Ce ne fut pas une explosion ou nous aurions senti.*[1]

Îmi făcu cu ochiul.

– Dr. York poate să-ți spună. Dacă ar fi fost o explozie, am fi simțit-o, nu-i așa?

– Da, i-am confirmat. Probabil e doar o mică defecțiune pe care o vor repara imediat.

I-am zâmbit soției sale.

– Întrerupem secvența de lansare tot timpul. Poate că e vremea de vină.

---

[1] „Ce se întâmplă? Nu știu. N-a fost o explozie, am fi auzit-o.“ (n. tr.).

Numai că eu fusesem implicată în asemenea situații, când vremea era nefavorabilă, se bloca un buton sau nu se activa un sistem. Aveam procedee și manuale groase cât o cărămidă, în care scria ce trebuie făcut în orice situație de urgență. Toată lumea era îngrijorată, dar calmă. Nu știu ce se întâmpla jos, dar nu era rutină.

M-am aplecat spre geam, căutând-o din ochi pe Basira, care era de serviciu. Și ea, și Myrtle lăsaseră creioanele din mână și arătau șocate.

Parker vorbi în spatele meu:

– Atenție la mine, toată lumea. Nu e cazul să ne speriem. Racheta nu a pățit nimic.

M-am întors spre el, odată cu ceilalți. Stătea lângă una dintre canapele, cu receptorul în mână. Eu n-aș fi sunat să-i deranjez pe cei care lucrau jos, dar primul om în spațiu se bucura de mai multe privilegii decât mine.

Puse receptorul în furcă, în timp ce lumea se aplecă în față, nerăbdătoare.

– Întârzierea e din cauza vremii. Suntem în așteptare.

Era o minciună. Știam foarte bine ce însemna întârzierea din cauza vremii. Inginerii s-ar fi rotit plictisiți cu scaunele. Am vrut să-l iau la întrebări, dar nu era momentul.

Parker îmi surprinse privirea și mișcă foarte ușor din cap, ca și când mi-ar fi mulțumit că nu reacționam. Se întâmpla ceva foarte, foarte grav, dar aveam încredere în el – fapt care mă mira și pe mine însămi – și eram convinsă că avea un motiv serios să-i ducă pe oameni cu zăhărelul.

M-am întors spre doamna Lebourgeois, scuturând din cap:

– Vremea asta... E teribil de enervant. N-ai ce să faci decât să aștepți.

– Mă bucur că nu s-a întâmplat așa când a fost Jean-Paul în capsulă. Aș fi murit de atâta așteptat.

– Astronauții probabil că trag un pui de somn. Nu rezistam tentației de a arunca priviri prin geam. Când am avut o întârziere de două ore, l-am auzit pe Cristiano Zambrano sforăind.

Cineva se apropie de noi. M-am dat puțin în spate, ca să-l includ în conversația noastră. Era Stetson Parker. Zâmbi, arătându-și gropițele incredibile.

– Greu de crezut că poți să dormi în asemenea situații, dar canapelele sunt făcute ca să se muleze pe corp. Sunt surprinzător de confortabile. Doamnă York, putem vorbi o clipă? Am o întrebare despre programul de conferințe al Doamnei Astronaut.

L-am fixat din priviri și i-am oferit un zâmbet la fel de strălucitor ca al său.

– Desigur, domnule colonel Parker.

În prima clipă, mi-am zis că se întâmplase ceva cu Nathaniel. Ne-am îndepărtat puțin și ne-am oprit cu fața la sticlă și cu spatele la sala de vizionare. Soțul meu vorbea încă la telefon. Cu cât mă uitam mai mult acolo jos, cu atât eram mai sigură că se întâmplase o nenorocire. Myrtle își scosese batistele de hârtie.

Parker se aplecă spre mine și-mi șopti:

– Mă bazez pe tine că nu vei începe să țipi.

– Vai, mulțumesc...

– E vorba despre o bombă.

Își mută ochii de la mine la Benkoski, care stătea lângă difuzor, gata să apese comutatorul la nevoie.

– Un bărbat cu o pancartă și explozive s-a legat de rampa de lansare a rachetei. Asta-i tot ce știm.

O groază de întrebări mi se învârtiră prin cap. Cum a ajuns acolo? Ce fel de bombă? Ce se întâmplă dacă explodează?

– Recepționat. Ce doriți să fac?

– Vreau să duci toate nevestele și copiii la cantină, fără să-i sperii. Ține-i departe de presă.

Aruncă o privire peste umăr.

– Mai ales pe copiii lui Malouf și Terrazas. Nu-i lăsa să audă nimic până când nu avem situația sub control.

Normal. Tații lor erau în capsulă, așteptând lansarea.

– Li s-a spus și astronauților?

– Nu știu.

Se uită jos, la parterul Centrului de comandă.

– Dar se pare că exact asta face Cleary acum.

– Le voi spune și soțiilor lor, foarte discret.

– Eu n-aș face asta.

Dădu din umeri.

– Nevestele de astronaut au parte de suficient stres și îngrijorare toată viața. Scutește-le, de data asta.

Am fost tentată să fac un comentariu despre soția lui, absentă, dar am lăsat-o pe mai târziu. Puteam să-i dau peste nas altă dată. M-am răsucit, bătând din palme.

– Doamnelor, vă propun să ne retragem la cantină, unde am auzit că se servește tort. Acolo ne va fi mult mai ușor să așteptăm.

Nu mă descurc prea bine când se ivește o problemă la care nu am soluție. Cele două ore pe care le-am petrecut în cantină au fost groaznice. Am stat tot timpul cu auzul încordat, de spaimă că în clipa următoare voi auzi o explozie.

Stăteam cu frica-n sân și, între timp, încercam să-i distrez pe copiii care veniseră să vadă cum se lansează o rachetă, iar ora lor de culcare trecuse de mult. Fiica doamnei Lebourgeois mi-a fost de un ajutor neașteptat, chiar fără să știe ce se întâmplă la etaj. A împrumutat folie de staniol de la bucătar, iar eu

m-am așezat lângă unul dintre copiii doamnei Terrazas și l-am ajutat să o netezească și să facă din ea o coloană ascuțită.

– Bun! Ăsta e corpul rachetei noastre.

Cât am pălăvrăgit cu copiii, am încercat să uit de întrebările care îmi măcinau creierul. Ce se întâmpla acolo sus? Ce puteam face eu? Nu aveam alt antrenament tactic decât poveștile de război ale tatălui meu și ale prietenilor săi.

Ce-ar fi făcut tata? Ar fi atacat platforma? Nu. Ar fi stat lângă un băiețel de șase ani, care făcea praf fuzelajul unei rachete de staniol? Poate.

– Bravo, Enzo, foarte bine!

Se deschise ușa cantinei. Toate capetele se întoarseră spre ea în același timp, ca la comandă. Intră Parker, urmat de Benkoski, Malouf și Terrazas. În costume de zbor.

– *Papi!*

Băiețelul de lângă mine fugi de la masă și traversă cantina, ținând racheta în aer.

– *Mira lo que hice!*[1]

Mama lui se sprijini de masă, făcând cruci peste cruci, cu ochii închiși. M-am ridicat încet, lăsând familiile să se reunească. Îmi venea să strig: „Ce s-a întâmplat?".

N-am strigat. În schimb, am adunat resturile de staniol. Așa e. Un bărbat amenințase cu o bombă programul spațial, iar eu mi-am petrecut vremea făcând rachete și adunând staniolul rămas. M-am întors cu spatele la ceilalți și am început să adun materialele pe care le folosisem. Pe masă era plin de bucățele de folie ruptă de doamna Lebourgeois în timp ce-mi povestea un film pe care-l văzuse recent.

Parker făcu și el o grămăjoară din resturi.

---

[1] „Uite ce am făcut!" (n. tr.)

– Mulțumesc.

M-am oprit din treabă și l-am întrebat, privindu-l fix în ochi.

– Ce s-a întâmplat?

– Astronauții au ieșit pe toboganul de urgență. Când au fost în siguranță, au intervenit Forțele Aeriene.

Se uită peste umărul meu, la copiii adorabili care scoteau chiote de bucurie.

– Atât? Au intervenit Forțele Aeriene?

– L-au împușcat pe bărbatul cu bomba.

Parker mă privi cu ochi de oțel.

– Era împotriva „abandonării creației lui Dumnezeu pe Pământ". Racheta era „un păcat și o încălcare a planului lui Dumnezeu".

Am căutat satisfacție rupând în bucăți un rest de staniol.

– Bine că s-a terminat, am spus.

– Ai făcut o treabă bună.

L-am țintuit din priviri. Stătea nonșalant, într-un costum cu croi elegant, de o nuanță asemănătoare cu costumele de zbor, dar nu atât de intensă. Era cam ciufulit, lucru neobișnuit la el.

– Asta e prima oară când mă lăudați.

– E prima oară când o meriți.

Mă ardea brațul să-i trag un pumn. M-am abținut, dar efortul mă lăsă fără aer. Dacă îl pocneam, pierdeam bătălia cu el. În plus, nu mai pocnisem pe nimeni în viața mea, deci nu știam dacă mă pricep.

– Faceți exerciții ca să jigniți sau e un talent înnăscut?

Îmi trase cu ochiul.

– În cazul tău, fac exerciții.

Se uită peste mine, zâmbind și făcând cu mâna cuiva.

– Voi fi sincer. Am avut nevoie de cineva care știe cum să vorbească cu femeile și cu copiii. Și, chiar dacă nu-mi place treaba asta cu Doamna Astronaut, recunosc că o faci foarte bine.

– Mă lăudați de două ori într-o zi? Vă pierdeți îndemânarea.

– Atunci hai să închei cu asta. Câtă vreme am și eu un cuvânt de spus, nu vei ajunge în spațiu niciodată.

Nu mă așteptasem să fie atât de direct. Da, ne atacam reciproc, sigur. Dar să-mi spună în față că mă va ține la sol? Nici măcar n-m putut să ripostez.

– De ce?

– Poftim?

Scutură din cap, împreunându-și sprâncenele.

– Ai încercat să mă aduci în fața curții marțiale. Crezi că o asemenea faptă rămâne fără consecințe?

– Ce... Nu-i adevărat! N-am încercat niciodată să... Despre ce vorbiți?

Își întinse mâinile pe masă și se aplecă spre mine.

– Ce-ai crezut că o să se întâmple după ce m-ai raportat pentru „comportament nepotrivit pentru un ofițer"? Ți-ai imaginat că nu ajung la tribunal? Să fim serioși. Ești fiică de general. Știi exact ce se întâmplă după o asemenea acuzație.

– Da.

Am încercat să-i vorbesc tăios și pe un ton jos, conștientă că e plin de copii pe lângă noi.

– Da. E ignorată. N-am fost prima care ți-a făcut raport pentru hărțuire.

– Ești singura de care știu.

Parker se dădu în spate de la masă, întinzând brațele de parcă ar fi vrut s-o împingă cât mai departe.

– Și când s-a făcut ancheta, știi ce s-a constatat? Că nicio fată nu avea nimic împotriva mea. Nici măcar una.

Nu știu cum de am găsit puterea să râd.

– Pentru că le era *frică*. Le era frică să nu le consemnați la sol.

– Și ție nu-ți era? Să fim serioși.

– Nu. Pentru că, așa cum ați spus, sunt fiică de general.

Am scuturat din cap scârbită și m-am îndepărtat de el.

– Cum naiba ați reușit să convingeți o femeie să vă ia de bărbat? Sau poate tocmai așa se explică de ce n-a văzut-o nimeni pe soția dumneavoastră?

Se făcu negru la față.

– Soția mea nu e treaba nimănui.

– Normal că nu e.

I-am întors spatele și m-am dus lângă celelalte femei. Furia îmi pulsa în vene odată cu sângele. Nemernicul. Ticălos egocentric și prezumțios. Credea că mă putea împiedica să devin astronaut? Numai să încerce.

Însă resemnarea luă locul furiei din mine. Deja încercase să mă împiedice. Și îi ieșise foarte bine.

Cei de la CAI îl trimiseră pe Nathaniel la hotel în seara aceea, sub pază militară, în caz că voia cineva să-i tragă un glonț în cap inginerului-șef al programului spațial. Ce gând deprimant. L-am însoțit, iar Coaliția a trimis pe cineva la noi acasă, ca să ne aducă un schimb de haine.

Nathaniel stătea pe marginea patului, fără pantofi, cu ochii la covor. M-am așezat și eu, ca să mă încălzesc de la căldura lui.

– Putem să ne prefacem că suntem în concediu?

Râse și mă trase cu o mână mai aproape de el.

– Coaliția nu face ce trebuie. Trebuie să schimbăm percepția publicului asupra programului spațial.

– Întotdeauna se va găsi cineva care să fie împotriva lui.

– Cineva cu o bombă?

Se trânti pe spate și mă trase după el.

– Cred că vom muta centrul în altă parte.

L-aș fi urmat pe Nathaniel oriunde l-ar fi dus gândurile. Întorcându-mă pe-o dungă, m-am lipit de el, cu mâna pe pieptul său.

– Pare cam exagerat.

– Clemons vorbește despre asta de o vreme. Voia să se folosească de nenorocirea cu Orion ca să ne scoată din zonele populate.

– Pot să solicit mutarea mai aproape de ecuator?

– Tot mai încerci să obții un concediu, nu?

– Încerc să obțin traiectorii orbitale mai bune.

Nasturele cămășii lui mi se mișcă în palmă. Mi-am plimbat degetele pe conturul lui.

– Tu la ce loc te gândeai?

– Numai Clemons hotărăște. Eu doar construiesc rachetele. Cât așteptam să se rezolve situația – ăsta era modul tipic ingineresc de a descrie o amenințare cu bombă –, Clemons îi tot dădea înainte cu nenumăratele locuri de muncă pe care le vom crea... Nu știu. S-ar putea să se transforme într-o licitație: câștigă cine dă mai mult.

– Deci undeva la ecuator și un ponei?

– Eh!

Îmi puse mâna pe spate și mă trase spre el.

– Știi... mi-am tot închipuit cum ar fi fost dacă ai fi fost tu în racheta aia.

– Nu mai trebuie să-ți faci griji din cauza asta.

M-am îndepărtat de el și m-am răsucit pe spate, fixând tavanul de ghips, cu aspect de pietriș. Poate că așa arăta și suprafața unei planete necunoscute.

– Parker mi-a spus azi în față că va face tot ce-i stă în puteri să nu mă lase să devin astronaut.

– Ce? făcu Nathaniel și se ridică în capul oaselor. Ce-a zis?

Ce-ai crezut că o să se întâmple după ce m-ai raportat...

Am tușit să-mi dreg vocea și i-am răspuns:

– A zis că, atâta vreme cât are el un cuvânt de spus, nu voi merge niciodată în spațiu. Dar, iubitule, te rog, să nu vorbești cu nimeni despre asta.

– Să nu... De ce dracu' să nu vorbesc?

M-am ridicat în șezut, ca să-l privesc în ochi.

– Pentru că discuția a fost numai între noi doi. Altcineva nu ne-a auzit și știi și tu cum răstălmăcește el vorbele.

Fiind primul om care a zburat în cosmos, Coaliția avea toate motivele ca imaginea lui să rămână nepătată. Trebuia sacrificată o operatoare de calcul pentru el? Și ce dacă? Știu ce s-ar fi întâmplat, iar tati nu mai era aici, ca să rezolve lucrurile.

– Pe deasupra, am adăugat, femeile nici măcar nu sunt acceptate printre astronauți. Când vor fi, atunci vom mai sta de vorbă despre asta.

Au trecut două luni. Comisia SUA care anchetase explozia rachetei a votat, în sfârșit, ca Statele Unite să rămână implicate în CAI, parțial, cred, pentru că se temea că alte popoare vor coloniza Luna fără noi. Au avut loc schimbări, bineînțeles, pe care le-am făcut peste iarnă.

Măsurile de siguranță sporite au presupus un gard electric nou, de fițe, și pază pe tot perimetrul. Clemons a folosit incidentul cu bomba și dezastrul de la ferma Williams drept arme pentru a moderniza centrul și a mai angaja personal.

Așa cum prevăzuse Nathaniel, CAI a insistat ca platforma de lansare să fie mutată în Brazilia, pentru a limita pericolele

potențiale. Noi, ca să știți, cerusem asta de la bun început, dar nu s-au găsit bani în buget pentru construirea unei noi platforme, fiindcă SUA s-a temut că alte țări vor folosi tehnologia aerospațială pe post de armament.

Rachetele urmau să fie asamblate și testate la centrul din Sunflower, Kansas, apoi expediate la noul centru de lângă coasta Braziliei, pentru a fi lansate. În sfârșit, eram mai aproape de ecuator, fapt care va eficientiza programele lunare și marțiene.

Asta însemna și că departamentul de calcule trebuia să refacă toate traiectoriile în funcție de noul loc de lansare, deși acesta nu avea să fie operațional decât după doi ani. Îmi verificam a doua oară ecuațiile diferențiale, când o umbră s-a întins peste biroul meu.

Am ridicat capul, clipind puțin nedumerită. Era Nathaniel. Avea expresia aceea serioasă, constipată, pe care o afișa când nu-mi putea spune un secret.

– Iartă-mă că te deranjez, Elma, dar mi-am zis că poate vrei să vezi ceva.

Îmi puse pe birou o singură coală.

– E o copie, deci poți s-o păstrezi.

Din partea cealaltă a biroului, Basira rămase cu răsuflarea întretăiată. Se holba la aceleași rânduri ca mine.

COMUNICAT DE PRESĂ:
DIRECTORUL CAI ANUNȚĂ CĂ ANGAJEAZĂ ASTRONAUȚI. FEMEILE SUNT ÎNCURAJATE SĂ-ȘI DEPUNĂ DOSARUL.

Cineva scoase un țipăt. Eu. Am sărit în sus, cu brațele în aer, ca o gimnastă la sfârșitul unui exercițiu reușit. Celelalte

operatoare rămaseră cu creioanele înțepenite deasupra ecuațiilor. Se uitau la mine ca la o nebună, dar nu-mi păsa.

– Primesc femei astronaut!

Aerul se umplu de râsete, creioane, hârtii și urale. Colegele mele țopăiau și se îmbrățișau. Râdeam și plângeam toate în același timp, de parcă s-ar fi terminat din nou războiul. L-am luat în brațe pe Nathaniel și l-am strâns până n-a mai putut respira. M-a sărutat, aplecându-mă pe spate, într-o figură care sfida gravitația.

Inginerii își vârâră capetele prin ușa întredeschisă, curioși să afle ce e tărăboiul ăla. Bubbles dădu năvală în sala noastră:

– Ce nai...

– Doamne astronaut! i-am strigat, din brațele soțului meu. Doamnele astronaut sunt gata de lansare pe orbită!

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

SUPERCOMBUSTIBIL CARE AR PUTEA MENȚINE RACHETELE ÎN COSMOS TIMP NELIMITAT

18 aprilie 1957 — O descoperire în domeniul supercombustibililor pentru rachete, care le vor menține în spațiu timp nelimitat – oxigen atomic captat din atmosfera superioară –, a fost raportată săptămâna trecută de Peter H. Wyckoff, inginer la Centrul de Cercetări Aerospațiale Sunflower. Oxigenul din straturile superioare ale atmosferei este alcătuit din oxigen molecular, fiecare moleculă fiind compusă din doi atomi ai elementului. Dr. Wyckoff a raportat că s-a descoperit un agent catalitic care determină recombinarea oxigenului atomic din atmosfera superioară în oxigen molecular, noua combinație determinând eliberarea de cantități mari de energie.

Nu mai fusesem la Club 99 de luni bune, dar m-am dus în duminica din săptămâna în care Nathaniel mi-a arătat comunicatul de presă. Și am luat și niște formulare cu mine.

Mergând pe asfaltul din hangar, un vânt ușor mă învăluia în mirosul de benzină și gudron. Ce ciudat, să-mi fie dor de o asemenea combinație de mirosuri.

Banca din fața hangarului era goală. Nimic surprinzător, era octombrie și începuse să se răcească. Am văzut Cadillacul lui Nicole lângă intrare, deci mai venise cel puțin o persoană, în afară de mine.

M-am oprit în fața ușii mici, tentată să bat, dar m-am răzgândit și am deschis-o. Îmi foloseau avionul și încă plăteam chirie, deci nu eram chiar o străină.

Corul de râsete s-a stins în timp ce-mi scoteam căciula.

Pearl ridică ochii de la felia de tort pe care o mânca și făcu ochi mari.

– Salutare, străino!

Poate că *eram* totuși străină. Când s-a ridicat, i-am văzut burtica, ceea ce însemna că tripleții ei urmau să aibă în curând un frate sau o soră. Sau doi frați ori două surori. I-am făcut cu mâna, ușor stânjenită că nu am știut.

– Salut!

Ida Peaks și Imogene Braggs stăteau la masă cu niște femei pe care nu le cunoșteam. Se înmulțiseră și avioanele. Unul dintre Mustanguri se pare că rămăsese definitiv al clubului. Am văzut și un P-38 Lightning – al cui era și cum puteam să mă împrietenesc cu proprietara lui?

Nicole se cocoțase pe marginea mesei, ținând o țigară în mână. Observându-mă, coborî și-mi zâmbi.

– Era și timpul.

Era și Betty acolo... cu privirea lipită de masă.

Dar Helen sări de la masă, surâzând larg, de parcă tocmai ar fi primit cadoul mult visat.

– Tocmai le-am anunțat și pe ele!

Bineînțeles. Helen fusese la serviciu când primisem vestea.

– Numai să nu uitați că nu s-a făcut nimic public. Abia marți se transmite comunicatul de presă.

– Nu voi spune nimănui, rosti Betty, de la masă. Dacă la asta faci aluzie.

Să-i dau sau nu o replică – asta era întrebarea. „Mai vrednic oare e să rabzi"[1] postura defensivă sau să...

– La naiba, nu la asta m-am referit. Doar știi să păstrezi un secret – când vrei.

Nicole interveni între noi.

– Fetelor...

Veni în grabă la mine și mă sărută pe obraji.

– Mă bucur că ai venit. Mi-ai dat cu zborul pe la nas, pe urmă m-ai lăsat cu ochii-n soare. Nu crezi că ai cam exagerat, drăguțo?

– Mă rog.

Am scotocit în geantă.

– V-am adus formulare pentru programul astr...

Fetele mă înconjurară ca un nor de muște. Într-o clipă, cer senin; în următoarea, vizibilitate zero și formulare smulse din mâna mea. Sala răsună din nou de râsetele care se stinseseră la sosirea mea.

Nu toate strigătele erau de bucurie.

– Studii superioare? se miră o voce, dezamăgită. Eu nici liceul nu l-am făcut.

---

[1] Parafrază după versul „Mai vrednic oare e să rabzi în cuget" din celebrul monolog din *Hamlet*, în Shakespeare. *Antologie bilingvă*, volum alcătuit de Dan Duțescu și Leon Levițchi, Editura Științifică, București, 1964, p. 396 (n. tr.).

Fetele dispărură de lângă mine la fel de repede cum mă înconjuraseră, ca să completeze formularele. Al meu era deja completat. Se afla în cutia de pe biroul secretarei lui Clemons.

Își luase și Helen unul. Văzuse anunțul, dar nu și formularul. Acum îi pieri zâmbetul.

– O mie de ore de zbor cu avioane de înaltă performanță, din care 400 ca pilot principal? Cincizeci de ore cu avionul cu reacție? Cum... Nu-i cinstit! Ce femeie a adunat atâtea ore?

M-am strâmbat, stânjenită.

– Eu. Și multe fete din WASP.

– Se pune și chimia? O, Doamne... O, Doamne, se agită Ida Parks, tot ridicându-se pe vârfuri. Am o diplomă de chimist și îndeplinesc toate cerințele... la naiba! În afară de chestia cu avioanele de înaltă performanță.

Imogene se holba la formular de parcă nu știa dacă să-l pupe sau să-l sfâșie.

– Și eu... Mă tot gândesc că lui Sarah Coleman i s-a cerut să-și retragă dosarul în timpul războiului.

– Nu ne pot cere să ni-l retragem, dacă nici măcar nu ne calificăm.

Imogene o aprobă din cap, fără să-și ia ochii de la document.

– Iar motivul pentru care se califică numai femei albe, zise ea, e decizia aceea politică legată de WASP. E o metodă extrem de eficientă pentru ca în corpul de astronauți să rămână numai albi, deși se pretinde că oricine poate cere să facă parte din el.

La asta nu mă gândisem. Am clipit repede, neștiind ce să fac sau ce să spun, dar până să-mi adun eu gândurile, Ida mi-o luă înainte:

– Rahat! Fac pariu că dr. King va avea ceva de spus în legătură cu asta. Tare și răspicat.

Se întoarse spre masă.

– Dați-mi un stilou.

Imogene și-l ridică în aer pe al ei, triumfătoare.

– Am unul chiar aici, dar îl primești numai după ce am terminat de completat formularul ăsta afurisit. Cincizeci de ore ca pilot principal pe avioane cu reacție... Să mă pupe-n fund! Rachetele nici măcar nu au motoare cu reacție, așa-i, Elma?

– Așa-i, i-am răspuns.

Am ezitat, nevoind să le promit ceva și să nu mă pot ține de cuvânt. Mă luptasem foarte multă vreme să fie luate și femeile în considerare.

– Voi discuta despre asta cu Nathaniel, poate îl va convinge pe director să modifice criteriile. Până acum, numai voi ați primit formulare. Cred.

De la masă, Betty zise:

– Le vor trimite împreună cu comunicatul de presă. După aceea nimic nu se va mai putea schimba.

Am dat din cap aprobator, subțiindu-mi buzele. Mi-am călcat pe mândrie și m-am dus la ea, punând un formular pe masă.

– Ai destulă experiență de zbor.

– Și un masterat în jurnalism. Nu cred că asta înțeleg ei prin studii superioare.

– Dar tot merită să încerci.

I-am împins formularul în față.

– Am dreptate?

Încuviință, dar nu întinse mâna spre el. În schimb, se scutură ca un cățel proaspăt ieșit din apă și-și luă poșeta.

– Îl car după mine de luni întregi, sperând să te întorci. Ar fi trebuit să ți-l trimit, dar... nu știu. Cred că mi-a fost frică să nu-l arunci.

Mi-am lăsat capul într-o parte, nedumerită, în timp ce căuta în poșetă.

– De ce l-aș fi aruncat?

– Pentru că era de la mine.

Scoase un plic îndoit pe la colțuri și-l așeză pe masă.

– Adică ar fi fost de la mine, dacă ți l-aș fi trimis eu.

L-am luat în mână, curioasă. Expeditorul era revista *Life*. Am văzut roșu în fața ochilor doar amintindu-mi cât de furioasă fusesem. Betty avea dreptate: probabil aș fi aruncat urgent plicul dacă l-aș fi primit imediat după incidentul cu cercetașele.

Betty vorbea întruna, frământând cureaua poșetei:

– Mi l-au expediat mie pentru că eu am scris articolul. Îți era adresat ție, dar nu-ți știau adresa și... Probabil că aș fi putut să ți-l trimit prin Helen.

În plicul de la *Life* mai era unul, nu atât de șifonat, cu o semnătură nefamiliară, cu bucle, expediat de Căminul de bătrâni Red Gables, Red Bank, Carolina de Sud. M-am așezat pe scaun.

Betty îl desfăcuse și pe acesta, dar i-am trecut-o cu vederea. Precis o biruise curiozitatea de jurnalistă. Bine măcar că nu a încercat să-mi ascundă adevărul.

Scrisul era similar cu cel de pe plic.

Stimată doamnă York,

Vă scriu în numele unei paciente a noastre, care spune că v-a văzut la televizor, la emisiunea Domnul Vrăjitor. *La momentul respectiv, ne-a spus că sunteți nepoata ei, dar că vă numiți Anselma Wexler. Am crezut că s-a încurcat, întrucât este în vârstă și nu întotdeauna lucidă.*

Dar, când a apărut numărul din revista Life, *v-a văzut și acolo și ne-a spus din nou că e mătușa dumneavoastră. Citind articolul, am constatat că numele dumneavoastră de fată este Wexler, așa că m-am hotărât să vă contactez,*

pentru cazul în care sunteți totuși înrudită cu domnișoara Wexler – Esther Wexler.

Locuia cu o soră care, între timp, a decedat, dar, după știința noastră, nu mai are nicio altă rudă în viață.

Cu stimă,
Lorraine Rogers,
Asistentă medicală

Scrisoarea îmi tremura în mână și abia mai vedeam literele. Am recitit-o. Mătușa Esther trăia?

Mi-am acoperit gura cu o mână, ca să nu se audă sunetul pe care l-am scos. Era înalt și piţigăiat și jos și grav și nu știam cum să-l numesc, dar mătușa mea trăia și Hershel și cu mine nu mai eram singuri și trebuia să-l sun să mergem la Red Bank în California de Sud s-o luăm pe mătușa Esther și...

– Elma?

Nicole îmi puse mâna pe umăr, apoi mă luă în brațe.

– Elma, scumpo, gata, gata... Liniștește-te...

– Îl sun pe Nathaniel, spuse Helen, ajutându-mă să-mi trag sufletul.

– Nu, nu. N-am nimic.

Cel puțin asta am încercat să spun. Oricum, am reușit s-o opresc și am înăbușit și sunetele pe care le scoteam. M-am șters la ochi cu ambele mâini, simțind hârtia pe obraz.

– Iartă-mă. A fost... stânjenitor.

Nicole nu mă lăsă din brațe.

– Prostii! Stânjenitor e când verși vin pe Excelența Sa Prințul de Monaco, la un dineu dat de guvern. Ești om, iar a fi om nu e stânjenitor. Poate numai când tragi vânturi.

Am râs. Doamne! O, Doamne, ce bine că există Nicole! Helen imită un pârț cu buzele. Poate că am hohotit exagerat, dar cel puțin aveam de ce. Mi-am îndreptat ținuta și m-am șters din nou la ochi, lăsându-mi dâre de rimel pe degete. Probabil că arătam ca un clovn.

– Îmi pare rău. De fapt, am primit o veste bună. Mătușa mea...

Am suspinat, ca să pot vorbi mai departe.

– Mătușa mea trăiește.

Când am ajuns acasă și am deschis ușa, Nathaniel citea un raport pe canapea. Îl lăsă jos și-mi zâmbi.

– Ai venit devr...

Se ridică în șezut, scăpând foile pe jos.

– Ce s-a întâmplat?

N-am știut ce să-i spun mai întâi și n-am făcut o alegere prea inspirată:

– Trebuie să dau un telefon.

Din fericire, Nicole urcase scările după mine după ce mă adusese acasă cu mașina. Acum îmi puse o mână pe umăr.

– Nu s-a întâmplat nimic, dar Elma a suferit un mic șoc.

Bun. Trebuia să-i explic situația lui Nathaniel, ca să nu-l îngrijorez mai mult:

– Betty a primit o scrisoare de la revista *Life*, numai că îmi era adresată mie și...

Am clătinat din cap nemulțumită. Nu asta conta.

– Mătușa Esther trăiește.

– Doamne...

Nathaniel veni la mine și mă luă în brațe.

– Dar e o veste grozavă!

M-am afundat în pieptul lui. Nicole își luă discret mâna de pe umărul meu și dispăru, închizând ușor ușa. Nathaniel mă

legănă în brațe și mă lăsă să plâng, ca să mă ușurez de suferința pe care o adunasem în mine de patru ani încoace.

Credeam că numai eu și Hershel rămăsesem din familia noastră. Și, da, într-un ungher al minții, mă mai rodea un gând: dacă supraviețuise mătușa Esther, atunci poate că mai supraviețuise și altcineva? Poate părinții mei? Însă lacrimile îmi curgeau și pentru că știam că nu mai trăiesc. Că niciunul dintre oamenii care locuiseră pe o rază de 80 de kilometri în jurul Washingtonului nu mai era în viață. Dar, of, aveam totuși din nou o mătușă.

Mi-am tras nasul și m-am retras din îmbrățișarea lui Nathaniel, ștergându-mă la ochi pentru a nu știu câta oară în ziua aceea. Am scotocit în poșetă după scrisoare.

– Sun chiar acum la căminul de bătrâni.

Am făcut nenumărate compromisuri cu mine însămi ca să-mi găsesc liniștea. Am respectat întreg ritualul de doliu după familia mea. I-am pus pe toți într-o cutie și i-am îngropat printre amintiri, dacă în pământ nu am putut. Acum parcă i-am exhumat și în străfundul minții mi-a rămas o rană încă nevindecată.

Dar în clipele acestea simțeam și o mare bucurie.

Nathaniel avea ochii roșii. Îmi zâmbi discret, din colțul gurii.

– Dacă e vreodată momentul să spunem *l'chaim*...

L'chaim. În cinstea vieții.

Făcu câțiva pași înapoi, ca să-mi facă loc să ajung la telefon.

– Vrei să te las singură sau...?

– Să nu îndrăznești să pleci!

Am depus eforturi incredibil de mari ca să ajung la telefon. Emoția mă trăgea în jos mai puternic decât gravitația.

– Cine-o să-mi dea șervețele să mă șterg la ochi?

– Șervețele. Recepționat. Șervețele. Confirmat.

Râzând, m-am așezat pe canapea și am luat telefonul. Numărul Căminului de bătrâni Red Gables figura în antetul scrisorii. Am format două litere și cinci numere și telefonul sună.

– Căminul de bătrâni Red Gables, bună ziua.

Mi-a răspuns o femeie cu glas dulce ca mierea, de sudist get-beget.

Accentul mi s-a schimbat de la sine, ca să se asorteze cu al ei:

– Bună ziua. V-aș ruga să-mi faceți legătura cu unul din rezidenții dumneavoastră. Esther Wexler.

– Îmi pare rău, doamna Wexler este la masă acum.

Am crezut că-mi spune că e moartă. Mi-am dres vocea și am ridicat o coală scăpată de Nathaniel pe jos.

– Pot să-i las un mesaj atunci?

Pe coală era desenată traiectoria preliminară a unei lansări din Brazilia.

– Sunt nepoata ei. Am...

– Dr. York?

– Da.

– Sunt Lorraine Rogers. Eu v-am scris.

Râse scurt.

– Doamne! Nu-mi vine să cred că sunteți chiar nepoata ei. Noi am... Mă rog. Uneori e tare pierdută, sărăcuța. Simpatică foc, dar... Știți ce? Rămâneți un minut la aparat. Mă duc s-o chem.

– Vă rog, nu vă deranjați pentru mine.

– Niciun deranj. N-am s-o iau din sala de mese dacă n-a terminat de mâncat. Revin îndată.

Am auzit-o cum pune receptorul pe un birou sau o tejghea și se îndepărtează.

Nathaniel a traversat garsoniera înspre bucătărie și lua vasele de pe uscător, zdrăngănind cu ele când le așeza în dulap. Curățenia

era o metodă bună pentru a-mi distrage atenția. M-am aplecat și am ridicat restul foilor căzute pe jos.

Erau ecuații scrise de Helen. Aranjând paginile, am aruncat neintenționat un ochi pe calcule. La cât de tulburată eram, mi-a trebuit o clipă să recunosc traiectoriile orbitale pentru Brazilia, Kenya și Indonezia.

Toate cele trei puncte erau ecuatoriale și presupuneau consum de combustibil mai redus decât oriunde în Statele Unite sau Europa. Și toate trei aveau litoral în partea de est, ceea ce era bine, pentru că, dacă ar exploda o rachetă, ar cădea în apă, nu pe...

La celălalt capăt al firului, cineva luă receptorul și întrebă:

– Dr. York?

– Da.

– O clipă, vă rog, v-o dau pe mătușa dumneavoastră.

– Mulțumesc.

Am pus paginile pe măsuța de cafea și am închis ochii, așteptând.

Am auzit foșnete, apoi o voce dragă, îmbătrânită, îmi ciripi în ureche:

– Anselma?

– Mătușă Esther...

Mi-a pierit vocea și ochii mi s-au împăienjenit din nou de lacrimi. Parcă vorbeam cu o fantomă. Ce poți spune cuiva pe care îl credeai mort? Dar poate că și ea crezuse același lucru până să mă vadă la televizor. N-am fost în stare de altceva decât să-i pun cea mai banală întrebare din lume:

– Ce mai faci?

– Măi, măi, măi... Nu-mi vine să cred. Ce mă bucur să-ți aud vocea!

– Iartă-mă. Abia acum am primit scrisoarea. N-am știut.

– Vai de mine, copilă, nici eu n-am știut că trăiești. După ce Rose și cu mine am plecat din Charleston... am crezut că doar noi două am rămas în viață.

Bine că vorbeam la telefon. Când am auzit numele bunicii, a trebuit să îndepărtez receptorul și să-mi acopăr gura. Bunica supraviețuise. Când am citit scrisoarea prima dată – *Locuia cu o soră, care, între timp, a decedat* – n-am știut de care soră e vorba.

Fir-ar să fie. Bunica scăpase cu viață în urma valurilor seismice care măturaseră Charlestonul, iar eu nici măcar nu încercasem s-o caut.

DOUĂZECI ȘI OPT

ASTRONAUȚII SUFERĂ DE AFECȚIUNI ALE OASELOR ÎN SPAȚIU

În exclusivitate pentru *The National Times*

KANSAS CITY, KS, 18 aprilie 1957 — În raportul medical al astronauților care au petrecut recent 43 de zile deasupra platformei orbitale Lunetta, se arată că organismul acestora a fost influențat de noul mediu de viață în care au stat o perioadă prelungită. De exemplu, s-a constatat că astronauții au avut, la întoarcere, cu 14% mai puține hematii. Analizând impactul unor asemenea modificări asupra astronauților care vor petrece o perioadă mai lungă în spațiu, s-a ajuns la concluzia că, la revenirea pe planetă, aceștia ar fi putea deveni invalizi instantaneu. Unul dintre scopurile platformei Lunetta va fi acela de a stabili dacă exercițiile fizice mai intense în spațiu ar putea încetini procesul de adaptare, astfel încât viitorii astronauți să aibă de suferit cât mai puțin la întoarcerea acasă.

Când am pus receptorul în furcă, Nathaniel ridică ochii de la ziarul pe care îl citea. Terminase de mult de pus vasele la loc.

– Eu zic că a fost o convorbire tare frumoasă.

– Îi merge bine.

M-am ridicat și m-am frecat pe frunte, încă puțin șocată.

– Dar nu cred că e fericită acolo. Mă gândeam...

– Vrei să se mute la noi?

Lăsă ziarul în poală și se propti de spătar.

– Dar nu poate să locuiască la Hershel?

Am dat din umeri, așezându-mă la masă, lângă el.

– Ba da. Ar putea. Dar el are doi copii și nu cred că le trebuie o gură în plus de hrănit.

Nathaniel mormăi și bătu darabana pe masă.

– Ne-ar trebui un apartament mai mare... pe care sunt dispus să-l avem...

– Dar?

Garsoniera era suficientă pentru noi doi; a treia persoană ar fi cam mult.

– Încă nu ne permitem o casă și nici să plătim chiria pentru un apartament mai mare...

Își desfăcu larg brațele, încercând să nu amintească de faptul că am rămas fără economii după ce am plătit avionul avariat la spectacolul aerian.

– Ne mai gândim, spuse.

– Prețurile caselor au scăzut. În ultima vreme, nici n-am mai căutat una. Sunt și cartierele acelea noi de lângă baza Sunflower.

– Nu e doar asta... Nu ezit doar din cauza spațiului prea mic. Dacă cei de la CAI mută baza de lansare în Brazilia, atunci poate că mutarea nu i-ar face bine mătușii Esther.

Ridică din umeri.

– Adică aș putea să rămân la Sunflower și să fac proiecte. Cel puțin pentru o vreme.

– Aha!

Mi-am mușcat obrazul, gândindu-mă la alte soluții.

– Păi, mutarea asta nu cred că se va face mai repede de un an, până se termină construcțiile noi. Așa-i?

– Mai degrabă doi. Încă nici n-au ales locul.

Nathaniel se aplecă în față și mă luă de mână.

– Dar dacă vei fi acceptată ca astronaut, atunci... Știu ce program de antrenamente vei avea. Ar fi corect față de mătușa ta?

– Vrei s-o las la cămin?

Abia o regăsisem, iar el se aștepta s-o las printre străini?

– Dumnezeule, nu!

Își trecu degetele prin păr.

– Dar dacă vrea s-o ia Hershel, poate că ar fi o idee mai bună pe termen lung. Nu trebuie să hotărâm nimic acum, dar merită să ne gândim la varianta asta.

Peste două săptămâni, am vorbit cu mătușa. Peste alte două săptămâni, l-am sunat pe Hershel, să-i spun că trăiește. Peste încă două săptămâni, l-am sunat din nou, ținând o scrisoare în mâna care-mi tremura de emoție.

Luasem un Miltown, dar nu făcuse decât să-mi oprească puțin pulsul din galop.

– Centrul Meteorologic Național. Aici Hershel Wexler.

– Salut, sunt Elma. Ai un minut?

Îmi transpira palma de la plasticul negru al receptorului.

– Ce s-a întâmplat?

L-am auzit închizând ușa biroului.

– Tocmai am fost invitată la prima rundă de teste din programul pentru astronauți.

Degetele îmi tremurau în continuare. Nu știu de ce crezusem că voi primi înștiințarea la serviciu, dar primisem o scrisoare oficială, ca... cine știe câte alte femei.

– *Mazel tov!* Așteaptă să-i spun lui Rachel. O să sară... până pe *Lună* de bucurie.

Am scos un geamăt.

– Ești groaznic.

– Serios, sunt mândru de tine. Când începi?

– Tocmai asta e.

M-am așezat, în sfârșit, pe canapea și am pus scrisoarea pe masă, în fața mea.

– În săptămâna în care am programat vizita la mătușa Esther. Și sunt cinci zile pline de teste.

– Of...

Hershel răsfoi niște hârtii, apoi oftă.

– Stai să văd dacă pot să-mi schimb cererea de concediu.

– Îmi pare rău.

De agitație, răsuceam cablul telefonului.

– Sau... nu trebuie neapărat să mergem amândoi. Tu rămâi la teste și vii la noi pe urmă, după ce am instalat-o.

Mi s-a făcut brusc frig.

– Am crezut... Am crezut că vom hotărî asta împreună, după ce o vedem în carne și oase. Știi și tu. După ce stăm de vorbă cu asistentele despre nevoile ei.

Hershel râse.

– Da, dar atunci problema era programul tău, nu faptul că erai plecată de pe planetă.

– N-avem de unde să știm dacă mă acceptă.

– Elma, fii serioasă! Ar fi idioți să nu te angajeze, măcar din motive de publicitate, dacă nu de altceva.

– Nu așa merg lucrurile la agenția spațială.

Tot ce ținea de programul spațial era complex și periculos. În niciun caz nu primeau pe cineva necalificat numai pentru publicitate, cel puțin până nu se stabiliza situația.

– Oricine merge în spațiu acum trebuie să facă față, i-am spus. Cine știe ce vor demonstra testele?

– Corect. Ăăă... Îmi datorezi cel mai recent număr din *Blackhawk*, dacă am dreptate. Și am.

Fratele meu e tare înfumurat câteodată, zău.

– În plus, îmi zise, îți trebuie timp să cauți o casă nouă, nu? De-asta am hotărât să așteptăm până luna viitoare.

– Da...

Ziarul meu era și acum pe masa din bucătărie, împachetat frumos. Nathaniel și cu mine va trebui să studiem anunțurile diseară.

– Chiar vrei să umbli după casă și să te muți în timp ce te pregătești pentru testele astea?

De ce trebuia să aibă dreptate? M-am aplecat, ca să-mi sprijin cotul pe genunchi și mi-am masat fruntea. Până la urmă, Parker îmi spusese că nu aveam să văd spațiul niciodată, deci poate că ar fi fost mai indicat să mă concentrez pe ceea ce puteam face pentru familia mea.

– Poate că nu testele ar trebui să fie prioritatea mea. Adică... nu e mai bine să planific ceva ce pot controla, decât un lucru care ar fi posibil să se întâmple?

– Elma.

Mi-l imaginam încruntându-se la mine pe deasupra ochelarilor. Îmi spusese odată că nu vedea nimic când se încrunta, dar îi dădea un aspect intimidant.

– N-ai să fii niciodată liniștită dacă nu încerci și asta.

– Și dacă nu sunt acceptată?

Râse de mine.

– Atunci îți fac abonament la *Mystery in Space*.

– Bun. Îmi voi îneca suferința în benzi desenate.

– Ascultă... Avionul meu sigur va trebui să facă escală. Ce-ar fi să caut un zbor cu escală în Kansas City? Mătușa Esther probabil că va avea nevoie de odihnă, așa că putem sta la voi peste noapte. Așa, o vei vedea și tu. Ce zici?

– Ha, ha! Vorbești serios?

Se pricepea de minune să mă facă să mă simt din nou ca o fetiță. Nici măcar nu-mi mai tremurau mâinile. Îmi revenisem la starea normală de funcționare.

– Atunci poate vă nimeriți la timp și pentru o lansare.

O mătușă în viață și primele teste pentru a deveni astronaut... Când m-am dus la serviciu a doua zi, încă vibram de bucurie. Până și linoleumul de la CAI mi se părea mai strălucitor.

Înainte de a ne despărți, Nathaniel se aplecă și mă sărută pe obraz.

– Vezi să nu orbești pe cineva cu zâmbetul ăsta.

– Nu-ți face griji. Îmi va pieri imediat ce voi vedea ce-au mai stricat inginerii tăi de data asta.

Râse și mă strânse drăgăstos de mână înainte de se îndepărta cu pași mari spre biroul lui.

Murmurul matinal din departamentul de calcule se auzea până pe hol. Aerul fremăta de conversații vesele despre schimburi de rețete și complimente pentru ținută. Odată ce începeam lucrul, nu mai auzeai altceva decât cifre, zgomotul discret al riglelor de calcul și păcănitul mașinăriei Friden. În ultima vreme, și câte-o înjurătură, când se încingea echipamentul IBM. Din nou.

Când am dat colțul și am intrat în sala noastră, Basira stătea cocoțată pe biroul nostru comun și dădea din mâini ca și când ar fi dirijat o orchestră simfonică.

– ... candelabre peste tot. Habar n-am avut. Și cum cântau! Au fost minunați.

Myrtle clătină trist din cap.

– Noi n-am fost decât la bowling. A fost seara ligii noastre.

– Ce faceți, fetelor?

Mi-am pus poșeta pe birou și am început să-mi desfac nasturii paltonului. Oricât îmi venea să mă laud că fusesem selectată pentru prima rundă de teste, Basira avea acum cuvântul.

– Hank m-a dus pe malul celălalt al râului Missouri, la un spectacol.

Bătu din palme.

– A fost mortal. Teatrul Midlander... Atâtea ornamente, de parcă oricine ar fi vrut ar fi putut decora câte-un colț. Până și toaletele erau împodobite.

Mi-am scos paltonul, evitând în mod special să spun că trecusem de prima selecție.

– Nu mai țin minte când am fost la un spectacol ultima oară.

– Păi, spuse Helen, dacă ai ocazia...

I se opriră cuvintele în gât și privi undeva dincolo de mine.

– Ce-i cu tine, Helen? Ai pățit ceva?

– Nimic, am o alergie.

Dădu din mână zâmbind, dar avea ochii umflați de plâns. Umerii îi erau aduși în față și vorbea cam răgușit.

La dracu'! Nu trecuse de prima selecție.

La serviciu nu am spus nimic, dar la Club 99? Păi... acolo nu puteam evita subiectul. Duminica următoare, m-am dus la aerodrom cu scrisoarea în geantă. Încă nu mă simțeam în largul

meu în prezența lui Betty. Adevărat, datorită ei o regăsisem pe mătușa mea, dar ținuse scrisoarea în poșetă luni în șir. Ar fi putut să i-o dea lui Helen sau lui Nicole, dar n-a făcut-o, așa că am avut din nou impresia că mă manipulează și mă folosește.

Pearl adusese un chec și-l pusese pe mijlocul mesei din hangar. Ida și Imogene se zgribuleau în paltoane. Nicole își scosese o mănușă, ca să ia o felie. Chiar și cu ușile închise, tot mi-au ieșit aburi din gură până m-am ascuns direct la masă, unde era și un radiator mic. Lângă el, îmi era prea cald la glezne și prea frig la mâini.

– O, avem chec!

Halal început de conversație, știu. Dar ori vorbeam despre asta, ori despre cât de mare crescuse burta lui Pearl. Dacă nu avea gemeni, aș fi fost de-a dreptul șocată.

– Am avut chef să coc ceva, cred, zise, mângâindu-se pe burtă.

Nicole se uită la ceas.

– Dar Helen nu mai vine?

Ca la comandă, ușa hangarului se deschise brusc și cu zgomot. Apăru Helen, cu o geantă pe umăr. Intră și trânti ușa după ea. Măcar nu mai era tristă?

Se uită la mine, apoi cuprinse cu privirea tot restul grupului.

– Dosarul meu a fost respins.

– Și al meu, zise Ida, ridicând brațul. Nu că s-ar mira cineva.

Mi-am dres vocea și-am zis:

– Pe mine m-au acceptat.

– Și pe mine, rosti Nicole, lăsând prăjitura din mână și scuturându-și fărâmiturile de pe fustă.

Imogene clătină din cap:

– M-au refuzat din cauza experienței insuficiente cu avioane cu reacție.

– Și pe mine m-au primit, spuse Betty, apoi se răsuci către Pearl. Dar pe tine?

– Eu nu mi-am depus dosarul.

Își plimbă palma pe burta umflată.

– Noi așteptăm până se înființează colonia și vedem după aceea ce facem.

Liniștea deveni palpabilă în hangar. Afară, zumzetul avioanelor sugera că lumea mergea mai departe, dar aici, înăuntru, ceva se rupsese. Deși stăteam toate la un loc în jurul mesei, grupul nostru se divizase. Era destul de rău că unele fuseseră acceptate, iar altele nu, și mai rău că motivul respingerii lor ținea, fără îndoială, de rasism.

Helen sparse gheața răsturnându-și conținutul genții pe masă. O umplu de manuale și ghiduri. Am prins unul care stătea să cadă. Era un manual pentru T-33-uri. Ea extrase din teanc un carnet de notițe.

– Acestea sunt aerodromuri care au avioane cu reacție.

– Dar termenul-limită e depășit... spuse Nicole și clătină amărâtă din cap. E oribil, dar ce mai poți face?

– Mă pot pregăti pentru data viitoare.

Helen se încruntă la ea, apoi își îndreptă atenția către Ida și Imogene. Postura ei fioroasă îmi aminti că era campioană la șah.

– Și puteți și voi două, adăugă.

Ida luă un manual și îl frunzări.

– Mi se pare că trebuie să ne apucăm serios de pilotat.

– Și de scris niște scrisori, spuse Imogene, întorcându-se către Betty. Ai de gând să scrii și despre asta?

– Nu știu...

Imogene adusese la perfecțiune arta ridicării din sprâncene. Adăugă la ea și țuguiatul buzelor, iar dezamăgirea i se risipi scurt, ca un pocnet de bici.

Betty ridică mâinile cu palmele în afară, într-un gest împăciuitor.

– Trebuie să mă gândesc din ce perspectivă să scriu.

– Ce zici de „Selecția astronauților, făcută de rasiști"?

Imogene luă cuțitul de pe masă și înjunghie checul.

– Dr. King va avea o zi nemaipomenită, i-au ridicat mingea la fileu. Fac pariu că toți candidații sunt albi.

– Aș putea..., am spus, apoi m-am întrerupt, ca să-mi limpezesc glasul. Chiar aveam de gând să le propun asta? V-ar folosi dacă ați vedea lista celor acceptați?

Ida încuviință și rupse o bucată de chec.

– Da. Nu-ți face griji, Betty, avem suficiente ziare pentru negri, care vor fi mai mult decât fericite să publice povestea. Ele nu vor avea probleme cu „perspectiva".

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

PLATFORMA ORBITALĂ LUNETTA URMEAZĂ SĂ STABILEASCĂ UN NOU RECORD

KANSAS CITY, KS, 26 aprilie 1957 — Mâine-dimineață, dacă toate merg conform planului, cei trei astronauți de pe Lunetta 2 se vor lansa pe orbită, într-o misiune-record de 59 de zile pe stația spațială internațională. Încheierea cu succes a acestei misiuni va reprezenta încă un moment de răscruce în realizarea zborurilor spațiale cu echipaj uman, pe termen lung, fie pe orbită, cum e Lunetta, fie pe Marte, Venus sau Jupiter.

Luni mi-am petrecut aproape toată dimineața ajutându-l pe Bubbles cu datele celor mai recente testări ale motoarelor. Se ridică pe vârfuri și se aplecă deasupra biroului. Vizavi de mine, Basira își mușcă buza de jos, ca să nu o apuce râsul. Entuziasmul lui Bubbles era... entuziasmant.

– Bine, Bubbles... Forța de propulsie corespunde.

Am împins către el foaia cu calcule.

– Chiar și cu încărcătură utilă, vei avea nevoie de numai două etape, nu de trei, ca să ajungi pe orbită.

– Știam eu!

Împunse aerul cu pumnul, făcându-și cravata să fluture.

– Rachetă, așteaptă-ne că venim!

Am tușit discret.

– Pe *hârtie*, Sirius e pregătită. Dar numai dr. York hotărăște ce se întâmplă mai departe.

Bubbles zâmbi larg.

– Și tu ești dr. York.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Știi bine la care dr. York mă refer. Eu sunt doar operatoare de calcul, el e inginerul-șef.

Testele motoarelor erau consecvente, iar structura combustibilului, cea mai stabilă din câte văzusem eu în departamentul nostru de calcule. Avea potențialul de a genera schimbări radicale în misiunile spațiale, pentru că scădea consumul de combustibil. Mai important, o lansare în două etape reducea riscul de eșec.

– Du-te la el. Arată-i-le.

Bubbles luă paginile, ridicând din umeri.

– Ăăă... E plecat cu directorul, deocamdată. Dar când se întoarce, mă duc sigur! Mersi!

Dintre toți inginerii, Bubbles era preferatul meu. Ieși din sală cu pași săltăreți, hârtia și cravata fluturându-i la fiecare mișcare.

Basira nu se mai putu abține și se aplecă în față, ca să-și ascundă fața în mâini.

– Își termină chiar fiecare propoziție cu semnul exclamării?

– Am auzit cel puțin un semn de întrebare.

Pe biroul meu mă așteptau cel puțin trei solicitări de calcule. Of, ce viață au și operatorii de calcule...

– Dar să știi că motorul e chiar grozav. Cel puțin pe hârtie.

Helen se ridică de la masa ei și veni la noi.

– A zis că directorul e plecat?

Mi se zbârli pielea. Rahat! Discutasem treaba asta la club.

– Da... Cred că a plecat la Lockheed-Martin, ca să vadă capsula de comandă pentru aselenizare.

– Bănuiesc că o să lipsească toată ziua, nu?

– Probabil.

M-am ridicat și m-am întins cu gesturi cât mai normale. E bine că soarta națiunii noastre nu depindea de abilitățile de spion ale lui Helen sau ale mele. Eram discrete ca niște mâțe în călduri.

– Vin înapoi într-o clipă. Merg până la toaletă.

Încuviințând din cap, Helen se întoarse la masa ei, luă un creion și se reapucă de lucru cu râvnă, de parcă nici nu s-ar fi întrerupt. Myrtle se uită de la mine la ea cam nedumerită, dar din fericire nu ne întrebă ce avem de gând să facem.

Am ieșit, dar nu m-am dus la toaletă, ci la biroul lui Clemons. Deși atât eu, cât și Helen aveam acces la aceleași locuri din baza CAI, eu riscam mai puțin decât ea. Cum lucra și Nathaniel tot aici, puteam oricând pretinde că mă trimisese cu un comision, pe când ea ar fi fost concediată, și asta ar fi însemnat să fie trimisă înapoi în Taiwan.

Ca de obicei, ușa de la biroul lui Clemons era deschisă. Auzeam țăcănitul ritmic al mașinii de scris. După colile de indigo, Doamna Kare dactilografia un raport în cel puțin trei exemplare.

Îmi zâmbi fără să se oprească din lucru.

– Bună ziua, dr. York. Cu ce vă pot fi de folos?

– Am nevoie de un exemplar din lista astronauților.

Am blufat, de parcă era cât se poate de normal să-mi trebuiască lista, pentru că mi s-a părut mai sigur decât să scormonesc pe ascuns în fişete.

– Vai, din păcate, nu vă pot ajuta. Tocmai am trimis-o la biroul lui Stetson Parker.

Se lumină la faţă.

– Puteţi s-o cereţi de la el.

– Mulţumesc, aşa voi face.

Normal că primul astronaut al naţiei era implicat în alegerea candidaţilor. Probabil că se ofilise rău de tot când Clemons a decis să adauge femeile pe listă. Dar de ce figuram şi eu pe ea, după ce jurase că mă va ţine numai la sol? I-am făcut cu mâna doamnei Kare, am ieşit şi am pornit pe coridor. De data asta, chiar m-am dus la toaletă. Intrând într-o cabină, am încuiat uşa şi m-am lăsat pe peretele răcoros de metal, ca să-mi încetinesc bătăile prea puternice ale inimii.

Voiam să le ajut pe Ida, Imogene şi Helen şi pe toate fetele care fuseseră scoase din cursă, dar Parker mă ura. Probabil că ajunsesem pe listă în ciuda voinţei lui, iar a merge la el în birou era lucrul cel mai bătător la ochi pe care îl puteam face.

Mai rămâneau testele... Atunci puteam afla cine mai e pe listă.

Luni, 13 mai 1957, la ora 9 dimineaţa, m-am prezentat la baza de testare, care nu era în campusul CAI, ci la o bază de testare militară de la Fort Leavenworth. Clădirea, cu ferestre imense şi pereţi de cărămidă roşie, exista dinaintea Meteoritului. La recepţie, m-au înregistrat şi mi-au dat o brăţară medicală cu numărul 378.

– Ce multe femei, am glumit, încercând să aflu ceva despre listă. Oare o cunosc pe vreuna dintre ele?

Recepţionista clătină din cap.

– Sunteți doar 34. 378 e numărul dosarului pe care l-ați depus.

Am rămas cu gura căscată când mi-am dat seama de anvergura operației. Respinseseră deja... cine știe câte dosare... dar nu și pe al meu. Totuși numai 34... Cel puțin așa îmi va fi mai ușor să adun numele.

– Nu vă mai reții, i-am spus recepționerei.

– Pe coridor, la stânga.

Se întoarse la registrul ei, lăsându-mă să bântui pe hol. Așadar, mergând pe coridor și apoi cotind la stânga, am ajuns la o coadă formată numai din femei. Toate albe. Oare aș fi remarcat lucrul ăsta, dacă n-ar fi fost Ida și Imogene? Probabil că nu. Mergând spre capătul cozii, Nicole se aplecă din rând și îmi făcu semn cu mâna.

M-am oprit în dreptul ei.

– Ia uite unde ne întâlnim. Mai cunoaștem pe cineva?

– Le-am văzut pe Betty, pe Jerrie Coleman și pe Jackie Cochran, dar pe celelalte nu le mai țin minte. Dar să știi că nu sunt numai albe.

Dădu din umeri, unduindu-și nonșalantă rochia de un albastru-închis, cu guler alb – ca să-i dea o tentă de seriozitate –, și o curea, ca să pară... prietenoasă, ca să zic așa. Arătă spre capătul cozii.

– Vezi? E și Hazel aici.

– A, da!

La șase-șapte persoane în urma noastră stătea o chinezoaică singuratică. Hazel Ying Lee fusese în WASP în timpul războiului. Nu ne cunoșteam decât vag, dar în WASP fuseseră doar două chinezoaice, deci nu aveam cum să nu o recunosc. I-am făcut cu mâna în timp ce mă îndreptam spre capătul rândului, dar nu cred că m-a recunoscut și ea pe mine.

În jurul nostru circulau femei în foșnete de crinoline și bumbac apretat. Niciuna nu era de culoare. Și, cu cât stăteam mai mult acolo, cu atât mai limpede mi-a devenit că Hazel era singura care nu era albă.

Am scos un carnețel din poșetă și am trecut numele celor pe care le cunoșteam. Aproximativ cincisprezece dintre ele fuseseră în WASP, deși nu mi-am amintit numele tuturor.

Au început să mă doară călcâiele de atâta stat în picioare. Am încercat să fac conversație cu femeia de lângă mine – Francesca Gurrieri, din Italia –, dar eram prea îngrijorate de ce avea să se întâmple. Coada se formase în fața unei uși duble. Din când în când, ieșea câte-o femeie și noi ne târam cu câte-un pas-doi mai în față.

Am încercat că ghicesc ce se petrecea înăuntru după expresia celor care ieșeau, dar nu mi-am dat seama decât că unele se descurcaseră binișor, pentru că pășeau cu spatele drept și bărbia ridicată. Dacă cineva uita că femeile acestea erau toate piloți, nu trebuia decât să se uite la mersul lor mândru, ca să-și aducă aminte.

Sabiha Gökçen ieși pe ușa dublă. În timp ce-i treceam numele pe listă, am avut o clipă de ezitare.

Purta un costum cu pantaloni și tenișI. Fir-ar. Era ținuta perfectă. Căzusem în capcanei ideii de a face o figură prezentabilă, dar se căutau piloți, nu cuconițe.

Va fi bine, mi-am spus. Mi-am netezit fusta de lână și am inspirat profund. Majoritatea celorlalte femei purtau tot fustă, și nu ținuta lor părea să fie motivul pentru care aveau o expresie mai veselă sau mai tristă când ieșeau pe ușa dublă.

Nicole dispăru pe ușă împreună cu alte patru femei. Am mai înaintat puțin.

Am început să regret că nu luasem o pastilă de Miltown de dimineață, dar medicamentul îmi încetinea mintea destul cât să nu-mi doresc să risc. Nu credeam că ne vor pune să zburăm, poate ne testau doar cu un simulator. Dar așteptarea aceea... era destul să întoarcă pe dos stomacul unei fete mai sensibile.

Nicole ieși zâmbind și veni direct la mine.

– Testul ăsta e floare la ureche. Doar îți ia sânge și te pune să sufli în niște tuburi – cum a fost când ne-am înscris în WASP.

Am răsuflat ușurată.

– Ar fi fost frumos dacă ne-ar fi spus de la început.

– Suspectez că vor să vadă cine cedează sub presiune.

Îmi făcu cu ochiul.

– Am un as în mânecă.

Am căscat ochii cât cepele, apoi am izbucnit în râs. Luase un Miltown?

– Probabil că, fiind soție de senator, ești imună.

– Exact asta am vrut să spun. Acum... mă duc să dau un test scris la etajul al doilea. Îmi puse o mână pe braț. Te vei descurca fără probleme.

După plecarea ei am stat iar și-am așteptat, înaintând ca melcul, până mi-a venit rândul să intru într-un salon auster, zugrăvit în alb, cu mobilier din crom, plin cu asistente în uniforme la fel de austere.

Asistenta care s-a ocupat de mine m-a așezat pe un scaun, lângă un cărucior scund, din email. Era albă, expeditivă, pe la 55 de ani, cu păr cărunt pe sub bonetă. Pe ecusonul ei scria „Doamna Rhode".

– Vă voi lua puțin sânge, doamnă York.

– Desigur.

M-am bucurat că purtam un costum cu cardigan, pentru că îmi puteam dezveli brațul mai ușor. Mi-am scos cardiganul.

– Venele de la brațul stâng se văd mai bine.

Doamna Rhode ridică o sprânceană.

– Aveți pregătire medicală?

– Mama a fost asistentă în Primul Război.

Am întins brațul, ca să-mi pună garoul.

– Așa se explică... aoleu!

Mă ocoli și sări s-o ajute pe femeia de lângă mine. Asistenta care se ocupa de ea o ținea de braț, să nu cadă. Doamna Rhode o prinse de brațul celălalt. Femeia stătuse la rând în spatele meu. Era palidă ca hârtia și toată transpirată. Cele două asistente reușiră s-o ridice înapoi pe scaun.

– Nici n-am apucat s-o înțep, spuse cealaltă asistentă, luându-i pulsul.

Doamna Rhode dădu din umeri și rosti:

– Măcar am câștigat puțin timp.

Se întoarse și făcu semn unei infirmiere.

– Când poate să stea pe picioare, du-o în sala de așteptare și asigură-te că se simte bine înainte de a o trimite acasă.

M-am înfiorat. Ce simplu era. Nu că astronauților ar fi trebuit să li se ia sânge în spațiu, dar e suficientă o clipă de slăbiciune ca să fii scoasă din cursă.

Poate că ar fi trebuit să iau pastila de dimineață. Sau poate era mai bine că nu am luat-o. Aș fi putut să mă frământ așa zile la rând. Un lucru știam sigur: nu aveam de gând să leșin din cauza unui ac. Măcar de atât eram în stare.

Doamna Rhode se întoarse la mine ștergându-se pe mâini.

– Vă rog să mă iertați.

– Nu-i nimic.

Mi-am întors scaunul, ca să nu o mai văd pe femeia care leșinase. Probabil că murea de rușine. Măcar atât puteam să fac – să nu-i sporesc stânjeneala, pretinzând că nu am văzut nimic.

Doamna Rhode era foarte experimentată și n-am simțit nimic, decât o mică înțepătură când mi-a intrat acul în venă. Seringa strălucitoare semăna cu un fuzelaj sudat de brațul meu.

Chiar era necesar să o privesc luându-mi sânge? Nu. Dar voiam să mă asigur că știe că nu mi-e frică.

– Trebuie să fiți obosită, cu atâtea femei pe care le examinați.

– E mai bine decât cu bărbații. Ați încercat vreodată să faceți anamneza unui pilot? Ai putea jura că n-au fost niciodată bolnavi și s-au născut din concepție imaculată.

Am râs – cam tare.

– Știți că suntem toate piloți, nu?

– Da.

Detașă eprubeta cu sânge de ac și o astupă.

– Dar le-a intrat în cap că, dacă suferă de vreo boală, sunt consemnați la sol.

– Aaa... șefimea nu dădea atâta atenție membrelor WASP.

Am luat tamponul pe care mi l-a dat și l-am apăsat pe plica cotului după ce a scos acul.

– Și acum... ce urmează?

– Câteva întrebări.

Îmi notă numele pe eprubetă și o puse într-un stativ. Luă o planșetă din cărucior și un creion din buzunarul uniformei.

Întrebările erau standard și plictisitoare. Ultima menstruație. Istoricul bolilor. Sarcini. Alergii.

– Ce medicamente luați în prezent?

M-am alarmat. Nu luasem pastila de dimineață și, chiar dacă aș fi luat-o, nu era pentru nicio boală. Asta încerca să afle, nu?

– Doamnă York?

– Aspirina contează? Sau vitamina C?

Mi-am muşcat buza de jos, încercând să pară că nu sunt un pilot cu P mare. Dar nu aveam de gând să fiu cosemnată la sol din cauza nenorocitei de anxietăţi.

– Şi Dristan, dacă nu-mi trece tusea de la sine.

Scutură din cap.

– Mă refer la medicamente luate în mod regulat.

– A, păi, niciunul.

Nu minţeam, nu?

A doua zi, am purtat pantaloni şi tenişi. Când am ajuns pe coridorul spitalului, mi-a fost limpede că nu eram singura care îşi schimbase strategia ţinutei. Odată ce m-am înregistrat, recepţionista m-a îndrumat spre o sală de la etajul al doilea.

Sala avea scaune de lemn aliniate la perete şi încă un rând de scaune aşezate spate în spate, în mijloc. O singură plantă, una căţărătoare, în colţul de lângă fereastră, încerca să evadeze prin pereţii albi, terni. Pe scaune stăteau mai multe femei în pantaloni decât văzusem vreodată la un loc până atunci.

Nicole mă observă şi-mi făcu semn să merg la ea. Stătea cu Betty şi alte două fete pe care nu le cunoşteam: Irene Leverton, fiică de fermier, şi Sarah Gorelick, mamă a opt copii.

Sarah râse când îmi văzu expresia şocată, probabil foarte comică.

– Aşa păţesc tot timpul. Dar, dacă nu m-au dat gata opt copii, spaţiul trebuie să fie floare la ureche.

Nicole se aplecă înainte şi-mi puse mâna pe braţ.

– Ai auzit? Trei au fost deja eliminate.

– Ştiu că una a leşinat.

– Şi una avea anemie, iar... lui Hazel i-au spus că suferă de murmur cardiac.

Nicole ridică o sprânceană cu subînţeles.

„Întâmplător", Hazel, singura candidată chinezoaică, avea murmur cardiac. Ida se va înverzi la față când îi voi spune diseară.

O infirmieră cu clipboard apăru la intrare.

– York, Coleman, Hurrle și Steadman. .

– Ne vedem mai târziu.

Am salutat vesel grupul de fete și m-am alăturat celorlalte trei femei. Infirmiera ne conduse pe un coridor și ne lăsă pe fiecare în altă cameră. A mea era mică și nu exista în ea decât un scaun din acelea ca la oftalmolog.

Mirosea a transpirație și puțin a vomă. M-am bucurat dintr-odată că petrecusem ultima lună pregătindu-mă pentru asta. Ceea ce m-a făcut să mă întreb pe unde-o fi Hershel acum. Ar trebui să sosească în Carolina de Sud și să se întâlnească cu mătușa Esther în curând.

Doamna Rhode, asistenta din ziua anterioară, mă invită să mă așez.

Oare mătușa Esther arăta la fel? Vocea nu mi se păruse deloc schimbată, dar cum o afectaseră cei cinci ani de la Meteorit? Stai, doamna Rhode tocmai mi-a spus ceva.

– Poftim?

– Vă rog să vă scoateți bluza, ca să vă monitorizez inima.

– Aaa...

Infirmiera plecase, deci eram doar noi două. Am început să-mi desfac nasturii.

– Desigur, am spus.

Îmi lipi ventuze pe piept cu mâinile reci. Mi s-a făcut pielea de găină pe brațe și a trebuit să mă controlez ca să nu mi le împletesc la piept. Cablurile duceau la unul dintre aparate. Când m-am făcut mai comodă în scaun, am simțit metalul rece pe spatele meu, care chiar nu era obișnuit să fie expus așa.

– În regulă, doamnă York. Va trebui să stați cu ochii deschiși pe durata examinării. Povestiți-mi cum l-ați cunoscut pe soțul dumneavoastră. Vă rog să vorbiți fără oprire în următoarele cinci minute.

Am auzit zgomot de metal lovind metal în spate.

– Orice ar fi, vorbiți întruna și nu închideți ochii.

– Bine... L-am cunoscut pe Nathaniel cu trei luni înainte de a ieși împreună...

Am simțit ceva rece în dreptul urechii.

– Eram la Stanford. Mi se dăduse însărcinarea să-l meditez pe colegul lui de cameră la... Dumnezeule, ce-i asta...

Un lichid rece ca gheața mi-a umplut urechea dreaptă și mi-am pierdut brusc echilibrul. Camera s-a învârtit violent cu mine. M-am prins de scaun cu ambele mâini. Ochii deschiși. Nu te opri din vorbit.

– ...meditez... Trebuia să-l meditez pe colegul lui de cameră la matematică. Ecuații diferențiale. Dar tipul nu era întotdeauna acolo când veneam și... și...

Era mai rău decât atunci când cădeai în vrie. Cel puțin atunci puteai să faci ceva ca să te redresezi.

– ...așa că stăteam de vorbă cu Nathaniel. Puțin. Despre rachete, mai ales. În semestrul următor, colegul lui avea alt coleg de cameră.

Doamne, spun prostii...

– Nu l-am văzut pe Nathaniel. Nu l-am mai văzut până în război. Eram în WASP. Zburam cu avionul dintr-un loc într-altul și mă antrenam în New Mexico. Era și el acolo. Și-a amintit de mine. Nu mai eram chiar atât de timidă. Am vorbit iar despre rachete.

Nu-mi puteam concentra privirea. Abia îmi țineam ochii deschiși în timp ce se învârtea camera cu mine.

– A treia oară ne-am întâlnit la Langley, la CNCA. Îl vizitam pe tata... Adică tata m-a dus să vizitez CNCA. Era și Nathaniel acolo. Am vorbit despre rachete. Și mi-a pus o întrebare despre traiectorii. I-am răspuns...

Mă dureau degetele de la cât strângeam scaunul ca să nu cad. Oare femeile celelalte căzuseră? Dar bărbații?

– I-am răspuns și mi-a oferit o slujbă. N-ar fi trebuit... Adică... Operatoarele de calcul nu țineau de departamentul lui. E inginer. Era inginerul-șef.

Îi făcuseră treaba asta și lui Stetson Parker. Îi băgaseră și lui același lucru în ureche. Singurul lucru pe care îl știam sigur despre teste era că ne testau exact la fel ca pe bărbați. Dacă el a supraviețuit, atunci puteam și eu.

– Mai târziu mi-a spus că m-ar fi vrut în departamentul lui, dar atunci n-ar fi putut să mă invite în oraș.

O dâră de lumină strălucea pe mânerul ușii. M-am concentrat pe ea și am încercat să las camera să se învârtească în jurul acelui punct. M-a ajutat. Cât de cât.

– Nu m-am gândit niciodată că o femeie poate fi inginer, iar în departamentul de calcule erau numai femei, deci mi s-a părut că mă potriveam. Lucram deja acolo de două luni când m-a invitat să-l însoțesc la petrecerea de Crăciun. I-am spus că sunt evreică. Așa am aflat că și el e tot evreu, dar era petrecerea firmei, deci...

Doamna Rhode apăru în fața mea și opri un cronometru.

– Foarte bine, doamnă York. Patru minute, 38 de secunde. E foarte bine. Puteți închide ochii acum.

Întunericul veni ca o ușurare. Camera tot se învârtea cu mine, dar mai încet.

– Ce-a fost asta?

– V-am înghețat urechea internă cu apă suprarăcită. E un test de echilibru, ca să vedem cât de bine reacționați când vi-l pierdeți. Urmărim când nu vi se mai dau ochii peste cap – e un semn că atunci vă puteți controla oarecum.

– Iar eu nu am fost în stare să mă concentrez decât după 4 minute și 38 de secunde?

În avion, dacă mi-ar fi trebuit atât să-mi revin, aș fi murit.

– Da, dar ați rămas conștientă tot timpul. Puteți să vă îmbrăcați, dar monitoarele cardiace le lăsăm acolo, pentru testul următor.

Mi-a aterizat un material moale în poală, probabil cămașa mea.

– Și vă mulțumesc că nu ați vărsat.

Restul zilei s-a scurs în același stil buimac și neplăcut.

Te legau de o masă și te țineau cu capul în jos cinci minute, apoi te răsuceau subit, ca să vadă dacă leșini din cauza schimbării bruște a orientării. O bandă de alergat care urca în ritm constant în timp ce fugeai, simulând că urci un munte.

Au mai fost și alte teste, unele mai umilitoare decât vizita la ginecolog, ceea ce spune multe.

Când eram deja transpirată, obosită și nervoasă, mi-au dat teste scrise despre astrodinamică. După fiecare rundă rămâneam tot mai puține. Unele n-au fost în stare să treacă de câteva teste cruciale – eu era să clachez la alegarea în sus „pe munte", altele s-au răzgândit. Dar între cele care am rămas s-a format o relație curioasă de camaraderie și concurență atroce. La urma urmei, eram piloți.

TREIZECI

34 DE FEMEI AU SUSȚINUT TESTELE PENTRU ASTRONAUȚI

KANSAS CITY, KS, 16 mai 1957 — (AP) — Treizeci și patru de femei au fost selectate pentru a participa la un program de testări preliminare pentru a deveni astronauți. Toate sunt piloți și au vârsta între 23 și 38 de ani. Aceste doamne, de la blonde la brunete, sunt dintre cele mai frumoase exemplare feminine de pe planetă.

În ziua a patra, rămăseserăm doar 21. Printre ele, Betty și Nicole, dar și Sabiha. Uneori eram în aceeași sală, alteori înduram chinurile singure, cum fusese testul cu urechea internă.

După ce am avut parte de bucuria testului de glaucom, când mi-au lipit de globul ocular un fel de cupă metalică, am intrat în sala de interviuri. Stetson Parker era flancat de Benkoski și directorul Clemons.

– Ce dracu'...

Clemons aruncă stiloul pe masă.

– Nu trebuie să-i luăm interviu și ei, nu?

Noroc că eram deja transpirată din cauza benzii de alergat, pentru că așa nu se vedea transpirația rece care îmi ieșea din toți porii.

– Știu că v-am pus răbdarea la încercare, dar...

Clemons făcu un gest de lehamite, iar eu am tăcut, din obișnuință. Își luă stiloul și-l îndreptă spre mine.

– Ai înțeles greșit. Trebuie să stabilim în ce măsură doresc cu adevărat candidatele să devină astronaut. La tine nu e deloc cazul.

– O...

M-am uitat spre ușă.

– Să... să o trimit pe următoarea?

– Nu... făcu Parker și se lăsă pe spătarul scaunului. Cred că ar trebui să procedăm cum se cere, ca să nu ne poată acuza nimeni de favoritisme mai târziu. Luați loc, doamnă York, și spuneți-ne de ce doriți să deveniți astronaut.

Favoritism. Ha! M-am așezat în scaunul cu fața la bărbați, cu mâinile în poală și gleznele încrucișate, așa cum m-a învățat mama. Nu mă întrebați de ce am vrut să stau ca o doamnă, deși purtam pantaloni șifonați și un tricou îmbibat de transpirație. Poate că ținuta era singura armură pe care o aveam.

Măcar o dată m-am bucurat și eu de toate interviurile pe care le dădusem, pentru că mai auzisem întrebarea de nenumărate ori.

– De ce vreau să fiu astronaut? Pentru că cred că femeile sunt necesare pentru a întemeia colonii pe alte planete. Dacă facem...

– Nu mă interesează discursurile dumneavoastră.

Parker se îndreptă, făcând zgomot cu scaunul.

– Dacă m-ar interesa, aș citi în reviste.

Clemons îi aruncă o căutătură urâtă.

– Domnule colonel Parker! Nu așa tratăm candidatele.

– Știm toți de ce crede ea că ar trebui să meargă și *femeile* în spațiu.

Întoarse din nou capul spre mine.

– Dar eu vreau să știu de ce vreți dumneavoastră, în mod special, să fiți astronaut. Și de ce doriți asta *acum*, în etapa actuală a programului.

L-am scrutat din priviri. Nu știam ce să-i răspund. Sau nu eram în stare să articulez un răspuns. Pur și simplu asta îmi doream, tot așa cum doream și să zbor. Am ignorat adevărul – și anume faptul că nu știam de ce – și am căutat răspunsuri ca acelea pe care le dădeau astronauții în interviuri.

– Cred că este datoria mea să...

– Să vă serviți țara... Ăsta e răspunsul care se dă presei.

Parker clătină nemulțumit din cap. De data asta, niciunul dintre ceilalți bărbați nu interveniră.

Se uitau toți trei la mine și așteptau să spun ceva.

Am închis ochii și am tras adânc aer în piept. Dacă puteam vorbi în fața Congresului sau la televizor, atunci puteam să le dau și lor un răspuns.

– Zborul a făcut întotdeauna parte din viața mea. Tata a fost pilot. Când eram mică, îl imploram să facă rotații în jurul axei laterale, pentru că îmi plăcea cum se învârte pământul sub noi și gravitația nu mai conta...

Am deschis ochii, dar mi-am dus la capăt răspunsul fără să-mi ridic ochii de la linoleumul lucios.

– Spațiul pare... Sunt pilot, știți? Spațiul pare... necesar. Sau inevitabil. Sau...

Am întins mâinile, căutând cuvintele care să le arate că *tânjeam* să ajung acolo:

– Poate că mi se trage de la romanele și benzile desenate science fiction pe care mi le cumpăra tata, dar ideea de a nu merge în spațiu mi se pare o imposibilitate. Și dacă Pământul nu ar fi bolnav, tot aș vrea să merg.

Benkoski scoase un mormăit, mâzgălind cu creionul un formular. Clemons își ținea brațele încrucișate la piept și buzele țuguiate, ca și când ar fi avut un trabuc între ele.

Iar Parker încuviința din cap.

Am trăit să o văd și pe asta. Bărbatul care mă amenințase că nu mă va lăsa niciodată să zbor în spațiu dădea aprobator din cap. Luând un caiet de pe masă, mă întrebă:

– Ce spun datele despre fiabilitatea rachetelor Atlas?

– Ăăă...

Schimbarea bruscă de subiect mă luă prin surprindere.

– Mai puțin de nouă lansări Atlas au fost reușite. De-asta am trecut la proiectul Jupiter.

Clemons nu schiță niciun gest în timp ce Benkoski îmi nota răspunsul.

– Care sunt avantajele carburatoarelor sub presiune față de cele cu plutitor?

– Carburatoarele sub presiune se răcesc mai greu, ceea ce inițial poate face ca motorul să meargă mai bine, dar în final restricționează fluxul de aer și determină un blocaj complet. Și determină un raport combustibil-aer stabil în condiții de gravitație negativă, ca picajul sau zborul pe spate.

Uimitor cât de bine mă descurc la întrebările tehnice, față de cele personale.

Din clipa aceea, interviul a fost floare la ureche.

Când Hershel m-a rugat să-i recomand un hotel, l-am trimis la Aladdin, unde stătuserăm eu și Nathaniel după amenințarea

cu bomba. Pe terasa de la etajul al doilea avea un bar unde se servea martini. Terasa se sprijinea pe coloane de marmură neagră, iar balustrada poleită și capitelurile îi confereau o eleganță care amintea de perioada de aur de dinaintea Meteoritului.

Oricât de ispititor părea barul, după cinci zile de teste probabil că nu era o idee bună să beau alcool înainte de a mă întâlni cu mătușa Esther. Poate că după aceea va trebui să beau tot martiniul din bar.

Am străbătut holul hotelului, mergând la restaurantul din spate. Era intim, cu pretenții de eleganță. Ultima oară când fuseserăm acolo, ne serviseră mâncare anostă, dar comestibilă.

Șeful de sală ne întâmpină cu meniurile în mână.

– O masă pentru doi?

Din partea opusă a sălii, Hershel se aplecă dintr-un separeu și ne salută cu mâna.

– Nu, mulțumesc, răspunse Nathaniel. Ne întâlnim cu cineva.

Poate că a spus și altceva, dar eu înaintam deja grăbită printre rândurile de mese. Hershel își luase cârjele și se ridica în picioare când am ajuns la el. Îl adusese cu el pe Tommy, care era un tânăr în toată legea. Purta sacoul de la *bar mitzvah* și își dăduse părul cu briantină.

Hershel se sprijini într-o cârjă și întinse o mână, ca să mă îmbrățișeze. L-am strâns la piept, rușinându-mă ca un copil la gândul că o voi saluta și pe mătușa al cărei păr alb îl remarcasem în trecere. Mă strânse și el, murmurând:

– Arăți epuizată.

– Și eu mă bucur că te văd.

L-am bătut pe spate, apoi m-am întors către mătușa.

Mă privea un chip luminos, pe care am recunoscut imediat trăsăturile neamului Wexler din partea tatei. Nu știu de ce mătușa Esther nu s-a măritat niciodată, dar avea un farmec

jucăuș, chiar și acum, la peste 90 de ani. Buclele albe îi erau prinse în stilul anilor 1880. Avea urme de pudră în cutele feței, dar ochii, la fel de strălucitori ca întotdeauna.

Întinse amândouă mâinile spre mine.

– Anselma! Hai să te văd mai bine.

– Numai dacă mă lași să te văd și eu mai bine.

M-am așezat lângă ea, sperând ca Tommy să mă ierte că nu l-am îmbrățișat încă și pe el.

– Nu te-ai schimbat deloc, mătușă.

– Odată ce ajungi la o anumită vârstă, nu ai cum să arăți mai bătrân. Mă ciupi de obraz. Nu-ți dau destul să mănânci la școala aia.

– La școală?

Mi-am aruncat ochii la Hershel, care tocmai dădea mâna cu Nathaniel.

– Testele pe care le dai.

Hershel se sprijini de peretele separeului și se aplecă, vrând să se așeze lângă Tommy.

– O, dar nu e chiar o școală. Mă pregătesc să devin astronaut.

Tommy reacționă imediat:

– E cel mai fain lucru din lume. Cum a fost? Te-ai întâlnit cu Stetson Parker? Ce fel de teste ai dat? Tata zice că o să vedem și o lansare cât stăm aici.

– Nu știu la care întrebare să-ți răspund mai întâi.

Mătușa Esther își duse mâna la ureche:

– Ce-a zis?

– M-a întrebat cum a fost la testare.

Se încruntă și-și plecă ușor capul pe-o parte, ca o păsărică.

– Așa am înțeles și eu. Dar trebuie să mărturisesc că nu prea știu ce-i ăla astronaut. Tot aud despre asta la știri, dar mie mi se pare mai mult o poveste.

– Păi... un astronaut e cineva care merge în cosmos.

– Asta-i cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată. De ce s-ar duce cineva acolo?

Îmi petrecusem ziua încercând să explic lucrul ăsta mai multor psihiatri care păreau hotărâți să-mi pună aceleași întrebări ca directorul Clemons și trupa lui. Nu mai aveam putere să-mi justific dorința și în fața unei mătuși pe care de-abia o redescoperisem.

– Să spunem că mi-am depus dosarul pentru un nou loc de muncă.

Mătușa scutură din cap mirată și spuse ceva în idiș, dar prea repede ca s-o înțeleg. Nu prea vorbisem idiș, pentru că nici părinții mei nu o făceau, dar îmi plăcea la nebunie să le ascult pe mătușa Esther și pe bunica plângându-se una alteia. Am pus mâna pe degetele ei subțiri, ca de hârtie.

– Poftim? Poți să repeți ce-ai spus în engleză?

– De ce lucrezi?

Mătușa se uită pieziș la Nathaniel.

– De ce lucrează soția ta?

– Pentru că îi place, iar eu mă străduiesc să-i fac pe plac.

Nathaniel îi făcu cu ochiul și se așeză lângă Hershel.

– Nu vreți să fac tot ce pot pentru ca nepoata dumneavoastră să fie fericită?

– E exact ca tatăl ei. Și ca bunica ei.

Mă ciupi iar de obraz și așa am înțeles de ce stătea Tommy lângă tatăl său. Uitasem de obiceiul ăsta al ei. Dintre surorile ei, era cea mai tânără, deși e ciudat să spui asta despre cineva trecut de 90 de ani.

– Dacă n-ar fi fost Rose, aș fi murit.

Mi-am înghițit lacrimile.

– Cum ați reușit să scăpați?

Râse scurt și bătu din palme.

– Ne-am dus la biserică.

M-am uitat întrebător la Hershel, ridicând sprâncenele, dar el dădu din umeri, la fel de nedumerit ca mine.

– Mătușă Esther, eu am înțeles că ați plecat din Charleston cu mașina.

– O... da. Da. După aceea așa am făcut, dar mai întâi Rose ne-a dus la biserica din oraș. O mai știi? Cea cu turla aia înaltă. A fost prima oară când am călcat într-o biserică creștină, dar Rose ne-a spus că trebuie, așa că ne-am urcat toți până în clopotniță. N-am mai văzut atâtea trepte în viața mea.

Biserica aceea cu turla înaltă... Habar nu aveam despre care biserică vorbește. În copilărie ne-am tot mutat dintr-un loc într-altul, iar din Charleston nu știam decât drumul de la casa bunicii la verișorii mei și înapoi, sinagoga, cimitirul și băcănia. Astea erau prioritățile.

– E nemaipomenit, am spus. Și cum...

– Bună seara. Ați avut timp să vă uitați peste meniu?

Bietul chelner. Nu cred că am urât pe cineva mai mult decât l-am urât pe el atunci. Nu era vina lui. Își făcea datoria și, ca să fiu sinceră, chiar voiam să mănânc, dar și mai mult voiam să aud despre biserică.

– Mai durează puțin, i-am spus.

– Pot să comand eu pentru tine, dacă ceilalți s-au hotărât.

Nathaniel ridică privirea de la meniu.

– Meniul nu s-a schimbat de când am fost aici ultima oară.

– Sigur că da, cum doriți.

Tânărul își expuse dantura într-un fel care sugera clar că e actor. Era frumos, dacă-ți plăcea genul Clark Gable, dar nu avea să primească niciodată un rol ca lumea dacă replicile lui erau la fel de proaste ca felul în care juca.

– Nu sunteți cumva Doamna Astronaut?

– Numai la televizor. Nu când iau masa cu familia.

Poate că am fost cam aspră, așa că i-am zâmbit dulce ca să mă răscumpăr, adăugând:

– Știi ce vreau să spun, nu-i așa, dragule?

Bietul copil. Credea că mă flatează dacă mă „recunoaște". Îi căzu fața. Precis își lua adio de la bacșiș. Hershel își acoperi gura și se prefăcu extrem de interesat de meniu, ca orice om care se abține să râdă.

– Vă rog să mă iertați, doamnă.

Arătă spre o altă parte a restaurantului.

– Numai că... e o familie cu niște fetițe care v-au recunoscut. Le-am spus... Sunt cam rușinoase și m-am oferit să le ajut.

Aha! Asta schimba lucrurile. Am fost nevoită să-l apreciez că s-a ținut de cuvânt față de copii, chiar dacă eu nu voiam altceva decât să petrec puțin timp cu mătușa mea.

Mătușa urmări conversația cu interes, dar în tăcere. Își înclina capul când spre dreapta, când spre stânga, în funcție de cine vorbea, semănând tot mai mult cu o pasăre. În copilărie, când le vizitam, ea și bunica își făceau întotdeauna timp să răspundă la întrebările mele interminabile. Cum s-o răsplătesc acum? Acordându-i toată atenția sau urmându-i exemplul și mergând la fetițele acelea?

Oftând, m-am întors spre Nathaniel.

– Vrei să comanzi tu și pentru mine? Vin imediat.

Era ceva să nu mă cuprindă agitația. Poate că mă epuizaseră testele sau poate că mă obișnuiam, în sfârșit, să fiu în centrul atenției. Eu speram să fie ultima variantă.

Familia stătea la o masă lângă intrare. Soția purta Steaua lui David agățată de un colier. Mi-a tresăltat inima de bucurie.

Ciudat că, deşi mă aflam acolo cu familia, faptul că erau şi alţi evrei prin preajmă mă făcea să mă simt mai puţin singură.

Fetiţa mai mică mă văzu prima şi făcu ochii mari. Căscă gura ca un boboc de trandafir. Apoi îi trase un cot surorii ei.

– Au! Mami, Shoshana mă înghion... Nu se poate! exclamă sora cea mare.

Avea poate zece ani şi aceleaşi bucle castanii ca sora ei.

– Nu-i adevărat!

Tatăl se uită în direcţia în care se holbau fetele lui. Văzându-mă, îşi împinse scaunul în spate şi se ridică în picioare.

– Vă mulţumim că aţi venit, dr. York. Sper că nu v-am întrerupt de la masă.

– Nu, e doar o întâlnire de familie.

Dacă i-aş fi spus că eram cu o mătuşă pe care o crezusem moartă, n-aş fi reuşit decât să-l fac să se simtă prost.

– Sunt Robert Horn. Ea e soţia mea, Julia.

– Încântată, am spus, strângând mâna doamnei.

Avea pielea aspră şi crăpată, de parcă ar fi petrecut mult timp spălând vase.

– Iar acestea sunt fiicele noastre, Chanie şi Shoshana.

Tatălui îi sclipeau ochii de mândrie.

– Vă admiră foarte mult.

– O să fiu astronaut! anunţă Shoshana.

– Sunt convinsă, i-am spus. Şi tu? am întrebat-o pe Chanie.

– Scriitoare.

Şi apoi, căutând să-mi obţină aprobarea, adăugă:

– Dar o să scriu despre cosmos.

– Ei, atunci e clar că vom avea un viitor minunat.

Am vorbit nimicuri, lucru la care devenisem foarte pricepută în ultimele luni. Dar, uitându-mă la fetiţele acelea, am înţeles că nu *eu* eram cea importantă, ci copiii ca ele, pe care

trebuia să-i ridicăm, și, din nou, nu pentru că era vorba despre *mine*, ci pentru că simbolizam ceva ieșit din comun.

Dar asta nu mă făcea extraordinară. Puteam fi oricine câtă vreme eram Cineva, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Fetițele ar fi fost la fel de încântate să o cunoască pe Heddy Lamarr.

Ca să fiu sinceră, și eu aș fi fost încântată să o cunosc.

Pentru mine, persoana ieșită din comun pe care am întâlnit-o în seara aceea a fost mătușa Esther. Când m-am întors la masă, Nathaniel, Tommy și Hershel râdeau cu lacrimi. Cu lacrimi adevărate. Nathaniel se înroșise în obraji și se ștergea la ochi cu un șervețel.

M-am așezat discret, invidioasă că ratasem gluma. Mătușa Esther era îmbujorată și ridurile îi desenau fundițe pe obraji. Din fericire, Nathaniel îmi comandase un martini, așa că m-am consolat cu el.

Tommy îmi zâmbi entuziasmat.

– Chestia aia nenorocită-i fierbinte!

– Uite ce-ai făcut!

Hershel o amenință cu degetul în glumă pe mătușa, care nici nu se sinchisi de el.

– O va învăța și pe sora lui, iar soția mea îmi va face capul calendar.

– Eileen nu se va supăra.

– Doris.

Hershel se șterse la ochi și deveni puțin mai serios. Verișorul nostru Kenny și soția lui, Eileen, muriseră din cauza Meteoritului. Ca mulți alții, presupun, dispăruseră.

– Pe soția mea o cheamă Doris, spuse fratele meu.

– Știu, rosti mătușa.

Luă un pahărel care mirosea a rom cu cola și îi trase cu ochiul.

– Ce mai face?

– *Doris* e foarte bine. Abia așteaptă să te vadă. La fel și fiica mea, *Rachel*.

Hershel bea și el martini. Ridică paharul.

– Acum, că suntem toți aici, *l'chaim*!

În cinstea vieții, într-adevăr.

Zăceam pe pat ca o plăcintă, în timp ce Nathaniel îmi masa tălpile. Îmi freca pernițele degetelor cu mișcări adânci, circulare, ca un radar care căuta zonele încordate.

– Să înțeleg că n-ai chef de dans în seara asta?

Mă apăsă pe curbura tălpii.

Am scos un geamăt și mi-am tras o pernă peste față.

– Va trebui să-mi dai un motiv foarte serios dacă vrei să mai cobor vreodată din pat.

– Cred că sunt capabil să ți-l ofer.

Masajul deveni o mângâiere care-mi trimise fiori pe șira spinării.

– Ăsta e mai degrabă un motiv să rămân *în* pat, am zis, apăsându-mi perna mai tare pe față.

Soțul meu are un râs minunat.

– Bine. Stai în pat, atunci.

– Ce v-a povestit mătușa Esther cât am lipsit? Cât am vorbit cu fetițele.

– O, Doamne, era să mor de râs.

Degetele lui trecură la tendonul lui Ahile, apoi urcară pe gambă.

– Dar nu cred că pot fi la fel de amuzant ca ea. Se pare că, în copilărie, tatăl vostru a văzut prima oară un bec la o petrecere. L-a atins și-a zis: „Chestia asta nenorocită-i fierbinte". Acum imaginează-ți faza asta povestită de mătușa Esther.

Mi-o și închipuiam, cu trăsăturile ei delicate și ochii luminoși, ciripind: „Chestia asta nenorocită-i fierbinte". Lucruri pe care nu te aștepți să le spună copiii sau doamnele în vârstă.

– Îmi pare rău că am ratat momentul.

– Ție cum ți-a mers? N-am auzit nimic despre testele de azi.

– Hm...

Sub pernă, lumea era caldă și nu pătrundea decât cenușiul unui cer acoperit de nori. Îmi convenea vizibilitatea scăzută. În ultimele cinci zile, fusesem testată în jurul tuturor axelor posibile, chiar și al celor despre care habar nu aveam că există.

– Centrifuga a fost distractivă.

– Ha! Ești prima persoană care nu spune asta pe un ton ironic.

Am ridicat perna cât să-i scot limba.

– Ai idee când aflăm ceva?

Nathaniel scutură din cap și-mi ridică piciorul puțin mai sus.

– Nu-i domeniul meu. Eu mă ocup de sănătatea și moralul...

Se aplecă – părul îi căzu pe frunte – și mă ciuguli de vârful degetului mare de la picior. Când își dezlipi gura de el, mi se arcui spatele.

– ... anumitor candidate.

– Înțeleg.

Mi-am retras piciorul și l-am plimbat pe pieptul lui, cuibărindu-l în locul unde i se împreunau coapsele.

– Și care sunt criteriile tale? În afară de abilitatea de a te descurca bine pe scaunul din centrifugă, bineînțeles.

Nathaniel mișcă din șolduri ca răspuns la presiunea mea și închise scurt ochii. Un surâs leneș îi flutură pe față când se aplecă înainte.

– Păi... centrifuga indică în mod clar abilitatea de a lucra când fluxul sangvin e compromis, lucru necesar... ăăă... pentru orice pilot.

– De *asta* se descurcă mai bine femeile decât bărbații cu forța gravitațională?

I-am desenat o linie imaginară pe interiorul coapsei.

– Și ce alte abilități mai are candidata ta?

Patul scârțâi când Nathaniel se lăsă în genunchi.

– E vital ca orice candidată să aibă experiență cu rachetele.

– Ce fel de experiență? Să mi-o demonstrez asigurându-mă că racheta stă cu vârful în sus și e gata de lansare?

Simțeam cum se încinge în mâinile mele. Cămașa i se umflă sub degetele mele, care-i căutau cureaua.

Nathaniel se aplecă peste mine, încălzindu-mi obrazul cu răsuflarea fierbinte.

– Ar fi acceptabil.

– Acceptabil?!

I-am cuprins talia cu picioarele și l-am tras spre mine.

– Eu am de gând să demonstrez abilități extraordinare!

TREIZECI ȘI UNU

DR. KING CONDUCE PELERINAJUL ÎMPOTRIVA DISCRIMINĂRII RASIALE

15 000 de negri sudiști vor merge în capitală pentru cea de-a 4-a aniversare a desegregației în școli

MONTGOMERY, AL, 18 mai 1957 — Săptămâna viitoare, un tânăr pastor de culoare va conduce un pelerinaj la Memorialul Meteoritului din Kansas City, pentru cea de-a patra aniversare a ordinului desegregației în școli, dat de Curtea Supremă.

Sâmbătă dimineața ne-am dus cu toții la sinagogă. Nu o dată a trebuit să-mi duc batista la ochi, pentru că mă uitam la mătușa Esther și mă așteptam s-o văd pe bunica lângă ea sau pe mama și pe tata în spatele meu. Eram foarte fericită că o am din nou lângă mine, însă aducea cu ea spiritele trecutului.

Nathaniel nu a putut veni cu noi, pentru că era zi de lansare. De la nenorocirea cu *Orion 27*, nu rata niciuna. Se mai întâmpla să explodeze rachete în timpul testelor, dar cazurile acelea erau doar elementele unui șir lung de date.

Seara ne-am dus toți la Centrul de comandă, ca să vedem lansarea. Racheta avea echipaj uman și zbura pe platforma orbitală. Îi spun platformă, deși semăna mai degrabă cu o gogoașă care se rotea pentru a crea puțină gravitație artificială.

Seara era caldă, iar cohortele de nori aruncau luminile turnului de lansare înapoi pe Pământ, într-o ceață portocalie. Ecranele deflectoare protejau cât de cât acoperișul, dar vântul se furișa pe sub ele și îmi răcorea transpirația de la ceafă. Încă nu mă obișnuisem cu faptul că vremea era din nou caldă.

Din difuzoare, numărătoarea inversă ne puncta conversațiile.

Ofițerul responsabil de relațiile cu publicul comenta neîntrerupt, și pentru spectatorii de la centru, și pentru cei care ascultau la radio:

– Patru minute, cincisprezece secunde. Supervizorul testului comunică responsabilului cu lansarea vehiculului: lansare aprobată.

Poate acum, că s-a încălzit, vom urca pe acoperiș mai devreme pentru lansări. Obișnuiam să așteptăm până la T minus patru minute, pentru că era prea frig, chiar și vara.

– Trei minute, patruzeci și cinci de secunde. Aici, la Centrul de comandă, în timp ce se făceau ultimele verificări, printre câțiva membri principali ai echipajului și astronauți, directorul operațiunilor de lansare a urat echipajului „Noroc și drum bun!".

Mătușa Esther scosese un evantai de cine știe unde și-și făcea vânt. I-am zâmbit:

– Ce evantai frumos!

Se umflă în pene, desenând cu el un cerc strâmb.

– Îl am de la Rose. Eu nu m-am gândit să-l iau pe al meu când am plecat de acasă, dar ea ținea întotdeauna unul în poșetă.

– Trei minute, douăzeci și cinci de secunde. Totul decurge normal. Peste zece-cincisprezece secunde va începe secvența automată. Lansarea are undă verde.

– Serios? o întreb.

Amintiri cu mine pe terasă, bând o limonadă, și bunica răcorindu-se cu evantaiul mă gâdilă în străfundul minții.

—E foarte frumos.

– Și l-a cumpărat din Spania!

– T minus două minute, patruzeci și cinci de secunde. Membrii echipei de lansare din Centrul de comandă monitorizează ceea ce noi numim valorile din zona roșie.

Hershel o luase înainte cu Tommy și acum stătea sprijinit de balustrada de la capătul opus al acoperișului. La parter, nepotul meu îl cunoscuse pe fiul lui Terrazas, Enzo, cel cu care construisem o rachetă din staniol. S-au împrietenit repede.

I-am oferit mătușii un zâmbet, neștiind dacă povestea cu evantaiul era adevărată sau era doar o amintire falsă.

– Bunica... Bunica a fost în Spania?

– Da, în luna de miere, cu bunicul tău.

Nu mi-a trecut niciodată prin cap că bunicii mei au avut și ei, cândva, o lună de miere. Bunicul murise înainte de a mă naște, iar bunica mi s-a părut eternă.

– N-am știut. Ai fost vreodată...

– T minus un minut și douăzeci și cinci de secunde. Panoul de comandă arată că treapta a treia este complet presurizată.

De-acum, lucrurile urmau să se miște tot mai repede și nu voiam ca bunica să rateze niciun moment. Lansările de noapte sunt un adevărat spectacol.

– Uite niște scaune acolo!

I-am făcut semn mătușii să ne așezăm pe niște scaune pliante de pe acoperiș. Câteva radiatoare mici și pături dădeau senzația de căldură.

– T minus șaizeci de secunde. Randy Cleary tocmai ne-a raportat că numărătoarea inversă a decurs foarte lin. T minus cincizeci de secunde. Transferul de energie e complet. Vehiculul funcționează cu propria energie internă. Patruzeci de secunde până la desprindere. Treizeci și cinci. Avem în continuare undă verde, la treizeci de secunde. Astronauții raportează: „E bine". T minus douăzeci de secunde.

Obrajii mătușii Esther înfloriră ca doi bujori. Se așeză pe scaun ca un copil nerăbdător. Nici nu era cu mult mai înaltă decât unul. Toată viața ei fusese o femeie scundă, dar puteam să jur că înainte de Meteorit fusese cu peste zece centimetri mai înaltă.

– T minus douăzeci de secunde. Cincisprezece secunde. Ghidajul este intern. Doisprezece, unsprezece, zece, începe secvența de aprindere...

– ... opt, șapte, șase...

Am început și noi să numărăm cu toată lumea de pe acoperiș, iar eu am simțit un nod în stomac.

– ...cinci, patru, trei...

La fiecare lansare stăteam cu sufletul la gură să nu fie un eșec. Să nu-i vedem pe astronauți murind într-o explozie uriașă.

– ...doi, unu, zero, merg toate motoarele.

În depărtare, baza rachetei se coloră în galbenul și albul unei aprinderi reușite. În liniște, racheta se ridică pe perna de flăcări. În jurul nostru se făcu lumină ca ziua.

– Desprindere. S-a desprins.

Lângă mine, mătușa Esther se ridică în picioare, cu mâinile împreunate în față. Lumina rachetei i se reflecta în ochii

strălucitori, de parcă din sufletul ei țâșnea focul care împingea racheta către cer.

Atunci ne-a izbit zgomotul, un huruit din străfunduri, mai degrabă simțit decât auzit. Forța undelor mă lovea în piept. Oare cum o fi să conduci dezlănțuirea aceea de vuiet și furie? Mi-am ținut respirația, rugându-mă să nu se oprească racheta. Văpăile o împingeau tot mai repede și tot mai sus, până a dispărut în stratul de nori și n-am mai văzut decât o sclipire pasageră, pierdută și ea în noapte.

Mătușa Esther se întoarse către mine și mă prinse de mâini.

– Îți mulțumesc.

– Pentru ce?

– N-am crezut niciodată că voi vedea așa ceva. N-am înțeles de ce vrei să te faci astronaut, nici măcar n-am știut ce e ăla, dar acum...

Înălță ochii spre norii după care dispăruse orice urmă a rachetei.

– Acum trebuie să devii astronaut.

După plecarea familiei mele, am revenit la moara care măcina neîntrerupt cifre. Sună de parcă nu-mi plăcea ce fac, când, de fapt, îmi plăcea. Numai că, după ce am petrecut o lună pregătindu-mă pentru teste și apoi cinci zile cufundată în ideea că aș putea deveni astronaut, era greu să mă întorc la activitățile de zi cu zi.

Este adevărat că tot ajutam programul, dar eu voiam să merg în spațiu. Mă deranja și că Helen nu fusese acceptată. Își revenise, era din nou veselă la suprafață, dar ea, Ida și Imogene nu mai veneau la Club 99. Își foloseau timpul liber ca să acumuleze ore de zbor pe avioane cu reacție.

Cerința era absurdă, pentru că astronauții nici măcar nu *pilotau*. Da, trebuia să ajungă în spațiu, dar exista un motiv pentru care Chuck Yeager le spunea „carne la conservă". Majoritatea sistemelor erau automate.

Zborul spre Lună ar fi altceva, dar nici acela nu semăna deloc cu pilotarea unui avion cu reacție.

Între timp, racheta *Sirius*, proiectată de Bubbles, era gata pentru testul de lansare. Nicio aprindere statică din lume nu avea rost dacă nu trimiteam racheta în aer.

Am netezit teancul de foi cu calcule ale traiectoriei și le-am pus într-un dosar.

– Mă întorc imediat. Merg să-i duc foile astea lui Bubbles.

Basira înălță ochii de la birou și făcu botic.

– O, lasă-l să vină după ele, te rog! E adorabil.

– Ar trebui să-l inviți în oraș.

Am împins scaunul mai în spate și m-am ridicat în picioare. Helen izbucni în râs:

– Sunt absolut sigură că el ar trebui să mă invite pe mine.

– Asta presupune ca el să-și dea seama că operatoarele de calcul sunt femei.

– Un bărbat care cere o calculatoristă nu știe chestia asta?

Pufni și se întoarse la socotelile ei.

– Te rog... Eu cred că pur și simplu nu știe ce să facă cu noi.

– Tocmai de-aia ar trebui să-l inviți tu.

I-am făcut cu ochiul și m-am îndreptat spre ușă.

– Vrei să-i spun că ai întrebat de el?

– Să nu îndrăznești!

Aruncă o coală mototolită după mine, dar o nimeri pe Myrtle din greșeală.

În secunda următoare, tot departamentul începu să chicotească.

Încă râzând, am luat-o spre aripa inginerilor. Laboratoarele, unde lucra de obicei Bubbles, erau în altă parte, pentru că tehnicienii aveau obiceiul să producă explozii. Slavă cerului că existau tuburile care făceau legătura între clădiri. Parcă eram niște gerbili uriași când circulam prin ele. Altfel, ar fi trebuit să merg prin arșiță ca să duc raportul.

Am deschis ușa spre scările care duceau la pasarelă.

Un etaj mai jos s-a întrerupt brusc o conversație:

– ...ți-am zis, mă simt bine. Șșt!

Sâsâitul răsună în toată casa scării. Mi-a luat o secundă să identific vocea, dar asta numai pentru că nu-l mai auzisem niciodată pe Stetson Parker stresat. Nici măcar când am avut o bombă în campus.

M-am aplecat peste balustradă și m-am uitat în jos. Ședea pe ultima treaptă, cu un picior întins în față. Lângă el, Halim Malouf stătea în picioare, cu mâinile în șolduri.

– Aveți nevoie de ajutor?

Auzindu-mi vocea, Parker mișcă brusc din cap, privind în toate părțile.

– Nu, totul e în regulă.

– Sunteți sigur?

Îmi venea să-i întorc spatele, dar m-au oprit trăsăturile lui crispate.

– Aș putea chema un doctor.

– Nu!

Pe casa scării răsună încă o dată ecoul vocii lui. Parker închise ochii și expiră ușor.

– Nu. Mulțumesc. Nu e nevoie.

– Eu cred că este, spuse Malouf, masându-și ceafa. Stetson... e tot mai rău.

– Să nu mai scoți o vorbă, îi zise Parker, ridicând arătătorul spre el, apoi uitându-se la mine. Nici tu. Să nu te-aud că spui ceva.

Atrase de gravitația treptelor, tocurile mele țăcăniră pe beton.

– Dacă nu e nimic în neregulă, atunci nu am ce să spun.

– Îți place să întreci măsura, nu-i așa, York?

Parker apucă balustrada și se ridică anevoie. Piciorul stâng îi atârna fără vlagă.

– Ce s-a întâmplat?

M-am oprit pe scări, strângând dosarul la piept, ca un scut între noi.

– Nu s-a întâmplat nimic. Am alunecat, atâta tot.

Se îndepărtă șchiopătând de trepte, iar piciorul stâng ceda sub greutatea lui.

– La dracu'! zise Malouf și îl prinse, așezându-l pe jos cu grijă.

Am coborât repede la ei, să le dau o mână de ajutor.

– Ați pățit ceva?

– Nu. N-am nimic.

– Dar nu vă puteți ține pe picioare!

– Știu asta, futu-i mama mă-sii!

Parker își presă cu degetele puntea nasului și strânse din pleoape. Își ținu respirația o clipă. Apoi expiră și lăsă mâna jos.

– York. Am să-ți cer o favoare. Ca de la pilot la pilot. Te rog să nu spui nimănui. În clipa asta, ai putea să mă consemnezi la sol. Te rog să nu o faci. Te rog.

– Păi... cunosc foarte bine teama de a fi consemnat la sol. Vă compătimesc.

– Te rog.

M-am apropiat de el cu încă un pas. Oricât mă ungea la suflet faptul că Parker îmi cerșea o favoare, nu așa ceva îmi doream.

Voiam să fiu mai bună decât el. Să câștig doar pentru că era el bolnav? Nu, mersi.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu știu. Dacă merg la medicul de zbor, mă ține la sol.

Și chiar așa ar trebui să facă. Un picior în starea asta poate pune în pericol o misiune. Apropo de asta, Malouf de ce n-a spus nimic până acum? Poate că era ceva recent. Mi-a fugit mintea la poveștile pe care mi le spuneau părinții despre boala lui Hershel. Totul începuse cu o slăbiciune a unui picior.

– Ați făcut și febră?

– Nu e polio.

M-am dat înapoi, puțin șocată că tot la asta se gândea și el.

– De unde...?

– Știu cum se manifestă polio, bine? se rățoi la mine. Ce mai cauți aici? N-ar trebui să fii deja în drum spre o redacție de ziar, să le spui ce-ai aflat?

Din spatele lui, Malouf îmi făcu semn să plec, dar nu cu răutate.

– Cred că situația e sub control, dr. York.

– Sigur.

Am urcat scările și m-am oprit pe palierul următor. Chiar dacă Parker era consemnat la sol, tot ar fi avut un cuvânt de spus la selecție.

– Nu voi spune nimănui, însă ar trebui să mergeți la doctor. Totuși poate nu la medicul de zbor.

Eram gata să mă ofer să-l duc eu la unul, dar în clipele respective nu m-am simțit chiar atât de mărinimoasă.

În zilele cu lansări, operatoarele nu prea au ce face până în momentul desprinderii rachetei. Calculele pentru ferestrele de lansare alternative sau traiectorii ajustate erau deja făcute,

pentru ca directorul Clemons și directorul lansării să ia decizii informate, în caz de întârziere.

Dar tot trebuie să venim la Centrul de comandă, împreună cu ceilalți membri ai echipei. Helen juca șah cu Reynard Carmouche, iar eu studiam locurile unde ar putea fi abandonată misiunea dacă se întâmpla ceva rău.

Mai știți chestia aia cu inginerii care creează probleme și operatoarele care le rezolvă? Da... Nathaniel dăduse departamentului de calcule o listă cu posibile puncte de abandonare a misiunii, apoi întrebase cum pot fi aduși astronauții acasă în astfel de condiții variabile.

Câteva detalii, ca să înțelegeți situația. Racheta *Sirius* are 5.600.000 de piese și aproape un milion de sisteme, subsisteme și ansamble. Chiar dacă ar fi 99,9 la sută fiabile, tot s-ar produce 5.600 de defecțiuni. Problema nu era *dacă* se va defecta ceva în drum spre Lună, ci când și ce anume se va defecta.

Iar în momentul acela, nava spațială va zbura cu peste 40.000 de kilometri pe oră. Nu vom avea timp să facem calcule atunci, deci ideea era să creăm o bibliotecă de răspunsuri posibile, ca să putem accesa în doar câteva minute rezultatele unei munci de o lună întreagă.

În seara aceea, când mai aveam trei ore până la lansare, calculele stării de eroare erau o activitate plăcută cu care să-mi treacă vremea. Da, știu că sunt o ciudată. Dar nu sunt singura.

La postul lui, Nathaniel avea în față un teanc de rapoarte pe care le studia rozând un creion. Bubbles avea și el un bibliioraft similar, ceea ce nu era de mirare, din moment ce el era tăticul bebelușului pe care urma să-l lansăm.

Bineînțeles, nu toată lumea lucra. Parker era în salonul oficial, cu Clemons, făcând pe grozavul în fața jurnaliștilor. Nici urmă de șchiopătat azi.

Oare ce naiba i se întâmplase? Nu polio, cu siguranță. Mama ar fi știut să-mi spună, dar ea nu mai era printre noi, iar dacă i-aș fi întrebat pe alții, ar fi făcut, poate, legătura cu Parker. Îmi rămânea posibilitatea să-l întreb pe medicul meu, când mergeam după rețeta nouă pentru Miltown.

– Iar?!

Carmouche se lăsă pe spătarul scaunului cu un geamăt.

– Într-o zi... într-o zi, jur că voi câștiga.

Helen își încrucișă brațele la piept și îi zâmbi cu superioritate.

– Nu-i decât șah. Mai ai o șansă.

Carmouche scoase un sunet de frustrare și se aplecă înainte, holbându-se la tabla de șah. Am lăsat creionul jos.

– Dacă vrei neapărat să câștigi, ai putea să joci cu mine.

Mă refuză cu o clătinare a capului, încruntându-se în continuare la piese. Vru să mute un pion, se uită la Helen și-și retrase repede mâna. Mormăi ceva în barbă, în franceză, despre originile lui Helen sau variantele de mutări. Oricum, era foarte iritat.

– *Este-ce qu'elle vous bat de nouveau?*[1]

Parker trecu prin spatele meu, iar eu tresării în scaun. Puteam să jur că o face intenționat.

– *Oui. Il est l'ordre naturel, je pense.*[2]

Carmouche oftă și bătu cu degetele în marginea tablei de joc.

– *Il n'y a rien de naturel.*[3]

Parker se uită la mine.

– York. Te așteaptă Clemons.

– Și v-a trimis pe dumneavoastră pe scări după o angajată măruntă ca mine?

---

[1] „Iar mănânci bătaie?" (n. tr.)

[2] „Da. Cred că e în firea lucrurilor" (n. tr.).

[3] „Nimic nu e în firea lucrurilor" (n. tr.).

Câteodată sunt de-a dreptul idioată. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să-l enervez. Mi-am împins scaunul, conştientă că Helen şi Carmouche se holbează la noi.

– Mulţumesc.

Am străbătut în urma lui palierul Centrului de comandă. În partea cealaltă a încăperii, Nathaniel era cufundat în rapoarte şi nu-şi ridică privirea de la ele.

– Ştiţi cumva de ce mă cheamă?

Parker deschise uşa, dar nu o ţinu şi pentru mine. Am prins-o la timp, urmându-l pe scări. Urca, demonstrativ, două trepte deodată.

– Observ că vă simţiţi mai bine.

Am alergat după el, recunoscătoare pentru zilele de pregătire pentru teste. Chiar şi în fustă şi cu tocuri, urcam un şir de trepte fără să gâfâi.

În capul scărilor, Parker mă aştepta lângă uşă, cu o figură lipsită de expresie. Era un bărbat chipeş, trebuie să recunosc. El şi Nathaniel erau amândoi blonzi, cu ochi albaştri, dar, dacă soţul meu era slab şi cu trăsături ascuţite, Parker avea fizicul ideal de star de cinema, cu maxilarul pătrăţos şi bărbia despicată.

Când l-am ajuns din urmă, a pus mâna pe mânerul uşii, iar pe faţă i-a apărut brusc un zâmbet larg, de parcă am fi fost cei mai buni prieteni. Viteza cu care îşi schimbase expresia m-a îngheţat.

Îmi deschise larg uşa, aşteptând să intru. Normal că acum aştepta, doar erau şi alţii de faţă. Camera gemea de astronauţi, soţiile lor şi reporteri veniţi să scrie despre lansarea unei noi clase de rachete.

Clemons se întoarse, ţinând trabucul aprins între degete.

– Iat-o! Domnilor, v-o prezint pe Elma York, una dintre operatoarele noastre şi cea care a făcut calculele ce au dus la

identificarea potențialului motorului Sirius. Dr. York este și cel mai nou astronaut al nostru.

În cameră s-a făcut cald. Rece. Cald. Probabil că nu am auzit bine. Sigur aș fi fost anunțată în particular înainte.

Blițuri. Mă orbeau. N-am mai putut respira.

Astronaut.

Camera se învârtea cu mine, de parcă eram imobilizată cu centura pe scaunul din centrifugă. Am reușit să expir. Vedeam negru în colțul ochilor.

Astronaut.

3,14159265359... Cineva mi-a rostit numele. Ce-ar fi zis lumea dacă aș fi leșinat? Parker ar fi jubilat.

Astronaut.

De ce nu mi-au spus în particular mai întâi? Nu iei pe cineva prin surprindere cu un asemenea anunț decât dacă vrei să-l vezi cum se face de râs...

Parker. Parker trebuie să fi fost cu ideea.

Cineva mi-a rostit numele din nou și m-am întors în direcția de unde venea vocea. Încăperea era un haos de sunete și lumini. Nu primeam destul aer. *Ține ochii deschiși. Nu te opri din vorbit.* Ăsta nu e decât un alt test.

– Domnilor...

Am sfidat gravitația, ridicând mâinile.

– Domnilor, dacă vorbiți deodată, nu vă aud.

M-au ignorat, continuând să strige unii peste alții:

– Când veți merge în spațiu? Ce spune soțul dumneavoastră? Cum vă simțiți în calitate de astronaută?

Ultima întrebare o pusese un bărbat rotofei și chel, cu nodul de la cravată lărgit.

– Astronaută? Sună de parcă aș fi chelneriță spațială.

Râsetele celorlalți îmi dădură curaj să zâmbesc.

– Vă rog, spuneți-mi simplu, astronaut.

Un simplu astronaut. Ha! Un astronaut dat dracului. Nu că ar publica vreun ziar cuvintele astea.

– Nu, nu. Sunteți *Doamna Astronaut*, de la *Domnul Vrăjitor*.

Parker zâmbi cordial lângă mine.

– Nu am vrea să uite cineva de asta.

– Este singura doamnă astronaut? îl întrebă alt reporter pe Clemons.

Naiba să-l ia pe Parker! Imbecilul nu intenționa s-o lase baltă și avea de gând să se asigure că vom fi întotdeauna pe locul al doilea, după bărbați.

Clemons flutură din trabuc, desenând spirale de fum în aer.

– Nu, nu e singura. Pe celelalte le veți cunoaște la conferința de presă de săptămâna viitoare. Aceasta e doar o avanpremieră a talentului și a frumuseții doamnelor noastre astronaut.

Fir-ar să fie! Am zâmbit până m-a durut gura.

– Păi... astronautul acesta are de făcut niște calcule.

– Desigur.

Clemons îmi făcu semn să mă retrag.

– *Sirius* așteaptă.

Reporterii strigară după mine ca să mă mai fotografieze, așa că a trebuit să mai stau puțin și să zâmbesc între Parker și Clemons. Amândoi își etalau rânjetul sclipitor, iar în poze păream cei mai buni prieteni.

Apoi Parker mi-a deschis ușa, ca și când ar fi fost un gentleman. Am ieșit în casa scării. Ușa s-a închis în urma noastră.

Zâmbetul i-a pierit instantaneu.

– Trebuie să vă agaseze teribil povestea asta.

Am coborât scările în urma lui.

– Asta după ce m-ați amenințat cu consemnarea la sol.

Hohotul lui răsună în spatele meu.

– Să fim serioși. Dacă nu te-ar fi angajat Clemons, tărășenia s-ar fi transformat într-un coșmar pentru cei de la relațiile cu publicul. Celelalte femei? Au meritat. Tu nu ești decât o unealtă publicitară.

Ticălosul. Îmi bătea inima de parcă aș fi alergat cinci etaje, nu de parcă aș fi coborât doar unul. Am împins ușa și am pășit pe palierul Centrului de comandă. Câteva capete s-au ridicat când am tropăit cu tocurile pe podea.

Probabil că reporterii mă urmăreau de sus. Bine că eram cu spatele la ei. Nu conta ce a spus Parker în casa scării, eu tot astronaut eram. Am fost selectată și, Dumnezeule, voi merge în spațiu. Unealtă publicitară? Ha! Aveam de gând să devin cel mai sârguincios student într-ale spațiului pe care l-a avut vreodată cineva.

Lucrurile nu se schimbaseră prea mult în departamentul nostru când m-am întors la masă. Evident, Carmouche făcuse o nouă mutare, pentru că stătea cocoșat în scaun și dădea îngrijorat din cap.

– Iar ai pierdut?

– Nu. Dar mi-a dat șah din nou. Măcar de data asta a făcut-o în alt fel.

Helen studie tabla și zise:

– Mă voi strădui să te cruț rapid de suferință.

– Oferta mea rămâne valabilă, am spus.

M-am așezat, netezindu-mi fusta, ca să-mi șterg palmele transpirate.

Helen arătă cu capul în sus, către salonul oficial, de unde se holbau la noi reporterii.

– De ce te-a chemat?

Vestea era bună, în ciuda lui Parker, așa că am zâmbit și, zâmbind, am trăit bucuria pe care ar fi trebuit s-o simt deja mai devreme.

– Am... am fost aleasă. Sunt astronaut.

M-a pufnit râsul.

– Sunt astronaut.

În prima clipă, Helen rămase cu gura căscată. Apoi sări în picioare. Zâmbi și ea, veni la mine și mă strânse în brațe.

– Am știut eu!

Se îndreptă de spate.

– Nathaniel! Soția ta astronaut!

Din partea cealaltă a sălii, Nathaniel ridică brusc capul.

– Ce?

Carmouche, care se ridicase și el între timp, îi răspunse:

– Clemons tocmai a anunțat-o că a fost selectată. Dr. York e unul dintre noii astronauți.

– Daaa!

Râzând, Nathaniel sări în picioare și izbi aerul cu pumnul.

– A reușit! A reușit!

În jurul nostru, toți începură să chiuie de bucurie.

Bubbles, Carmouche și încă cineva mă ridicară cu scaunul în aer, ca pe-o mireasă. Am râs și-am plâns și-am râs din nou, ținându-mă de scaun cât m-au plimbat cu el prin încăpere.

Deasupra noastră, în salonul oficial, începură blițurile. După ce colegii mă lăsară jos, m-am lăsat prinsă într-o sesiune lungă de îmbrățișări și felicitări.

Atunci apucă și Nathaniel să mă ia în brațe. Mă învârti, oferindu-mi o clipă de imponderabilitate. Sărutul nostru, de față cu toată lumea, mă trimise pe direct pe orbită.

Când s-a tras înapoi, am văzut că avea lacrimi în ochi și zâmbea cu gura până la urechi.

– Sunt foarte, foarte mândru de tine.

În felul acesta am vrut să aflu că am devenit astronaut. Nu într-o cameră plină de reporteri, ci aici. Cu colegii mei. Cu soțul meu.

– Gata, toată lumea! urlă Clemons din prag. Avem de lansat o rachetă. Înapoi la posturi.

Nu mă puteam opri din zâmbit. Nici Clemons, nici Parker, nici măcar o ciurdă de reporteri nu-mi puteau strica momentul. Eram astronaut. Mă uitam la foaia cu calcule din fața mea, dar nu reușeam să mă concentrez pe ele. Eram astronaut.

La biroul vecin, Carmouche înălță dintr-odată mâinile în aer și strigă:

– *La victoire est mienne!*[1]

Helen își lăsă mâinile în poală.

– Felicitări, Reynard!

– Ai câștigat?

– În sfârșit!

Se ridică și începu să danseze cel mai caraghios dans al victoriei pe care l-am văzut vreodată, mișcând din șolduri și coate, ca și când ar fi vrut să și le smulgă singur.

– Am câștigat, în sfârșit!

– Mersi de joc!

Helen își împinse scaunul în spate și se ridică, apoi se înclină în fața lui.

– Te rog să mă scuzi.

Prietena mea, campioană la șah, merse la toaletă cu capul sus și umerii drepți. Vi se pare că sunt egoistă dacă cred că exista o legătură între vestea mea și faptul că a pierdut o partidă?

Eu eram astronaut. Ea, nu.

Lucrul ăsta trebuia neapărat să se schimbe.

---

[1] Am învins!

TREIZECI ȘI DOI

TEMPERATURILE CRESC, DAR NU ATING MAXIMELE DIN '51

KANSAS CITY, KS, 25 iunie 1957 — Ieri, la ora 12:55, temperaturile au atins 30,9 grade, iar Meteorologul, asudând printre aparatele sale din Battery Place, a anunțat că vor atinge maxima cea mai înaltă de la căderea Meteoritului.

Presupun că ar trebui să vă spun că lansarea rachetei *Sirius* a mers strună. Bubbles a fost în al nouălea cer. Și Nathaniel, pentru că evenimentul reducea mult costurile lansărilor pe Lună. Nu că am fi dus deja astronauți acolo, dar era doar o chestiune de timp.

Iar eu, Dumnezeule, aveam să fiu printre ei.

Când am plecat din campusul CAI, puțin înainte de a se lumina de ziuă, încă pluteam de fericire. L-am luat de braț pe Nathaniel, anticipând lansarea unei alte „rachete" acasă. Am mers împreună cu colegii, traversând parcarea spre poarta clădirii.

– Uitați-o! *Bliț.* Dr. York! *Bliț.* Elma!

Dincolo de poartă pândea un cârd de jurnaliști.

– Aici, doamnă!

Mi se făcu stomacul nod. Nathaniel hotărî să ne întoarcem. Lucru bun, pentru că mă îndreptam spre jurnaliști ca molia către lampă. Sau o muscă spre pânza de păianjen.

Își puse mâna pe mâna mea și mă trase mai aproape.

– O să cerem să ne dea o mașină, îmi spuse.

– Nu m-am gândit că...

– Ar fi trebuit să se gândească Parker. La naiba! Dacă mi-aș fi amintit ce s-a întâmplat cu el și cu ceilalți, ar fi trebuit să iau eu măsuri.

Nu cred că Parker știa de problema mea cu anxietatea. De fapt, sunt sigură că nu știa, altfel s-ar fi folosit de ea ca să mă împiedice să fiu aleasă printre astronauți. Dar n-ar fi reușit să mă prindă la înghesuială mai bine nici dacă ar fi vrut.

Unul dintre șoferii UN detașat la CAI ne-a dus acasă, dar, când am ajuns aproape de blocul nostru, n-a mai cotit. Nathaniel s-a aplecat și s-a uitat afară prin parbriz.

– La dracu'!

Ghemuită în palton, tremuram pe întuneric, pe bancheta din spate. S-a așezat la loc și și-a trecut un braț pe după mine.

– Hai să mergem la Aladdin în seara asta, să sărbătorim.

– Stau la pândă în fața blocului?

– Da...

M-a strâns mai tare lângă el, dar eu tot tremuram. Mi-a masat brațele, sperând să-mi pună sângele în mișcare.

– Trimitem pe cineva după alte haine.

– Rețeta mea e în apartament.

Pastilele nu aveau să-i gonească pe reporteri, dar cel puțin ridicau un zid de ceață între mine și ei.

– Am înțeles. Cu ce vrei să te îmbraci mâine?

Haine? Trebuia să mă gândesc la haine, în loc de haita de reporteri care așteptau să-mi pună întrebări? Într-un fel, mă așteptasem la asta. Văzusem ce se întâmplase la anunțarea echipajului Artemis Șapte. Dar după luni întregi de când eram „Doamna Astronaut", nu mi-am închipuit că voi atrage și mai multă atenție.

Dar bineînțeles că era diferit. Tocmai devenisem, din viitor astronaut, unul adevărat. Fiind prima femeie anunțată, era logic să sară toți pe mine.

Mi-am lăsat capul pe umărul lui Nathaniel, ca să nu mai văd luminile de pe stradă.

– Domnule? a întrebat șoferul, întorcând mașina pe altă stradă. Vreți să mergem la alt hotel?

Sub obrazul meu, pieptul lui Nathaniel eliberă un oftat.

– Haideți să mergem spre suburbii. Oprește în fața primului hotel care nu e asaltat de reporteri.

După ce am petrecut o noapte la Holiday Inn, undeva aproape de ieșirea de pe autostradă, Nathaniel l-a sunat pe Clemons și i-a explicat situația. Mi s-a spus să evit CAI cât mai era sub asaltul presei și că doamna Rogers mi-a acceptat demisia, felicitându-mă din toată inima.

Nici măcar nu m-au lăsat să-mi iau rămas-bun de la colege.

Am plâns. Am luat un Miltown. M-am ascuns pe sub pături. Iar când a trecut efectul primei pastile, am mai luat una.

Nathaniel a rămas cu mine la hotel. Aveam pază de la UN în fața ușii. O idee bună, probabil.

După-masă a început să sune telefonul. Nu știu cum, dar ne-au găsit.

Nu eram astronaut. Mi s-a dat de înțeles foarte, foarte clar, din Ziua Unu.

Fuseseră selectate șapte femei. Prima noastră întâlnire nu a fost la CAI. Nu a fost nici măcar în Kansas City. Ne-au dus cu avionul la buncărul în care Nathaniel și cu mine l-am cunoscut pe președinte imediat după căderea Meteoritului.

Cred că, după circul prin care am trecut eu, pe celelalte voiau să le țină la fereală. Când am intrat în sala de conferințe, am recunoscut câteva fețe. Betty și Nicole fuseseră și ele acceptate și stăteau împreună la masă.

Nicole scoase un chițăit de bucurie și îmi făcu semn să merg la ele.

– Am vrut să-ți spun, dar mi-au zis că nu pot, din cauza reporterilor care nu te mai lăsau în pace.

Mi-am dat ochii peste cap.

– A fost extrem de enervant, am rostit.

Un coșmar. Același lucru.

– Betty, felicitări! am adăugat.

Betty dădu din cap și-și mușcă buza de jos. Își înghiți emoția și înălță ochii.

– Și ție.

Odată ce-am terminat cu politețurile, m-am așezat lângă ea și mi-am îndreptat atenția spre celelalte femei. Evident, era și Sabiha Gökçen printre ele. M-am bucurat că a venit din Turcia pentru întâlnirea de azi, pentru că fusese o plăcere să zbor cu ea.

Doamna Lebourgeois, pe de altă parte... Ultima oară când am vorbit cu ea la lansare, Violette abia începuse lecțiile de zbor. I-am zâmbit și m-am aplecat spre ea:

– Doi astronauți în familie? Soțul tău trebuie să fie foarte mândru.

Se îmbujoră și flutură din mână stânjenită.

– Este o adevărată onoare, mai ales că e și neașteptată.

– Îmi dau seama.

Nici măcar nu o văzusem la teste.

Făcând o pauză, mi-am plimbat privirea prin cameră. Niciun bărbat. Interesant. Știam că selectaseră și bărbați, dar probabil că se antrenau în altă parte.

Nu sporovăiam între noi, nici nu chicoteam, cum se vede prin filme. Toate eram îmbrăcate în costume cu pantaloni, da, însă machiate și coafate.

Patru dintre noi erau americance. O franțuzoaică. O braziliană – Jacira Paz-Viveiros. Plus Sabiha Gökçen. Șapte la număr, ca să corespundem cu numărul bărbaților.

Dacă nu mi-ar fi atras atenția Ida, n-aș fi observat că nu e nicio femeie de culoare în grup.

Clemons, Parker și alți doi domni pe care nu-i cunoșteam își făcură apariția împreună. Clemons bătu din palme și zise:

– Iată-le și pe frumusețile mele. Mai întâi, doamnelor, felicitări că ați fost alese ca astronauți în devenire.

Unul dintre bărbații pe care nu-i recunoscusem, un tip zvelt, cu frunte albă și lucioasă, urechi clăpăuge și tunsoare regulamentară, începu să ne împartă niște bibliorafturi.

– Așa. Prima noastră sarcină este să vă pregătim pentru conferința de presă. Acesta este domnul Pommier.

Arătă spre celălalt ins, care avea în jur de 55 de ani și păr grizonant, cum au unii bărbați la vârsta asta.

– El este stilistul dumneavoastră și vă va ajuta să vă alegeți garderoba și să vă coafați pentru eveniment.

Am schimbat priviri cu Nicole, dar niciuna nu a ridicat mâna să întrebe de ce ne trebuie un stilist. Probabil că aveau deja unul pentru bărbați și îl păstrau și pentru noi. Dacă tot

voiam să zgâlțâim căruța – ceea ce părea inevitabil –, atunci s-o facem pentru o problemă mai însemnată.

– Domnul Smith, continuă Clemons, vă împarte seturile pentru presă. Vom parcurge împreună o serie de modele de întrebări, ca să vă pregătim pentru conferință.

Se răsuci spre Parker.

– Colonelul Parker răspunde de toți astronauții, deci și de dumneavoastră, care sunteți doamne-astronaut-în-devenire. Dânsul vă va ajuta să înțelegeți ce anume se așteaptă de la dumneavoastră în noua dumneavoastră postură.

Parker ne oferi o mostră din zâmbetul lui caracteristic.

– Bună dimineața. Aș vrea ca toate sălile de conferință să arate atât de bine când intru în ele.

Îmi aruncă o privire.

– Știu că unele dintre dumneavoastră sunt obișnuite să spună ce vor, dar trebuie să fim atenți la ce informații dăm despre CAI. Pe lângă problemele de securitate, avem un contract exclusiv cu *Life*. Așa este, domnișoară Ralls?

Roșie la față, Betty încuviință fără să-și ia ochii de la masă:

– Da, domnule.

Măi, să fie... Betty nu fusese selectată. Pur și simplu făcuse o înțelegere.

– Pentru a controla imaginea programului spațial, orice comunicare cu presa se va face numai prin biroul central.

Parker ridică un deget.

– Și, ca să fiu clar, prin „presă" se înțeleg și emisiunile de divertisment.

Pentru mine, asta nu era atât de dificil pe cât își închipuia el.

– Stați puțin...

Vocea Sabihei Gökçen răsună în toată sala. Își deschisese biblioraftul și se uita încruntată la o pagină.

– Ce-i cu răspunsul ăsta: „Nu. Nu sunt astronaut"?

L-am apucat și eu pe al meu și l-am deschis, în zumzetul paginilor răsfoite și al copertelor trântite pe masa din lemn dur. Sub titlul *Răspunsuri aprobate la întrebări obișnuite* erau trecute diverse întrebări despre cum e să fii astronaut.

– Vă mulțumesc, domnule colonel Parker. Mă ocup eu de aici înainte.

Domnul Smith, tipul cu urechi clăpăuge, avea glas de pastor care propovăduiește învierea. Inflexiunile lui profunde contrastau brutal cu constituția lui fragilă.

– Constat că v-ați deschis deja dosarele, doamnelor, așa că dați-mi voie să vă explic. Ne-am dat seama că publicul ar fi confuz dacă i-am numi pe candidați astronauți. Ar fi ca și cum am numi pilot pe cineva care abia s-a înscris la școala de pilotaj.

– Și când anume vom fi considerate astronauți?

Vocea mea răci brusc atmosfera din sală.

– La 75 de kilometri.

Parker scutură din umeri.

– Când ați fost la 75 de kilometri deasupra Pământului, sunteți astronauți. Conform regulamentului CAI și al *Fédération Aéronautique Internationale* din Paris. Până atunci, sunteți astronauți-candidați.

Normal. Corect și legal până la ultima literă. Nici măcar nu mă puteam plânge că e nerezonabil – numai că, bineînțeles, regulamentul nu se aplica decât de la acceptarea femeilor în corpul de astronauți.

La conferința de presă, stăteam în culise cu Nathaniel, care mă ținea de amândouă mâinile. Ne separa un strat de transpirație. Freamătul mulțimii pătrundea prin draperii ca un zumzet constant la frecvență joasă. Îl simțeai prin parchet, ca bâzâitul

motorului de avion. În jurul meu, noii astronauți – mă scuzați, noii astronauți-candidați – se foiau de colo-colo. Cele șapte femei aproape că se pierdeau printre cei 35 de bărbați acceptați. De ce m-am băgat în chestia asta?

Nathaniel stătea direct în fața mea.

– Cât fac 197 ori 4753?

– 936 341.

– Împărțit la 234?

– 3853,255144032922... Câte zecimale vrei?

Rochia pe care îmi ceruse stilistul s-o port avea un corsaj foarte strâns. Când am probat-o, mi s-a părut că mi se potrivește, dar acum abia puteam să respir în ea.

– Ajunge. Rădăcină pătrată? Cinci zecimale... dacă sunt atâtea.

Măcar nu eram singura emoționată.

– 62,07459.

Sabiha Gökçen patrula înainte și înapoi, scuturând din încheieturile mâinilor. Când nu le scutura, își tot ducea mâna la păr, de parcă ar fi preferat să-l aibă prins în coadă decât aranjat cu forța în stil *bouffant*.

– Care este unghiul de atac pentru optimizarea traiectoriei la intrarea pe orbita joasă a Pământului?

– Optimizarea traiectoriei... Ce fel de motor și ce configurație? Și care ar fi altitudinea finală?

Dragul de el, încerca să mă distragă.

– Clasa Jupiter, motor Sirius dual. Altitudinea finală ar fi...

Probabil a mai spus și altceva, dar Clemons a ieșit de după cortină și și-a făcut intrarea pe scenă. Murmurul publicului a atins cote maxime. Am închis ochii și mi-am înăbușit emoția și iar am înăbușit-o și am respirat pe nas și mi-am înghițit stratul acid de pe limbă. Nu acum. Nu acum nu acum nu acum...

Nathaniel îmi șopti la ureche:

– 1, 1, 2, 3, 5, 8, 9...

– Greșit.

M-am lipit de el.

– În șirul lui Fibonacci, adaugi numărul anterior celui curent, deci e 3, 5, 8, 13... O, m-am prins! Ești inteligent.

– Pot să mai greșesc, dacă te ajută.

Mă strânse în brațe și se îndepărtă, ca să mă privească.

– Nu uita că astronauții zboară cu T-33.

Am pufnit în râs.

– Și eu care credeam că-mi ceri să nu uit că mă iubești.

– Ei, pe asta o știi. Dar un T-33? Cu reacție? Știu pe ce loc mă aflu în raport cu el...

– Elma! Începem.

Nicole mă prinse de mână și mă trase pe scenă.

T-33. Chiar și în calitate de candidat-astronaut, tot voi ajunge să pilotez un T-33. Pășind pe scenă, mi-am imaginat cum arată carlinga. Blițurile nu erau decât fulgere. Puteam să mă echilibrez și să mențin cursul.

Imaginea aceea a ținut până când am ajuns la masă, alături de celelalte femei. Ne-au așezat în primul rând, iar pe bărbați, în spatele nostru, pe două rânduri care ne încadrau. Nu era decât un alt interviu, ca atâtea altele. În plus, de data asta, chiar fusesem antrenată. *3,14159265359...*

T-33. T-treizeci și treeeeeeeeeeeeeei. Astronaut. Astronaut. Astronaut. T-33.

– Dr. York? Ce părere are soțul dumneavoastră despre noua dumneavoastră ocupație? s-a auzit o voce din primul rând.

Întrebarea mi-o pusese un tip într-un costum gri șifonat, înconjurat de tipi aproape identici, purtând costume la fel. Habar n-aveam că reporterii poartă uniforme. Nicole îmi trase un picior pe sub masă.

Întârziam cu răspunsul.

– Mă susține foarte tare. De fapt, a stat cu mine în culise, așteptând să începem.

Clemons arătă spre un alt reporter în uniformă.

– De ce vreți să ajungeți pe Lună înaintea bărbaților?

Nicole se aplecă spre microfon:

– Nu vreau să ajung pe Lună înaintea unui bărbat. Am același motiv să ajung pe Lună ca un bărbat. Femeile pot fi foarte utile în spațiu. Nu suntem în competiție cu bărbații.

Slavă cerului că există Nicole. A dat un răspuns excelent. Da, era un bărbat înaintea căruia aș fi fost încântată să ajung pe Lună, dar cel mai mult și mai mult îmi doream să ajung acolo.

– Ce veți găti în spațiu?

– Știință.

Cuvântul mi-a ieșit pe gură fără să vreau, iar sala m-a răsplătit cu râsete.

– Apoi o masă sănătoasă cu kerosen și oxigen lichid.

Interveni și Betty:

– Și abia aștept să fac sufleuri care nu se lasă, datorită imponderabilității.

Replica ei stârni mai multe râsete decât a mea, iar creioanele mâzgăleau de zor pe carnețele. Clemons indică un alt jurnalist. Am renunțat să-i identific în mulțime, pentru că puneau aceleași întrebări cretine și niciuna nu se adresa bărbaților.

– Dar cum rămâne cu înfrumusețarea în spațiu? Veți putea folosi fixativul?

Sabiha scutură din cap și răspunse:

– Vom fi într-un mediu cu oxigen pur. Ar fi o prostie să ne dăm cu fixativ.

Lista aia de întrebări pe care ne-au dat-o... Nu ni s-a pus nici măcar una dintre ele. Mai bine ne-ar fi adus un antrenor pentru

concursuri de frumusețe. Nu știu cum de le-a scăpat să ne întrebe despre cum vom contribui la pacea mondială.

În spatele meu, bărbații se foiau pe scaune. Pe unul l-am auzit bodogănind: „Dar nu vor să știe și ce cupă au la sutien?".

– Ce planuri are CAI privitor la includerea bărbaților sau a femeilor de culoare în programul spațial?

Bărbatul care pusese întrebarea părea alb, cu păr negru cârlionțat, tuns scurt. Nu avea costumul șifonat și impunea prin ținuta distinsă.

M-am răsucit în scaun spre Clemons. Directorul își păstră zâmbetul și ridică mâna ca și când ar fi avut un trabuc între degete. Făcu imediat un gest nonșalant și rosti:

– Programul astronauților este deschis oricui se califică pentru el, dar, având în vedere natura misiunii, standardele noastre sunt foarte înalte. Aceste doamne sunt cei mai buni piloți de pe planetă. Cele mai bune femei-pilot de pe planetă. Firește, și noii noștri candidați bărbați sunt excepționali. Astăzi ne concentrăm pe acești bărbați și femei minunate. Nu vreau să le răpesc din farmecul acestui moment.

– Atunci le voi adresa o întrebare doamnelor.

Bărbatul cuprinse cu privirea întreaga scenă, uitându-se la fiecare dintre noi cu ochii săi căprui și limpezi.

– Ar obiecta vreuna dintre dumneavoastră să lucreze alături de o femeie de culoare în spațiu?

Toată lumea încremeni puțin. Era o întrebare cu subînțeles. M-am aplecat spre microfon:

– Aș fi încântată să lucrez cu ea. Cunosc câteva femei de culoare care sunt niște piloți extraordinari.

Betty interveni imediat:

– Nu aș avea nimic de obiectat, bineînțeles, cu condiția ca standardele să nu fie coborâte.

Când mă enervez, îmi controlez mult mai bine anxietatea. Ida era un pilot mai bun decât Betty. Imogene îmi dădea clasă. Cât despre Violette, nici n-ar fi avut ce să caute acolo.

– Nu ar trebui să coborâm standardele.

– Doamnelor...

Clemons veni spre noi, trăgând microfonul după el.

– Haideți să trecem la întrebarea următoare, pe care publicul tot insistă să o punem. Care dintre dumneavoastră va merge prima în spațiu?

Ca la comandă, am ridicat toate mâna. Nicole le ridică pe ambele, cum făcuse și Parker. Eu? Pe mine nu mă interesa care era prima, câtă vreme îmi venea și mie rândul.

TREIZECI ȘI TREI

AU FOST SELECTAȚI DOI ASTRONAUȚI CARE AR PUTEA ZBURA PE LUNĂ

CAI i-a ales pe bărbații care ar putea merge pe Lună

Kansas City, KS, 2 iulie 1957 — Astăzi, Coaliția Aerospațială Internațională i-a numit pe cei doi astronauți care ar putea deveni primii oameni ce vor pune piciorul pe Lună. Aceștia sunt colonelul Stetson Parker, din Statele Unite, și căpitanul Jean-Paul Lebourgeois, din Franța, amândoi veterani ai programului spațial. Astăzi s-a decis ca ei doi și locotenentul Estevan Terrazas din Spania să formeze echipajul pentru *Artemis 9*, care ar putea zbura pe Lună și înapoi în aprilie, anul viitor.

Astronauții-candidați au fost separați în două clase: bărbații într-una și femeile, în cealaltă. Recunosc că primul curs la care a trebuit să participăm mi-a gâdilat stima de sine. Astrodinamică. Adică ceea ce făceam la departamentul de calcule.

Celelalte femei s-au descurcat fiecare cum a putut. Violette s-a prins mai rapid decât o crezusem în stare. Nicole se lupta cu matematica de bază și tot uita să scoată rădăcina pătrată sau unde e locul zecimalei pe rigla de calcul. Am ajutat-o cât am putut, dar, cum mie matematica nu mi-a dat niciodată bătaie de cap, mi-era greu să-mi dau seama cum să-i explic. Eu... eu pur și simplu făceam calculele.

Betty era sârguincioasă, dar cred că știa că nu avea să ajungă în spațiu. Poate că nici nu-și dorea.

Sabiha făcea progrese în salturi la lecțiile de mecanică orbitală, dar avea o voință de neclintit. Jacira înțelegea astrodinamica, dar o ura. Am surprins-o deseori mormăind în barbă în portugheză. Nu știu limba, dar pot să recunosc o înjurătură.

Când ne-am predat prima temă pentru acasă, m-am simțit din nou ca în clasa a patra. Instructorul s-a uitat peste a mea și a clătinat nemulțumit din cap.

– Elma... te-a ajutat dr. York?

Camera s-a făcut roșie, apoi s-a răcit brusc. Mă așteptam să scot aburi albi din gură.

– Nu. Nu m-a ajutat.

– Dar... nu ai dat decât răspunsurile finale.

Zâmbi și o rază de soare i se reflectă albă în ochelari.

– Nu e rău că ai cerut ajutor, dar tot trebuie să-ți faci singură tema.

Chiar era ca în clasa a patra. Numai că de data asta nu mai trebuia să aștept plângând să vină tata să mă salveze. Atunci eram prea tânără ca să știu că exista o cale simplă de a demonstra că nu am copiat la test.

– Vă înțeleg îngrijorarea, așa că vă rog să-mi puneți orice întrebare doriți, ca să vă răspund. Pe loc.

Instructorul bătu scurt foile de masă.

– Nu avem timp să parcurgem fiecare ecuație. Data viitoare fă-ți tema.

Am scrâșnit din dinți. Voia să scriu toate etapele ecuației, în loc s-o rezolv, pur și simplu? Bine. Puteam să-mi fac timp pentru asta, iar el nu avea decât să-și facă timp să le corecteze. Știam unde ar fi dus conversația. O avusesem de prea multe ori ca să nu știu și ar fi trebuit să fiu o idioată să cred că perioada lucrată la CAI ar fi contat cât de cât.

– Da, domnule.

Nicole se holbă la mine, apoi ridică mâna zâmbind.

– Domnule instructor?

– Da, Nicole.

– Elma a scris majoritatea acestor ecuații.

Instructorul oftă.

– Mulțumesc, Nicole. Știu că ea a scris răspunsurile. Dar eu i-am cerut să scrie și rezolvarea.

Nicole duse mâna la piept și făcu ochii mari.

– Vai de mine, ce prostuță sunt! Am vrut să spun...

Mi-am dres vocea și am vorbit înainte ca Nicole să-l farmece cu stilul ei de domnișoară care iese pentru prima oară în societate.

– Domnule, Nicole a vrut să spună că, lucrând la departamentul de calcule de la CAI, am creat o bună parte din ecuațiile pe care ni le-ați dat ca temă, iar cele pe care nu le-am rezolvat amănunțit le-am folosit zilnic în ultimii patru ani.

Instructorul clipi zăpăcit.

– O...

Lăsă colile jos și le netezi.

– Înțeleg. Ar fi fost bine să știu asta dinainte.

Între orele plictisitoare de astrodinamică făceam şi cursuri de pilotaj avansat. Eram frecvent împărţite în grupuri de câte trei şi trimise la baze diferite, pentru a ne antrena cu simulatoare sau cu echipamente specializate. Unele dintre ele erau de pe vremea lui Pazvante, cum ar fi „Dilbert Dunker", cu care mai lucrasem la şcoala de zbor, ca membră a WASP.

Dar am avut parte şi de întorsături neaşteptate. Când m-am prezentat la „Dilbert Dunker" cu Jacira şi Betty, ne-am trezit că ne dau costume de baie.

Ca să fiu mai specifică, ne-au dat bikini albaştri.

În vestiar, am ridicat piesele minuscule şi m-am încruntat.

– Ultima oară când am dat testul ăsta a trebuit să îmbrac costumul presurizat.

Jacira scutură din umeri şi-şi desfăcu nasturii bluzei.

– Pe mine nu mă mai miră nimic în America.

– Nu vă uitaţi la mine.

Betty îşi trase bluza peste cap.

– N-am făcut instruire avansată când am fost în WASP.

Am schimbat priviri cu Jacira. Pe formular scrisese clar că se cer 400 de ore de zbor cu aparate de înaltă performanţă. Nu ştiu cum se făceau lucrurile astea în Brazilia, dar să fii membră WASP şi să nu faci asemenea cursuri era o lacună nepermisă.

Lăsând la o parte antrenamentul meu, aveam de ales între a purta bikiniul sau a da testul în hainele mele, aşa că am îmbrăcat costumul de baie şi m-am străduit să acopere cât mai mult din ceea ce trebuia să acopere. Poate că ne vor da costumul presurizat după ce vom ieşi din vestiar.

Betty termină prima şi ieşi din cabină. Se opri chiar în faţa uşii de la baie, apoi se întoarse şi-mi spuse:

– Elma?

– Da?

Am luat un prosop și mi l-am legat în jurul taliei, într-o vagă încercare de a mă simți mai puțin rușinată.

– Au venit și reporteri, îmi spuse cu o expresie crispată. Să știi că nu i-am chemat eu.

Am dat din cap, continuând să-mi înnod prosopul, de parcă asupra lui trebuia să-mi concentrez toată atenția.

– Mulțumesc că m-ai avertizat.

Pastila de Miltown din geantă mă ispitea cu o stare calmă, dar mă aștepta un curs de instruire subacvatică. Nu-mi permiteam să-mi încetinesc reflexele nici măcar o secundă.

Încruntată, Betty merse și-și scoase rujul din poșetă.

– Naiba să-i ia! E chiar așa de greu de înțeles cuvântul ăsta – „exclusivitate"?

Jacira își dădu ochii peste cap și-și prinse părul lung și negru în coadă de cal.

– Ne vor scufunda în apă. De mai multe ori. Și tu te dai cu ruj?

Betty dădu din umeri.

– Dacă ne-au dat costumele astea, e clar ce fel de test va fi. Am de gând să-l trec, pentru că pe ăla de astrodinamică o să-l pic cu brio.

Eram pregătită să ies pe ușă. Eram fizician, operatoare de calcule și pilot, nu fată de pus pe afiș. Totuși... totuși o auzeam pe mama spunând: *Ce-o să zică lumea?* Întotdeauna s-a ținut de mine să mă dichisesc puțintel. Știam care erau regulile pentru femei.

– Să fiu a naibii!

Am deschis geanta, smucind-o, și mi-am căutat propriul ruj. Flaconul cu pastile zornăia tentant pe fund și am ezitat puțin cu mâna pe el. Nu. Aveam nevoie de reflexe rapide pentru test.

Supraviețuisem conferinței de presă, iar în timpul testului aveau să fie galoane de apă între mine și reporteri.

Tubul argintiu sclipi într-un colț al genții. L-am simțit alunecos printre degete. I-am scos capacul, l-am răsucit și mi-am dat un strat roșu gros pe buze. Doamna care mă machiase pentru *Domnul Vrăjitor* ar fi fost mândră de mine.

Jacira mă urmări și clătină mustrător din cap.

– Nu. Nu pentru asta m-a trimis aici țara mea.

– Nici eu nu am venit pentru asta.

Am pus capacul la loc și mi-am îndreptat spatele.

– Dar rujul nu mă va împiedica să-mi fac datoria.

Betty pufni:

– Pentru mine să port ruj e practic o *meserie*.

– Doar nu vrei să zici că...

– Ba da.

Se studie în oglindă și-și aruncă rujul înapoi în geantă.

– N-am avut numărul de ore necesar ca să trec de prima selecție, dar cei de la *Life* au tras niște sfori și așa am ajuns la teste. După aceea? M-am descurcat singură, dar tot trebuie să-i dau cezarului ce-i al cezarului.

Dacă aș fi fost în situația ei, oare aș fi procedat la fel? O, da! Da.

– Deci mergem să înfruntăm diavolul?

– Ha-ha-ha! Ăștia nu sunt decât niște drăcușori nevinovați. Porni țanțoșă spre ușă. Stai să vezi când va auzi *Life* despre asta. *Atunci* să vezi diavolul în carne și oase.

M-am dus după ea, mulțumind cerului pentru prosop. Când ne-am îndreptat spre „Dilbert Dunker", au început să se detoneze camere și să se declanșeze blițuri. Și mi s-a oprit inima în loc când mi-am dat seama că Betty are dreptate.

Atunci să pozeze ea pentru camere. Eu m-am concentrat pe test. Aparatul era așezat pe o platformă de pe fundul bazinului. Cușca de metal roșu-aprins avea un scaun de pilot în ea și stătea pe un set de șine care duceau în bazin. Ah... petrecusem atâtea ore învățând să scap după o amerizare, încât m-a cuprins nostalgia.

Problema era că antrenamentul pentru ieșirea din apă începea în bazin, în afara aparatului, cu un șir de obstacole. Numai că acum nu vedeam niciun obstacol. Ne băgau direct în Dunker. Voiau să ratăm testul.

Supervizorii de la Marină se întoarseră să ne urmărească. Sau, ca să fiu mai precisă, s-o urmărească pe Betty.

Nu-i puteam condamna. Cum reușea să se legene în felul ăla fără să-i cadă costumul? Materialul era albastru, dar parcă lua foc numai după cum se mișca în el.

Betty se opri în fața ofițerilor de marină, cu Jacira și cu mine în spatele ei, formând un triunghi improvizat.

– Deci... cine vrea să mă scufunde pe mine?

A trebuit s-o scoată altcineva din cușcă. Nu era ceva neobișnuit la prima încercare, chiar dacă aveai antrenament. Aparatul cădea într-un unghi de 50 de grade, lovea apa rece ca gheața, apoi te întorcea cu capul în jos. Trebuia să-ți scoți centura și să ieși din cușcă, numai că erai legat la ochi, deci mergeai pe pipăite.

Din acest motiv stăteau scafandrii Marinei în bazin. Recunosc că m-a încercat o satisfacție meschină când au scos-o pe Betty din apă ca pe-un pisoi înecat. Au învelit-o cu o pătură și au așezat-o pe o bancă, în timp ce alții au resetat mașinăria. Satisfacția mea s-a transformat în rușine când am văzut-o cum tremură. Mi-am amintit de prima mea încercare cu Dunkerul.

M-am întors spre ofițerul de marină responsabil cu testarea.

– Pot să încerc eu acum?

Nu și-a dat ochii peste cap, dar nici departe n-a fost.

– Bineînțeles. De ce nu? Hai să vă scufundăm pe toate!

Asta numeau ei antrenament... Înăbușindu-mi un mârâit nervos, m-am urcat pe scara care ducea la cușcă. Acolo a trebuit să renunț la prosop – și la ultima fărâmă de modestie pe care mi-o insuflase mama.

Când a căzut, cârdul de reporteri adunați în jurul bazinului au declanșat blițurile. M-am lăsat în cușcă și mi-a venit să urlu.

Cușca era din metal. Inclusiv scaunul. Fusese în apa rece ca gheața. Eu purtam bikini.

Am scos un fel de chițăit, dar n-am țipat. Totuși era un motiv în plus să-mi doresc să fiu îmbrăcată în costumul presurizat.

Ofițerul mi-a pus hamul pe umeri. Pânza rece și udă mi s-a înfipt în carne când m-a ajutat să-l fixez.

– În regulă, păpușă. Chestia asta o să cadă în apă și-o să te răsucească cu capul în jos. Treaba ta e să nu te panichezi și să aștepți să te scoată scafandrii din apă.

– Am crezut că treaba mea e să mă eliberez singură și să înot până la suprafață.

Mi-am plimbat degetele pe cataramă, încercând să-i memorez poziția.

– Exact. Asta am vrut să spun.

Trânti capacul cuștii și se ridică în picioare. M-am aplecat în față.

– Nu mă legați la ochi?

Ezită și îngenunche la loc.

– Ai mai făcut asta?

– Am fost în WASP.

Evident, și Betty fusese, dar eu zburasem cu avioane performante.

– Am zburat cu Mustanguri și majoritatea avioanelor de vânătoare, așa că m-au trimis la Ellington pentru antrenamente.

– Aha!

Bătu darabana pe muchia cuștii, apoi se apropie de mine.

– Bine. Uite cum stă treaba. Pe doamne nu le legăm la ochi. Ni s-a spus să ne facem că vă testăm. Chiar vrei să faci testul ăsta pe bune?

L-am privit lung câteva clipe. *Să ne facem că vă testăm?* Nu aveau de gând să ne trimită în spațiu pe niciuna.

Am reușit, nu știu cum, să-mi relaxez maxilarul.

– M-au pus să mă îmbrac în bikini, dar eu sunt pilot. Și încă unul dat naibii. Așa că, da, vreau să dau testul ăsta pe bune.

– Să-mi trag una!

Plesni metalul și se ridică a doua oară, aplecându-se în camera de comandă. Reveni imediat cu o pereche de ochelari de înot negri.

– Să nu te îneci, auzi?

– Nu mi-am trecut asta în agendă.

Am luat ochelarii și mi i-am tras peste cap. Lumea din jur s-a făcut nevăzută.

Am pipăit poziția hamului de la umăr, cadrul metalic rece al cuștii și catarama centurii. Apoi am pus mâna pe „manșă" și am dat afirmativ din cap.

– Gata.

Testul presupune și să nu știi exact când va fi aruncată cușca în apă. Mi-am umplut plămânii cu aer, ascultând cum foșnește uniforma ofițerului când se ridică. Apa plescăi în jurul meu. Un declic.

Și apoi a căzut scaunul.

Apa m-a plesnit și m-a învelit într-o manta de gheață. Îmi intra cu forța în gură și mi se agăța ca o gheară de interiorul

nărilor, în timp ce lumea se învârtea cu mine. Plămânii mei au început imediat să urle după aer.

Panica nu mă ajuta. Am strâns din dinți și mi-am pus mâinile pe umeri. Așa. Am găsit repede pânza aspră a hamului pe piele. În costumul presurizat, mi-ar fi luat mai mult timp.

Am urmărit cu degetele linia hamului, până la catarama care mă împungea ca un țurțur de gheață și mi-am desfăcut centura. Mi s-a frecat de stomac, deasupra liniei bikiniului. Am dat la o parte cele două fâșii ale centurii.

Eliberarea din ham îmi dăduse de furcă ultima oară, dar de costumul de baie nu se agață nimic. Am alunecat din ham, eliberându-mă, într-o clipită. M-am întins și am apucat marginea cuștii cu ambele mâini, ca să mă pot orienta. Am ieșit afară, înotând în jos și apoi distanțându-mă de „epavă".

Trebuia să înotăm într-un unghi de 45 de grade, ca să ne ferim de posibile flăcări și dâre de ulei. Era mai greu legată la ochi și bănuiesc că am ieșit la suprafață prea aproape de cușcă.

Pe măsură ce scăpam de greutatea apei, am reînceput să aud voci.

– ... de repede s-a mișcat? A doborât un record? Elma! Elma! Aici!

Niciând n-am inspirat cu mai multă poftă. Mi-am scos ochelarii, zâmbind... unui perete. Nu-i nimic. Trebuia să mă răsucesc cu 360 de grade, cu brațele deasupra apei, ca să îndepărtez dârele de „ulei".

După ce m-am răsucit, m-am întors cu fața la fotografi și le-am făcut cu mâna. Stabilisem un nou record? Nu. M-am mișcat repede, însă variabilele diferă de condițiile de teste obișnuite.

Dar asta era deja știință, și nu la știință se aștepta lumea de la mine.

TREIZECI ȘI PATRU

O „PLIMBARE" DE DOUĂ ORE ÎN SPAȚIU

Astronautul din* Artemis 4 *va pluti la 22 de metri de capsulă

KANSAS CITY, KS, 3 noiembrie 1957 — (United Press International) — Căpitanul Cristiano Zambrano, din Mexic, va încerca să stabilească un record al „plimbărilor spațiale", plutind aproximativ două ore pe durata viitorului zbor pe orbită al *Artemis 4*, au declarat astăzi reprezentanții Coaliției Aerospațiale Internaționale.

Stăteam în simulator după orele de program, cu bibliotecaftul greu în poală. Mi-am masat puntea nasului și am strâns din pleoape, încercând să-mi întipăresc cu forța în memorie succesiunea corectă a verificărilor. Interiorul simulatorului era o replică a capsulei *Artemis* și la fel de intim precum carlinga unui avion de vânătoare, dar în loc de cupolă aveam un perete și un tavan plin cu comutatoare cu acronime obscure. Speram că, dacă studiez în simulator, mi le voi aminti

mai repede în cazul unei simulări adevărate. Dar n-am avut noroc până acum.

– Ai de gând să mai ieși vreodată de-acolo?

Vocea lui Nathaniel se auzi de sub capsulă.

Mi-am lăsat capul pe spătarul tapițat.

– G-amf.

Râzând, Nathaniel urcă scara pe mica platformă din exteriorul capsulei.

– Poftim?

– Indicatorul de poziție al directorului de zbor se citește I, P, D, Z. Dar Giroscopul de Altitudine Montat pe Fuzelaj e prescurtat G-amf. Serios?

Astrodinamica și antrenamentele de zbor nu-mi dădeau dureri de cap. Acronimele însă mă omorau.

– Și de ce e pronunțat ca un cuvânt, în timp ce comandantul e prescurtat C, D, T? Îți ia mai mult să rostești prescurtarea.

– G-amf se rostește mai rapid decât G, A, M, F.

– Știi ce vreau să spun.

M-am uitat urât la manualele din poală, ca și cum ar fi fost Parker.

– Purtăm conversații întregi fără să rostim un singur substantiv. „Făceam o manevră IOL și Sim Sup a scăpat IPDZ odată cu MTVC. Pe urmă, LMP a văzut cum G-amf dă erori și O2 scade... Pfua!

– Nu a făcut nimeni o manevră IOL manuală.

– Tu. Nu. Mă. Ajuți.

Mi-am întors privirea încruntată spre locul unde stătea Nathaniel, încadrat de trapa deschisă a capsulei. Mă uitam în sus, direct la el. Se tăiase puțin sub bărbie când se bărbierise.

– Și mai e și POGO. Simulatorul de gravitație parțială. Nici măcar nu e un acronim. Dacă i-ar fi dat o femeie numele ăsta,

am fi fost date afară în hohote din corpul de astronauți, ceea ce ni se și întâmplă, de fapt. Vai. De. Mine. Ți-am povestit despre ședința foto de săptămâna trecută, în T-33?

– Da. Dar poți să-mi mai povestești o dată, dacă te ajută.

Își propti cotul de marginea trapei înguste.

– Nu, mulțumesc.

Mă durea și acum. Am crezut că, în sfârșit, ne vor lăsa pilotăm T33-urile, dar n-am făcut decât să stăm în carlingă și să ne pudrăm nasurile. Literalmente. Ne-am pudrat nasurile. Dacă stăteam în capsulă, măcar făceam simulări și învățam ceva. M-am întins spre Nathaniel și i-am luat mâna, răsucind-o ca să-l sărut în palmă.

– Îmi pare rău că sunt atât de morocănoasă.

– Știi ce? Dacă ieși de aici și mă ajuți cu niște cifre dintr-un raport, te ajut și eu să reții acronimele.

Am închis manualul cu atâta putere, că a răsunat în interiorul minuscul al capsulei.

– Da, te rog. Te rog, dă-mi să calculez ceva!

Se aplecă și mă sărută pe obraz.

– Perfect.

Se întinse și-mi făcu semn să-i dau manualul.

– Mi-e dor de tine.

– Oh... Îmi spui numai lucruri frumoase.

M-am ridicat și m-am strecurat afară din capsulă. Cum vor încăpea acolo unii bărbați în costum presurizat nu prea reușeam să-mi explic, oricâtă fizică știam.

Nathaniel se sprijini de balustrada micii platforme. Dincolo de el, o rețea de cabluri și grinzi de sprijin înveleau capsula într-o încâlceală artistică, menită să simuleze misiuni cât mai aproape de realitate pentru cei din interiorul ei. M-am întins

până mi-a trosnit spatele. Ceasul de pe perete arăta că e trecut de opt. Asta însemna că iar luam cina la cantină.

– La ce lucrezi acum? l-am întrebat.

– Nimic complicat. Helen a făcut deja calculele, dar vreau să mă asigur că datele simplificate sunt redate corect, înainte de a le trimite la Comisia de Gestionare a Fondurilor din Senat.

Coborî scara cu manualul vârât sub braţ.

– Încercăm să anticipăm ce efecte poate avea mutarea în Brazilia asupra departamentului de inginerie.

– Am crezut că a fost aprobată deja.

M-am lăsat să alunec pe scară şi am sărit pe podea. Nathaniel oftă.

– A fost. Dar pe urmă senatorul Mason a ridicat problema siguranţei naţionale, întrebând dacă Statele Unite are trebui să-şi cedeze puterea altei ţări.

M-am oprit la baza scării.

– Nu-i e clar ce se întâmplă? E un efort mondial. Statele Unite nici măcar nu vor mai *exista* dacă nu plecăm de pe planeta asta.

– Nu ne crede.

Sala simulatorului răsună de ecoul paşilor săi pe podeaua de beton. L-am urmat, dar mai silenţioasă. De când mă alăturasem corpului de astronauţi purtam mai mult tenişi şi pantaloni la serviciu.

– Vremea s-a încălzit. N-a observat nici asta?

Se opri la panoul cu comutatoare.

– Ba da, dar acum trecem printr-o perioadă bună, când temperaturile sunt normale, chiar dacă necaracteristice anotimpului.

Aşa va fi cinci ani de acum încolo, poate mai mulţi, până când lucrurile vor începe s-o ia razna. Timp suficient ca oamenii să uite de Meteorit.

– Păi... câtă vreme finanțează programul spațial de acasă, tot e ceva.

– Da. Dar tot mai bine ar fi în Brazilia.

Stinse luminile și îmi deschise ușa.

– Apropo, cum se descurcă astronautul brazilian?

– Jacira? E grozavă. Zilele trecute, Sim Sup ne-a dat un GPC care nu corespundea cu MIS...

Nathaniel începu să râdă.

– Tu auzi ce spui?

– Corect.

M-am uitat să nu fie nimeni pe hol și l-am sărutat.

– Dar să știi că tot trebuie să mă ajuți cu acronimele.

La ședința de luni dimineață, m-am așezat pe scaun, cu o cafea și o gogoașă în față. Nu avea fiecare locul său, dar obișnuința și rutina ne încurajau să ne așezăm de fiecare dată pe aceleași scaune. Locurile lui Malouf și Benkoski erau goale azi, pentru că erau într-o misiune, dar niciun alt astronaut nu îndrăznea să se așeze pe ele.

Jacira, Sabiha, Nicole și cu mine eram toate pe partea dreaptă a mesei, cel mai departe de ușă. De cele mai multe ori, femeile stăteau împreună când erau și bărbații de față, deși Lebourgeois și Violette ședeau, bineînțeles, unul lângă altul, mai în spate. Betty stătea lângă Parker, în partea din față, și lângă Clemons, învăluit în obișnuitul fum de trabuc.

Pe masa cea mai importantă, din spatele sălii, erau niște gustări și băuturi. Abia atunci mi-am dat seama cât de mulți bărbați din lumea asta funcționau pe bază de gogoși și cafea.

Clemons deschise registrul cu sarcini, de care îmi era groază.

– Așa... Cleary și Lebourgeois, mergeți la ILC, ca să testați cea mai nouă generație de costume. Cică au rezolvat problema

întăriturilor de la umeri, dar nu vă bazați pe asta până când nu ați stat în ele toată ziua.

Neplăcut, dar corect. Așa cum spuneau toți astronauții, din cauza efortului depus pentru a te deplasa în costumul presurizat, la sfârșitul unei activități extravehiculare erai extenuat, deci ceea ce la început era doar ușor deranjant devenea intolerabil la final.

– Zambrano și Terrazas, faceți din nou simulări cu Wells, Tayler și Sanderson, conform graficului de lucru inițial. Încercați să nu mai defectați IBM-ul, bine?

Până și eu am râs la asta. Calculatorul mecanic care trebuia să ruleze simulările avea o rată de abandon care ne-ar fi lăsat urgent fără astronauți într-o situație reală.

– Violette, Betty, Grenades și Gladstone, voi faceți treaba nasoală azi.

Împinse două seturi de pagini capsate pe masă. Le-am împins și eu mai departe, bucuroasă că nu căzuse măgăreața pe mine. „Treaba nasoală" era turul publicitar.

– Mâine mergeți la o școală, iar miercuri tăiați panglica la reinaugurarea autostrăzii I-70. Gökçen, Wargin, Paz-Viveiros, Collins, Aldrin și Armstrong, voi mergeți la Chicago, unde aveți întâlnire cu Planetariul Adler. E timpul să învățați să folosiți sextantul.

Clemons se întoarse spre mine și zâmbi. Nu era semn bun.

– York. Tu și Parker testați noul T-38.

Era să scap cafeaua. T-38? Nu mă lăsaseră nici pe T-33, iar acum mă trimiteau la un zbor de testare cu cel mai sexy T-38. Mi-a venit să întreb: „Serios?", dar am reușit să îngaim un „da, domnule" în schimb.

Nicole îmi trase un ghiont.

– Fir-ai să fii, tu te-ai ales cu toată distracția.

– Ce vrei, așa a ordonat șeful.

Dar mi se părea imposibil ca Parker și Clemons să se fi răzgândit în privința mea numai pentru că până atunci îmi ținusem capul plecat și-mi văzusem cuminte de treabă. Însă calul de dar nu se caută la dinți. Așteptam să zbor cu un T-38 de când... practic, de când s-a inventat.

– Ba n-o să se distreze absolut deloc, crede-mă, spuse Parker, ridicându-se de la masă. La treabă, oameni buni. Trebuie să prindem ștafeta spre Lună.

După ce am îmbrăcat costumul și mi-am pus parașuta, am scos casca din compartimentul ei de lemn și m-am îndreptat spre pistă. Mama ar fi leșinat dacă m-ar fi văzut. Nu numai că purtam pantaloni, dar curelele parașutei mă strângeau atât de tare de picioare, încât în unele culturi s-ar fi considerat că sunt măritată cu ele.

Parker ajunsese deja la avion și-și pusese casca pe marginea carlingii. Stătea de povești cu șeful echipajului, dar mișcă din cap în direcția mea când mă văzu și trecu automat la stilul didactic:

– Verificările anterioare zborului încep din momentul în care te apropii de avion.

Ceea ce era valabil pentru orice avion cu care ai zbura. Am dat aprobator din cap, sperând să trecem peste partea asta.

– Bun. Verifică să nu fie scurgeri de ulei, obstacole sau orice altceva neobișnuit la avion.

Minunata, superba aeronavă. Avionul cu reacție. De la botul ascuțit ca un vârf de ac până la sistemul de evacuare al motorului, T-38 era un obiect suplu, de o frumusețe elegantă. Avioanele CAI erau cromate, cu sigla alb cu albastru a coaliției pe coadă.

Parker își încrucișă brațele la piept. Îi simțeam privirea sfredelitoare chiar și prin ochelarii de zbor.

– Știu că te consideri pilot, dar un avion cu reacție nu e același lucru cu sistem de propulsie.

– Da, domnule.

Zâmbește și dă din cap, Elma, zâmbeeeeeeește și dă din cap.

Adică nu spunea chiar prostii, cele două chiar erau diferite.

– Sunt doar nerăbdătoare să pun în practică ceea ce am învățat la cursuri și în simulator.

– Perfect.

Arătă spre avion cu degetul mare.

– Ce faci imediat după ce ai verificat zona?

– Verific jurnalul de bord. Apoi cupola și siguranțele scaunului.

– Fă-o!

Se propti de aripa avionului și-mi făcu semn să mă grăbesc.

Am verificat tubul de oxigen, apoi am ezitat, pentru că nu cunoșteam avionul.

– Ce anume îmi scapă?

– Verifică să nu fie obstacole.

Se îndreptă spre cel mai apropiat dispozitiv de admisie cu un șchiopătat ușor.

– Sunteți în regulă?

– De obicei trebuie să te lași pe vine ca să ai vizibilitate bună. Uite-așa! Așteaptă...

Ridică ochii și îmi făcu semn să mă las pe vine lângă el.

– Cât ești aici jos, verifică și asta. Privește în lungul aripii. Observi că poți vedea prin carcasa avionului?

– Ăăă...

Genial! Am făcut cum mi-a spus, uitându-mă la avion de-a lungul aripii, dar n-am văzut decât o masă solidă.

– Trebuie să privești din unghiul potrivit. Aripile formează atunci un singur corp care trece prin tot avionul.

– Serios? Asta-i... o!

Am văzut cum se reflectă lumina, apoi o porțiune îngustă din hangarul aflat de partea cealaltă a avionului.

– Ce grozav!

– Bun. Din partea asta se vede bine, așa că aruncă o privire și apoi treci în partea cealaltă și vezi dacă e la fel.

Se retrase în spate, frecându-și piciorul stâng.

– Ai înțeles?

– Recepționat.

Aș fi vrut să insist să-mi spună despre picior, pentru că un pilot bolnav mă putea afecta direct, dar acum se purta frumos. Sau cel puțin cât putea el de frumos. De fapt... stai. Trebuie să fiu cinstită: când trebuia să explice un lucru, era un profesor binevoitor și deseori generos cu detaliile. Noi nu ne ciondăneam decât în alt context.

Ambele părți corespundeau și mi-a explicat răbdător cum să verific dispozitivele de admisie. Dar, când am urcat pe locul din spate al carlingii, abia m-am abținut să nu sar în scaun de fericire. Era un avion atât de frumos!

Faptul că am trecut prin fiecare pas al verificărilor premergătoare zborului m-a ajutat să mă concentrez. Mai ales că știam că Parker îmi caută nod în papură.

Exact. Mă interesa mai mult să-i fac o impresie bună decât să fiu atentă la greșelile care m-ar fi putut omorî. Poate că ordinea priorităților nu era cea bună.

Mi-am fixat harnașamentul pe umeri și mi-am pus casca. Casca îmi îmbrățișa capul și estompa orice zgomot exterior. Am conectat tubul de oxigen, răsucindu-l până s-a auzit declicul de fixare, și mi l-am fixat de harnașament. Am lăsat masca

să atârne până ajungeam în aer și dădea drumul oxigenului. Deocamdată, cupola era deschisă, lăsând să pătrundă în carlingă vântul care bătea dinspre cerul argintiu înnorat, mirosul de benzină și smoală și de cauciuc ars.

– Bun, îmi cârâi vocea lui Parker în urechi. Ești gata să pornești motorul numărul doi?

– Da.

– Nu se vede niciun obstacol?

M-am aplecat spre stânga, să văd coada avionului. Nu se vedea decât hangarul din spatele nostru, destul de îndepărtat ca să nu fie un pericol. Apoi am forțat centura de umăr, aplecându-mă și în dreapta.

– Niciun obstacol.

În fața mea, Parker execută aceleași mișcări. Nu-i vedeam decât vârful căștii în timp ce se aranja în scaun și dădea din cap.

– Hai să le cerem aer. Mâinile sus?

Ridică demonstrativ mâinile deasupra capului, apăsând cu pumnul drept în mijlocul palmei stângi. Nu se făcea să-l accidentăm pe șeful nostru de echipaj lovind ceva din întâmplare.

– Mâinile sus, am spus.

Le-am ridicat, dar pulsul îmi creștea constant. Am inspirat adânc, să mi-l potolesc. Dacă mă emoționam așa într-un avion cu reacție, atunci ce făceam într-o rachetă?

Afară, echipajul de la sol fugi în spatele avionului, ca să ne alimenteze cu aer, pentru a facilita aprinderea. În interiorul avionului, vâjâitul aerului crescu în intensitate, apoi deveni constant.

– Numărul doi, treizeci. 14% rpm[1]. Turometru OK. Maneta de gaze la ralanti.

---

[1] Rotații pe minut (n. tr.).

Maneta răspunse la comanda lui și se deplasă în poziția superioară. Nu aveam de gând să fac nimic până nu-mi ceda mie controlul avionului, dar mă puteam preface că eu eram cea care îl pornea. Măcar o vreme.

Parker monologa mai departe, explicându-mi fiecare mișcare:

– Debit de combustibil, 200. Presiunea uleiului, în regulă. TGE[1] crește.

Așa creștea și tensiunea mea. Chiar avea de gând să mă ia și pe mine în aer.

– Maximum șapte șaptezeci. Instrumentele motorului, în regulă. Sistemele hidraulice, în regulă. Luminile de avertizare, stinse.

Tăcu și casca i se răsuci ușor, ca și când ar fi așteptat un răspuns.

Piloții fac chestia asta ciudată, ca un fel de ritual religios. Interacțiunile apel-răspuns seamănă cu o liturghie proprie.

– Instrumentele motorului, în regulă. Sistemele hidraulice, în regulă. Luminile de avertizare, stinse, am repetat.

– Stânga liber?

Am mai verificat o dată.

– Liber.

– OK. Hai să dăm aer și motorului unu. Mâinile sus?

Parker ridică mâinile deasupra capului.

– Mâinile sus.

Echipajul de la sol fugi să conecteze furtunul la motorul celălalt. M-a șocat din nou diferența uriașă dintre Parker profesorul și Parker nemernicul. Făcuse toate verificările pe un ton calm și răbdător.

– În regulă să pornim și motorul doi?

---

[1] Temperatura gazelor la evacuare (n. tr.).

– În regulă.

În schimb, vocea mea poate că mi-a trădat puțin emoția. Abia mi-am reținut un chiot de fericire când aparatul a prins viață în mâinile noastre. Am făcut aceleași verificări și pentru celălalt motor, iar aproape de final vocea mea dobândise calmul vocii lui Parker.

– Supapa manetei de gaze acționată. În regulă... Să deconectăm aerul.

Duse încă o dată mâinile deasupra capului.

– Mâinile sus?

– Mâinile sus.

Nu atingeau niciun instrument și, surprinzător, nici nu-mi tremurau. Aveam impresia că îmi vibrează fiecare nerv, dar mâinile nu-mi trădau senzațiile. Avioanele cu reacție sunt mult mai ușor de manevrat decât mulțimile și mult, mult mai seducătoare.

După ce echipajul de la sol decuplă furtunul de la motor, Parker își reluă litania:

– Comutatorul bateriei, în regulă. Am pornit cu dreptul.

Am făcut verificările premergătoare rulării pe pistă și pe cele de navigație în același stil apel-răspuns. Apoi am ajuns la: „E momentul să tragem cupola carlingii și siguranțele scaunelor".

– Cupola și siguranțele scaunelor trase.

Plasticul portocaliu-aprins s-a desprins ușor. Am ridicat ambele siguranțe deasupra capului, ca să arăt că le-am îndepărtat, apoi le-am pus în buzunarul de la genunchiul stâng.

– Calele îndepărtate.

Afară, echipajul urmărea semnalele lui Parker.

Am început să rulăm pe pistă.

Un avion care se deplasează la sol e absolut oribil. M-a zguduit bine, noroc cu harnașamentul, dar am continuat să verific cu Parker toate elementele de navigație și comunicare.

– Brațele sus.

Coborî cupola carlingii, oprind curentul care venea de afară.

Dumnezeule! Chiar și de pe scaunul din spate, aveam un câmp vizual foarte larg. Din față trebuie să fi fost copleșitor.

L-am auzit pe controlorul de trafic aerian prin radio:

– Talon Unu Unu, aici turnul. Ai permisiunea de decolare.

Parker întoarse puțin capul, de parcă ar fi putut privi peste umăr.

– Gata?

– Confirmat. Gata.

Dădu aprobator din cap și răspunse turnului:

– Talon Unu Unu, gata de decolare.

Avionul atinse puterea maximă și Parker inițiie postcombustia. Avionul se smuci, dându-mi senzația că am primit un șut în fund, iar Parker trase frânele și amplifică tracțiunea.

Vuietul motorului crescu în intensitate când avionul rulă înainte, împingându-mă în scaun. Nu era ca la avioanele cu propulsie, la care forța e mai blândă. Aparatul ăsta mă zguduia până în măduva oaselor, lipindu-mi spatele de scaun.

Se ridică atât de lin, că am vrut să aplaud când am văzut cum fuge pământul de sub noi. Dar eram la un zbor de antrenament, nu în excursie, așa că m-am bucurat doar în sinea mea.

Mă uitam când la instrumentele de măsură, când afară. Aerul parcă se lichefiase și plutea în jurul nostru. Cum e posibil să te simți și greu, și ușor în același timp? Gravitația mă apăsa în jos, dar aerul mă ridica.

Doamne! Era un avion splendid. Îl iubeam la nebunie și probabil că încălcam toate poruncile care-ți interzic să te închini unui chip cioplit.

– York.

Parker vira spre sud și mă apăsă și mai tare în scaun.

– Domnule?

Nu cumva voia să-mi lase mie cârma? Nu, încă nu.

– Am... am o problemă și vreau să-mi faci un serviciu.

– Poftim?

– M-ai auzit foarte bine.

Parker nemernicul reveni preț de-o clipă, apoi oftă. Vocea unui pilot sună altfel, mai intim, în cască.

– Uite... Uite ce e! Tu și Malouf sunteți singurii care știți de problema cu piciorul meu.

– Dar...

Ce voia să insinueze?

– Dar n-am spus nimănui.

– Știu, oftă el încă o dată. Mulțumesc.

– Ce...

Discuția mă debusolă. Nu putea să-mi spună asta la sol? Și, apropo, de ce nu l-a raportat Malouf?

– Pot să vă întreb despre ce e vorba?

Norii se lăsau peste noi, schimbând întinderea monotonă, argintiu-cenușie, în creneluri de bumbac. Parker ne ridică în mijlocul lor, împrăștiindu-i în șuvițe răzlețe. Apoi străpunse stratul superior de nori și ne aduse pe un cer de un albastru pur.

– Dumnezeule...

Nu profanam. Nu mai văzusem cerul atât de albastru de nu mai știam când. Era atât de senin, încât mă durea sufletul. Soarele, liber de nori, ardea pe deasupra lor. Atât de puternic, încât am început să lăcrimez, în ciuda vizetei.

– Exact...

Parker oftă din nou.

– Da, e uimitor, dar spațiul e... Trebuie să mă duc la doctor. Piciorul îmi amorțește și pur simplu nu-l mai pot folosi.

La cea mai mică bănuială că ceva nu e în regulă cu mine, o să mă consemneze la sol.

– Atunci mergeți la alt doctor, nu la medicul de zbor.

Scoase cele mai amare hohote de râs pe care le-am auzit vreodată de la el.

– Crezi că n-am încercat? Sunt primul om care a zburat în spațiu. Nu pot să merg nicăieri fără să apară un cârd de reporteri după mine. Nu pot să strănut, nu pot să joc fotbal cu fiii mei, nu pot nici măcar să merg la...

Tăcu. N-am mai auzit decât sâsâitul oxigenului, propria mea respirație și aerul vuind pe lângă noi.

– La cine nu puteți merge?

– Nu pot merge la doctorul meu.

Sunt sigură că nu asta a vrut să spună.

– Dacă te autorizez să zbori cu T-38, îmi dai voie să mă folosesc de orele zbor ca să-mi ascund vizitele la doctor?

I-am pus întrebări ca să câștig timp.

– Și cum am proceda, mai exact? Adică... nu cred că mă veți lăsa să-l pilotez singură.

– Nu. Dar știu eu o clinică. Aterizăm lângă ea. Eu intru, stau cât e de stat și ies. Pe urmă, ne continuăm zborul.

– Numai pe T-38? Nu-mi oferiți și un loc în rachetă?

– Asta nu pot s-o fac.

Întoarse capul, vrând parcă să mă privească.

– Cuvântul meu atârnă greu în povestea asta, dar nu cel mai greu. Dacă ar fi după mine, ca să fiu sincer, femeile nici n-ar avea ce căuta în programul spațial. Nu încă.

– Știți că am adunat mai multe ore de zbor decât dumneavoastră, nu?

– Da. Și știu despre Messerschmitturi și tragerea la țintă și tot ce ați făcut voi, astea din WASP. Nimic nu se ridică la nivelul

unui pilot de încercare și cu atât mai puțin la nivelul cerințelor din spațiu.

– Păi, nu avem de unde să știm, nu? În plus, cât de dificil poate fi, din moment ce vă descurcați cu un picior bolnav?

Înclină avionul, ca și când ar fi vrut să demonstreze un punct de vedere.

Am râs – de fapt, am chicotit.

– Îmi cer scuze. Nu de dumneavoastră râdeam. Dar avionul e... o minunăție.

– Chiar este.

Echilibră T-38-ul și aproape că ne lăsă plutind cu scaunele.

– Deci, ce zici, mă ajuți?

– Mă mai urâți și acum?

– Da.

Mai scoase un oftat – un sunet atât de nepotrivit cu felul lui de-a fi. Parcă și-ar fi lăsat ego-ul să curgă din el înainte de a vorbi mai departe:

– Dar recunosc că te ții de promisiuni și ai principii.

– Și nu vă îngrijorați că tocmai principiile mele mă vor determina să vă raportez?

– Ba da.

– Problema e că îmi cereți să pun în pericol viețile unor oameni și programul spațial.

– Nu m-am trecut pe lista echipajelor. Dar e o diferență între a amâna misiunile și a fi consemnat la sol.

– Iar acum vor să vă trimită pe Lună.

Propunerea lui mă atrăgea nu pentru că ajungeam să pilotez un T-38, ci pentru că în sfârșit aveam șansa să-i intru în grații, chiar dacă mă disprețuia pentru asta. Nu știu. Poate, înainte de a intra în program, aș fi putut s-o accept... Dar acum? Acum știam exact cât de în formă trebuie să fii ca să devii astronaut.

Nici nu mai spun ce s-ar întâmpla dacă oamenii ar descoperi că sunt complicea lui.

– Nu voi spune nimănui, dar... Îmi pare rău. Nu vă pot ajuta să vă ascundeți problema.

Aerul șuieră pe lângă noi în clipa de liniște care se lăsă.

– Măcar ești sinceră, trebuie să recunosc. În regulă.

Lăsă scurt capul în jos, apoi îl ridică.

– Știu că iei Miltown.

TREIZECI ŞI CINCI

SE CAUTĂ DATE DESPRE URAGANE

Trei avioane ale Naţiunilor Unite dotate cu aparatură de cercetare

PARIS, 3 noiembrie 1957 — Trei avioane ale Naţiunilor Unite vor fi dotate cu aparatură specială de cercetare a uraganelor vara şi toamna următoare, au declarat astăzi reprezentanţii oficiali ai NU. Forţele Aeriene ale Statelor Unite vor pune la dispoziţia Naţiunilor Unite două B-50 Superfort şi un B-47 Stratojet pentru acest proiect. Acestea vor survola Atlanticul, Caraibele şi Golful Mexic, ca parte a efortului continuu de a înţelege cum s-au modificat tiparele climatice de la căderea meteoritului din 1952.

Cum îi spui soţului tău că eşti şantajată? La masă? „Ştii, iubitule, azi mi s-a întâmplat ceva amuzant. Îmi dai, te rog, salata?“

Sau în pat, în timp ce îi distragi atenţia făcând sex?

Sau îți iese, pur și simplu, pe gură în timp ce vă spălați pe dinți.

– Parker încearcă să mă șantajeze.

Nathaniel își smulse ața dentară dintre măsele și se întoarse spre mine.

– Ce?

– Știe că iau Miltown și vrea să-l ajut cu ceva.

– Ce?

Același cuvânt, însă cu sens total diferit. Strângea atât de tare ața pe degete, că începeau să i se albească, amorțindu-i.

Am înghițit în sec, iar gustul proaspăt de mentă mi-a pus un nod acru în stomac. Am luat o gură de aer, simțind cum îmi arde și îngheață în același timp gâtul. Nodul de anxietate din piept mă îndemna să iau o pastilă de Miltown, dar nu voiam s-o iau. Rahatul de Parker.

– Să nu spui nimănui.

De-asta n-am vrut să-i spun la serviciu. Dacă i-aș fi povestit întâmplarea acolo, ar fi intrat valvârtej în biroul lui Clemons și ar fi pretins să se ia măsuri împotriva șantajistului Parker.

– Clemons trebuie să afle.

Vârfurile degetelor i se învinețiseră deja. Am pus peria de dinți în suport, oftând.

– Hai să stăm jos!

Nathaniel privi în jos și clipi mirat când văzu ce face cu ața. O desfăcu, își mișcă degetele și o aruncă la gunoi.

– Bine.

Până să ajungem la canapea, aveam frisoane care îmi făceau mâinile să tremure, iar spatele mi-era acoperit de transpirație. Am înghițit în sec și mi-am studiat mâinile, pe care mi le-am așezat în poală, într-o poziție relaxată și elegantă. Mama ar fi fost tare mândră.

– Dacă spui cuiva, Clemons va afla că iau Miltown, am anxietate și vărs, și ce concluzie crezi că va trage? Că sunt aptă să merg în spațiu? Că sunt aptă chiar și pentru programul spațial? Oricum nu vede în mine decât un mijloc de făcut reclamă.

– Cine ți-a spus asta?

Canapeaua scârțâi când se lăsă în față.

– Parker?

Am încuviințat.

Se ridică împingându-se de pe canapea și patrulă până la patul rabatabil și înapoi. Se opri în fața măsuței de cafea, cu picioarele despărțite și mâinile pe șold.

– Povestește-mi cum s-a întâmplat.

– Promite-mi că nu spui nimănui.

Mi se zbăteau mușchii mâinilor, dar nu mi-am încleștat degetele.

– Sau că nu faci nimic.

Corpul îi rămăsese în aceeași poziție rigidă, dar întoarse privirea spre luminile din Kansas City.

– Îți promit că voi discuta cu tine înainte de a face ceva. Nu-ți pot promite că nu voi face nimic, pentru că nu m-aș ține de cuvânt.

Mi-am masat cu degetul mare un mușchi spasmodic. De ce mă mai deranjam, nu știu, din moment ce tremuram toată de la stres.

– Are probleme cu piciorul stâng. Zice că îl furnică. Acum vreo două luni l-am surprins în casa scării. Nu mai putea sta în picioare. M-a rugat să nu spun nimănui. De-atunci, nu s-a mai întâmplat să-l văd așa. Am tras concluzia că a fost ceva temporar.

Și mă simțisem mai în siguranță așteptând să-i observe altcineva simptomele. Puteam zice că o fac din prudență sau compasiune, dar de fapt mi-era în mare parte teamă.

Am tras încă o dată aer în piept și i-am povestit lui Nathaniel despre zborul cu T-38, despre rugăminte și apoi despre amenințare.

– M-a dus cu el la clinică. Cred că nu voia să mă scape din ochi.

– În sala de consult?

Îi tremura vocea.

– Nu, nu. Am rămas în sala de așteptare.

Fusese cât pe ce să-l sun pe Nathaniel de la telefonul asistentelor. Mulțumesc cerului că n-o făcusem.

– Când a ieșit din cabinet, era verde la față. S-a dus la baie, să vomite.

Problema clinicilor mici e că au pereții subțiri. Știu prea bine ce zgomote scoate un om care varsă.

– A ieșit după cinci minute. Nu mai era verde, ci palid, și și-a pus ochelarii la ochi.

Bănuiam de ce purtase ochelarii în interior. Și mie mi se înroșeau ochii după ce vomitam. Nathaniel scoase un mormăit nervos.

– Deci n-a primit o veste bună. Ți-a spus ce-a aflat?

– Nu. Și nu l-am întrebat. L-am lăsat să pretindă că nu s-a întâmplat nimic.

– Nu merita să te porți așa de frumos cu el.

Am scuturat din cap.

– N-am vrut să-mi fie milă de el.

– Altceva?

– M-a lăsat să pilotez T-38-ul la întoarcere. Ca recompensă sau ceva de genul.

Aveam degetele reci ca gheața. Cum naiba puteam să transpir și să-mi fie și frig în același timp?

– Cam asta-i tot. Când ne-am întors la CAI, s-a purtat de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Nathaniel mormăi din nou și începu iar să patruleze. E înalt – soțul meu – și în apartamentul nostru mic nu prea avea loc să se miște. Cu atât mai puțin cu patul coborât. Până la urmă, se opri în fața geamului și rămase cu ochii afară.

– Aș putea... aș putea forța lucrurile. *Sirius* urmează să fie lansată. La decolare, forța gravitațională va mai greu de suportat decât în *Jupiter*. Aș putea insista ca toți astronauții să treacă printr-un consult medical.

– Și-ar da seama imediat.

– N-am de gând să-l las să pericliteze programul sau pe cei implicați în el, numai ca să-i protejez egoul.

Sau ca să mă protejeze pe mine. Nathaniel n-a spus-o, dar asta era, de fapt, problema. Nu voiam să știe nimeni că sufăr de anxietate. Și pentru că mă temeam că nu voi mai ajunge în spațiu, dar și din cauza eternei mele întrebări: *ce-o să zică lumea?* Ascunsă sub întrebarea asta era teama că lumea avea dreptate.

– A tot amânat să meargă în misiuni cât a încercat să afle ce se întâmplă cu el.

– Dar urmează lansarea pe Lună.

Luminile de pe stradă îi conturau o aură în jurul părului.

– Doar nu crezi că se va eschiva și de la ea, nu?

– M-am gândit la asta toată ziua. Va trebui să renunț la pastile, asta-i clar. Și nici la doctor nu mă mai duc. Cu cât trece mai mult de la ultima rețetă și până mă toarnă Parker, cu atât mai bine. Fiindcă mă va turna sigur... Nu imediat, pentru că atunci n-aș mai avea motiv să-mi țin gura.

Nathaniel răsuci brusc capul spre mine.

– Mi se pare o idee foarte proastă.

– Dar ce altceva să fac?

Am ridicat mâinile, dar îmi tremurau degetele, așa că le-am pus înapoi în poală.

– Știe. Nu știu de unde, dar știe.

Nathaniel bolborosi ceva și începu iar să patruleze.

– Șoferul – în noaptea în care ne-am dus la hotel din cauza reporterilor, am trimis un șofer să-ți aducă haine și rețeta.

Deci nu știa numai Parker. Cât mai era... cât mai era până avea să afle toată lumea și să mă zboare din program și să scrie despre asta în ziare și...

Stomacul mi se întorcea pe dos în ritmul gândurilor. M-am clătinat pe picioare și am ajuns la baie în ultima clipă. Ghemuită pe gresie, m-am sprijinit strâns de toaletă și am vomat. Nathaniel a venit să mă țină de umeri în timp ce dădeam afară din mine toată anxietatea acumulată în ultimele zile.

Mă uram. Tata ar fi fost foarte dezamăgit că nu sunt în stare să fac față celei mai mici presiuni. Dacă nu făceam față, atunci poate că nici nu aveam ce căuta în programul spațial. Eram proastă și slabă de înger, și nu conta cât de mult muncisem ca să intru acolo, fiindcă boala asta nu avea să dispară niciodată.

Nathaniel umplu paharul de pe chiuvetă cu apă și mi-l întinse.

– Nu voi lăsa pe nimeni să-ți facă rău.

– Și cum îl vei opri?

M-a durut gâtul când am vorbit, dar am luat apa și am băut-o.

– Nu știu.

Mă mângâie pe păr și pe spate.

– Cel puțin, nu exact.

– Eu nici atâta nu știu.

M-am lăsat pe spate, ca să mă așez pe jos, sprijinită de cadă. Nathaniel se ridică și deschise dulapul cu medicamente.

– Nu.

Degetele mele se strânseră în jurul paharului.

Ignorându-mă, Nathaniel luă flaconul cu Miltown și se lăsă pe vine în fața mea.

– Elma... e mai bine așa? Să tot vomiți și să te simți groaznic? Mai bine asta, decât orice ți-ar putea face Parker?

– Nu...

N-am mai putut să vorbesc din cauza durerii de gât.

– Nu știu.

– Atunci dă-mi voie să-ți spun cum văd eu situația.

Se înghesui lângă mine, cu spatele sprijinit de cadă. Mă luă pe după umeri și mă trase lângă el, ținând flaconul într-o mână.

– Bine.

– Ești mai bine. Cu astea. Am fost atât de... atât de îngrijorat înainte...

Scutură flaconul, iar pastilele au început să zornăie înăuntru.

– Înainte de astea. Te auzeam cum vomitai. Nu mâncai. Ne puneam împreună la somn, dar tu nu dormeai. Și nici nu-mi spuneai nimic. Am crezut că ești gravidă până când... până în ziua aia. În biroul meu. Mi-a fost frică pentru tine. Acum? Ideea că Parker te-ar face să treci iar prin asta, în mod intenționat, pentru că ți-e frică să iei ceva care te ajută... Îmi vine să-i trag un pumn.

Ultima propoziție mi-a sunat atât de banală, că m-am surprins râzând. Ștergându-mă la ochi cu dosul palmei, m-am uitat la el, dar ținea ochii strâns închiși și avea o cută sculptată între sprâncene.

– Vai... nu glumești.

Expiră cu un șuierat controlat.

– Nu, spuse, răsucind flaconul pe degete. N-am simțit niciodată o nevoie mai mare să fiu violent. Dacă ar fi fost aici, probabil că l-aș fi pocnit. Și după aceea m-ar fi bătut de m-ar fi lăsat lat.

Pastiluțele albe zornăiau și-și schimbau locul de câte ori mișca flaconul. Zăngănitul lor aproape imperceptibil îmi promitea un calm care să mă învăluie ca o pătură.

– Nu știu ce să fac.

– Crezi că presiunea se va mai ușura?

Oftând, m-am făcut mică și m-am lipit de Nathaniel. M-a strâns lângă el și și-a lipit buzele de părul meu.

– Uite ce cred eu. Tu ai grijă să fii sănătoasă și pe urmă ne ocupăm de Parker. Împreună. Nu știu cum, dar știu că putem.

– Cum de ești așa de sigur?

– Pentru că am supraviețuit sfârșitului lumii.

Mă sărută din nou.

– Și tu ești Doamna mea Astronaut.

Am urmat-o pe menajera lui Nicole în livingul de la demisol, unde majoritatea fetelor de la Clubul 99 mâncau aperitive și sorbeau cocktailuri. Jacira și Sabiha veniseră amândouă, dar nu le vedeam pe Betty și pe Violette.

– Iartă-mă că am întârziat. M-a sunat mătușa Esther și am stat o grămadă cu ea la telefon.

– Ce mai face draga de ea?

Nicole se ridică de pe brațul canapelei pe care stătea cocoțată, lăsând-o pe Imogene scufundată într-un manual de zbor.

– Martini?

– Te rog.

Avantajul de a cunoaște o soție de senator era că nu lipsea niciodată cocktailul când mergeai la ea. Nu mai purtam pastilele în poșetă, dar nici nu le aruncasem, așa că suna foarte bine să am ceva care să-mi ia gândul de la ele.

Helen se grăbi să vină la mine și să mă îmbrățișeze, cu un manual în mână.

– Mi-a fost dor de tine.

– Și mie. Nu ieșim odată la masă împreună?

Trecusem de câteva ori pe la departamentul de calcule de la „promovarea" mea, cum i se spunea, dar fusese cam stânjenitor. Îmi tot venea să verific calculele, dar n-aș fi făcut decât să enervez pe toată lumea.

– Ce citești?

Helen ridică din umeri.

– Calcule pentru traiectorii orbitale. Destul de simple.

– Simplu pentru tine! râse Nicole, oferindu-mi un martini. Unora dintre noi le dau bătăi de cap.

– De-asta facem târguri. Tu mă înveți despre simulator. Eu te învăț despre calcule orbitale.

Am ridicat paharul.

– Iar dacă îmi vâră și mie cineva în cap acronimele, îi voi fi foarte recunoscătoare.

Ginul limpede și rece m-a pișcat la limbă cu aroma lui de ienupăr. Am închis ochii și am oftat de încântare, în timp ce umerii mi s-au relaxat, puțin de tot. Îmi fusese dor de fete. Ce bine că lui Nicole îi venise ideea să formeze un grup de studiu. Am deschis ochii, mi-am luat cocktailul și cărțile și m-am dus pe canapea, lângă Helen.

Mi-am scos pantofii ajutându-mă de călcâie și mi-am tras picioarele sub mine.

– Pearl nu vine?

Helen scutură din cap și se încruntă.

– Nu crede că are rost să se mai pregătească pentru testele de astronaut.

– La un moment dat vor trebui să fie mai deschiși, dacă tot zic că se vor face eforturi de colonizare.

Nicole mă aprobă de la locul ei de pe canapea.

– Soțul meu sprijină foarte tare lucrul ăsta.

– Stai puțin – am clipit de câteva ori, oarecum nelămurită –, se mai discută și acum despre ele ca despre o operațiune militară?

Oftând, Nicole se întoarse cu capul spre mine.

– Știu că nu suporți ideea, dar...

– Niciun „dar"! Trebuie să plecăm de pe planeta asta. Adică, da, sigur, ar putea, subliniez, *ar putea* ține efectul de seră sub control, dar când vom afla dacă e posibil sau nu va fi deja prea târziu să mai stabilim colonii în altă parte. Trebuie să le întemeiem *acum*, cât mai avem timp și resurse.

– Vinzi castraveți grădinarului.

Nicole netezi paginile cărții, apoi se întinse după martini. Luă o înghițitură înainte să continue. Toate, nu doar eu, ne uitam nerăbdătoare la ea, așteptând să vedem ce are de spus:

– Dar... Sunt câțiva membri ai Congresului, de fapt ai Națiunilor Unite, care nu reacționează decât dacă le zici că e la mijloc o amenințare militară. Așa că, dacă aspectul militar ajută la obținerea de fonduri și menținerea programului, atunci asta va face soțul meu.

– Dar e... De ce sunt oamenii atât de proști?

Nicole scutură din umeri și-și desfăcu nasturele de sus al bluzei.

– Hormonii. Iar dacă oamenii au de gând să se lase conduși de ei, atunci îmi fac și eu treaba cu bucurie.

Ida ridică paharul:

– Să bem pentru asta!

– Cum se simt doamnele mele în seara asta?

Bietul senator Wargin alese chiar momentul acela să apară în living. Sunt sigură că nu era obișnuit să râdă de el un cârd de femei, dar nu mi s-a părut că-l deranjează.

– Știe cineva ce-i aia SMIUT? întrebă Jacira, ridicând ochii de la biblioraftul pe care îl studia.

Se culcase pe jos, pe burtă, cu picioarele ridicate.

– Ăăă...

Atât am știut să-i spun.

– Sistem mobil IOIS de urmărire prin telescop, îi răspunse Ida, fără să-și ridice privirea de la cartea ei.

Bătea cu creionul pe marginea paginii pe măsură ce înainta cu lectura.

– Pe bune? Un acronim în acronim?

Mi-am lăsat capul pe spate, ca să mă încrunt la tavan.

– Acum încerc să-mi amintesc ce-i aia IOIS.

– Aparat de înregistrare optic pentru interceptare la sol.

De ce nu era deja fata asta în corpul de astronauți? Mă gândeam la alt motiv, în afară de culoarea pielii sale.

– Ar trebui să fii și tu în program.

Ida pufni, dar nu-și ridică privirea. Bătu și mai repede cu creionul pe carte.

– Regulile sunt praf în ochi, am zis. Dacă le-au încălcat pentru Violette și Betty, atunci...

– Elma...

Nicole scutură dezaprobator din cap.

– Fii serioasă! Am scos din mine toată frustrarea pe care am adunat-o în ultimele luni.

– Violette abia adunase o sută de ore de zbor când și-a depus dosarul.

Ida lăsă cartea la o parte.

– Doar nu vorbești serios, rosti ea.

– Ba da. Vrei să-i ridici lui King mingea la fileu? Spune-i să verifice dosarul de zbor al lui Violette Lebourgeois și pe cel al lui Betty Ralls. Violette a fost primită pentru că e franțuzoaică și soțul ei e astronaut. Familiile în spațiu dau bine în ziar, nu credeți?

Nicole închise manualul.

– Nu greșești. Dar nici nu ai dreptate.

– E discriminare, pur și simplu – așa și era. Iar Betty a fost primită pentru că au vrut să controleze publicitatea, iar *Life* le-a oferit prilejul. Astea două locuri ar fi trebuit ocupate de niște femei mult mai calificate.

– Crezi că eu am fost cea mai bună candidată pe care au văzut-o? Sau tu?

Nicole scuturâ iar din cap. Îi sclipeau ochii.

– Sunt bună. Am calificările necesare. Dar am și un soț senator, și încă unul care susține CAI de la bun început. Jacira a câștigat un concurs de frumusețe...

– Și are un masterat în inginerie, am intervenit.

Nu-mi plăcea unde bătea Nicole. Ignora chiar pregătirea profesională a fetelor. Și... și nu voiam să ajungă și la exemplul meu.

De pe podea, Jacira se ridică în șezut și-și încrucișă picioarele.

– Da. Dar nu eram singura braziliancă cu licență de pilot și diplomă de inginer. Recunosc, erau doar patru, însă nu eu aveam cele mai multe ore de zbor.

– Iar eu eram Doamna Astronaut a *Domnului Vrăjitor*.

– Totul ține de povestea pe care vrea s-o promoveze Coaliția, zise Nicole, scuturând din umeri și sorbind din martini. Asta înseamnă politica. Povești.

– Și în povestea asta nu au loc și oameni cu pielea neagră?

M-am strâmbat, dându-mi seama că o scosesem pe Helen din ecuație.

– Sau taiwanezi? Numai albi?

Ida dadu din umeri și închise cartea cu zgomot.

– Vechea poveste. Alt capitol.

Se ridică în picioare și se întinse.

– Eu am încheiat pe azi.

S-a stârnit un cor de căscaturi și aprobări și s-a spart cheful. În timp ce-mi puneam căciula și mănușile, îmi venea să tun și să fulger mai departe împotriva incorectitudinii. Dar m-am abținut. Ida se exprimase cât se poate de limpede: nu mai voia să discute despre asta.

Și mai era un gând care nu-mi dădea pace. Nu știam... Nu știam de ce sunt mai frustrată: din dorința de a sprijini cauza persoanelor de culoare sau pentru că voiam să le dau la o parte din drum pe Violette și pe Betty.

TREIZECI ȘI ȘASE

DR. KING ACUZĂ COALIȚIA AEROSPAȚIALĂ DE DISCRIMINARE

În exclusivitate pentru *The National Times*

KANSAS CITY, KS, 22 noiembrie 1957 — Susținând că două dintre așa-numitele „Doamne Astronaut" nu aveau calificarea necesară pentru a intra în programul spațial, un pastor de culoare din Sud acuză Coaliția Aerospațială Internațională de discriminare. Comisia de guvernare a Națiunilor Unite a convocat o ședință de audiere specială, pentru a stabili dacă acuzațiile sunt fondate. Directorul Norman Clemons a declarat că cele două femei au făcut parte dintr-un program-pilot, care urmărea să stabilească dacă „specialiștii din cadrul misiunilor" pot fi antrenați pentru programul spațial fără a li se impune cerințele rigide ale primilor astronauți – lucru necesar pentru întemeierea coloniilor.

MASTIF[1]-ul e distracție și tortură la un loc – și nu doar pentru că e un alt acronim. Dispozitivul de testare inerțial cu rotație multiaxială, sau capsula giroscopică, e produsul gândirii unui savant nebun.

Și nu glumesc când îi spun așa. S-ar potrivi perfect printre instrumentele de tortură din bârlogul subpământean al unui scelerat.

Nicole era legată de scaun, în mijlocul capsulei. Scaunul din plastic rigid era copia celui din *Artemis*, numai că ea avea și capul imobilizat în curele.

În jurul scaunului se aflau tuburi de aluminiu care formau o capsulă triaxială. Spun „tuburi de aluminiu", dar erau mai degrabă niște cuști. Fiecare se mișca independent de celălalt, rotind scaunul pe cele trei axe ale ruliului, girației și tangajului.

Deocamdată, Nicole se rotea la 15 rpm, dar capsula giroscopică putea atinge 30 rpm. Teoretic, ne făceam o idee despre felul în care te poți roti în spațiu, deși, dacă ajungi să te învârți la 30 rpm, sigur se întâmplă ceva foarte, foarte rău.

M-am lipit de peretele Centrului de comandă, așteptând, împreună cu Jacira și Betty, să ne vină rândul. Testul era supravegheat de un om de știință, dar, de evaluat, ne evalua un astronaut, motiv pentru care Parker stătea la fereastra de observație, cu cronometrul în mână.

Lângă el, Betty încerca să pară relaxată. Se machiase intens, dar tot nu reușise să-și ascundă pungile de sub ochi. Din bârfele colegelor, am înțeles că ieșise șifonată rău de la audierile făcute de Națiunile Unite, când depusese mărturie în contextul discriminărilor. Mi-era greu să nu o compătimesc.

---

[1] Multi Axis Space Test Inertia Facility (n. tr.).

Un jet de azot țâșni șuierând când Nicole încercă să se opună rotației. Mi se păru că urmează să se rotească transversal mai întâi. Jetul fu acționat din nou.

Începură să se audă treptat și clicurile aparatelor foto. Îmi lăsasem pastilele acasă, pentru că nu voiam să-mi încetinească reflexele. Mi se întorcea stomacul pe dos numai gândindu-mă că îmi venea și mie rândul pe scaun.

Bine că măcar că le interziseseră reporterilor să folosească blițul acolo, înăuntru, deși s-ar putea argumenta că lumina stroboscopică te ajută la orientarea în spațiu.

Îmi tresări mâna dreaptă, încercând să anticipeze volumul de gaz și timpul necesar lui Nicole pentru a încetini rotația.

Jacira își dădu la o parte părul de pe ceafă.

– Șefu', exact așa e și în spațiu?

Parker ridică din umeri.

– Nu chiar.

– Atunci de ce dăm testul ăsta?

Scutură din cap, concentrat pe cronometru și pe fereastră.

– Hai, Wargin... Știu că poți.

Peste câteva momente, rotația transversală încetini și începu și cea longitudinală. Era complicat, pentru că Nicole încă trebuia să o controleze pe cea transversală, dar se mișca tot mai rapid.

Jeturile pufniră și țâșniră câțiva norișori rapizi de gaz când Nicole stabiliză și rotirea pe axa verticală. Parker înclină aprobator din cap.

– Bun... O vezi cum se mișcă ritmic, în doi timpi?

Am lăsat capul pe-o parte, ascultând și urmărind jeturile în același timp.

– E mai bine decât mișcarea mai lentă, constantă?

– Când încerci să aproximezi forța necesară? Da.

Își mută greutatea pe piciorul drept și-și roti ușor glezna stângă.

– Problema cu mișcarea constantă e că nu-i suficientă ca să controlezi rotația și poți să pierzi mult combustibil fără să-ți dai seama.

Jeturile mai pufniră de două ori, apoi scoaseră un șuierat susținut când Nicole încheie rotația verticală.

M-am uitat cum Parker călcă pe piciorul stâng și-și trecu greutatea pe el, testându-l. Am tușit discret și m-am apropiat de el.

– Să mai programăm niște ore de zbor cu T-38-ul?

Fu cât pe ce să-și întoarcă privirea de la fereastră, dar se controlă și urmări cum se rotește și se rotește Nicole.

– Nu e nevoie.

Nu fuseserăm la clinica aceea decât de două ori. Făcuserăm alte antrenamente. Mă tot așteptam să mă toarne, dar se purta ca de obicei, condescendent și superior – când nu preda. Atunci aproape că îl plăceam.

– De ce trebuie să dăm testul ăsta?

Betty îi puse mâna pe braț, într-un gest exagerat de intim.

– Din moment ce în capsulă nu e ca în spațiu...

– Nu e, scumpo. Dar pe Pământ nu există ceva mai asemănător cu spațiul decât capsula giroscopică.

Opri cronometrul.

– Bun. York, ia-ți costumul. Wargin a stat destul acolo azi.

Mi-a crescut brusc pulsul. Am încercat să-mi spun că mă aștepta ceva captivant... Într-un fel, chiar era captivant. Capsula giroscopică îmi plăcea. Ceea ce nu-mi plăcea era să trec pe sub furcile caudine ale reporterilor ca să ajung la ea.

Parker merse la ușă și puse mâna pe umărul tehnicianului.

– Ai făcut treabă bună cu ea. Îmi aduci jurnalele?

– Da, domnule.

Tehnicianul își îndreptă spatele, de parcă atingerea lui Parker l-ar fi revitalizat cumva.

– Nu vă supărați, zise Betty și-și puse mâinile în șold. Suntem deja a treia oară aici și mie nu mi-a venit încă rândul.

Parker nici măcar nu se sinchisi să privească peste umăr.

– Nu mă plătește nimeni să-mi pierd vremea, nici să risipesc resursele guvernului. Tu fă mai departe pe frumușica și scrie-ți articolașele.

Tooocmai când credeam că nu e chiar atâââât de nesimțit... Vreau să spun că *avea dreptate*, dar n-ar fi trebuit să spună ce-a spus cu glas tare.

Stai... nu! Vorbisem și eu urât despre Betty. De-asta trebuise să depună mărturie în fața Congresului. Am oftat și m-am întors spre ea. I se înroșiseră obrajii și-și scosese carnețelul ei de reporter.

– Ești OK?

– Normal!

Zâmbi larg și notă repede ceva.

– Trebuie să descriu cum se desfășoară un test. E mai ușor s-o fac dacă numai stau și privesc, nu?

– Sigur.

– Du-te acum, altfel o să-ți ia Parker capul.

M-am îndreptat spre ușă, luându-mi casca de pe o banchetă. Un tehnician o ajuta pe Nicole să iasă din capsula giroscopică. Între timp, Parker stătea de vorbă cu ea. După gesturile largi, îi dădea indicații de corecție a rotației transversale. Cred că răbdarea cu care explica mă inducea în eroare de câte ori ne ciocneam.

M-am oprit intenționat în dreptul reporterilor să-mi pun casca. Pe lângă celelalte abilități pe care le exersam, încercam și să mă desensibilizez în fața presei. Astăzi exersam cum e să

pozez fără să pară că pozez. Cine s-ar fi gândit că astronauții trebuie să facă și pe modelele?

– Elma! Care a fost cel mai interesant antrenament de azi?

Întotdeauna mă tenta să le spun ceva de genul „să-mi fac unghiile", dar știam că exact așa va și apărea în ziare.

– Astăzi am simulat manevrele terminale de andocare și am încercat să reglez datele de intrare RHC pe un interval de variație extrem de larg.

Vedeți? Și acronimele folosesc la ceva.

Camerele au țăcănit și zbârnăit când mi-am legat casca. Mă simțeam bine. Nu erau o amenințare și știam ce vor. Poate că asta soluția în general la anxietatea mea: să-mi dau seama ce vor oamenii de la mine. Deși, dacă m-aș fi gândit dinainte la asta, atunci ar fi trebuit să-mi dau la ajustat costumul ca să mi se vadă formele, cum eram sigură că făcuse Nicole. Când a trecut pe lângă mine, venind din capsula giroscopică, talia i s-a văzut o idee mai bine decât ar fi trebuit să-i permită salopeta bufantă.

Parker o urma, zâmbind reporterilor. Șchiopăta mai puțin vizibil și nu-ți dădeai seama că îl deranjează piciorul stâng decât dacă te uitai intenționat la el.

– Domnule colonel Parker! Cum se descurcă doamnele?

– Fac mare cinste țării lor.

Le oferi zâmbetul de mâncător de rahat.

– Suntem cu toții foarte mândri de ele.

M-am îndreptat spre capsula giroscopică, nerăbdătoare să văd dacă sunt în stare să obțin un timp mai bun decât data trecută.

– Este adevărat că veți fi înlocuit în misiunea de aselenizare?

Se lăsă o liniște de mormânt. Amuțiseră parcă și generatoarele. Parker se albi, dar își păstră zâmbetul.

– Aș vrea să aflu de unde știți, dar este adevărat.

Eu nu spusesem nimănui. Dumnezeule, oare ce făcuse Nathaniel?

Camera reveni la viață. Întrebările veneau una peste alta, de la reporteri care țipau. Parker ridică brațele și, în mod miraculos, reporterii începură să se potolească între ei.

– Îmi dă de furcă o rană veche, din război, așa că agenția a decis că e mai bine să se procedeze așa, spuse și zâmbi din nou. Veți înțelege, desigur, că nu pot face speculații vizavi de cine mă va înlocui. Acum vă rog să mă scuzați, avem teste de făcut. York. Treci în scaun.

Se îndepărtă de toată lumea. Nu se întoarse în cabina de observație, ci părăsi cu totul incinta.

Nu spusesem nimănui. La naiba! Nu spusesem nimănui nimic. Dar Parker nu mă va crede în niciun caz.

Zâmbind tehnicianului care aștepta să mă lege de scaun, am dat ușor din umeri.

– Trebuie să fug la toaletă. Mă întorc într-o clipită.

Am traversat în grabă laboratorul și am ieșit pe ușa pe care ieșise și Parker. L-am surprins îndepărtându-se de perete, ca și cum s-ar fi proptit de el și s-ar fi îndreptat numai fiindcă a auzit ușa.

Privi peste umăr cu un zâmbet lejer, care îi dispăru în clipa când dădu cu ochii de mine.

– N-am spus nimănui.

În afară de Nathaniel, bineînțeles, dar el îmi promisese că nu avea să facă nimic fără să discute cu mine mai întâi.

Fața lui Parker era în continuare lipsită de expresie, dar privi la podea.

– Am spus eu.

Mai aveam trei metri până la el, dar m-am oprit în loc.

– Dar...

– Am excrescențe osoase la gât, probabil din cauza ejectărilor de pe vremea când eram pilot. Îmi apasă pe șira spinării.

Scutură din umeri, de parcă n-ar fi fost mare lucru.

– Știu ce părere ai despre mine, dar, fie că mă crezi, fie că nu, îmi pasă mai mult de programul spațial decât de participarea mea la el. Aș fi fost un pericol.

– Sunt...

Ce spui în asemenea situații?

– Și sunteți în regulă?

– Mă operez. Mâine chiar.

– Pot să... pot să vă ajut cu ceva?

– Da. Treci dracului în scaun, așa cum ți-am zis.

Înălță capul și făcu un pas spre mine.

– Și nu ne insulta inteligența, nici pe a mea, nici pe a ta, prefăcându-te că îți pasă.

– Ooo... se vede că vă exersați agresivitatea.

Își ridică sarcastic colțul gurii.

– Du-te! Când mă întorc, vreau să văd că joci pe degete capsula aia giroscopică.

– Da, domnule.

Pentru o clipă, mi s-a părut că devine uman. Dar am uitat cu cine am de-a face.

– Dar să-ți fie clar: tot trebuie să ții capul jos și să faci ce ți se spune. Atât timp cât nu reprezinți un pericol pentru program, eu îmi țin gura închisă.

Făcu încă un pas spre mine.

– Ai meritat să ajungi până aici, dar, în clipa în care te consider un pericol, ai zburat din program. Ne-am înțeles?

Am încuviințat, în tăcere, înghițind în sec. La modul ironic, mi-a părut rău că lăsasem pastilele acasă.

Moara zvonurilor spunea că, dacă nu s-ar fi operat, Parker ar fi putut paraliza. Nici vorbă de „îmi pasă mai mult de programul spațial". Dar tot moara zvonurilor spunea și că extratereștrii îi implantaseră sonde minuscule în organism.

Clemons deschise ședința de luni dimineața învăluit în obișnuitul nor de fum:

– Așa. Primul lucru e să vă anunț că domnul colonel Parker a ieșit cu bine din operație. Fără complicații, deci ar trebui să revină printre noi în aproximativ o lună.

Trebuie să recunosc că am simțit o ușurare imensă când am auzit că Parker urma să lipsească o lună. Trecea mai mult timp și de la ultima mea vizită la doctor și, chiar dacă ar fi spus cuiva de Miltown, n-ar mai fi părut o problemă serioasă. Nimeni nu trebuia să afle că mai am pastilele pe care le păstram pentru cazuri de urgență.

– Cum? Deja s-a operat?

Lebourgeois ridică mirat din sprâncene.

– Abia am auzit că e bolnav.

Clemons confirmă din cap, pufăind din trabuc.

– S-a programat cu un timp în urmă, dar nu a spus nimănui, ca să nu vă îngrijoreze. Om de treabă.

E posibil să-mi fi dat ochii peste cap când am auzit versiunea aceasta a poveștii.

– Și cine merge în locul lui? întrebă Betty, jurnalistă până în dinți, aplecându-se peste masă. Pe Lună, vreau să spun.

– Ajutorul lui e Malouf, deci el o să-l înlocuiască.

Clemons își trase agenda spre el.

– Asta înseamnă că devansăm puțin calendarul de azi, dar... Va trebui să-l scoatem pe Malouf de la următorul zbor, ca să se concentreze pe antrenamentul pentru misiunea pe Lună.

Benkoski și Terrazas sunt deja pe stație. Toate astea ne-au făcut să ne dăm seama că ne mai trebuie mână de lucru bărbătească.

Bărbătească. Bineînțeles. De ce să le folosească pe femeile antrenate, care stăteau chiar lângă el, când putea aduce alți bărbați?

– Vreau să vă fie clar că aceasta nu e o decizie luată din motive de publicitate. Nu are legătură cu audierile de la Națiunile Unite. Dintotdeauna am intenționat să extindem programul pe măsură ce se așază lucrurile, iar boala colonelului Parker nu a făcut decât să ne accelereze calendarul.

Normal... I-am aruncat o privire lui Nicole, care-și strâmbase gura într-o grimasă.

– Va dura un timp până îi vom angaja și îi vom aduce la nivelul cerut, deci vă rog să fiți răbdători și să ne ajutați. Până atunci... cred că e vremea s-o lansăm în spațiu pe una dintre doamnele noastre.

Sabiha își trase scaunul mai în față și îl fixă cu privirea. Dacă ar fi avut o bulă deasupra capului, sigur ar fi scris în ea ceea ce fără îndoială gândeam toate: *Pe mine. Alege-mă pe mine. Te rog, alege-mă pe mine.*

Am rămas calmă, cu mâinile în poală, așa cum mă învățase mama. Pe sub cămașă, inima îmi sărea din piept și dădea din niște mâini imaginare. *Alege-mă pe mine. Alege-mă pe mine...*

– Propunerea lui Parker, cu care sunt întru totul de acord, este să o trimitem pe Jacira Paz-Viveiros, spuse Clemons și lăsă trabucul jos. Felicitări!

În sfârșit! O femeie zbura în spațiu. De obicei, atribuirea îndatoririlor era o treabă profesională, tacită, dar până și bărbații erau vizibil încântați de Jacira. Am felicitat-o zâmbind atât de larg, că m-a durut gura.

Și am făcut-o cu toată sinceritatea.

Dar... mă încercau sentimente contradictorii. Jacira merita să zboare în spațiu. Mă bucuram teribil că ea avea să fie prima femeie în spațiu. Eram ușurată că nu fusese numită Betty sau Violette, care ar fi fost alese doar pentru publicitate. Jacira era un pilot adevărat. În mod bizar, eram ușurată și că nu fusesem numită eu, pentru că prima femeie în spațiu era supusă unor examene foarte stricte, care pe mine m-ar fi dat gata. Mai ales dacă nu mai luam Miltown.

Dar în spatele tuturor acestor gânduri se ascundea teama, pentru că o parte din mine se întreba dacă Parker nu reușise, până la urmă, să mă consemneze la sol.

TREIZECI ȘI ȘAPTE

FEMEILE SUNT PREGĂTITE SĂ ZBOARE ÎN SPAȚIU

Robert Reinhold

KANSAS CITY, KS, 16 decembrie 1957 — Săptămâna viitoare, dacă lucrurile decurg conform planului, se va marca un nou moment hotărâtor în istoria spațială. Jacira Paz-Viveiros va rămâne în spațiu aproape șase zile, devenind prima femeie care ajunge acolo. Decizia Coaliției Aerospațiale Internaționale de a trimite în spațiu o regină a frumuseții de 32 de ani, împreună cu doi bărbați, a fost luată în pofida unei perioade lungi de ceea ce unii ar numi prejudecăți și a îndoielilor legate de capacitatea femeilor de a face față rigorilor fizice și psihologice impuse de o experiență atât de solicitantă.

Stând la postul CAPCOM, am început să înțeleg de ce se juca Parker întotdeauna cu mingea de tenis. Încă nu eram CAPCOM, să fim bine înțeleși – plăcerea asta îi revenea lui Cleary. Eu doar îl ajutam cât Benkoski și Malouf își făceau plimbarea prin spațiu.

Cleary își făcea de lucru mâzgălind și umpluse deja o pagină de cercuri lipite de cercuri și apoi de o linie frântă.

– Rahat!

Stătu drept în scaun și porni microfonul, transmițând în același timp comunicarea cu capsula pe difuzoare.

– Ce fel de problemă?

Vocea lui Benkoski cârâi în sală, amuțind conversațiile leneșe:

– Nu putem închide trapa.

Toată lumea se mobiliză urgent. Nathaniel luă și căștile, și telefonul. Eu m-am răsucit în scaun și m-am întors spre biblioteca din spatele stației CAPCOM. CAI avea volume întregi dedicate trapelor și modalității de închidere a lor.

– Am înțeles. Descrie defecțiunea.

Vocea lui Cleary nu trăda animația care cuprinse Centrul de comandă. Datoria lui era să fie singura persoană cu care comunicau astronauții, ceilalți ocupându-se cu căutarea și verificarea tuturor soluțiilor.

– Se blochează la un centimetru de închiderea completă. Am căutat obstacole, dar nu am văzut niciunul.

Respirația lui Benkoski răsună în Turnul de control.

Am tresărit. Capsulele nu aveau sasuri, doar o trapă laterală. Pentru ieșirile în spațiu, ambii astronauți purtau costumele presurizate. Dacă nu reușeau să închidă trapa, nu puteau represuriza capsula și nici reintra în atmosfera terestră.

– E aliniată corect?

– Da. Nu e o problemă de aliniere.

În fundal auzeam și șuierul regulat al oxigenului în casca lui.

Nathaniel veni la noi cu o schiță.

– Spune-i să o deschidă complet. E un blocaj care împiedică deschiderea completă, dar dacă îl scoate, atunci o pot deschide complet și pot vedea mai bine care e situația.

Cleary încuviinţă şi îi repetă instrucţiunile lui Benkoski.

– Confirm deschiderea uşii. Mă ocup acum de asta.

Îl auzeam vorbind cu Malouf în timp ce încercau să rezolve defecţiunea. De fapt, îl auzeam pe Malouf lucrând. Capsula era atât de mică încât, dacă erau cu costumele pe ei, numai unul avea loc lângă trapă.

Între timp, Nathaniel se consulta cu echipa de mecanici. La un moment dat, Clemons intră în sală cu paşi mari, încă tremurând în palton. Ceru să discute cu un SisRep.

Am încercat doar să nu-i stau în drum.

– Kansas, am depistat problema, se auzi vocea lui Malouf prin difuzoare. S-a înţepenit o şaibă în garnitură lângă balama. Încercăm s-o scoatem.

– Mă bucur.

Umerii lui Cleary se relaxară puţin. La fel şi ai mei. Cel mai rău era să nu ştii care e problema. Acum nu mai aveam ce face decât să aşteptăm s-o rezolve.

Nathaniel se aplecă peste birou şi îl întrebă, cam prea nonşalant, pe Cleary:

– Cum se simte domnul colonel Parker?

– Foarte bine. Deşi trebuie să poarte un guler foarte amuzant, rânji Cleary. Lui nu i se pare aşa, bineînţeles. Cred că îi zice guler de că... Ăăă... guler de călătorit.

– Guler de călătorit, am repetat, fixându-l din priviri. Să fim serioşi!

Nu ştiu dacă s-a înroşit sau nu, dar s-a apucat din nou să deseneze cercuri, foarte concentrat. Nathaniel şi-a aruncat scurt ochii spre mine şi a rostit „guler de călătorit" din vârful buzelor, imitând gestul onaniştilor.

Tuşitul a fost cel mai subtil mod de a-mi ascunde râsul.

– Ai idee când va fi în stare să... se lanseze din nou? am întrebat. Cred că numai la asta se gândește.

– Da, spuse și Nathaniel, reținându-și un zâmbet dispreţuitor. Lansările sunt foarte importante.

Cleary, din fericire, nu s-a prins de poantă:

– Cred că abia peste un an i se vor suda oasele la loc. Dar la serviciu se va întoarce mult mai repede.

Păcat. Un an fără Parker ar fi o încântare.

– Kansas, nu putem scoate șaiba. Mănușile sunt prea groase ca s-o putem apuca. Malouf vrea s-o scoată cu o șurubelniță. Va distruge garnitura? Ce ne sfătuiți?

Soțul meu se făcu nevăzut sub masca inginerului Nathaniel York.

– Cât oxigen mai au?

Cleary se uită la el nedumerit.

– Dar întreabă de...

Scutură din cap.

– Cât oxigen mai aveți în costume?

– Patruzeci și cinci de minute, plus sau minus cinci.

Benkoski vorbea pe tonul dezarmant de calm al unui pilot, de parcă n-ar fi fost în pericol de moarte.

Nathaniel își frecă buzele.

– Uite ce hotărâre trebuie să luăm: dacă rup garnitura, nu mai pot presuriza capsula.

– Iar dacă nu pot închide ușa, tot nu o mai pot presuriza.

Nathaniel se întoarse spre operatoarele de calcule.

– Basira, care-i vectorul de poziție al platformei Lunetta?

Basira luă o foaie și scrise din memorie cele șapte segmente ale vectorului: trei de poziție, trei de viteză și unul de timp. Era pe o orbită mai înaltă decât racheta, ceea ce, spune astrodinamica,

înseamnă că se deplasa mai încet. Racheta ar putea s-o ajungă din urmă.

Clemons aprobă tacit, bănuind ce urmărește Nathaniel.

– Au destul oxigen ca să ajungă la stația spațială?

– Teoretic, da, îi răspunse Nathaniel, apoi o strigă din nou înspre operatoare. Basira, am nevoie de traiectoria și viteza de ardere pentru o întâlnire pe stație. Contactează modulul de comandă al stației. S-ar putea să trebuiască să se transfere pe o orbită inferioară ca să-i întâlnească.

Mă ardea să merg la Basira și la Myrtle, să mă uit la cifre și să fac imediat calculele. Dar fetele erau pricepute, iar datoria mea era să stau aici. Să asist. Să stau și să învăț, să nu fac nimic fără să întreb înainte.

Clemons spuse:

– Uite ce zic eu... Nu putem să-l punem pe Benkoski să piloteze spre stație în timp ce Malouf repară trapa? Dacă ajung la ea, toate bune. Dacă nu, măcar sunt mai aproape de ea.

Nathaniel clătină dezaprobator din cap.

– Dacă aprind motoarele cu trapa deschisă, probabilitatea ca balamaua să se descentreze este foarte mare. Ori va trebui s-o deschidă forțat cât lucrează Malouf la ea, ori să o scoată de tot.

Se uită la Cleary.

– Te rog să mă verifici la fazele practice, pentru că tu ai fost în capsulă.

Cleary mijii ochii, mișcând degetele ca și când ar fi lucrat cu ele.

– Cu mănușile alea... o să le ia ceva timp să scoată balamaua.

Timp. Le trebuiau 10 minute pentru andocare, în cel mai bun caz, deci le rămânea jumătate de oră pentru manevrele de întâlnire.

– Trebuie să aprindă motoarele acum.

Toată lumea se uită la mine ca și când aș fi fost o plantă vorbitoare. Cu excepția lui Nathaniel. Ochii lui de un albastru-intens căzură pe ai mei, ca un laser. Fără să întoarcă privirea, rosti cu glas puternic:

– Basira, am nevoie de vectorii de poziție ai ambelor vehicule. Acum.

Ea nici nu clipi, doar luă imediat foaia care trebuia, fără să se încurce. Vizavi de ea, Myrtle încercuia numerele scoase de teleimprimator și i le dădea.

Basira era un matematician bun și metodic, dar eu eram mai rapidă. Nu știu de unde am luat creionul, dar când Basira a strigat numerele, le-am notat pe foaia mâzgălită de Cleary. În timp ce lucram, Nathaniel s-a întors spre Cleary.

– Spune echipajului să scoată șaiba.

– Și garnitura?

– Chiar dacă nu e etanșă capsula, tot vor avea mai multe șanse să andocheze decât cu trapa larg deschisă. În momentul ăsta, avem în vedere imposibilitatea de a reintra în atmosfera Pământului.

Clemons fu de acord:

– Spune-le că le trimitem poziția de aprindere și țintele și că ar trebui să facă manevrele imediat ce le primesc.

În unele momente, numerele îmi desenează imagini în minte. Atunci s-au intersectat cu creierul meu de pilot; am văzut contorul navei și am simțit comenzile în mână. Mi-am verificat încă o dată calculele. Malouf și Benkoski aveau o șansă.

– Kansas, am scos șaiba. S-a rupt garnitura. Doi centimetri. Încercăm represurizarea?

De la biroul lui, Nathaniel rosti:

– Negativ. S-ar putea să trebuiască să le redirecționăm oxigen în costume.

Atmosfera din încăpere se încălzi, trosnind de la cât de concentrați eram cu toții. Undeva în sala de asistență, o echipă de ingineri se agita să vadă cum să redirecționeze oxigenul. Cu toate astea, vorbeam calm, de parcă discutam despre vreme.

Cleary avea un ton de parcă le oferea limonadă:

– Recepționat breșă în izolare. Nu încercați, repet, nu încercați represurizarea. Vă trimitem imediat poziția de aprindere și țintele.

– Confirmat, Kansas. Rămânem în costume.

Scriind în continuare, m-am uitat la ceas și m-am înfiorat. 12:32. Erau la limită.

– Aprindere în 43 secunde, începând cu ora 12:35... am spus.

Cineva înjură.

– Se apropie de Lunetta... zece minute – unu zero minute – după aprindere. Ne trebuie viteză de apropiere redusă din cauza problemelor cu trapa, așa că fiți pregătiți.

Am ridicat creionul de pe foaie.

– Contactați stația și spuneți-le să facă manevrele pentru poziția de andocare, să mențină poziția și să pună panourile solare în pas drapel.

Dacă nu făceau așa, panourile le-ar fi stat în cale.

Nathaniel făcu un pas spre mine. Inhală profund, de parcă m-ar fi întrebat dacă sunt sigură pe mine, apoi mișcă aprobator din cap. Se uită la ceas. 12:33.

– Dați-i drumul!

Cleary se uită la Clemons, care ezită o fracțiune de secundă, apoi încuviință și el.

– Controlul terestru, porniți o numărătoare inversă de zece minute.

Controlorul setă ceasul să numere de la zece minute înapoi. În timp ce făcea lucrul ăsta cu lejeritatea cu care mătura o femeie de serviciu, Cleary transmitea calculele mele celor din capsulă.

Dacă te luai după vocea lui calmă, ai fi zis că le copiaserăm de undeva din bibliotecă. Aveam sute de volume de calcule pentru posibile defecțiuni în timpul zborului spre lună. Dar pentru o întâlnire cu stația spațială, când trapa capsulei nu se închide etanș? Nu aveam nimic pentru urgența asta.

Benkoski răspunse pe același ton liniștit:

– Recepționat, Kansas. Inițiem aprinderea.

Nu știu dacă următoarea jumătate de oră s-a târât sau a trecut ca fulgerul. Pe de-o parte, i-am ascultat o veșnicie pe Benkoski și Malouf, neputând să fac altceva decât să ajustez calculele pe măsură ce se apropiau de stația spațială. Pe de altă parte, când mă gândeam cum li se consumă oxigenul, timpul se scurgea în salturi.

La un moment dat, m-am dus la Myrtle și la Basira, ca să urmăresc cu ele progresul celor două vehicule.

Inginerii au reușit să le mai ofere 15 minute, punându-l pe Benkoski să ia oxigen de la o celulă de combustibil, dar așa le-a scăzut puterea pe care o mai aveau la dispoziție. Dacă mai luau mult oxigen, n-ar mai fi mers sistemele electrice ale capsulei.

Se auzi în difuzoare o voce de pe stația spațială:

– Se vede conturul vehiculului acum.

Erau încă la kilometri buni de stație. Dacă nu făceau manevrele de apropiere potrivite, aveau să treacă pe lângă ea ca fulgerul și să piardă timp făcând corecții.

– Distanța: 1,12 kilometri. Se apropie cu 9,44 metri pe secundă.

Acum totul depindea de Benkoski. Nu vorbea, pentru că medicul de zbor îi instruise să păstreze tăcerea ca să economisească oxigenul.

– 830 de metri. 6 metri pe secundă.

Atât de aproape. Doamne, fă să reușească!

– 417 metri. 2,98 metri pe secundă.

– Kansas, Lunetta. Frânăm.

Benkoski gâfâia. Am schimbat priviri cu Cleary.

– 15 metri. Rămâne constant.

În camera de comandă nu respira nimeni, de parcă voiam toți să conservăm oxigen pentru Benkoski și Malouf.

– Kansas, i-am recuperat.

În jurul meu, camera răsună de strigăte de fericire și rugăciuni de mulțumire. M-am trântit cu capul pe birou. A fost cât pe ce.

Iar dacă s-ar fi întâmplat pe Lună, unde nu era nicio stație spațială pe care să se refugieze, acum i-am fi ascultat dându-și ultima suflare.

În clipa când am intrat în casă, Nathaniel și-a aruncat servieta și a împins ușa cu piciorul. M-a luat de talie și m-a lipit de el, acolo unde... atenția lui era deja vizibilă.

I-am simțit răsuflarea caldă pe gât când mă sărută.

– Ești o minune.

– Sunt operatoare de calcule.

– Și pilot, spuse, sărutându-mă mai sus, spre ureche. Și astronaut.

– ...candidat.

M-a ciugulit pe gât.

– Hei!

Am râs și m-am întors cu fața la el.

Apartamentul nu era luminat decât de lămpile stradale, care trimiteau o strălucire sodică pe fereastră.

– Și-ar fi dat seama și altcineva de problema cu aprinderea.

– Dar nu destul de repede.

Mi-a desenat o linie pe frunte cu degetele. Erau reci și aspre pe pielea mea.

– Am avut mare noroc. Și norocul nostru ai fost tu, cu experiența și mintea ta extraordinară, captivantă și unică. Așa că dă-mi voie să-ți spun că ești un miracol.

– Nu știu... mi se pare că sună prea... sfânt.

I-am găsit catarama de la curea. A mișcat din șolduri și m-a răsucit, lipindu-mă cu spatele de perete. Plimbându-și mâinile pe mine, soțul meu s-a lăsat în genunchi în fața mea.

– Atunci dă-mi voie să te divinizez.

M-a mângâiat pe interiorul coapselor, pe sub fustă, până am rămas cu răsuflarea tăiată.

– Confirmat, divinizare. Aprobat.

La o lună după ce am auzit de operația lui, Parker și-a făcut apariția la ședința de luni dimineața. Un guler țeapăn îi imobiliza capul. Slăbise – și nu fusese gras înainte. Avea cercuri vinete la ochi, pe care nu le avusese nici când îl chinuise piciorul cel mai tare.

Totuși, după cum se purta, n-ai fi zis că e bolnav. Râzând, se lăsă pe spătar, își plimbă privirea superioară peste cei din jurul lui și zise:

– ...așa că le-am zis că, dacă vor să reducă greutatea, va trebui să le spună astronautelor să-și lase poșetele acasă.

Bărbații râseră. Nicole își luă ceașca de cafea și replică:

– Atunci voi unde v-ați mai ține biluțele?

O iubeam la nebunie.

– Să trecem la treabă, oameni buni.

Clemons intră cu pași mari, lăsând în urmă fum ca un motor dereglat.

– Parker. Mă bucur că te-ai întors.

Mi-am luat o cafea și m-am așezat pe locul meu, lângă Nicole. M-am aplecat spre ea și i-am șoptit:

– Ești un erou pentru mine.

– După cum se poartă toți cu el, ai zice că a fost rănit în război.

Deschise biblioraftul, prefăcându-se că îl ascultă pe Clemons.

– Am auzit că s-a operat pentru că a trebuit să-și micșoreze țeapa din fund.

– Atunci a fost o operație eșuată.

– Cât de adevărat!

Ședința decurgea în ritmul ei familiar. Am stabilit ce face fiecare în timpul săptămânii. Fiecare trebuia să raporteze un anumit sector. În absența lui Parker, am început să simt că femeile erau mai implicate în activitatea departamentului. Dar asta se va schimba cu siguranță.

– Paz-Viveiros și Cleary, veți fi bucuroși să aflați că s-a reparat simulatorul și vă puteți relua pregătirea pentru misiuni.

Clemons se uită cu ochi mijiți în agendă.

– Malouf, ai făcut o treabă bună cu trapa defectă, dar au ieșit la iveală alte probleme cu misiunea, așa că vreau să vă dau alte însărcinări. Nu mai comanzi prima misiune pe Lună, ci pe următoarea.

Am suferit pentru Malouf. Sigur că nu-i cădea bine, dar acum, că revenise Parker, probabil se gândeau că poate fi trimis în misiuni. Parker însă ridică mirat din sprâncene și se aplecă puțin față, cu capul într-un unghi rigid.

– Domnule, nu voi fi apt pentru misiuni decât la anul.

– Știu, zise Clemons și-și flutură trabucul în direcția lui. York e noul MC.

Am simțit că-mi vuiesc urechile și mă învârt odată cu Pământul, cu 1 673 de kilometri pe oră. Am scuturat din cap, încercând să îl limpezesc. MC. Modulul de comandă. Nu mai eram doar operatoare de calcule – pilotam vehiculul care avea să se deplaseze pe orbita Lunii în timp ce sonda cobora pe suprafața ei.

Cineva mi-a rostit numele. Mai multe persoane. Mi-am recăpătat auzul și mi-a revenit și pulsul la normal când m-a îmbrățișat Nicole. Malouf veni prin spatele meu și mă cuprinse cu brațele lui lungi. Mi-a spus ceva frumos. Nu știu ce.

Vizavi de mine, Parker fumega. Puse o palmă pe masă și vorbi:

– Pot să vă pun o întrebare?

Nu. Nu spusesem nimic nimănui. Mi-am încleștat pumnii și mi-am înfipt unghiile în palmă, apoi m-am silit să respir. Stomacul mi se făcuse nod și se strânse atât de tare, că mă durea.

3,1415...

– Dă-i drumul.

– De ce York?

– Mi s-a spus cât se poate de clar că misiunea lunară nu va reuși dacă nu are și un operator de calcul la bord. MC va pierde contactul cu Pământul de câte ori zboară pe partea întunecată a Lunii.

Clemons împinse spre mine o hârtie.

– Asta e lista cu operatoarele care lucrează pentru CAI. Vreau să te uiți pe ea și să le identifici pe cele care pot fi antrenate pentru a deveni piloți.

Nu-mi trebuia lista ca să știu cine trebuia să fie în fruntea ei.

– Helen Liu. E deja pilot și are experiență pe avioane cu reacție.

Am luat totuși lista.

– Mă voi uita și după alte nume.

– Aș vrea să-i dau o mână de ajutor lui York, spuse Parker, zâmbind sincer.

Voia să mă ajute? Să mă ajute pe mine?

– Ce fel de calmante luați?

– Ai vrea să știi, nu-i așa?

Zâmbi din nou, relaxat – făcea glume cu colegii, dar i-am intuit amenințarea. Să-mi știu de lungul nasului, așa-mi spusese. Iar faptul că acum zburam pe Lună în locul lui era probabil o dovadă că umblam cu nasul pe sus.

– E important să ne gândim și la temperamentul candidaților. York are cunoștințe avansate în domeniul calculelor și am încredere în abilitățile ei de pilot, dar spațiul e altceva și ea nu a fost încă acolo. În plus, aș vrea să mă simt folositor.

Vorbea pe un ton foarte rezonabil. Strecurase și o laudă la adresa mea. Dar l-am mai văzut folosindu-și zâmbetul pe post de armă. Lista cu numele operatoarelor îmi tremura între degete.

Clemons îi aprobă sugestia:

– Bun. Bun. Vei fi CAPCOM la două misiuni, dar fără să intervii și în altele.

– De fapt, poate că ar trebui să profităm de prezența celorlalte doamne de față, ca să discutăm ce calități căutăm la o candidată, având în vedere că operatoarele sunt femei.

Ridică o mână.

– Dar nu vreau să vă stric programul din prima zi. Sunt doar nerăbdător să mă apuc de treabă.

Mi-am înghițit teama și am încercat să țin discuția sub control:

– E o idee excelentă, Parker. Hai să alcătuim împreună o listă inițială și s-o supunem grupului spre analiză mai târziu. Așa va avea timp și domnul director să o treacă pe agenda de lucru.

– Ai dreptate, spuse și își afișă zâmbetul de mâncător de rahat. Sunt câteva aspecte simple, pe care le putem pune la punct chiar acum. De exemplu, candidatele trebuie să fie stabile emoțional. Deci ar primi o bilă neagră dacă ar lua, să zicem, Miltown.

1, 3, 5, 7, 9, 11...

Nicole începu să râdă în stilul ei de domnișoară proaspăt ieșită în lume.

– Nu fi ridicol. Asta ar descalifica jumătate din populația Statelor Unite.

O, nu! Nu, Nicole! Nu-ți sacrifica propriile șanse de a ajunge în spațiu...

...13, 17, 23... Am reușit cumva să râd și eu.

– Exact. Adică, ce naiba, Miltown iau și eu.

Parker ridică atât de brusc din sprâncene, încât ai fi crezut că e surprins cu adevărat.

– Serios... o! De-asta aveai reacțiile întârziate la teste?

Malouf pufni:

– Dacă așa reacționează York când e înceată, mi-e și frică să mă gândesc cum e la viteză maximă.

Cleary îl secondă:

– A calculat mintal traiectoria în mai puțin de zece minute, apoi a scris calculele pe hârtie numai ca să fie sigură.

Ridică brațele și scutură din cap.

– N-am mai văzut așa ceva.

Parker nu putea să dea și el din cap din cauza gulerului, dar se aplecă în față.

– Mă bucură imens treaba asta.

Ridică nevinovat din umeri.

– Însă nu știu ce va face în spațiu dacă apare o situație foarte tensionată și nu are pastila la îndemână.

Am tot încercat să găsesc cuvintele cu care să-i închid gura, dar gura mi s-a închis singură, vrând parcă să demonstreze că are dreptate.

Atunci Benkoski își drese vocea, își uni vârfurile degetelor și îl privi solemn.

– Uite ce e! Toată lumea știe că nu o suporți. Toată lumea știe de ce nu o suporți. Și toată lumea știe ce mi s-ar fi întâmplat mie și lui Malouf dacă n-ar fi fost de serviciu în seara aia.

Împunse aerul cu degetul, arătând înspre Parker. Am scrâșnit din dinți, ca să nu izbucnesc în lacrimi.

– Vrei să zici că situația asta n-a fost destul de tensionată?

– Nu vreau să spun decât că sala de la parterul Centrului de comandă e total diferită de spațiu.

Terrazas vorbi de pe un scaun mai departe de noi:

– Vă spun doar informativ că medicul de zbor mi-a prescris Miltown când m-am întors pe Pământ. L-am refuzat, pentru că mi-a fost frică să nu fiu consemnat la sol. Așa că aș dori să-mi ofer serviciile pentru a stabili care e „temperamentul" indicat pentru a fi astronaut. Dar vă spun ceva: York are temperamentul necesar.

Parker inspiră, semn că mai voia să adauge ceva, dar Clemons îi închise gura ridicând un braț:

– N-ai fost acolo, Parker. Nu am îndoieli legate de forma fizică a lui York și, oricum, nu ăsta era subiectul discuției. Nu vrem să știm decât ce operatoare de calcul să includem pe listă.

– Desigur, zise Parker dând ușor din umeri și-i aruncă o privire scurtă lui Betty. Voi lucra bucuros cu York.

Clemons tăie ceva de pe agenda de lucru și zise:

– Terrazas, o ajuți pe York cu lista. Și așa urmează să vă veți pregătiți amândoi pentru lansarea pe Lună.

Pe tot ce-i mai sfânt pe lume... Aveam să merg pe Lună. Parker a încercat să mă consemneze la sol și n-a reușit. Aveam să zbor pe afurisita aia de Lună.

Nathaniel și cu mine vom face o lansare *perfectă* diseară.

TREIZECI ȘI OPT

PLANUL INGINERILOR PENTRU LANSAREA PE MARTE

8 ianuarie 1958 — Într-o carte intitulată *Das Marsprojekt*, publicată în Germania, dr. Wernher von Braun a elaborat un plan pentru o călătorie pe Marte, pe care l-a prezentat frecvent la conferințe și în revistele de largă circulație de acolo. Von Braun e convins că, din punct de vedere tehnic, e posibil să organizezi și să trimiți o expediție de 70 de oameni pe Marte.

Imediat ce se termină ședința de luni dimineață, Nicole mă înhață de mână și mă trase după ea în toaleta femeilor. Jacira și Sabiha apărură în clipa următoare. Sabiha se sprijini de ușă, de parcă orice astronaut bărbat care ar fi intrat peste noi ar fi riscat să fie găsit mort mai târziu.

Sau poate că nu urmăreau să-i țină pe bărbați la distanță. Nici Betty, nici Violette nu erau acolo.

Nicole mă propti de chiuvetă ca pe-o floare delicată care trebuie susținută.

– Ați văzut ce privire i-a aruncat Parker lui Betty?

Abia mi se potolise inima. Acum începu din nou s-o ia razna.

– Da.

Jacira dădu și ea din cap.

– Cred că vrea să scrie în *Life* despre treaba cu Miltown.

Bine că am avut de ce să mă sprijin când mi s-au înmuiat genunchii. Mânată de dorința ei nebună de a avansa în carieră, Betty mă mai aruncase o dată în brațele reporterilor. Povestea aceea nu fusese nici pe departe la fel de siropoasă ca asta. Dacă apărea în ziare că o doamnă astronaut ia tranchilizante, lucrurile ar deveni mai dificile pentru noi toate, deci trebuia să-i spun lui Clemons că nu pot merge pe Lună și că e cazul să aleagă pe altcineva. Helen... Helen era la fel bună la matematică și...

Frântura de rațiune pe care o mai aveam îmi strigă din colțul cel mai îndepărtat al creierului: *te panichezi.*

Am strâns marginea chiuvetei până când mi s-au albit degetele. *1, 2, 3, 5, 7...* Vocile fetelor ajungeau la mine deformate, ca și cum ar fi pătruns cu greu printr-un strat gros de smoală. *11, 13, 17, 19...* Trebuia să găsesc – să găsim – o soluție. De data asta, nu mă descurcam singură. Dacă ne lua cineva la răsfoit dosarul medical, avea să aibă de suferit și Nicole. Am întors capul către fete și m-am forțat să vorbesc:

– Betty.

Nicole se opri la mijlocul frazei și se răsuci cu fața spre mine:

– Ce-ai zis?

– Trebuie să discut cu Betty. Parker nu se va duce la presă singur, pentru că, dacă se află că a scurs informații, reputația lui va avea de suferit.

Dacă știam ceva despre Parker în momentul ăla era că ținea mult la imaginea pe care o lăsa în urmă. Și mai credeam că îi pasă cu adevărat de programul spațial. Nu-mi plăcea cum o arăta, dar îi păsa.

– Dacă reușesc s-o conving pe Betty să nu o publice...

Sabiha se mișcă de la locul ei de lângă ușă.

– Vin imediat, spuse.

– O să ai nevoie de ajutoare, rosti Jacira și ieși după ea din toaletă, fluturându-și părul strâns în coadă.

Lângă mine, Nicole rupse niște prosoape de hârtie și le umezi.

– Ți-ai revenit?

Mi-am sprijinit bărbia în piept.

– Poftim?

– Spală-te pe față, mă îndemnă și îmi dădu ghemul de șervețele umede. Te vei simți mai bine.

– Zici că ești mama.

Dar am luat prosoapele, pentru că mama avusese întotdeauna dreptate. Hârtia rece îmi mai calmă fruntea și obrajii încinși.

– Cum de-am ajuns la asta?

– Pentru că ai fost de treabă.

– Nu, vreau să zic... Am fost prietenă cu Betty, iar acum...

Am dat din umeri.

– N-ar fi trebuit să mă supăr așa de tare pe ea din cauza fazei cu cercetașele.

Nicole pufni:

– Te rog. Cum îți așterni, așa dormi.

– Și eu am fost de vină.

– Poate, dar...

Se deschise ușa. Jacira o împinse pe Betty înăuntru, iar Sabiha le urmă imediat, pe tocuri. Apoi Jacira îi dădu drumul lui Betty și se așeză în dreptul ușii, cu brațele încrucișate la piept. Betty privi la ele peste umăr, apoi la mine.

– Măi, măi... Parcă sunt la liceu.

Zâmbi sarcastic.

– Ai de gând să mă faci curvă?

Am pus prosopul umed pe marginea chiuvetei.

– Aveam de gând să-mi cer scuze.

– Aveai.

– Am. Îmi pare rău că m-am supărat atât de tare pe tine la întâlnirea cu cercetașele. M-am purtat urât.

Am oftat și mi-am șters mâinile de pantaloni.

– Și am vrut să-ți cer o favoare.

– Nu prea sună a scuză, dacă vrei ceva în schimb.

– E-adevărat. Așa-i.

– Dar nu m-aș aștepta de la o evreică să dea ceva de pomană.

Prin ceața care mi s-a pus pe ochi de furie, am văzut-o pe Nicole îndepărtându-se de chiuvetă.

– Ceea ce spui e jignitor, îi spuse lui Betty.

– Serios? Mai nou ești evreică?

– Nu trebuie să fiu ca să-mi dau seama de o jignire.

Traversă baia spre ea cu o privire încruntată.

– Ai fost în WASP. Ai uitat de ce am luptat în război?

– Nu-i nimic, e în regulă.

Nu era, dar trebuia să mă prefac, așa că m-am îndepărtat de chiuvetă. Intervenția noastră nu mergea bine și putea înrăutăți lucrurile.

– Betty, îmi pare rău. Pot să... Am vrut să stăm de vorbă. Se poate?

Betty își țuguie buzele, apoi încuviință scurt din cap.

– Dă-i drumul!

– Ai putea... ai putea să nu le spui celor de la revista *Life* că iau Miltown?

Tensiunea îmi făcea stomacul nod.

– Te rog.

Scutură încet din cap.

– Uite... Îmi pare rău. Dar e vorba despre cariera mea.

– Și despre a noastră, am spus arătând spre noi, înghesuite cum stăteam în baie. Femeile din programul spațial stau oricum pe teren nesigur. Ce crezi că va zice lumea dacă află că una dintre ele ia tranchilizante?

– Tu, dacă nu mergi în spațiu, te întorci la departamentul de calcule. Soțul tău e implicat în programul spațial. Se va *întemeia* o colonie, deci va fi doar o chestiune de timp până te vor lăsa să mergi sus acolo, chiar dacă public articolul mâine. Eu, în schimb... pe mine nu mă vor lăsa niciodată. Altă carieră nu am. Nu am decât slujba asta la revista *Life*.

Își puse mâinile pe șolduri și plecă ochii.

– Îmi pare rău. Chiar îmi pare rău.

Jacira lăsă capul într-o parte.

– Dar tu măcar *vrei* să mergi în spațiu?

– Da!

Pe Betty o lăsă vocea. Strânse din pumni.

– Doamne. De ce crede toată lumea că nu-mi pasă? Parker îmi zice întruna că nu sunt pilot, dar *sunt* și... nu contează.

– Te ajut la matematică.

Oferta îmi ieși pe gură înainte să apuce să fie procesată de creier.

– Ce?

– În facultate, dădeam meditații. Nu doar aritmetică, și lucruri mai avansate.

Parcă eram Parker când mi-a oferit autorizația de zbor pe T-38 ca să nu spun nimănui despre piciorul lui. Simțise și el cum i se încolăcește disperarea pe talie când vorbise cu mine? Am oftat, călcându-mi pe mândrie, ca să pot merge mai departe.

– Au nevoie de mai multe operatoare de calcule. Te pot ajuta să devii una.

– Și dacă refuz?

În spatele meu, Nicole se foi și oftă.

– Atunci ne întoarcem iar la liceu. Știu adevărul despre Parker. Și despre soția lui.

Betty se albi la față. Mă gândeam că ar fi posibil să se culce cu Parker, dar despre soția lui nu știam absolut nimic. Și nici nu mă interesa. Eu nu eram Parker.

– Nu, am spus, întorcându-mă spre Nicole. Nu așa procedăm. Dacă Betty nu vrea să ne ajute, e decizia ei. O vom respecta, ia eu mă voi gândi la altă soluție.

Nicole scrâșni din dinți, ca și când voia să se certe cu mine. O vedeam pe Betty în oglinda de deasupra chiuvetei, cu sprâncenele încruntate, lăsându-se în spate pe tocuri, de parcă voia să fugă. În spatele ei, Jacira și Sabiha păzeau ușa. Toate stăteau cu ochii pe mine.

M-am uitat în oglindă și am văzut ce aș fi devenit. Aș fi devenit Parker, călcând totul în picioare ca să ajung în spațiu.

Am oftat, numărând după șirul lui Fibonacci.

– Îmi pare rău, Betty. Îmi pare rău că m-am purtat urât cu tine. Și îmi pare rău că am încercat să te șantajez ca să-ți schimbi articolul.

M-am întors, masându-mă pe frunte.

– Rămâne valabil că te ajut la matematică, dacă vrei.

Betty clipi de mai multe ori și, spre surprinderea noastră – cred că și a ei – izbucni în lacrimi. În prima clipă, am rămas mute de uimire. Nu știu cine a făcut primul gest. Poate Nicole. Poate Jacira. Poate eu. Dar în clipa următoare am înconjurat-o toate patru și am luat-o în brațe.

Acela a fost momentul când am știut că ne lega ceva cu adevărat. Eram Doamnele Astronaut. Toate. Și, la naiba, aveam să zburăm toate în spațiu.

Nu am fost prima femeie în spațiu. Nici prima femeie pe Lună nu aveam să fiu. Rolul meu era să pilotez modulul de comandă, în timp ce colegii mei bărbați coborau pe suprafața ei.

Cu o seară înainte de a intra toți în izolare – ca să nu ne îmbolnăvim în cele opt zile cât urma să stăm în spațiu –, Nathaniel și cu mine am dat o petrecere. Nicole ne-a împrumutat casa ei, pentru că apartamentul nostru era prea mic.

Ai un sentiment ciudat când știi că puțin peste o săptămână vei fi legată de o bombă de patru megatone și azvârlită în spațiu, unde nu e aer. De câte ori vorbeam cu cineva, îmi spuneam întruna: *s-ar putea să fie ultima oară.*

Dar soarta îmi oferise încă o șansă cu mătușa Esther, nu? Stătea lângă mine pe canapea, în livingul lui Nicole, cu un pahar de rom cu cola pe genunchi. Poate că petrecerea era în cinstea mea, dar sufletul ei era mătușa Esther.

– Cel mai rău a fost că am scăpat cartela de membru de sindicat a mamei sub carusel. Și, uite-așa, m-am pomenit că nu știu cum e mai bine...

Eugene Lindholm se lăsă într-un genunchi ca s-o asculte, iar Myrtle se cocoță pe brațul canapelei. Lui Eugene, mătușa mea i se părea de un farmec irezistibil.

– Și ce-ați făcut până la urmă, doamnă?

Am fost puțin cam îngrijorată când am prezentat-o familiei Lindholm. Ce-o să creadă despre prietenii mei negri? N-ar fi trebuit să-mi fac probleme.

Îi puse lui Eugene o mână pe braț.

– Mă bucur că întrebi. Știam că, dacă nu găsesc cartela, mama va afla că am șters-o la carnaval și, mai rău, nu va mai putea să lucreze... Așa că mi-am ridicat fusta până la coapse și m-am vârât pe sub carusel. Dacă ar fi știut mama că mi-am arătat picioarele,

ar fi fost mai supărată decât că am pierdut cartela. Dar am recuperat-o. Da, da, am recuperat-o.

Hershel stătea pe scaun în dreapta mea. Își proptise cârjele de el. Se aplecă spre mine și arătă spre mătușa Esther.

– Așa e și acasă. Dacă o îndemnăm să ne spună povești din copilărie, nu se mai oprește. Dacă o întrebi ce-a mâncat la dejun, nu mai știe.

– Dar v-ați învățat cu ea, nu?

Hershel zâmbi.

– Da, e totul e perfect. Ei, nu chiar perfect, dar copiii o iubesc și pe Doris o ajută cu gătitul, deci e bine. Apropo de copii... Tommy!

– Am vorbit atâta, că n-am băut niciun strop. Ia spune-mi câte ceva despre tine, tinere.

Mătușa Esther sorbi din rom și se uită la Eugene cu ochi strălucitori.

A trebuit să recunosc cu câtă abilitate ascundea mătușa faptul că nu mai știa cum îl cheamă. Mi-am notat în minte să mă exprim ca ea data viitoare când „pica măgăreața pe mine" să merg la cocktailuri cu jurnaliști.

Tommy veni la tatăl său.

– Da, tată?

– Du-te și adu cadoul pentru mătușa Elma.

Tommy dădu din cap și plecă imediat, îndepărtându-se cu picioarele lui lungi.

– Jur că e cu jumătate de metru mai înalt decât anul trecut.

– Nu-l mai încap hainele.

– ... încep antrenamentele pentru astronauți.

M-am răsucit spre Eugene.

– Ce? Când aveai de gând să-mi spui? Felicitări!

– Abia s-au trimis scrisorile de înștiințare, spuse el și ridică din umeri, arătând surprinzător de stânjenit. Ai fost cam ocupată în ultima vreme.

– Trebuie să-l înțelegi, interveni Myrtle, și-i puse mâna pe umăr, mândră de el. A trecut testele și data trecută, așa că, de data asta, sper ca șefii ăia să aibă destulă minte ca să-l accepte.

– Lui Parker îi ești simpatic și asta contează enorm.

Mă hotărâsem să ignor dușmănia dintre mine și Parker. Uneori părea că nu mă mai urăște, dar nu mă lăsa niciodată să uit că știe de pastilele mele.

– Stai puțin, am spus, zici că s-au trimis scrisorile? Scuză-mă puțin.

M-am ridicat și am plecat s-o caut pe Helen. Ea, Ida și Imogene stăteau lângă bolul cu punci și chicoteau cu Betty.

– ... încă nu-mi vine să cr... Șșt!

– Șșt?

M-am oprit lângă ele și am ridicat din sprânceană.

– Ori ați turnat droguri în punci, ori ați primit *o scrisoare despre care mie nu mi-ați spus nimic.*

Helen țopăi în vârful picioarelor, râzând cu gura până la urechi.

– M-au chemat la teste!

– Și pe noi!

Ida ciocni cu Imogene și cu Helen. Erau toate trei vesele ca niște copii la începutul vacanței de vară.

Betty îmi zâmbi larg.

– Le voi ajuta să se pregătească pentru testele fizice.

– Iar eu le voi ajuta la mate cât ești tu plecată în spațiu, zise Helen și-mi trase un ghiont în umăr. Nu mă mai satur să spun asta.

Nathaniel veni în spatele meu și-mi puse brațul pe umăr.

– Dacă fetele astea sunt așa de încântate că urmează să dea niște teste, e clar să sunt prietenele tale.

Mă sărută pe obraz și ridică paharul.

– Felicitări, doamnelor! Să ajungeți la stele!

Râzând, am ciocnit și eu cu prietenele mele:

– Și mai bine: trăiască clubul Doamnei Astronaut!

TREIZECI ȘI NOUĂ

DOI ASTRONAUȚI ȘI O ASTRONAUTĂ SE PREGĂTESC SĂ ZBOARE SPRE LUNĂ

KANSAS CITY, KS, 20 iulie 1958 — Lunea viitoare, cei dintâi bărbați care vor păși pe Lună vor constata că au o problemă: nu vor putea merge pe suprafața ei. În loc de pași, probabil că vor face salturi de cangur. În timp ce ei vor explora suprafața selenară, doamna astronaut dr. Elma York va ține caldă capsula de pe orbita Lunii, așteptându-i să se întoarcă.

Astăzi voi zbura în spațiu.

Astăzi toate sunt atât de vii, încât niciun alt moment din viață nu le poate egala. Nunta mea cu Nathaniel s-a redus la o serie de instantanee surprinse în clipe fericite și îndepărtate, încețoșate de timp.

Dar, astăzi, lumina care bate pe gălbenușul din farfuria mea are cea mai vibrantă nuanță de galben-portocaliu. Este ultima mea masă înainte de a pleca în spațiu. Lebourgeois și Terrazas stau vizavi de mine. Discutăm ultimele detalii premergătoare

zborului. E și un fotograf în cameră – examinat de medicii de la CAI –, dar el nu e important.

Astăzi vom zbura în spațiu.

E al cincilea zbor al lui Terrazas și al șaptelea al lui Lebourgeois. Eu sunt „bobocul". Și singura femeie.

Un bărbat înalt, cărunt, cu umeri lați și fălci de buldog intră în cameră. În prima clipă, nu îl recunosc pe Clemons. E fără trabuc. Dar îi simt mirosul greu, de mosc.

– V-ați făcut bagajele?

Dau din cap, împingându-mi scaunul de la masă.

– Mi-am lăsat lucrurile în cameră. Am scris și... o scrisoare.

– Voi ține seama de ea.

Clemons dă din cap și își vâră mâinile în buzunar. Nu știe ce să facă cu ele dacă nu fumează.

Străbatem coridorul – ar putea fi ultima oară – spre vestiare. Fotograful vine după noi, dar se alătură bărbaților. Sunt recunoscătoare, pentru prima oară, că sunt singura femeie din această misiune.

Îmi schimb părerea imediat ce intru în vestiar, pentru că cei doi bărbați se bucură unul de compania celuilalt în timp ce se schimbă. Cunosc echipa, bineînțeles – la antrenamente am repetat și momentele astea –, dar constat că nu-mi vin în minte alte vorbe decât: *astăzi voi zbura în spațiu.*

În liniște, mă dezbrac și trag peste cap lenjeria de corp pe care o voi purta pe piele pe toată durata zborului. Astăzi o voi purta în spațiu.

Au mai îmbrăcat și alți astronauți, așa că nu mă obligă să vorbesc. Slavă Domnului că există profesioniști. E nevoie de trei oameni ca să mă introducă în costumul presurizat. E conceput în așa fel încât să se lipească de mine și să mă protejeze

de intemperiile – sau de absența lor – din spațiu. Acolo unde voi merge astăzi.

Așezându-mă pe scaun, privesc drept în față, la peretele din beton, în timp ce îmi coboară casca pe cap. Acestea sunt ultimele guri de aer din atmosfera Pământului pe care le inspir pentru următoarele opt zile. Cineva miroase a pudră de baie *Umeri albi*. Recunosc parfumul, îl folosea și bunica.

Casca se închide cu un declic și zgomotele din cameră se aud altfel. Nu estompate, ca sub cea de pilot. Aud sunetele propriului meu corp și simt mirosul neplăcut al oxigenului care șuieră în jurul meu. Inhalez, încet și cu grijă. Apoi ridic ambele brațe rigide și le arăt un „OK" cu degetele mari. Totul e bine. Îmi răspund în același fel.

Lumea exterioară e undeva departe. Nu o voi putea auzi decât atunci când voi fi conectată la sistemele navei. Acum trebuie să aștept să se elimine azotul din fluxul meu sangvin. Dacă nu aș proceda astfel, aș avea dificultăți de respirație în spațiu. Presiunea atmosferică a Pământului e 101,3 kPa, dar în capsulă sunt doar 37,9 kPa.

În imperfecțiunile peretelui din bolțari mi se pare că disting un cap de dragon. Mă întreb cum ar fi interpretat asta psihologii care ne-au examinat pe parcursul testelor inițiale. Mă răsucesc greoaie în costum și-i fac semn uneia dintre femeile care m-au îmbrăcat. Când se uită la mine, mimez că deschid o carte.

Îmi zâmbește și merge în vestiar după materialul pe care l-am ales pentru perioada asta de așteptare. Este cadoul pe care mi l-a făcut fratele meu la petrecerea mea de mers-în-spațiu.

Superman#11. Mândria colecției lui de benzi desenate.

N-ar fi o idee prea bună să plâng. Sunt astronaut. Sunt îmbrăcată în costumul spațial. Astăzi voi zbura în spațiu.

Liftul care ne duce din cabina de izolare a astronauților coboară doar trei etaje, dar se mișcă foarte încet. Tubul de oxigen e greu, dar, când s-a oferit cineva să mi-l care, am refuzat politicos. Dacă poate să-l care un bărbat, atunci pot și eu. Totuși încep să regret alegerea făcută până când liftul, în sfârșit, se oprește.

În lift ne însoțesc doi mecanici. Ar fi semn rău să ne blocăm în lift chiar înainte de a zbura pe Lună. Lebourgeois țopăie de pe un picior pe altul. Nu l-am mai văzut așa de agitat niciodată.

Când se deschid ușile liftului, ne așteaptă o mulțime de reporteri. Am fost avertizați, așa că ieșim din cabină și ne oprim o clipă, ca să ne fotografieze. Inspir adânc din tubul de oxigen și zâmbesc.

Inima mi-o ia la galop, mai repede ca de obicei, dar costumul mă protejează de întrebările lor. Ce vor spune oamenii când vor vedea pozele cu trei astronauți în costume de staniol?

În interiorul clădirii, fratele meu, familia lui și mătușa Esther așteaptă lansarea. Probabil că sunt în camera de observație de deasupra Centrului de comandă al misiunii chiar acum. Nathaniel e la parter, stând în picioare la birou, nu pe scaun, ca orice om normal.

Ne îndepărtăm de reporteri și urcăm în furgoneta care ne va duce la rachetă. Racheta se înalță ca un monolit gigantic, mărturie a continuității omului. Voi zbura cu ea. Voi zbura cu racheta.

Există, desigur, și posibilitatea să nu zburăm astăzi. Se anulează lansări tot timpul. Un cablu defect. Vreme nefavorabilă. Un om cu o bombă... S-ar putea să reluăm tot ritualul ăsta mâine. Am lucrat la Centrul de comandă destul timp ca să știu că lansările se mai și contramandează.

Când coborâm din furgonetă, la baza liftului care ne va duce prin structura de serviciu a rachetei ne așteaptă câțiva tehnicieni. Terrazas mă oprește punându-mi o mână pe braț și îmi face semn să mă uit în sus.

Mă las pe spate, altfel nu pot privi în sus. Aud în lateralele căștii ecoul respirației mele întretăiate. *Artemis 9* scoate aburi în soarele dimineții ca un animal viu. Rațional, îmi dau seama că e din cauza suprarăcirii oxigenului, dar... Dumnezeule, e superbă!

Cobor privirea, dar Terrazas și Lebourgeois încă stau cu privirile pironite în sus. Zâmbesc amândoi când, în sfârșit, terminăm de admirat racheta cu gura căscată, ca turiștii, și intrăm în lift. Zdrăngăne și ne zgâlțâie în timp ce urcăm, iar preria vastă a Kansasului ni se întinde la picioare.

Fără să mi se spună, mă opresc pe structura de serviciu înainte de a intra în capsulă. Toți trei ne oprim. Înăuntru, ferestrele dau direct în sus. Asta e ultima imagine a Pământului pe care o văd înainte de a ajunge în spațiu.

Cerul înalt, senin, acoperă planeta ca o pătură. În depărtare, două T38-uri survolează în cerc perimetrul CAI, ca să ne mențină liber traseul. Odată a trebuit să întârziem o lansare pentru că un turist s-a hotărât să vadă lansarea din aer.

Pajiștile tocmai au început să înverzească după o iarnă scurtă, fără prea multă zăpadă. O pată trandafirie tremură în bătaia vântului când un pâlc de flori sălbatice salută zorii.

Inspir, de parcă aș putea sorbi mireasma Pământului pentru ultima oară, dar nu mă aleg decât cu oxigenul din tub. Mă întorc cu fața la rachetă, punând o mănușă pe ea. Terrazas îngenunchează și se strecoară înăuntru.

Dau echipajului timp să se ocupe de el, apoi îmi vine rândul. Voi sta pe locul din mijloc în timpul zborului. Lebourgeois va sta pe cel din stânga, destinat întotdeauna comandantului

misiunii. Scaunul mă leagănă, mă ridică cu picioarele în aer. Echipajul strânge curelele care mă vor ține pe loc când ne vom lansa și mă conectează la sursa de oxigen a navei.

E tot de metal, dar oxigenul nu-mi mai lasă gustul acela pregnant. Sau poate doar mi se pare.

Lebourgeois e pregătit și lumea mea se umple din nou de sunete când se conectează instrumentele de comunicare.

– Kansas, *Artemis 9*. Suntem pe poziție.

Vocea lui Parker, de la postul lui de CAPCOM, îmi cârâi în urechi:

– Poziție confirmată. Bine ați venit la bord.

Se închide trapa. Nu mai văd Pământul, doar cerul argintiu de deasupra. Toți avem de parcurs liste de verificări. Mă asigur că toate instrumentele și comutatoarele de care răspund sunt în poziția corectă. În timpul zborului voi avea foarte puține de făcut. Sunt pasager, Lebourgeois e pilotul. Și nici el nu are multe de făcut, pentru că va trebui să preia controlul înainte de a ajunge în spațiu numai dacă se întâmplă ceva rău.

Și, chiar și atunci, lista cu erorile în urma cărora putem supraviețui e scurtă. Când vom ajunge pe orbită, avem la dispoziție doar două ore ca să ne pregătim pentru inserția translunară. Teoretic. Tot ceea ce putem face acum pentru ITL e să câștigăm timp, de aceea ne-am antrenat până când am învățat lista de verificări pe de rost.

Nu știu de ce, dar, când stai cu picioarele deasupra capului, îți vine să faci pipi. Nu scrie în niciun comunicat de presă, dar toți astronauții vorbesc despre asta.

Bărbații au un soi de pungi ca niște prezervative. Eu am un scutec.

După două ore de așteptare din cele trei, îl folosesc, convinsă că urina va scăpa și-mi va curge pe spatele costumului.

Nu se întâmplă așa, dar sunt încă o dată fascinată de farmecul de a fi de astronaut.

Mai sunt, nu știu cum, doar șase minute până la lansare. Am parcurs lista de verificări de patru sau cinci ori, convinsă că mi-a scăpat ceva. Afară, dincolo de mica noastră capsulă, familia mea e condusă pe acoperișul clădirii CAI, ca să vadă lansarea.

Înainte de a primi o misiune, am crezut că e vorba despre un gest de mărinimie, pentru ca familia să se bucure de evenimentul spectaculos. Am crezut asta până când mi s-a cerut să aleg o escortă formată din astronauți pentru ea. Soția lui Terrazas a făcut mai demult o glumă despre „escorta spre văduvie".

Familiile noastre sunt pe acoperiș, separate de presă, deci, dacă se întâmplă ceva...

Deci, dacă am muri când ne lansăm, CAI le-ar ține sub control. Presa nu ar surprinde în fotografii momentul când le coboară durerea în suflete.

Trebuie să creăm impresia unui triumf.

Aud vocea lui Parker în ureche:

– York. Biroul tehnic îmi spune să-ți aduc aminte de numerele prime.

Biroul tehnic. Nu poate să spună „soțul tău" sau să-l lase pe Nathaniel să-mi vorbească? Nu-i nimic, Nathaniel mă poate auzi încă:

– Vă rog să mulțumiți biroului tehnic și să le transmiteți că voi continua să lucrez la teoria privind divizibilitatea când mă întorc. Așteptăm să ne lansăm cu succes.

– Mesaj confirmat.

Fără pauză, revine la jargonul tehnic:

– Test motor aprobat.

Nava se zguduie și se clatină. Dedesubt, cele două motoare Sirius uriașe se rotesc pentru a testa amplitudinea de mișcare.

Ni s-a spus să ne așteptăm la asta, chiar dacă simulatorul nu putea reda exact momentul când pornesc motoarele.

– T minus șaizeci de secunde. Am trecut de T minus șaizeci. Cincizeci și cinci de secunde.

Lebourgeois spune:

– Mulțumiri pentru numărătoarea lină.

– Mulțumiri confirmate. Am trecut de cincizeci de secunde. Transfer de energie complet.

Se trezesc la viață și ultimele instrumente de bord. Acele se zbat în ritmul inimii mele.

Lebourgeois dă din cap, cu ochii la instrumente:

– Energie internă, confirmat.

– Patruzeci de secunde până la desprindere. Toate rezervoarele din prima treaptă sunt presurizate.

– Presurizare confirmată.

Lebourgeois e preotul francez din mica noastră capelă, recitând litania spațiului.

– Treizeci și cinci de secunde. Lansarea lui *Artemis 9* continuă. Treizeci de secunde.

– Toate sunt în regulă aici.

– Douăzeci de secunde. T minus cincisprezece secunde, ghidaj intern.

– Ghidaj intern confirmat.

Lebourgeois ridică mâna deasupra ceasului, așteptând.

Strâng brațele scaunului, numărând în cap odată cu ei.

– Doisprezece, unsprezece, zece, nouă. Începe secvența de aprindere...

Motorul răcnește sub noi și racheta se zgâlțâie ca la un cutremur. În Centrul de comandă e liniște întotdeauna în momentele astea, dar acum, stând în vârful rachetei, nu există întârzieri între aprindere și sunet.

– Cinci, patru, trei, doi, unu – zero. Toate motoarele pornite. DESPRINDERE.

Racheta bubuie sub noi și mă împinge în scaun. Accelerația mă trage înapoi, de parcă Pământul nu vrea să mă lase să plec.

Lebourgeois apasă butonul ceasului.

– Recepționat. Pornesc ceasul.

– Turnul degajat.

– Recepționat. Manevră de înclinare.

Norii trec învârtindu-se pe lângă noi în timp ce înclinăm în poziția corectă pentru orbita noastră.

– Manevră de înclinare, confirmat.

Străpungem norii spre cerul uluitor de albastru.

Zgâlțâitul se potolește când trecem de zidul sonic și vuietul rachetei se stinge mai rapid în urma noastră decât zburăm noi. Suntem pe cont propriu. Centrul de comandă nu mai poate face nimic până când ajungem pe orbită.

– *Artemis 9*, aici Kansas. Începe desprinderea treptelor.

Acum, vocea lui Lebourgeois sună tensionată din cauza forței de gravitație care împinge în scaun:

– Motor central oprit.

– Motor central oprit, confirmat.

Albastrul cerului e din ce în ce mai intens, trece într-o nuanță densă, catifelată, apoi se întunecă. E atât de întunecat, încât nici nu mai e o culoare, ci absența unei culori. Cerneală. Catifea. Negru. Niciuna nu poate reda profunzimea spațiului.

– Desprindem treapta.

Mâinile lui Lebourgeois lucrează cu comenzile, răsucind comutatoare.

Gravitația dispare și simt că plutesc în harnașament. Văd pe geam dâre aurii și roșii. Bucăți de carcasă țâșnesc pe lângă noi, lăsând în urmă scântei.

– Aprindere.

Apoi liniște.

Dedesubtul nostru, motorul mai mic ne împinge mai sus, dincolo de influența Pământului. Dar în absența atmosferei nu face niciun zgomot, iar noi îl simțim numai pentru că vibrează nava. Tehnic vorbind, suntem în spațiu, dar, dacă Lebourgeois și Centrul de comandă nu ne trimit direct pe orbită, vom cădea înapoi pe Pământ.

Capătul unei curele plutește în fața mea. Se ridică.

Îmi mut privirea de la el și urmăresc instrumentele, îndeplinind prima mea îndatorire de navigație din cele pe care le am în următoarele opt zile.

– Treapta a doua. 101,4 cu 103,6.

Parker îmi răspunde cu același calm cu care le vorbește tuturor. Probabil că aruncă mingea de tenis în aer.

– Recepționat. Oprire. 101,4 cu 103,6.

În capsulă e liniște. Îmi aud doar propria respirație și ventilatoarele oxigenului. La 162 de kilometri sub noi, stațiile ne urmăresc deplasarea și trimit cifre prin teleimprimator pe o masă din Kansas City. Acolo, două operatoare, Basira și Helen, le vor converti în ecuații rafinate.

– *Artemis 9*, aici Kansas. Confirmăm traseul spre orbită.

Lebourgeois întoarce capul spre mine și-mi zâmbește în cască.

– Felicitări. Acum ești oficial astronaut.

Mă doare fața. Zâmbesc atât de tare, că am doi bulgări denși în loc de obraji.

– Avem de lucru, da?

– Nu ne putem plânge, spune Terrazas. Dar așteaptă puțin – îmi pune mâna pe braț și face semn către geam. Privește!

Nu văd nimic, decât o întunecime vastă. Știu că am trecut în zona întunecată a Pământului. Alunecăm în umbra lui și

dintr-odată cerul se umple de vrajă. Apar stelele. Milioane de stele, limpezi și vibrând de splendoare.

Acestea nu sunt stelele pe care mi le amintesc dinaintea Meteoritului. Sunt clare și nemișcate, fără o atmosferă în care să pâlpâie.

Mai țineți minte când ați văzut din nou stelele pentru prima oară?

Stau într-o capsulă și mă îndrept spre Lună.

MULȚUMIRI

La cartea aceasta au contribuit în mare măsură mai multe minți pătrunzătoare. Dați-mi voie să vă spun câteva cuvinte despre o parte dintre ele.

Chiar la început începutului am discutat cu Brandon Sanderson despre acțiune și mi-am dat seama că am suficientă pentru două cărți, nu una.

Liz Gorinsky, editoarea mea, și Jennifer Jackson, agenta mea, au hotărât amândouă să lase lucrurile să curgă de la sine când le-am arătat-o și m-au întrebat: „Hm... două cărți?".

O grămadă de mulțumiri Dianei Rowland. Am avut amândouă deadline-uri strânse, iar ea știe exact cum să-ți ridice moralul.

Socrul meu, Glenn Kowal, a fost pilot de vânătoare în Războiul din Vietnam și pilot de încercare în perioada proiectului Apollo. Îi mulțumesc pentru detaliile despre ciocnirea dintre un avion și păsări și aterizarea pe ninsoare.

Derek „Wizard" Benkowski – da, acel Benkowski. În viața de toate zilele e pilot în Forțele Aeriene și bun cunoscător al istoriei aviației. M-a ajutat mult cu jargonul piloților, iar prin „ajutat" trebuie să înțelegeți că a scris o parte din el. E ca la

jocul Mad Libs, în care un jucător le cere celorlalți să completeze spațiile libere dintr-un text înainte de a-l citi cu glas tare. Eu scriam, de exemplu, așa: [mai mult jargon de-al piloților aici], iar el completa cu: „Către Turnul Wright-Patterson. Aici Cessna Unu Șase Baker, la două mii șase sute de metri, direct la aerodrom".

Apropo de Mad Libs, am apelat la doi astronauți care să-mi completeze spațiile goale, pentru că jargonul de la NASA e... jargon curat.

Kjell Lindgren, astronaut, medic de zbor, CAPCOM și cititor voluntar. Nu numai că mi-a furnizat replici ca: „Astăzi am simulat manevrele terminale de andocare și am încercat să reglez datele de intrare RHC pe un interval de variație extrem de larg", dar a citit toată cartea și m-a ajutat să nu folosesc acronime din epoca navelor spațiale într-o poveste din epoca misiunilor Apollo. M-a dus și la Ellison, unde mi-a arătat T-38-urile și m-a lăsat să probez un costum de-al lui. În urma acelei vizite am ajuns să rescriu pasaje întregi și să adaug o mulțime de detalii senzoriale.

Un alt astronaut, doamna Cady Coleman, m-a ajutat imens. M-a scutit de rușinea unor greșeli uriașe la descrierea scenei extravehiculare, aceea în care nu se închide trapa. Am rescris tot episodul pe baza îndrumărilor ei. Pfiu!

Stephen Granade, inginer aerospațial, a fost senzațional. A citit tot romanul și mi-a furnizat aproape toate calculele pe care le face Elma. Eu nu înțeleg nimic din ele.

Jessica Marquez mi-a pus la dispoziție o mulțime de resurse despre zborurile spațiale cu echipaj uman și a fost o cititoare voluntară foarte pertinentă.

Stacey Berg este tot scriitoare, dar și cercetător în domeniul medicinei. A fost extraordinar că a făcut parte din echipa mea.

Sheyna Gifford, medic de zbor și marțian virtual, m-a ajutat cu datele medicale, dar contribuția ei va fi și mai vizibilă în următorul meu roman. Nu mai spun despre asta decât atât: muha-ha-ha-ha-ha!

Andrew Chaikin – citiți cartea lui, *A Man on the Moon* (*Un om pe Lună*) – a apărut pe ultima sută de metri și m-a ajutat să refac anumite elemente din perioada navelor spațiale.

Chanie Beckman mi-a dat îndrumări despre aspectele iudaice din viața Elmei, ajutată de David Wohlreich, care se trage dintr-o familie din Charleston. Mai multe despre asta în nota istorică.

Lucianne Walkowicz este astronom la Planetariul Adler. Ea este cea datorită căreia Meteoritul cade în apă, și nu pe uscat. Mi-a explicat ce consecințe dezastruoase ar avea un asemenea cataclism. Fără să fi stat cu ea la cafea, efectul de seră scăpat de sub control nu ar fi apărut în acest roman.

Asistentele mele, Beth Pratt și Alyshondra Meacham, m-au ajutat să nu o iau razna și mi-au eliberat calendarul de lucru, ca să pot lucra la roman.

Trebuie să-i amintesc și pe minunații mei cititori voluntari, mai ales pe aceia care mi-au citit cartea până la sfârșit: Chanie Beckman, Hilary Brenum, Nicholas Conte, Peter Hentges, Amy Padgett, Julia Rios, Branson Roskelly și Eva VonAllmen.

Și, desigur, nu trebuie să uit de familia mea, în special de soțul meu, Rob, care mă lasă să vorbesc la nesfârșit despre povestea mea când îmi trece prin cap, și fratele meu, Stephen K. Harrison, care e istoric și m-a ajutat să gândesc modul în care se schimbă lumea după căderea Meteoritului.

Mulțumiți-le pentru ceea ce ați citit în carte, iar mie scrieți-mi dacă găsiți greșeli: anachronisms@maryrobinettekowal.com

DAR, înainte de asta... citiți nota istorică, pentru că sunt și locuri în care știu că am trișat.

NOTĂ ISTORICĂ

Să vorbim despre schimbările petrecute în felia mea temporală? Ele încep, evident, înainte de acțiunea romanului, cu înfrângerea lui Truman de către Dewey. Am procedat așa pentru că aveam nevoie de un președinte care să fie receptiv la ideea de a iniția un program spațial puțin mai repede.

Asta pentru că m-am limitat la perioadele din nuvela *The Lady Astronaut of Mars* (*Doamna Astronaut de pe Marte*), a cărei acțiune o precedă acest roman. Mai am trei povestiri din universul „cartelelor perforate". Prima, *We Interrupt This Broadcast* (*Întrerupem această emisiune*), este despre căderea asteroidului. Fiind vorba despre povestiri, am făcut o cercetare mai superficială și nu m-am gândit că în 1952 nu ajunseserăm încă să lansăm nimic pe orbită.

Când am început munca de documentare pentru roman, mi-am dat seama că tehnologia de lansare a sateliților putea exista mai devreme dacă modificam puțin linia temporală. De exemplu, în lumea reală, când Wernher von Braun și echipa lui au fost aduși în SUA, au fost ținuți la o parte doi ani înainte de a li se permite să lucreze în domeniul ingineriei aerospațiale.

În acei doi ani, Von Braun a scris *Mars: A Technical Novel* (*Marte: un roman tehnic*).

Romanul este... tehnic. Are grafice. Are un tabel cu ecuații la final. Demonstrează că Von Braun era un savant genial și mi-a fost extrem de util pentru detaliile de cercetare. Am amintit de grafice?

Ideea este că, dacă i s-ar fi dat bani în 1945, Von Braun avea un plan de a duce oameni pe Marte. Așa că am adus la putere un președinte care îi dă bani și pe urmă am aruncat un asteroid în D.C.

Pentru mai multe informații despre începuturile ingineriei aerospațiale, recomand cu căldură cartea lui Amy Shira Teitel, *Breaking the Chains of Gravity* (*Rupând lanțurile gravitației*), care aruncă o privire asupra zborurilor spațiale înainte de NASA.

Majoritatea titlurilor și articolelor din roman sunt reale, preluate din *The New York Times*. Pe unele le-am modificat de dragul continuității istorice, dar cele mai multe sunt neschimbate.

Unul dintre articolele care merită atenție deosebită este cel despre femeile care dau teste de astronauți. Faptul este real. Au fost 12 sau 13, depinde cum le numeri. Au fost invitate să dea testele ca un mijloc de a se aduna date, dar mașinațiunile politice au pus capăt inițiativei. Înainte de a fi oprite, testele au demonstrat că femeile rezistă la o forță gravitațională mai mare și obțin scoruri mai mari la testarea în condiții de stres decât bărbații. Cum una dintre femei avea opt copii, îmi închipui că testele de stres i s-au părut relaxante.

Citiți *Promised the Moon* (*Li s-a promis Luna*), de Stephanie Nolen. Câteva dintre femeile din scena cu testele erau piloți adevărați. Aflați mai multe în special despre Jackie Cochran și Jerrie Cobb. Veți crede că le-am modelat pe Nicole și Elma

după ele. Dar n-am făcut așa, am creat personajele, iar când mi-am dat seama de asemănare, am profitat de ea din plin.

Apropo de Jackie Cochran... a înființat WASP și a fost membră fondatoare a Clubului 99. Fără ea, femeilor le-ar fi fost și mai greu să devină piloți pe avioane comerciale. A fost o femeie remarcabilă și foarte complicată.

Membrele WASP erau piloți abili și toate statisticile pe care le-am citat despre ele sunt adevărate, inclusiv faptul că singurei femei de culoare care și-a depus dosarul i s-a cerut să și-l retragă.

În vremea respectivă, cluburile și spectacolele aeriene ale piloților de culoare erau foarte populare. I-am adus un mic omagiu lui Bessie Coleman, care nu și-a putut lua licența de pilot în SUA din cauza legilor de discriminare rasială, așa că s-a pregătit singură și și-a luat-o la Paris. Dacă vreți să aflați mai multe despre domnișoara Coleman și alte femei aviator și astronaut afro-americane, citiți *Black Wings* (*Aripi negre*) de Von Hardesty.

Dar operatoarele de calcul? Pentru ele, trebuie să citiți trei cărți: *Rise of the Rocket Girls* (*Fetele din universul rachetelor*), de Nathalia Holt, *Hidden Figures* (*Cifre ascunse*), de Margot Lee Shetterley și *The Glass Universe* (*Universul de sticlă*), de Dava Sobel. Toate se concentrează pe femeile matematician – operatoarele de calcule – care au susținut astronomia și ingineria aerospațială. Făceau calculele cu creionul și rigla de calcul cu mult înainte să apară calculatoarele mecanice. Am fi putut merge pe Lună fără calculatoarele mecanice? Femeile făceau aceleași calcule înainte de existența acestora. Mașinăriile lucrau mai repede – odată ce au început să lucreze –, dar nu puteau lucra ecuații. Acestea tot de mână erau scrise la începuturi. Chiar dacă ați văzut filmul *Hidden Figures*, citiți și cartea. Oferă detalii numeroase despre ceea ce făceau aceste femei. La fel,

Rise of the Rocket Girls demonstrează implicarea femeilor în Laboratorul de propulsie de la bun început. Exista chiar o strategie de a nu angaja bărbați în departamentul de calcule.

Am scris romanul în 2016, înainte de a se publica *Hidden Figures*, iar când am văzut trailerul filmului am sărit în sus de bucurie, pentru că eu tocmai despre aceste femei scriam. M-am simțit ușurată, pentru că problema cea mai delicată a „renunțării voite la scepticism", ridicată de cititorii mei voluntari, a fost includerea femeilor de culoare în departamentul de calcule. Femeile acestea au lucrat acolo. Personajul meu Helen se bazează foarte mult pe Helen Lee Chow Ling. Cariera Idei Parks e inspirată de a lui Janez Lawson. Așa că am trăit un sentiment de ușurare când a apărut *Hidden Figures*, pentru că a fost un pas înainte în a readuce aceste femei înapoi în istoria din care au fost scoase.

În anii 1950, un bărbat cu diplomă de matematician avansat era inginer. O femeie era operatoare de calcule. Exista o discrepanță uriașă între salariilor lor, deși femeile au creat algoritmii care au dus la dezvoltarea industriei aerospațiale. În mod similar, muncitorii albi erau plătiți mai bine pentru aceeași muncă. Aș vrea ca asemenea bătălii istorice să nu mai trebuiască să fie date, dar niciuna dintre aceste două statistici nu s-a schimbat de atunci.

Așadar am fi putut ajunge pe Lună fără calculatoarele mecanice? Poate. Aici îmi permit cele mai mari libertăți. În lumea reală, majoritatea orbitelor terestre joase se calculau manual. Echipe mari de operatoare lucrau împreună pentru a face calculele necesare fiecărui aspect al programului spațial.

Calculatoarele mecanice, odată devenite fiabile, erau mai rapide și – mai important – nu presupuneau același volum de muncă la nivel calificat pe care îl solicitau departamentele

de operatoare umane. De asemenea, calculatoarele mecanice permiteau transmisia binară a imaginilor vizuale. Capsulele Apollo foloseau UNIVAC-uri pentru a urmări vehiculele spațiale și a decodifica semnalele transmise de ele.

Sincer vorbind, în felia de timp a Doamnei Astronaut există calculatoare mecanice, deși mai limitate decât cele din lumea reală. Dar oare am fi putut ajunge pe Lună numai cu o singură operatoare de calcul? Poate. Dar nu am fi putut să le urmărim și nici să comunicăm cu ele în zbor.

Altminteri, am încercat să joc cinstit cu știința în carte.

Am „împrumutat" câteva incidente reale și le-am modificat:

Racheta care a explodat și a căzut pe ferma familiei Williams se bazează pe *Mariner 1*, deși în cazul acela responsabilul cu siguranța și-a făcut datoria și a dat comanda de autodistrugere. Însă detaliile despre linia care lipsește din cauza erorii de transcriere sunt perfect adevărate. Iar, în lumea reală, individul care a făcut greșeala a fost promovat.

Michael Collins, care s-a aflat în modulul de comandă al misiunii *Apollo 8* și ar fi trebuit să fie în *Apollo 7*, avea excrescențe osoase la gât. Intervenția și recuperarea lui sunt descrise în excelenta lui autobiografie, *Carrying the Fire*. Am furat-o și i-am dat-o lui Stetson Parker.

Tot el vorbește despre o trapă care nu se închide la revenirea în capsulă după o activitate extravehiculară. Eu am dezvoltat ideea, dar m-am inspirat de la el.

Spațiul este cu adevărat uimitor. Noi suntem înclinați să ne concentrăm pe astronauți, dar explorării spațiului i se dedică mii de oameni. De câte ori merg în vizită la NASA, mă șochează faptul că orice persoană pe care o întâlnesc crede că are cea mai frumoasă meserie din lume și face lucruri importante. Și așa și este. În felia noastră temporală nu s-a produs un dezastru care

să împingă programul spațial de la spate, dar explorarea spațiului rămâne esențială. Sunt atâtea aspecte în viața de zi cu zi care au legătură directă cu cercetarea din industria aerospațială: computerele, sateliții, sistemul GPS, mașinile de găurit fără fir, convorbirile la telefonul mobil... Toate acestea au apărut datorită oamenilor de la NASA și de la alte programe spațiale din lume. Noi vedem astronauții, dar ei sunt doar vârful rachetei.